Numărul 1 în topul autorilor
de bestselleruri din *NEW YORK TIMES*

NORA ROBERTS

Jocul destinului

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Pe primul loc în topul autorilor de bestselleruri din *New York Times*, NORA ROBERTS realizează prin acest ultim roman al său un adevărat tur de forță epică, în care prietenia şi viitorul depind de un simplu joc al destinului.

Pe parcursul a 90 de ani sînt utilizate toate mijloacele, inclusiv crima, pentru recuperarea celor trei PARCE – în fapt, trei statuete de argint turnate pe muntele Olimp, reprezentînd cele trei ursitoare: „Clotho, care toarce firul vieții, Lachesis, care îl măsoară, şi Atropus, care îl taie şi îi pune capăt". Valoarea inestimabilă a acestor statuete rezidă în capacitatea de a influența destinele posesorilor întocmai ca modelele lor din mitologie. Numai că nici una nu poate acționa singură, astfel încît lupta ce se duce are ca scop deținerea de către o singură persoană a celor trei piese.

Antrenant, cu multe momente de suspans ce se împletesc cu poveşti de iubire, JOCUL DESTINULUI este cel mai captivant roman al Norei Roberts, o lectură de neuitat despre noroc, iubire şi decizii care transformă viețile oamenilor.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 218000 (200000 + 18000 TVA)

5 948389 000202

NORA ROBERTS

JOCUL DESTINULUI

NORA ROBERTS

Jocul destinului

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Jocul destinului / Nora Roberts, trad.: Mihnea Columbeanu - București: Orizonturi, 2004
ISBN 973-9342-87-6

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31â135.1

THREE FATES
Copyright © 2002 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

PARTEA ÎNTÎI

DEPĂNATUL

O, ce plasă încurcată urzim,
Cel dintîi cînd învățăm să amăgim!

SIR WALTER SCOTT

1

7 mai, 1915

Fericit şi fără să-i dea prin minte că mai avea de trăit doar douăzeci şi trei de minute, Henry W. Wyley îşi închipuia cum ar fi fost să ciupească apetisanta crupă rotunjită a blondei care stătea chiar în faţa lui. Era o fantezie întru totul nevinovată, care nu făcea rău nimănui – nici blondei, nici nevestei lui Henry, iar pe el îl bine dispunea cum nu se poate mai mult.

Cu halatul scurt strîns în jurul genunchilor lui durdulii şi burdihanul bine pus la cale de un prînz copios luat cu întîrziere, Henry şedea în briza înviorătoare a mării, împreună cu Edith, soţia lui – al cărei fund, Dumnezeu să i-l ţină, era turtit ca o clătită şi savura posteriorul blondei printre înghiţituri dintr-o ceaşcă fină de ceai Earl Grey.

Henry, un bărbat trupeş, cu un rîs robust şi ochi care alergau după cucoane, nu se osteni să se urnească din şezlong, alăturîndu-se celorlalţi pasageri lîngă copastie, ca să vadă coastele scînteietoare ale Irlandei. Le mai văzuse şi bănuia că îl mai aşteptau destule ocazii de a le revedea, dacă aşa va vrea.

Totuşi, nu reuşea să înţeleagă ce anume îi fascina pe oameni la toate falezele şi ierburile alea. Henry era un orăşean juruit, care prefera soliditatea oţelului şi a betonului. Şi în momentul acela îl interesau mult mai mult alesele fursecuri cu ciocolată servite la ceai, decît peisajul.

Mai ales cînd blonda se mişca.

Deşi Edith îl tot bătea la cap să nu se îndoape ca un porc, Henry înfulecă trei fursecuri, vesel şi cu poftă. Edith, fiind Edith, se abţinea. Mare păcat că-şi refuza plăcerea aceea în ultimele momente de viaţă, dar avea să moară aşa cum trăise – îngrijorată de tonajul excesiv al soţului ei şi scuturîndu-i firimiturile împrăştiate neglijent pe piepţii cămăşii.

Henry, însă, era un om care credea în plăcerile vieţii. La urma urmei, ce rost avea să fii bogat dacă nu te ospătai din cele mai alese bunătăţi? Fusese sărac, fusese şi flămînd. Bogat şi bine hrănit era mult mai bine.

Nu fusese niciodată chipeş, dar cînd un om avea bani, era numit „substanţial", nu gras, „interesant", nu plăvan. Henry aprecia just absurditatea acestor deosebiri.

Chiar înainte de ora trei a acelei după-amieze scînteietoare de mai, vîntul îi flutura meşa mică şi ciudată de culoarea cărbunelui, înroşindu-i vioi obrajii buhăiţi. Avea un ceas de aur în buzunar şi un ac de cravată cu rubin. Edith a lui, slăbănoagă ca un pui subnutrit, era gătită în cele mai alese finețuri de la Paris. Henry valora aproape trei milioane. Nu la fel de mult ca Alfred Vanderbilt, care traversa şi el Atlanticul, dar destul ca să-şi fie sieşi pe plac. Destul, îşi spuse el mîndru – cu gîndul să ia şi al patrulea fursec – ca să-şi plătească biletele la clasa întîi pe palatul acela plutitor. Destul ca să se îngrijească de şcoli clasa întîi pentru copiii lui – şi pentru copiii copiilor lui.

Îşi imagina că, pentru el, clasa întîi era mai importantă decît pentru Vanderbilt. În fond, Alfred nu trebuie să se mulţumească niciodată doar cu a doua.

O asculta doar pe jumătate atent pe nevastă-sa care turuia despre tot felul de planuri pentru cînd vor ajunge în Anglia. Da, vor face vizite şi vor primi. Nu îşi va petreace tot timpul cu asociaţii sau alergînd după acţiuni pentru afacerile lui.

O asigura de toate acestea cu amabilitatea obişnuită şi, pentru că după aproape patruzeci de ani de căsnicie ţinea foarte mult la soţia lui va lua măsuri ca să se distreze şi ea bine în timpul şederii în străinătate.

Dar mai avea şi propriile lui planuri, iar forţa aceea irezistibilă fusese singurul scop al acestei traversări de primăvară.

Dacă informaţiile lui erau corecte, în curînd va dobîndi a doua Parcă. Mica statuetă de argint era un vis personal pe care îl urmărea de cînd o cumpărase, întîmplător, pe prima dintre cele trei faimoase sculpturi.

Avea date şi despre cea de-a treia şi va porni pe urmele ei de îndată ce a doua intra în posesia lui. Iar cînd îşi va completa seria... ei bine, asta va fi într-adevăr ceva clasa întîi!

Nimeni nu se va mai comparea cu Wyley Antiques.

Satisfacţie personală şi profesională, reflectă el. Şi totul numai datorită celor trei mici graţii de argint care, luate separate, valorau un ban frumuşel. Împreună, valoarea lor întrecea orice închipuire. Poate că le va împrumuta Metropolitanului pentru o vreme. Da, îi plăcea ideea...

CELE TREI PARCE
ÎMPRUMUT DIN COLECŢIA PRIVATĂ
A LUI HENRY W. WYLEY

Edith avea să-şi capete pălăriile ei noi, îşi spuse el, dineurile şi promenadele de după-amiază. Iar el va pune mîna pe prada după care alergase o viaţă.

Oftînd satisfăcut, Henry se rezemă de spătar să savureze ultima ceaşcă de Earl Grey din viaţa lui.

Felix Greenfield era un hoţ. Nici nu se ruşina, nici nu se mîndrea cu asta. Pur şi simplu era şi fusese hoţ de cînd se ştia. Şi, în vreme ce Henry W. Wyley presupunea că va mai avea şi alte ocazii de a privi coastele irlandeze, Felix presupunea că va rămîne hoţ încă mulţi ani de-atunci încolo.

Era iscusit în îndeletnicirea lui – nu sclipitor, ar fi fost primul care s-o recunoască, dar destul de bun ca să nu tragă mîţa de coadă. Destul de bun, îşi spunea el mergînd repede pe coridoarele de la clasa întîi în uniforma de steward furată,

ca să fi adunat mijloacele necesare pentru o traversare cu clasa a treia înapoi în Anglia.

La New York, situația profesională se cam încinsese, toți copoii suflîndu-i în ceafă după spargerea aceea de mîntuială. Nu c-ar fi fost vina lui – sau nu numai a lui. Nu greșise decît prin aceea că-și nesocotise prima regulă și-și luase un asociat.

Și îl alesese prost, căci partenerul lui temporar încălcase încă o regulă de bază: să nu furi niciodată ceva ce nu poți plasa ușor și discret. Bătrînul Monk Două-Halbe fusese orbit de lăcomie, își spuse Felix cu un oftat, intrînd în cabina lui Wyley. Ce-o fi fost în capul lui cînd își pusese labele scîrboase pe colierul ăla cu diamante și safire? Și pe urmă, se purtase și ca un afurisit de amator, îmbătîndu-se ca un matelot – din obișnuitele lui două halbe de bere – și fălindu-se nevoie-mare.

Ei bine, Două-Halbe n-avea decît să se fălească acum cît voia, în pușcărie, deși acolo nu se găsea bere ca să-i dezlege limba aia idioată. Dar afurisitul ciripise ca un guguștiuc turnător ce era și îl dăduse pe Felix pe mîna sticleților.

I se păruse mai înțelept să facă o croazieră plăcută pe ocean – și unde putea să-și piardă mai ușor urma decît pe un ditamai vaporul cît un oraș?

Fusese cam îngrijorat din cauza războiului din Europa, iar zvonurile despre nemții care bîntuiau pe mări îl cam puseseră pe gînduri. Dar aceste amenințări erau vagi și îndepărtate. Poliția din New York și ideea unui lung răstimp după zăbrele erau probleme mult mai personale și imediate.

În orice caz, nu credea că o navă mare ca *Lusitania* ar traversa Atlanticul dacă exista vreun pericol real. Mai ales cu atîția bogătași la bord! La urma urmei, era un vas civil, iar Felix nu se îndoia că nemții aveau lucruri mai bune de făcut decît să amenințe un pachebot de lux, cu atît mai mult cu cît la bord se afla un mare număr de cetățeni americani.

Într-adevăr, avusese noroc să înhațe un bilet și să se piardă printre pasageri, cu polițiștii la doi pași în urma lui, tot mai aproape.

Dar trebuise să plece repede și își cheltuise aproape toată avuția pe bilet.

Desigur, pe un vapor atît de luxos și select, plin cu pasageri atît de luxoși și selecți, avea ocazii cu duiumul să ciupească de ici, de colo.

Cel mai mult îi convenea să șterpelească bani, desigur, căci banii n-aveau niciodată o mărime sau o culoare nepotrivită.

În cabină, slobozi un fluierat ușor. Închipuiește-ți, își spuse el, îngăduindu-și un scurt răgaz să viseze. Închipuiește-ți numai, să călătorești în asemenea condiții!

Știa despre arhitectura și decorul locului în care se afla mai puțin decît știe puricele despre rasa cîinelui pe care-l ciupește. Dar știa că erau de mare preț.

Salonul era mai mare decît tot ce-avea el la clasa a treia, iar dormitorul, de toată minunea.

Cei care dormeau acolo habar n-aveau de înghesuială, de unghere întunecoase și de mirosurile de la clasa a treia. Nu le purta pică pentru avantajele lor. La urma urmei, dacă n-ar fi existat oameni care să trăiască pe picior mare, el de la cine ar fi furat, nu?

Totuși, nu-și putea pierde vremea căscînd gura și visînd. Era deja trei fără cîteva minute, iar dacă soții Wyley nu se dezmințeau, femeia se va întoarce înainte de patru, pentru somnul de după-amiază.

Felix avea mîini delicate și se îngriji să deranjeze cît mai puțin lucrurile în căutarea banilor. Sumele grase, bănuia, le lăsaseră în custodia casierului. Dar doamnele și gentlemenii de soi ales preferau să țină la îndemînă și cîte un sul de bancnote cu care să se grozăvească.

Găsi un plic pe care scria deja STEWARD și, zîmbind, îl desfăcu pentru a găsi înăuntru un bacșiș generos, în hîrtii noi, foșnitoare. Vîrî dolarii în buzunarul pantalonilor de la uniforma de împrumut.

În zece minute găsise și își însușise aproape o sută cincizeci de dolari și o pereche de cercei frumoși cu granate, lăsați neglijent într-o poșetă de seară de mătase.

Nu se atinse de casetele cu bijuterii – nici ale bărbatului, nici ale femeii. Ar fi însemnat s-o caute cu lumînarea. Dar căutînd printre şosetele din sertare, degetele lui atinseră un obiect solid, învelit în catifea.

Ţuguind buzele, pe Felix îl birui curiozitatea şi desfăcu învelitoarea.

Nu avea idee despre artele plastice, dar ştia să recunoască argintul curat cînd punea mîna pe el. Femeia – căci statueta reprezenta o femeie – îi încăpea în palmă, atît de mică era. Ţinea în mînă ceva asemănător cu un fus şi era înveşmîntată într-un fel de robă.

Avea faţă şi siluetă frumoase. Cu vino-ncoa', ar fi spus Felix, deşi arăta cam prea rece şi calculată pentru o femeie pe gustul lui.

Le prefera mai slabe de înger şi vesele din fire.

Lîngă ea se afla o hîrtie cu un nume şi o adresă, deasupra cărora era scris: *Relaţia pentru a doua Parcă.*

Felix căzu pe gînduri, întipărindu-şi datele în memorie din obişnuinţă. Putea fi încă un pui bun de jumulit o dată ajuns la Londra.

Începu s-o înfăşoare la loc, cu gîndul de a o pune înapoi în sertarul în care o găsise, dar n-o făcu. Rămase răsucind-o mereu în mîini. În toată cariera lui îndelungată de hoţ, niciodată nu-şi îngăduise să jinduiască, să rîvnească, să dorească un obiect pentru el însuşi.

Cele furate erau întotdeauna mijloace de a atinge un scop şi nimic mai mult. Dar Felix Greenfield, pornit din Bucătăria Iadului spre gangurile şi mahalalele Londrei, stătea în cabina cu ştaif a vasului de lux, văzînd prin hublouri coastele Irlandei, şi îşi dorea mica femeie de argint pentru sine.

Era atît de... drăguţă! Şi se potrivea aşa de bine în mîna lui, cu metalul deja încălzindu-i-se în palmă. Ce mică era! Cine îi va simţi lipsa?

– Nu fi prost, mormăi el, învelind-o din nou în catifea. Ia banii, fîrtate, şi întinde-o!

Înainte de a o pune la loc, i se păru că aude un bubuit de tunet. Sub picioarele lui, podeaua cabinei se cutremură uşor.

Aproape pierzîndu-şi echilibrul cînd vaporul se înclină într-o parte, porni împleticit spre uşă, ţinînd încă statueta înfăşurată în catifea.

Pe negîndite, o vîrî în buzunarul pantalonilor şi se prăvăli pe coridor, cînd podeaua îi săltă sub picioare.

Acum sunetul se auzea clar – nu era tunet, ci semăna cu zgomotul unui ciocan azvîrlit din cer spre a lovi nava.

Felix o luă la fugă înspăimîntat.

Şi, alergînd, nimeri în plin haos.

Partea din faţă a vasului se aplecă brusc, făcîndu-l să se rostogolească pe coridor ca un zar într-o cupă. Auzea strigăte şi tropăit de paşi. Şi simţi în gură gust de sînge cu cîteva clipe înainte de a se face întuneric.

Primul lui gînd nebunesc fu: „Aisberg!", amintindu-şi ce se întîmplase cu măreţul *Titanic*. Dar, desigur, în lumina puternică a după-amiezei de primăvară, atît de aproape de coastele irlandeze, aşa ceva era cu neputinţă.

Nu se gîndi nici o clipă la nemţi. Nici la război.

Se ridică în picioare, lovindu-se de pereţi în bezna din coridor, împiedicîndu-se de trepte, şi năvăli pe punte într-un puhoi de oameni. Bărcile se salvare erau deja lansate la apă şi se auzeau ţipete de groază printre ordine strigate femeilor şi copiilor să se îmbarce degrabă.

Cît de grav era? se întrebă el înnebunit. Cît de rău putea fi cînd la orizont se vedea verdeaţa de pe coastă? Chiar în timp ce încerca să se calmeze, nava se aplecă din nou, iar o barcă ce era coborîtă pe vinciuri se răsturnă. Pasagerii din ea fură aruncaţi în mare, urlînd.

Văzu o masă de feţe – unele sfîşiate, altele arse, toate îngrozite. Pe punte zăceau grămezi de resturi, cu pasageri – însîngeraţi, zbierînd – prinşi sub ele. Unii, văzu el şocat, nici nu mai aveau putere să ţipe.

Şi în momentul acela, pe puntea tot mai înclinată a imensului vapor, Felix simţi mirosul pe care-l simţise adesea în Bucătăria Iadului.

Mirosul morţii.

Femeile îşi strîngeau copiii în braţe, plîngînd sau rugîndu-se. Bărbaţii alergau cuprinşi de panică sau se zbăteau înnebuniţi să tragă răniţii dintre resturi.

Prin tot haosul treceau grăbiţi stewarzi şi stewardese, împărţind veste de salvare cu un calm nefiresc. Parcă ar fi oferit ceşti de ceai, îşi spuse el, pînă cînd unul îi aruncă din goană:

– Du-te, omule! Fă-ţi datoria! Vezi de pasageri!

Trecu un moment pînă cînd Felix îşi aminti că purta încă uniforma de steward furată. Şi încă un moment înainte de a înţelege, a înţelege cu adevărat, că se scufundau.

„Fir-aş al naibii", îşi zise el, stînd în mijlocul urletelor şi al rugăciunilor. „Pîn-aici ne-a fost!"

Din apă se auzeau ţipete, strigăte disperate de ajutor. Felix se îmbulzi pînă la parapet şi, privind în jos, văzu trupuri care pluteau, oameni aruncaţi printre rămăşiţele de pe valuri. Înecîndu-se.

Văzu o altă barcă de salvare lăsată la apă şi se întrebă dacă putea cumva să sară în ea ca să scape. Încercă să ajungă într-un loc mai înalt, să cîştige teren – era tot ce putea gîndi. Să se ţină pe picioare pînă reuşea să se arunce într-o barcă de salvare şi să supravieţuiască.

Văzu un bărbat bine îmbrăcat scoţîndu-şi vesta de plută şi punînd-o pe umerii unei femei care plîngea.

„Vasăzică şi bogătaşii pot fi eroi", îşi spuse el. Îşi puteau permite să fie. Felix prefera să trăiască.

Puntea se aplecă din nou, făcîndu-l să alunece printre mulţi alţii spre gura căscată a mării. Întinse o mînă, reuşind să apuce o bară a copastiei între degetele lui abile, de hoţ, şi să se agaţe. Iar mîna cealaltă, ca prin farmec, prinse o vestă de salvare care se rostogolea pe alături.

Murmurînd întruna rugăciuni de mulţumire, se apucă să o tragă pe el. Era un semn, îşi spuse el cu inima zbătîndu-i-se în piept, un semn de la Dumnezeu că-i era hărăzit să scape cu viaţă.

În timp ce degetele lui tremurătoare bîjbîiau să lege

şireturile vestei, văzu o femeie înţepenită între şezlongurile răsturnate. Şi un copil, chipul mic şi angelic al unui copil pe care-l strîngea la piept. Femeia nu plîngea. Nici nu ţipa. Legăna doar băieţaşul ca pentru a-l adormi după prînz.

– Maria, Maica Domnului!

Şi, blestemîndu-se că e atît de prost, Felix porni tîrîş peste puntea înclinată. Trase şi împinse şezlongurile care o imobilizau.

– M-am lovit la picior...

Femeia continua să mîngîie părul copilului, cu inelele de pe degete scînteindu-i în lumina puternică a soarelui de primăvară. Deşi vocea-i era calmă, avea ochii holbaţi, sticloşi de durere şi şoc, iar Felix simţi groaza străbătîndu-i pieptul.

– Nu cred că pot merge. Vreţi să-mi luaţi copilul? Vă rog, duceţi-l pe băieţelul meu la o barcă de salvare. Aveţi grijă să scape.

Avea doar o clipă, o fracţiune de secundă ca să se hotărască. Şi, în timp ce-n jurul lor lumea se ducea dracului, copilul zîmbi.

– Pune asta pe tine, duduie, şi ţine strîns copilul.

– O s-o punem pe fiul meu.

– E prea mare pentru el. Nu-i foloseşte.

– Mi-am pierdut soţul.

Vorbea limpede, pe un ton cultivat şi, deşi avea ochii sticloşi, îl privea pe Felix drept în faţă în timp ce el îi vîra braţele prin deschizăturile vestei.

– A căzut peste balustradă. Mă tem că a murit.

– Dar trăieşti, nu? Şi băiatul la fel.

Simţea mirosul copilului – prospeţime, pudră, inocenţă – prin duhoarea panicii şi a morţii.

– Cum îl cheamă?

– Cum îl cheamă? Steven. Steven Edward Cunningham al Treilea.

– Bine, hai să vă duc, pe tine şi pe Steven Edward Cunningham al Treilea, la o barcă de salvare.

– Ne scufundăm.

– E adevărul-adevărat!

Începu să o tragă pe punte, încercînd din nou să ajungă în partea de sus a navei.

Se tîra, agăţîndu-se cu unghiile de scîndurile ude, tot mai ridicate.

– Ţine-te bine de mama, Steven, o auzi spunînd.

Apoi femeia porni să se tîrască după el, pe cînd în jur spaima făcea prăpăd.

– Nu-ţi fie frică, îi gîngurea ea, gîfîind de efort; fustele grele îi clefăiau prin apă, iar peste pietrele preţioase de pe degete lucea sînge. Trebuie să fii viteaz. Să nu-i dai drumul mamei orice-ar fi.

Felix îl vedea pe băiat, care nu avea mai mult de trei ani, ţinîndu-se de gîtul mamei lui ca un pui de maimuţă. Privi faţa femeii în timp ce se chinuia să mai cîştige un pas şi avu sentimentul că acolo erau întipărite toate răspunsurile din lume.

De pe puntea de deasupra ploua cu scaune, mese, Dumnezeu mai ştie cu ce. O mai trase încă o palmă de loc, apoi încă una, un pas...

– Încă puţin... gîfîi el, fără să aibă idee dacă era adevărat.

Ceva îl lovi puternic în spate. Mîna cu care o ţinea pe a ei îi alunecă.

– Doamnă! strigă, bîjbîind orbeşte, dar apucă numai mîneca de mătase a rochiei. O privi neputincios cum se sfîşia în mîna lui.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, mai murmură femeia şi, strîngîndu-şi cu putere fiul în braţe, se rostogoli peste margine în apă.

Felix abia avu timp să blesteme, cînd puntea se smuci, aruncîndu-l şi pe el după ea.

Contactul brutal cu apa rece îi tăie respiraţia. Orbit, deja amorţit, începu să dea înnebunit din mîini şi din picioare, ca să se ridice la suprafaţă. Cînd răzbi, trase o gură de aer în piept şi văzu că se prăbuşise într-un infern mai cumplit decît îşi imaginase.

Peste tot în jurul lui pluteau morţi. Era înghesuit în mijlocul unei insule de feţe albe şi holbate, printre care răsunau urletele muribunzilor. Apa era plină de scînduri şi şezlonguri, bărci de salvare sfărîmate şi lăzi. Membrele îi înţepeneau deja de frig, dar se chinuia să se tîrască pe o ladă, atîta cît putea, ca să iasă din apa rece ca gheaţa.

Şi atunci văzu tot ce putea fi mai rău. În lumina scînteietoare a soarelui pluteau sute de trupuri. Pe cînd vărsa apa pe care o înghiţise, curentul îl purtă spre o barcă de salvare plină de apă.

Valurile, destul de blînde, destrămau insula de trupuri şi răspîndeau moartea pe mare, tîrîndu-l cu mîini nemiloase în direcţia opusă bărcii.

Marele vas, palatul plutitor, se scufunda în faţa lui. Bărcile de salvare atîrnau agăţate de el ca nişte jucării nefolositoare. Uimit cumva, văzu pe că punţi mai erau încă oameni. Unii îngenuncheaseră, alţii fugeau înnebuniţi să scape de o soartă care se repezea să-i înşface.

Şocat, văzu mai mulţi oameni căzînd în mare ca nişte păpuşi. Coşurile negre, uriaşe, se înclinau spre apă, deasupra locului unde Felix se ţinea de o ladă spartă.

Cînd atinseră marea, apa năvăli în ele, trăgînd cu sine zeci de oameni.

Nu aşa, îşi spuse el, dînd din picioare fără vlagă. Nu se cădea ca un om să moară aşa. Dar marea îl trăgea în jos, îl absorbea. Se zbătea şi apa părea să clocotească în jurul lui. Se înecă şi simţi gust de sare, de ulei şi de fum. Cînd se lovi cu trupul de un perete îşi dădu seama că rămăsese prins într-un coş al vaporului, osîndit să moară acolo ca un şobolan într-un horn înfundat.

În timp ce plămînii lui începeau să urle, se gîndi la femeie şi la băiat. Cum nu părea să aibă nici un rost să se roage pentru sine, trimise către Dumnezeu o rugăciune, pe care o socotea ultima din viaţa lui, ca să-i ajute să supravieţuiască.

Mai tîrziu avea să-şi spună că nişte mîini păruseră să-l apuce şi să-l smulgă. În timp ce coşurile se scufundau, fu aruncat afară într-un torent de funingine.

Cu tot trupul sfîşiat de durere, se agăţă de o scîndură şi-şi săltă pieptul deasupra. Rezemă obrazul de lemn, inspiră adînc şi începu să plîngă fără zgomot.

Şi văzu că *Lusitania* nu mai era.

În locul unde fusese, apa forfotea într-un tumult din care ţîşneau nori de fum. Şi trupuri, văzu el, abia avînd putere să se îngrozească. Cu cîteva clipe înainte, şi el fusese unul dintre ele. Dar soarta se îndurase.

Sub ochii lui, pe cînd încerca să nu mai audă urletele ca să rămînă întreg la minte, marea se linişti, devenind netedă ca oglinda. Cu ultimele puteri, se tîrî pe scîndură. Auzea ţipetele ascuţite ale pescăruşilor şi rugăciunile sau plînsetele oamenilor care pluteau pe apă în jurul lui sau se scufundau.

Probabil că va muri îngheţat, îşi spuse, pierzîndu-şi cunoştinţa şi revenindu-şi în repetate rînduri. Dar tot era mai bine aşa decît să se înece.

Frigul părea să-l fi trezit din leşin. Dîrdîia din tot trupul şi fiecare boare de vînt era un chin. Abia îndrăznind să se mişte, trase de vestonul de steward, făcut praf. Un junghi dureros îl îngreţoşă. Îşi trecu o mînă nesigură peste faţă şi văzu că era ud – nu de apă, ci de sînge.

Rîse înnebunit, sacadat. Aşadar, cum îi era scris să moară: îngheţat sau ca urmare a hemoragiei? Poate că, la urma urmei, tot înecul ar fi fost mai uşor. S-ar fi terminat mai repede. Îşi scoase încet vestonul – păţise ceva la umăr, îşi spuse el absent – şi-şi şterse cu el sîngele de pe faţă.

Acum nu se mai auzeau atît de multe strigăte. Mai răsunau cîteva glasuri subţiri, unele gemete şi rugăciuni, dar majoritatea pasagerilor care rămăseseră în jur erau morţi. Şi tăcuţi.

Văzu un trup plutind pe lîngă el. Avu nevoie de un moment ca să recunoască chipul, alb ca osul şi plin de răni lipsite de sînge.

Wyley. Dumnezeule mare!

Pentru prima dată de cînd începuse coşmarul, pipăi

obiectul din buzunar. Simţi forma statuetei pe care i-o furase omului ce se holba acum spre cer cu doi ochi albaştri, orbi.

– N-o să mai ai nevoie de ea, bîigui Felix printre dinţii care-i clănţăneau, dar îţi jur în faţa lui Dumnezeu că, dacă ar fi s-o iau de la început, nu te-aş jefui în ultimele tale clipe de viaţă. Aş avea impresia că aş prăda un mormînt.

Reflexele sale religioase, mult timp neglijate, îl făcură să împreuneze mîinile în rugăciune.

– Dacă mor azi, aici, am să-mi cer iertare personal dacă ne întîlnim de aceeaşi parte a porţii. Iar dacă scap, jur să încerc să mă îndrept. N-are nici un rost să spun c-am s-o fac, dar mă voi strădui cinstit.

Leşină din nou şi îl trezi zgomotul unui motor. Buimac, amorţit, reuşi să ridice capul. Cu ochi împăienjeniţi, văzu o barcă şi, peste vuietul din urechi, auzi vocile unor oameni strigînd.

Încercă să strige şi el, dar nu reuşi decît să tuşească răguşit.

– Sînt viu...

Glasul lui suna ca un croncănit luat de vînt.

– Sînt încă viu...

Nu simţi mîinile care-l traseră la bordul traulerului de pescuit *Dan O'Connell*. Delira de frig şi durere cînd fu învelit într-o pătură şi i se turnă pe gît ceai fierbinte. N-avea să-şi amintească nimic despre salvare, nici să afle numele oamenilor ale căror braţe îl trăseseră la adăpost. Nimic nu se limpezi în minte pînă cînd se trezi, după aproape douăzeci şi patru de ore de cînd torpila lovise vaporul, într-un pat strîmt dintr-o cămăruţă în care lumina soarelui pătrundea printr-o fereastră.

Nu avea să uite niciodată prima privelişte care l-a întîmpinat cînd s-a trezit.

Era tînără şi drăguţă, cu ochi de un albastru ceţos şi o spuză de pistrui aurii pe nasul mic şi obrajii rotunzi. Avea părul blond şi strîns în creştetul capului într-un fel de coc care părea să-i tot alunece. Colţurile gurii i se arcuiră în sus

cînd îl privi şi se ridică repede de pe scaunul pe care şedea cosînd nişte ciorapi.

– Te-ai trezit. Mă întreb dacă de data asta o să rămîi printre noi.

Distingea accentul irlandez; îi simţi mîna puternică ridicîndu-i capul. Iar în nări îi ajunse un iz de levănţică.

– Ce...

Sunetul horcăit al propriului său glas îl îngrozi. Îşi simţea gîtlejul pîrjolit şi ţeasta plină cu ghemotoace de cîlţi.

– Mai întîi înghite asta. E medicamentul pe care ţi l-a lăsat doctorul. Ai pneumonie, a spus, şi o tăietură zdravănă la cap, pe care a cusut-o. Se pare că şi la umăr ţi-ai rupt ceva. Dar ce-a fost mai rău a trecut, domnule, iar de-acum încolo poţi sta liniştit, că avem noi grijă.

– Ce... s-a... întîmplat? Vaporul...

Gura drăguţă a fetei se strînse, înăsprită.

– Afurisiţii de nemţi. V-a torpilat un submarin. Au să se zvîrcolească-n flăcările iadului pentru toţi oamenii pe care i-au omorît... şi copilaşii pe care i-au prăpădit.

Deşi pe obraz i se prelinse o lacrimă, reuşi să-i toarne medicamentul pe gît.

– Trebuie să te odihneşti. E o minune că ai scăpat, căci au murit peste o mie de oameni.

– O...

Reuşi s-o apuce de încheietura mîinii, înfiorat de groază.

– O *mie?*

– Mai mult decît atît. Acum eşti în Queenstown şi ai scăpat cu bine.

Îl privi cu capul înclinat.

– American, aşa-i?

Pe-aproape, îşi spuse Felix, care nu mai văzuse ţărmurile Angliei lui natale de peste doisprezece ani.

– Da... Am nevoie...

– De ceai, îl întrerupse ea. Şi de borş.

Se duse la uşă şi strigă:

– Mama! S-a trezit şi se pare să rămînă aşa.

Aruncă o privire înapoi.

– Vin îndată şi ţi-aduc ceva cald.

– Vă rog... cine sînteţi dumneavoastră?

– Eu?

Fata zîmbi din nou, fermecător de luminos.

– Eu să tot fiu Meg. Meg O'Reiley, şi te afli în casa părinţilor mei, Pat şi Mary O'Reiley, unde eşti bine venit pînă te lecuieşti. Şi numele tău, domnule?

– Greenfield. Felix Greenfield.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, domnule Greenfield.

– Staţi... mai era o femeie... şi un băieţel... Cunningham...

Pe faţa fetei se aşternu compasiunea.

– Se fac liste cu numele. Am să mă uit după ei cînd voi putea. Acum odihneşte-te, şi am să ţi-aduc un ceai.

După ce Meg O'Reiley ieşi, Felix întoarse capul spre fereastră. Afară strălucea soarele. Şi văzu, pe o masă de sub pervaz, banii pe care-i avusese în buzunar, cerceii cu granate... şi lucirea argintie a statuetei.

Începu să rîdă pînă cînd izbucni în plîns.

Află că familia O'Reiley îşi cîştiga traiul pe mare. Pat şi cei doi fii ai lui luaseră parte la operaţiunile de salvare. Îi cunoscu pe toţi – şi pe sora mai mică a lui Meg. În prima zi nu reuşi să ţină minte pe nimeni. Numai pe Meg.

Se agăţa de prezenţa ei aşa cum se agăţase de scîndură ca să nu alunece înapoi în beznă.

– Spune-mi tot ce ştii, o rugă el.

– O să-ţi fie greu să auzi. Şi mie mi-e greu să vorbesc.

Meg se duse la fereastră, privind spre satul în care locuia de optsprezece ani, de cînd venise pe lume. Supravieţuitorii, ca Felix, erau îngrijiţi în camere de hotel şi prin casele vecinilor. Iar morţii, Dumnezeu să-i odihnească, erau depuşi într-o morgă improvizată. Unii aveau să fie înmormîntaţi, alţii urmau să fie trimişi la familiile lor. Iar alţii aveau să rămînă pentru totdeauna în cimitirul de pe fundul mării.

– Cînd am auzit, începu ea, aproape că nu mi-a venit să cred. Cum să se poată una ca asta? Cîteva traulere erau ieşite

în larg şi s-au dus imediat să salveze supraviețuitorii. Au pornit şi de-aici mai multe bărci. Majoritatea au ajuns prea tîrziu ca să mai poată face altceva decît să aducă morții. O, Dumnezeule mare, am văzut cu ochii mei o parte dintre oameni, la debarcare. Femei şi copii, bărbați abia ținîndu-se pe picioare, pe jumătate goi... Unii plîngeau, alții doar priveau în gol. Ca atunci cînd eşti cu mințile rătăcite. Au spus că vasul s-a dus la fund în nici douăzeci de minute. Se poate aşa ceva?

– Nu ştiu, murmură Felix, închizînd ochii.

Meg îi aruncă o privire, sperînd că era destul de puternic pentru ceea ce urma.

– Mulți au murit după ce au ajuns aici. Din cauza frigului şi a rănilor prea grave ca să se lecuiască. Unii au stat în apă ore întregi. Listele se schimbă aşa de repede... Nici nu mă pot gîndi cu ce groază-n suflet aşteaptă familiile... Nici cît îi doare pe oamenii care şi i-au pierdut pe cei dragi în felul ăsta îngrozitor. Ai spus că despre tine nu aşteaptă nimeni nici o veste.

– Nu... Nimeni...

Meg se apropie de el. Îi îngrijise rănile, suferise cu el în timpul delirului. Trecuseră doar trei zile de cînd îl avea în grijă, dar pentru amîndoi părea o viață de om.

– N-are nimic dacă stai aici, spuse ea încet. Nici dacă nu te duci azi la funeralii. Mai ai mult pînă să te faci bine.

– Trebuie să mă duc.

Felix îşi privi hainele de împrumut. Îl făceau să se simtă slăbănog şi firav. Şi viu.

Domnea o liniște aproape nepămînteană. Toate magazinele şi prăvăliile din Queenstown erau închise în ziua aceea. Nici un copil nu alerga pe străzi, nici o vecină nu se oprea la taifas sau la bîrfe. Peste tăcerea care se lăsase răsunau dangătele clopotelor de la biserica St. Colman's, de pe colină, şi acordurile triste ale marşului funebru.

Felix ştia că nici dacă-i va fi dat să trăiască o sută de ani nu va uita vreodată muzica aceea jalnică, bătaia înceată şi

monotonă a tobelor. Vedea alămurile lucind în soare şi îşi amintea cum se oglindise acelaşi soare în alama elicelor cînd pupa *Lusitaniei* se ridicase în aer înainte de a se afunda pentru totdeauna în mare.

Era viu, îşi spuse el din nou. În loc de uşurare şi recunoştință, nu simțea decît vinovăție şi deznădejde.

Ținuse capul în piept cît timp merse cu paşi grei în urma preoților, a morților, a celor ce însoțeau convoiul, pe străzile cufundate într-o tăcere pioasă. Drumul pînă la cimitir durase mai mult de o oră şi-l amețise. Cînd văzu cele trei gropi comune de sub ulmii înalți, unde coriştii stăteau cu cădelnițe, fu nevoit să se rezeme de brațul lui Meg.

Ochii îl usturau de lacrimi, cînd privi micile sicrie ale copiilor morți.

Asculta plînsetele înăbuşite, cuvintele slujbelor catolică şi a bisericii irlandeze. Nici o vorbă nu-i ajungea la urechi. Mai auzea încă, şi credea că toată viața va auzi, cum îl strigaseră oamenii pe Dumnezeu în timp ce se înecau. Dar Dumnezeu nu-i ascultase şi-i lăsase pradă acelei morți îngrozitoare.

Înălță capul şi, peste cele trei gropi hidoase, văzu fața femeii şi chipul băiețelului de pe vapor.

Acum îl podidiră lacrimile, şiroindu-i pe obraji ca stropii de ploaie. Porni greoi prin mulțime. Ajunse la ea cînd răsunau primele note din *Abide With Me.* Apoi căzu în genunchi în fața scaunului cu rotile.

– Mă temeam că ați murit.

Femeia ridică o mînă şi-i atinse fața. Pe cealaltă o avea în ghips.

– Nu vă ştiu numele, aşa că nu m-am putut uita pe liste.

– Sînteți vie.

Avea tăieturi pe față, acum vedea bine, şi o culoare prea vie, ca şi cum ar fi avut febră. Şi un picior era pus în ghips.

– Şi băiatul.

Copilul dormea în brațele altei femei. Ca un îngeraş, îşi spuse din nou Felix. Liniştit şi neatins.

Pumnul deznădejdii care-i strînsese inima slăbi. La o rugăciune, măcar la una singură, i se răspunsese.

– O clipă nu şi-a dat drumul.

Femeia începu să plîngă, fără sunet.

– E un băiat aşa de cuminte... O dată nu şi-a dat drumul... Mi-am rupt braţul în cădere. Dacă nu-mi dădeaţi vesta dumneavoastră de salvare, ne-am fi înecat. Soţul meu...

Vocea ei şovăi cînd privi spre morminte.

– Nu l-au găsit.

– Îmi pare rău.

– V-ar fi mulţumit.

Ridicînd mîna, atinse piciorul copilului.

– Îşi iubea foarte mult fiul.

Apoi trase adînc aer în piept.

– În locul lui, vă mulţumesc eu pentru viaţa mea şi a fiului meu. Vă rog să-mi spuneţi cum vă numiţi.

– Felix Greenfield, doamnă.

– Domnule Greenfield...

Se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– N-am să vă uit niciodată. Şi nici fiul meu.

Cînd fu împinsă cu scaunul de-acolo, continuă să-şi ţină umerii drepţi, cu o demnitate calmă care-l făcu pe Felix să roşească de ruşine.

– Eşti un erou, îi spuse Meg.

Clătinînd din cap, Felix o luă din loc cît putu de repede, îndepărtîndu-se de mulţime şi de morminte.

– Ba nu. Ea este. Eu nu sînt nimic.

– Cum poţi spune asta? Am auzit şi eu ce-a spus. I-ai salvat viaţa, şi pe a băieţelului.

Îngrijorată, se apropie şi-l luă de braţ ca să-l sprijine.

Felix şi-ar fi smuls braţul dacă ar fi avut putere. Se aşeză însă în iarba înaltă a cimitirului, îngropîndu-şi faţa în palme.

– Hai, gata...

Cuprinsă de milă, Meg se aşeză lîngă el, îmbrăţişîndu-l.

– Nu-i nimic, Felix...

Nu se putea gîndi decît la puterea de pe faţa tinerei văduve, la inocenţa de pe chipul copilului ei.

– Era rănită, aşa că mi-a cerut să iau băiatul. Să-l salvez...

– Şi i-ai salvat pe amîndoi.

– Nici nu ştiu de ce am făcut-o. Nu mă gîndeam decît cum să scap eu. Sînt un hoţ. Lucrurile alea pe care le-ai scos din buzunarul meu... le furasem. Le furam chiar în momentul în care a fost lovită nava. După aceea nu m-am putut gîndi decît cum să scap cu viaţă.

Meg îşi împreună mîinile în poală.

– I-ai dat vesta ta de salvare?

– Nu era a mea. Am găsit-o. Nu ştiu de ce i-am dat-o ei. Rămăsese prinsă între şezlonguri, cu băiatul în braţe. Îşi păstrase mintea limpede în tot iadul de-acolo.

– Ai fi putut să-i întorci spatele, să te salvezi...

Felix se şterse la ochi.

– Aşa am vrut.

– Dar n-ai făcut-o.

– N-am să ştiu niciodată de ce.

Nu ştia decît că, văzîndu-i în viaţă, ceva în sufletul lui se schimbase.

– Dar problema e că sînt un hoţ de mîna a doua şi ajunsesem pe vapor fiindcă fugeam de poliţie. Am furat lucrurile unui om cu cîteva minute înainte de a muri. O mie de oameni au murit. Pe unii i-am văzut cu ochii mei murind. Iar eu trăiesc. Ce fel de lume e asta în care mor copiii, iar un hoţ scapă?

– Cine poate şti? Numai că astăzi un copil e în viaţă fiindcă ai fost acolo. Crezi că ai fi fost în acelaşi loc dacă nu furai?

Felix pufni cu dispreţ amar.

– Cei ca mine nici nu s-ar fi putut apropia de puntea de la clasa întîi dacă nu furau.

– Poftim.

Meg scoase o batistă din buzunar şi-i şterse lacrimile ca unui copil.

– E rău să furi. Este un păcat, nu încape nici o îndoială. Dar, dacă-ţi vedeai de treburile tale, femeia asta şi copilul ei

ar fi murit. Dacă un păcat salvează vieți nevinovate, cred că nu-i un păcat chiar atît de mare. Şi trebuie să mai spun că nici n-ai furat prea mult dacă nu te-ai ales decît cu o pereche de cercei, o statuetă şi nişte dolari americani.

Din cine ştie ce motiv, cuvintele ei îl făcură să zîmbească.

– Păi, abia începusem...

Zîmbetul lui Meg fu fermecător şi sigur pe sine.

– Da, şi eu aş spune că abia începuseşi.

2

Helsinki, 2002

Nu era aşa cum se aşteptase. Îi studiase fotografia pe coperta din spate a cărții, şi pe programul prelegerii – se va sfîrşi vreodată? –, dar în carne şi oase arăta cu totul altfel.

Mai întîi, era mai scundă decît şi-o imaginase. Aproape delicată în taiorul gri discret care, după părerea lui, ar fi trebuit să aibă fusta cu un deget mai scurtă. Din cît se vedeau picioarele, nu arătau deloc rău.

În realitate, nu părea nici pe departe la fel de competentă şi impresionantă ca femeia de pe supracopertă – deşi ochelarii mici, cu rame metalice, pe care-i purta pe scenă, îi confereau un vag aer intelectual.

Avea o voce plăcută. Poate prea plăcută, îşi spuse el, căci îl cam lua naibii cu somn. Totuşi, asta era în primul rînd vina subiectului. Îl interesa mitologia grecească – o legendă anume îndeosebi. Dar, Iisuse Hristoase, obositor mai era să asculte, de o oră încheiată, o predică despre toți zeii şi eroii.

Se îndreptă în scaun şi făcu un efort să se concentreze. Nu neapărat asupra cuvintelor. Puțin îi păsa că Artemis îl transformase pe-un biet tăntălău în cerb fiindcă o văzuse goală. Asta nu dovedea decît că femeile, zeițe sau nu, rămîneau nişte ciudățenii.

După părerea lui, dr. Tia Marsh era o excentrică afurisită. La originea ei stăteau banii. Bani cu toptanul, cu ghiotura – şi totuşi, în loc să şadă binişor şi să se bucure de foloasele lor, îşi petrecea timpul adîncită printre divinități greceşti de mult răposate. Scriind despre ele, ținînd conferințe. Conferințe interminabile.

Avea înaintea ei generații întregi de aristocrați. Sînge albastru ca lacurile din Kerry. Şi cînd colo, ea turuia întruna în Finlanda, la cîteva zile după ce îşi făcuse acelaşi număr în Suedia, în Norvegia... Îşi trîmbița cartea prin toată Scandinavia şi Europa.

În nici un caz nu o făcea pentru bani, reflectă el. Poate că pur şi simplu îi plăcea să se audă vorbind. Ca atîtor altora.

După informațiile lui, avea douăzeci şi nouă de ani şi era necăsătorită, singura fiică a familiei Marsh din New York şi, mai important, stră-strănepoata lui Henry W. Wyley.

„Wyley Antiques" era, de aproape o sută de ani, una dintre cele mai prestigioase case de antichități şi licitații din New York.

Nu era o coincidență că urmaşa lui Wyley îşi dezvoltase un asemenea interes față de zeii greci. Misiunea lui era aceea de a afla, indiferent prin ce mijloace, ce ştia despre Cele Trei Parce.

Dacă ar fi fost... în fine, mai gingaşă probabil, poate ar fi încercat cu plăcere un joc al seducției. Era fascinant ce ajungeau oamenii să-şi spună unii altora cînd intra în combinație sexul. Era destul de atrăgătoare, într-un stil şcolăresc, dar nu era prea sigur ce butoane să apese, romantic vorbind, cu genul intelectual.

Încruntîndu-se uşor, întoarse cartea pe genunchi şi mai privi o dată fotografia. În poză, părul ei blond auriu era strîns la spate într-un fel de coc. Zîmbea – cam convențional, îşi spuse el acum. De parcă i-ar fi spus cineva: „Zîmbiți, vă rog!" Nu era un zîmbet care să se regăsească şi în ochi – doi ochi albaştri, foarte sobri şi serioşi, potriviți cu curba la fel de sobră şi oarecum serioasă a buzelor.

Fața i se îngusta spre bărbia ascuțită. O față de elf, ar fi zis, dacă n-ar fi avut părul acela pieptănat bătrînește și privirea cruntă.

Își spuse că arăta ca o femeie care avea mare nevoie să rîdă copios... sau să și-o tragă copios. Pentru părerea asta, mama și sora lui l-ar fi bătut cu cureaua. Dar gîndurile unui bărbat îl priveau numai pe el.

Conchise că era mai bine să o abordeze pe doamna doctor Marsh în cei mai civilizați și profesionali termeni.

Cînd aplauzele, mult mai entuziaste decît se așteptase, luară sfîrșit, se simți aproape vesel. Dar, chiar în clipa în care dădu să se ridice, cîteva mîini se repeziră în sus.

Nemulțumit, se uită la ceas, apoi se așeză la loc să asculte seria de întrebări și răspunsuri. Cum dr. Marsh folosea o traducătoare, se aștepta ca dezbaterea să dureze o viață de om.

Observă că pentru această parte din program își scosese ochelarii, clipind ca o bufniță la soare, și trăsese aer în piept, adînc, interminabil. Ca un scufundător, meditä el, înainte de a sări de la trambulină într-un bazin adînc.

Îi veni și lui inspirația și ridică mîna. Întotdeauna era mai bine să bată politicos la ușă, ca să vadă dacă i se deschide, înainte de a da buzna.

Cînd dr. Marsh arătă spre el, se ridică adresîndu-i cel mai cuceritor zîmbet.

– Doamnă doctor Marsh, aș dori să încep prin a vă mulțumi pentru fascinanta dumneavoastră prelegere.

– A...

Clipi și văzu că accentul lui irlandez o surprinsese. Bun, încă ceva ce putea folosi. Din motive care lui îi scăpau, yankeii erau adeseori fermecați prosteşte de cîte un accent.

– Cu plăcere, răspunse ea.

– Dintotdeauna m-au interesat Parcele și mă întreb dacă, după părerea dumneavoastră, erau puternice fiecare în parte sau numai datorită uniunii dintre ele.

– Moirele, sau Parcele, formau o triadă, începu ea, fiecare cu cîte o sarcină concretă. Clotho, care deapănă firul vieții,

Lachesis, care-l măsoară, și Atropus, care taie firul și pune capăt vieții. Nici una nu putea lucra singură. Un fir poate fi depănat, dar nu la nesfîrșit și fără nici un scop. Sau, dacă nu e depănat, nu avem ce măsura și tăia... Trei părți – repetă ea, arătîndu-și degetele. Un singur scop – și le uni la vîrfuri, apoi strînse pumnul. Fiecare în parte ar fi fost cel mult o femeie interesantă. Împreună, erau cele mai puternice și mai onorate zeițe.

Chiar așa, își spuse el, așezîndu-se la loc. Așa, și nu altfel.

Era frîntă de oboseală. Cînd seria de întrebări și răspunsuri se sfîrși, Tia se întrebă cum de nu se împleticea, în drum spre locul unde urma să dea autografe. În ciuda măsurilor de prevedere – melatonina, dieta, aromoterapia și gimnastica prudentă – ceasul ei biologic o luase razna.

Dar era obosită, își aminti ea, la Helsinki. Iar asta însemna ceva. Aici, toți erau atît de amabili, atît de interesați... Ca la fiecare escală de cînd plecase de la New York.

Cît timp trecuse de-atunci? se întrebă în timp ce se așeza, luînd pixul și afișînd zîmbetul de scriitoare. Douăzeci și două de zile. Era important să țină minte zilele și că trecuseră peste trei sferturi din tortura pe care singură și-o impusese.

Cum învingi fobia? întrebase doctorul Lowenstein. Privind-o în față. Suferi de o timiditate cronică, cu accente de paranoia? Ieși în lume și interacționează cu publicul. Se întreba dacă, în cazul unui pacient cu frică de înălțimi, Lowenstein i-ar fi recomandat să se arunce de pe podul Brooklyn.

O ascultase oare cînd îi spusese că este convinsă că are tulburări de anxietate socială? Poate o combinație de agorafobie și claustrofobie?

Nu, nu o ascultase. Insistase pretinzînd că nu era decît timidă și-i sugerase să lase în seama lui diagnosticele și evaluările psihiatrice.

Cu un gol în stomac pe cînd primele persoane din public se apropiau să-i ceară autograful, își dori să fi putut vedea

chipul doctorului Lowenstein chiar în clipa aceea. Ca să-i dea un pumn în nas.

Totuşi, era mai bine, fu ea nevoită să recunoască. Se simţea mai bine. Dusese conferinţa pînă la capăt, iar de data asta fără Xanax sau o duşcă vinovată de whisky.

Problema era că prelegerile nu erau nici pe departe atît de grele ca întîlnirile personale. În timpul cuvîntărilor, distanţa şi detaşarea o apărau ca un tampon. Pe pupitru avea *însemnări,* un plan alcătuit precis, care mergea de la Ananke pînă la Zeus.

Dar cînd oamenii veneau la masa pentru autografe, se aşteptau la spontaneitate, la conversaţii, la – Dumnezeule! – şarm...

Nu-i tremură mîna cînd se semnă. Nici vocea cînd vorbi. Era un progres. La prima escală, în Londra, fusese aproape catatonică la sfîrşitul programului. Cînd ajunsese înapoi la hotel, era o masă tremurătoare de nervi şi rezolvase problema luînd două pastile şi scufundîndu-se în coconul sigur al somnului indus de tranchilizante.

Dumnezeule, cît de tare vrusese să se ducă acasă! Îi venise să fugă ca un iepure înapoi în văgăuna ei din New York, să se încuie în apartamentul său drag. Dar avea anumite obligaţii, îşi dăduse cuvîntul...

O Marsh nu-şi încălca niciodată cuvîntul.

Acum putea fi bucuroasă, mîndră chiar că şi-l ţinuse, răzbind cu pumnii strînşi de-a lungul primei săptămîni, cu tremurături prin cea de-a doua şi scrîşnind din dinţi pînă la sfîrşitul celei de-a treia. În acest punct era prea epuizată de avatarurile călătoriilor ca s-o mai neliniştească perspectiva de a sta de vorbă cu străinii.

Cînd capătul cozii ajunse la vedere, îi amorţise faţa de atîtea zîmbete. Ridică privirea şi întîlni ochii verzi ca iarba ai irlandezului care o întrebase despre Parce.

– Fascinantă conferinţă, doamnă doctor Marsh.

– Vă mulţumesc. Mă bucur că v-a plăcut.

Vru să-i semneze cartea cînd observă că-i întinsese mîna. Bîjbîi puţin, apoi mută pixul în mîna stîngă şi i-o strînse.

Oare de ce ţineau oamenii să-şi strîngă mîinile? se întrebă ea. Nu *ştiau* cîţi microbi se transmit aşa?

Mîna lui era caldă şi fermă şi i-o strînse pe a ei doar atît cît s-o facă să roşească, jenată.

– Apropo de soartă, comentă irlandezul cu un zîmbet dezinvolt şi luminos. Am fost foarte mulţumit de a mea cînd am văzut că veţi veni la Helsinki în acelaşi timp cu deplasarea mea de afaceri. Vă admir de mult timp activitatea, minţi el fără să clipească.

– Vă mulţumesc.

O, Doamne, o conversaţie! Prima regulă: lasă-i pe ceilalţi să vorbească.

– Sînteţi din Irlanda?

– Da, de-acolo sînt. Din comitatul Cork. Dar pe moment călătoresc la fel ca şi dumneavoastră.

– Da, şi eu călătoresc.

– Călătoriile sînt interesante, nu-i aşa?

Interesante?

– Da, sînt foarte interesante, fu rîndul ei să mintă.

– Am impresia că vă reţin.

Îi întinse cartea.

– Mă numesc Malachi. Malachi Sullivan.

– Îmi pare bine să vă cunosc.

Îi semnă cartea cu o caligrafie îngrijită şi frumoasă, străduindu-se să găsească modul cel mai potrivit de a încheia conversaţia şi, cu asta, întreaga seară.

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit, domnule Sullivan.

Se ridică.

– Sper ca afacerile dumneavoastră în Finlanda să fie încununate de succes.

– Şi eu, doamnă doctor Marsh.

Nu, nu era aşa cum se aşteptase, iar asta îl făcuse pe Malachi să reevalueze modalitatea de abordare. Poate că o crezuse arogantă, rece şi cam snoabă. Dar îi văzuse roşeaţa din obraji şi lucirile scurte de panică din ochi. Era timidă,

conchise el, aşteptînd în colţ, cu ochii spre intrarea în hotel.

De ce trebuia să fie timidă o femeie care se scălda în bani, privilegii şi prestigiu, n-avea idee. Dar în lume existau tot felul de oameni...

Putea să se mai întrebe, recunoscu el, şi de ce un om absolut întreg la minte, cu o viaţă rezonabil de mulţumitoare şi un venit rezonabil de civilizat, se deplasase pînă la Helsinki mizînd pe şansa că o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată l-ar putea conduce la o comoară care putea exista sau nu?

Întrebarea aceasta avea prea multe trepte pentru a putea primi un răspuns simplu. Dar, dacă ar fi trebuit să aleagă unul, acesta ar fi fost: pentru onoarea familiei.

Nu, nu era de-ajuns. Partea a doua a răspunsului era aceea că ţinuse Parca în mînă şi nu îşi va găsi liniştea pînă nu o va ţine din nou.

Tia Marsh era legată de trecutul lui şi, după cum gîndea el, şi de viitor. Se uită la ceas. Spera ca, în cît mai scurt timp, să facă primul pas.

Se bucură cînd văzu că are dreptate. De la universitate venise direct la hotel, observă el, privind-o cum coboară din taxi. Şi venise singură.

Porni cu pas alert pe trotuar, calculîndu-şi timpul. Aruncă o privire spre ea chiar cînd se întorcea să intre. Se pomeniră din nou faţă în faţă.

– Doamnă doctor Marsh.

Tonul şi zîmbetul lui erau premeditate urmărind să o facă să se simtă surprinsă şi măgulită.

– Vasăzică şi dumneavoastră locuiţi aici?

– A, da... domnule Sullivan...

Îi reţinuse numele. De fapt, pe drum se gîndise cît de atrăgător era în timp ce îşi freca mîinile cu loţiune dezinfectantă.

– E un hotel fermecător. Servicii excelente.

Se întoarse spre uşă ca pentru a o deschide, apoi se opri.

– Doamnă doctor Marsh, sper că n-o să vi se pară deplasat, dar mă întreb dacă vă pot invita să bem ceva împreună.

– Ăă...

În creierul ei se aprinse o lampă. Şi ea urzise în taxi, în drum spre hotel, o mică fantezie destul de complexă. Una în care avea o conversaţie spirituală şi sofisticată, iar seara se sfîrşea printr-o aventură necugetată, nebunească.

– Ştiţi, eu nu prea beau...

– Nu?

Pe chipul lui se citi amuzamentul.

– Păi, asta anulează primul avans pe care-l poate folosi un bărbat pentru a petrece cîtva timp cu o femeie interesantă şi atrăgătoare. O plimbare v-ar face plăcere?

– Poftim?

Nu-l putea urmări. Era imposibil să se dea la ea. Tia nu era genul de femeie care să aţîţe bărbaţii, şi cu atît mai puţin străinii atrăgători cu accent fabulos.

– Unul dintre farmecele oraşului Helsinki vara e soarele.

Profitînd de deruta ei, o luă uşor de braţ şi o conduse în partea opusă intrării hotelului.

– Priviţi, e deja trecut de nouă şi jumătate şi e lumină ca ziua. Ar fi păcat să lăsăm o asemenea lumină să se piardă, nu credeţi? Aţi fost în port?

– Nu, eu...

Zăpăcită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, se uită înapoi spre hotel. Spre singurătate. Spre siguranţă.

– Zău c-ar trebui să...

– Aveţi avion mîine, în zori?

Ştia că nu, dar se întreba dacă avea tupeul să-l mintă.

– Nu... Nu, de fapt, stau aici pînă miercuri.

– Atunci, e bine. Permiteţi-mi să vă iau servieta.

Îi desprinse cureaua servietei de pe umăr, agăţînd-o pe al lui. Deşi greutatea îl surprinse, mişcările lui erau fireşti.

– Cred că e destul de dificil să ţineţi conferinţe, seminarii şi alte discursuri într-o ţară a cărei limbă nu o stăpîniţi.

– Am avut o interpretă.

– Da, şi foarte bună. Totuşi, e cam greu, nu-i aşa? Nu vă întrebaţi cum de se manifestă aici un asemenea interes faţă de greci?

– Există anumite corelaţii între zeii şi miturile greceşti şi

cele nordice. Zeități cu virtuți și vicii omenești, aventuri, sex, trădări...

Și, dacă nu conducea conversația la fel cum o conducea pe ea, își spuse Malachi, avea să înceapă iar o conferință.

– Aveți dreptate, desigur. Sînt dintr-o țară care pune mare preț pe mituri. Ați fost vreodată în Irlanda?

– O dată, cînd eram mică. Nu mi-o mai amintesc.

– Ce păcat...! Va trebui să mai veniți. Vă e destul de cald?

– Da, mi-e bine.

În clipa cînd o spuse, își dădu seama că ar fi trebuit să se plîngă că-i este frig și să scape. Și mai avea o problemă: fusese atît de surprinsă, încît nu observase în ce direcție mergeau. Iar acum habar n-avea cum să se întoarcă la hotel. Dar, desigur, nu putea fi prea greu.

Străzile erau drepte și ordonate, observă ea încercînd să se calmeze. Și, deși se apropia ora zece seara, străzile mai forfoteau de oameni. Din cauza luminii, desigur. Lumina aceea frumoasă și iridiscentă a verii, care scălda orașul într-un farmec cald.

Nici măcar nu se uitase în jur pînă atunci, recunoscu ea. Nu făcuse nici o plimbare, nu cumpărase suveniruri fără rost, nu băuse nici o cafea la mesele de pe trotuare.

Făcuse ceea ce făcea atît de des la New York. Stătuse în cuibul ei pînă sosise momentul să se achite de o obligație.

Malachi își spuse că arăta cam ca o somnambulă trezită din transă care studia împrejurimile. Îi simțea brațul rigid într-al lui, dar acum i se părea mai puțin probabil s-o ia la fugă. Pesemne că în jur era destulă lume ca să o facă să se simtă în siguranță cu el. Grupuri, perechi și turiști, profitînd cu toții de ziua care nu se mai sfîrșea.

Din scuar se auzea muzică, iar mulțimea era mai densă acolo. Malachi o ocoli, conducînd-o pe Tia Marsh spre port, unde adia briza. La marginea apei albastre și adînci pe care săltau bărci roșii și albe, o văzu zîmbind dezinvolt pentru prima dată.

– E foarte frumos, remarcă ea, nevoită să ridice vocea ca să se facă auzită peste sunetele muzicii. Atît de hidrodinamic

și perfect... Aș fi vrut să vin cu feribotul de la Stockholm, dar mă temeam să nu am rău de mare. Totuși, mi-ar fi fost rău pe Marea Baltică. E și asta ceva...

Cînd Malachi rîse, ridică privirea spre el, confuză. Aproape uitase că stătea de vorbă cu un străin.

– Am spus o prostie.

– Ba nu, e încîntător.

Spre propria lui surprindere, vorbea serios.

– Hai să facem ceea ce fac finlandezii în asemenea ocazii.

– O saună?

Malachi rîse din nou, lăsîndu-și mîna să-i parcurgă brațul în jos pînă o prinse pe a ei.

– Să bem o cafea.

N-ar fi trebuit să fie posibil. N-ar fi trebuit să stea pe terasa aglomerată a unei cafenele, sub lumina perlată de la ora unsprezece seara, într-un oraș aflat la mii de mile de casă. Și în nici un caz n-ar fi trebuit să se afle în compania unui bărbat atît de ridicol de chipeș încît trebuia să-și stăpînească imboldul de a se uita în jur ca să fie sigură că nu vorbea cu altcineva.

Părul lui minunat, castaniu, flutura bătut de briză. Era ușor ondulat, părul acela, iar șuvițele luceau în soare. Chipul lui era neted și îngust, cu obrajii doar puțin adînciți. Gura, mobilă și fermă, se putea lumina într-un zîmbet destinat să accelereze pulsul unei femei.

Cert este că avea acest efect asupra ei.

Ochii lui erau încadrați de gene negre și dese, iar deasupra se arcuiau două sprîncene expresive. Dar cel mai mult o captivau ochii înșiși. Erau de un verde închis ca al ierbii vara, cu un halou auriu pal în jurul pupilei. Și cînd vorbea, o privea țintă. Nu iscoditor și incomod, ci cu mult interes.

O mai priviseră cu interes bărbații și altă dată. Nu era o gorgonă, în fond, își reaminti ea. Însă, reușise cumva să ajungă la vîrsta de douăzeci și nouă de ani fără ca un bărbat să o privească vreodată așa cum se uita la ea Malachi Sullivan.

Ar fi trebuit să fie nervoasă, dar nu era. Nu cu adevărat.

Îşi spuse că se întîmpla aşa din cauză că Malachi era evident un gentleman, atît ca maniere, cît şi ca îmbrăcăminte. Vorbea cultivat şi părea foarte dezinvolt. Costumul gri îi stătea perfect pe trupul înalt şi slab.

Tatăl ei, care avusese un simţ al modei precis ca laserul, l-ar fi admirat.

Sorbi din cea de-a doua ceaşcă de cafea decafeinizată, întrebîndu-se ce capriciu generos al sorţii i-l adusese în cale.

Vorbeau iar despre Cele Trei Parce, dar n-o deranja. Îi era mai uşor să vorbească despre zei decît despre probleme personale.

– N-am putut hotărî niciodată dacă e liniştitor sau înfricoşător să ştii că ai viaţa determinată de trei femei încă dinainte de a fi tras prima gură de aer.

– Nu e vorba doar de lungimea vieţii, interveni Tia, nevoită să-şi stăpînească pornirea de a-l preveni asupra pericolelor zahărului alb rafinat cînd Malachi îşi puse o linguriţă cu vîrf în cafea. Contează şi nivelul vieţii. Binele şi răul din om. Parcele distribuie corect binele şi răul. Totuşi, depinde numai de individ ce anume face cu ceea ce are în el.

– Prin urmare, nu totul e hărăzit dinainte?

– Fiecare faptă e un act determinat de voinţă sau de lipsa acesteia.

Ridică din umeri.

– Şi fiecare act are consecinţele lui. Zeus, regele zeilor, care era un mare afemeiat, a dorit-o pe Thetis. Moirele au profeţit că fiul ei va fi mai strălucit, poate chiar şi mai puternic, într-un fel, decît Zeus însuşi. Iar Zeus, amintindu-şi ce-i făcuse propriului său tată, s-a temut să aducă pe lume acel copil. Aşa că a renunţat la Thetis, punînd mai mult preţ pe binele său personal.

– Un bărbat care părăseşte o femeie de teama a ceea ce l-ar putea aştepta e un prost.

– Dar nu i-a folosit la nimic, nu-i aşa, căci Thetis l-a născut totuşi pe Ahile. Poate că, dacă-şi asculta inima, nu ambiţia, căsătorindu-se cu ea şi iubind copilul, dacă era mîndru de faptele fiului său, Zeus ar fi avut o altă soartă.

Ce naiba i s-a întîmplat lui Zeus? se întrebă Malachi, dar găsi mai înţelept să n-o spună.

– Aşa că şi-a ales propriul destin, privind în tenebrele din sine însuşi şi proiectîndu-le asupra unui copil care încă nu fusese conceput.

Răspunsul lui o făcu pe Tia să se lumineze.

– Se poate spune şi aşa. Se mai poate spune şi că trecutul trimite valuri în viitor. Dacă urmăreşti mitologia, observi că fiecare deget înmuiat în iaz provoacă valuri, iar acestea îi ating pe cei care vin mai tîrziu. Generaţie după generaţie.

Avea ochi frumoşi, reflectă el, dacă ajungeai destul de aproape ca să-i vezi bine. Irişii ei erau de un albastru limpede, perfect.

– La fel se întîmplă şi cu oamenii, nu?

– Cred că da. Este una dintre temele centrale ale cărţii. Nu putem scăpa de soartă, dar putem face mult spre a ne pune amprenta asupra ei, întorcînd-o în avantajul sau în dezavantajul nostru.

– Se pare că a mea a fost avantajoasă, programîndu-mi această călătorie tocmai acum.

Tia simţi că iar i se înfierbîntă obrajii, aşa că ridică ceaşca la buze în speranţa de a ascunde roşeaţa.

– Nu mi-aţi spus cu ce vă ocupaţi.

– Cu navlosirile.

Era aproape adevărat.

– E o firmă de familie, veche de cîteva generaţii. O alegere fatidică.

Vorbea pe un ton firesc, dar o privea ca un şoim pîndind un iepure.

– Cînd te gîndeşti că stră-străbunicul meu a fost unul dintre supravieţuitorii de pe *Lusitania*...

Tia făcu ochii mari, lăsînd ceaşca jos.

– Serios? Ce ciudat! Al meu a murit pe *Lusitania*.

– Chiar aşa?

Uimirea lui părea perfect credibilă.

– Ce coincidenţă bizară! Mă întreb dacă s-au cunoscut, Tia.

Îi atinse mîna şi, cînd a ei nu tresări, o lăsă acolo.

– Încep să cred cu tot mai multă convingere în soartă.

Conducînd-o înapoi spre hotel, Malachi se întrebă cît să-i mai spună şi cum. În cele din urmă, hotărî să-şi tempereze nerăbdarea, alegînd discreţia. Dacă aducea prea curînd vorba despre statuete, Tia putea întrezări premeditarea printre numeroasele coincidenţe.

– Ai vreun plan pentru mîine?

– Mîine?

Abia putea trece peste faptul că renunţase să mai aibă planuri pentru aceeaşi seară.

– Nu, nu tocmai...

– Ce-ar fi să vin să te iau pe la ora unu? Să luăm masa împreună.

Zîmbind, o conduse în holul hotelului.

– Să vedem unde ajungem.

Tia intenţiona să-şi facă bagajele, să telefoneze acasă, să lucreze puţin la noua ei carte şi să petreacă măcar o oră cu exerciţiile de relaxare.

Habar nu avea de ce ar accepta.

– Mi-ar face plăcere.

Perfect, îşi spuse el. Îi va oferi puţin romantism, o mică aventură. O ieşire pe mare. Şi va face prima referire la statuetele de argint. Ceru cheile celor două camere de la recepţie.

Înainte ca Tia să apuce propria cheie, Malachi o luă şi, cu cealaltă mînă, o împinse uşor de la spate spre lift.

Abia după ce uşile se închiseră şi rămase singură cu el în cabină, Tia simţi primul fior de panică. Ce-o apucase? Ce-*l* apucase? Apăsase numai pe butonul etajului ei.

Încălcase toate regulile din *Ghidul de călătorie al femeii de afaceri*. Era clar că irosise paisprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, şi toate ceasurile petrecute studiind fiecare pagină. Malachi Sullivan îi ştia numărul camerei şi faptul că era singură.

Va intra cu forţa în camera ei, o va viola şi o va ucide.

Sau, *sau,* făcînd o dublură a cheii pentru care putea să ia mulajul chiar acum, se va strecura în cameră mai tîrziu... ca s-o violeze şi s-o ucidă.

Şi totul numai fiindcă nesocotise Capitolul Doi.

Îşi drese vocea.

– Şi tu stai la patru?

– Hmm? Nu, eu sînt la şase. Te conduc pînă la uşă, Tia, aşa cum ar fi spus mama mea că se cuvine. Trebuie să-i găsesc un cadou, ceva de sticlă, mă gîndesc. Poate mă ajuţi să aleg obiectul cel mai potrivit.

Referirea la mama lui o ajută să se relaxeze din nou – exact aşa cum trebuia.

– Va trebui să-mi spui ce anume îi place.

– Îi place tot ce-i cumpără copiii ei, răspunse el cînd uşile liftului se deschideau din nou.

– Copiii?

– Mai am un frate şi o soră. Gideon şi Rebecca. Îi plăceau numele biblice, cine ştie de ce.

Se opri la uşa ei şi introduse cheia în broască. După ce apăsă pe clanţă, întredeschise uşa şi făcu un pas înapoi.

Îi auzi oftatul slab de uşurare şi fu cît pe ce să chicotească. Şi, pentru că-l auzise, şi îl amuză, îi luă mîna.

– Se impune să-ţi mulţumesc, ţie şi zeilor, pentru această seară memorabilă.

– Şi eu m-am simţit minunat.

– Atunci pe mîine.

Rămase cu ochii în ochii ei, cînd îi ridică mîna la buze.

Micul ei fior de răspuns îi mîngîie delicios amorul propriu.

Sfioasă, delicată şi dulce. La fel de îndepărtată de genul lui ca luna de soare. Şi totuşi, nu exista nici un motiv pentru ca un bărbat să nu experimenteze şi alte gusturi din cînd în cînd.

Se prea putea ca a doua zi să se înfrupte puţin din ea.

– Noapte bună, Tia.

– Noapte bună.

Cam fistîcită, Tia se retrase în cameră fără să-şi desprindă ochii dintr-ai lui pînă cînd trecu pragul.

Apoi se întoarse. Şi zbieră.

Malachi intră înaintea ei în cameră, ca un glonţ. În alte împrejurări, Tia i-ar fi observat şi admirat repeziciunea şi graţia mişcărilor. Dar în momentul acela nu vedea decît dezordinea din cameră.

Hainele ei erau împrăştiate peste tot. Valizele fuseseră ciopîrţite, aşternutul era răvăşit, toate sertarele golite. Conţinutul casetei de bijuterii zăcea risipit pe jos, iar căptuşeala fusese smulsă.

Biroul din salon fusese de asemenea devastat. Iar laptopul de deasupra dispăruse.

– Porcăria naibii! exclamă Malachi.

Nu se putea gîndi decît că ticălosul i-o luase înainte.

Negru de furie, se întoarse în loc. Şi o singură privire spre Tia îl făcu să-şi înghită restul înjurăturilor. Era albă la faţă ca hîrtia şi cu ochii sticloşi ca urmare a şocului.

„Nu merită aşa ceva", îşi spuse el. Nu se îndoia că toate astea i se întîmplaseră numai fiindcă o urmărise el.

– Trebuie să stai jos.

– Ce...?

– Şezi.

O luă scurt de braţ şi o trase spre un scaun, aşezînd-o aproape cu forţa.

– Vom anunţa paza. Poţi să-mi spui dacă lipseşte ceva?

– Computerul meu.

Tia se luptă să-şi recapete respiraţia. Temîndu-se de un atac de astm, îşi căută inhalatorul în servietă.

– Mi-a dispărut laptopul.

Malachi o privi încruntat în vreme ce ea trăgea din inhalator.

– Ce aveai în el?

Inspirînd, Tia agită o mînă.

– Lucrările mele... îngăimă ea printre gîfîieli. Cartea cea nouă. E-mail, conturi... de bancă...

Vîrî iar mîna în geantă după pastile.

– Am o copie a cărţii aici, pe o dischetă...

Dar scoase un flacon de medicamente.

Malachi i-l smulse din mînă.

– Ce-i aici?

Citi inscripţia de pe etichetă şi se încruntă şi mai tare.

– Cu asta o să mai aşteptăm. N-au să te-apuce istericalele tocmai acum.

– Nu?

– Nu.

Tia simţi în fundul gîtlejului gîdilatul care anunţa întotdeauna o criză de panică.

– Cred că te înşeli.

– Termină, ai să te hiperventilezi sau aşa ceva...

Străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea, Malachi se lăsă pe vine în faţa ei.

– Acum uită-te la mine şi respiră încet. Respiră încet şi atît.

– Nu pot...

– Ba poţi. N-ai păţit nimic, nu? Te-ai trezit doar cu mizeria asta pe cap, atîta tot.

– Cineva mi-a intrat în cameră...

– Exact, dar a trecut. Dacă bagi în tine tranchilizante n-ai să schimbi nimic. Ce e cu paşaportul tău, cu obiectele de valoare... hîrtiile importante?

Obligînd-o să gîndească, nu să reacţioneze, gîtul ei contractat se destinse. Clătină din cap.

– Port paşaportul asupra mea tot timpul. Nu călătoresc cu nimic de valoare. Dar laptopul...

– O să-ţi cumperi altul, nu?

Dacă o lua aşa, nu putea decît să dea din cap.

– Da.

Malachi se apropie de uşă.

– Vrei să chem paza?

– Da, desigur. Şi poliţia.

– Mai aşteaptă un minut ca să fii sigură. Eşti într-o ţară străină. O anchetă a poliţiei ar stîrni multă agitaţie, ar cere timp şi efort. Şi presupun că s-ar face publicitate.

– Dar... a intrat cineva în camera mea...

– Poate ar fi bine să te uiți prin lucruri.

Vorbea pe un ton calm şi practic, căutînd să-i vorbească şi să se poarte cît mai potrivit cu putință. La fel trata întotdeauna şi mama lui accesele de nervi, şi ce era isteria dacă nu tot o criză de nervi?

– Asigură-te ce anume ți-a dispărut.

Aruncă o privire în jos, apoi atinse cu piciorul un mic aparat.

– Asta ce-i?

– Un purificator de aer.

Cînd îl luă şi-l puse pe birou, Tia se ridică în picioare, tremurînd.

– Nu înțeleg de ce-ar face cineva una ca asta numai pentru un laptop.

– Poate sperau să găsească mai mult.

Se duse la uşa băii şi aruncă o privire înăuntru.

Conchisese deja că finlandezii meritau un premiu consistent pentru luxul din băile lor. A ei, avînd o cameră mai elegantă, era mai spațioasă decît a lui, dar nici aceea nu era de lepădat.

Pardoseala de gresie încălzită, măreția duşului cu şase capete, prosoapele groase şi mari cît păturile... Pe placa lungă de marmură văzu o duzină de flacoane cu medicamente, în majoritate părînd să fie vitamine sau doctorii pe bază de plante. Mai era o periuță de dinți electrică, o lampă de voiaj, un tub cu cremă dezinfectantă. Pachete cu ceva numit „N...er...g" şi alte cutii, pe care scria „D-stress"... Numără opt sticle de apă minerală.

– Ai oarecari probleme, nu-i aşa, iubito?

Tia îşi trecu o mînă peste față.

– Călătoriile mă stresează, organismul meu le suportă greu. Am tot felul de alergii.

– Ştii ceva? Ce-ar fi să te-ajut să faci ordine aici, apoi poți să-ți iei pastilele şi să te culci.

– Nici o şansă să dorm. Trebuie să anunț securitatea hotelului.

– În regulă.

Nu-l deranja nicicum. Ba chiar şi-ar pune singură bețe-n roate, mai mult sieşi decît lui. Îndatoritor, Malachi se duse la telefon şi sună recepția ca să reclame cele întîmplate.

Rămase cu ea şi cînd veniră cei de la administrație şi securitate. O ținu de mînă cît timp vorbi cu ei, prezentă propria sa versiune asupra evenimentelor, cooperant, şi le dădu numele şi adresa lui, numărul şi seria de paşaport.

În esență, nu avea nimic de ascuns.

Era aproape ora două noaptea cînd ajunse înapoi în camera lui. Bău un whisky mare, sec. Şi încă unul, reflectînd pe îndelete.

A doua zi dimineața, cînd Tia se trezi, buimacă, Malachi plecase. Nu mai rămăsese, ca s-o asigure că existase cu adevărat, decît un bilet strecurat pe sub uşă.

Tia, sper că în dimineața asta ți-ai mai venit în fire. Îmi pare rău, dar a trebuit să-mi schimb planurile şi, cînd vei citi aceste rînduri, eu voi fi plecat deja din Helsinki. Mult noroc în restul călătoriei. Am să te caut cînd pot. Malachi.

Oftă, se aşeză pe marginea patului şi trase concluzia că nu îl va mai vedea niciodată.

3

Malachi ceru să se organizeze o şedință imediat ce se înapoie la Cobh. Dată fiind importanța problemei, programele se modificaseră în grabă, şi toți cei implicați îşi făcură timp.

Se aşeză în capul mesei, relatîndu-le partenerilor săi evenimentele care avuseseră loc în timpul şederii lui în Finlanda.

După ce termină de povestit, se aşeză şi-şi luă ceaşca de ceai.

– Păi bine, mă, neisprăvitule, de ce n-ai stat să-i mai dai un brînci?

Cum aceste cuvinte proveneau de la cea mai tînără parteneră, care întîmplător era şi sora lui, Malachi nu fu jignit. Conform tradiţiei din familia Sullivan, şedinţa avea loc la masa din bucătărie. Înainte de a răspunde, se ridică din nou în picioare, luă cutia metalică de pe bufet şi se servi cu un biscuit.

– Mai întîi, fiindcă un brînci mai degrabă ar fi stricat decît ar fi ajutat. Femeia aia n-are varză-n cap, Becca. Dacă o descoseam despre statuete de îndată ce-i fusese devastată camera, ar fi putut foarte bine să-şi spună că eram implicat şi eu. Cum cred că am şi fost, indirect, adăugă el încruntat.

– Nu ne putem învinui pentru asta. În fond, nu sîntem nici huligani, nici hoţi.

Gideon era fratele mijlociu, cu doi ani mai tînăr decît Malachi şi cu aproape doi mai vîrstnic decît Rebecca. Accidentul suferit la naştere îl punea cel mai adesea într-o postură conciliantă între ceilalţi doi.

Statura şi constituţia lui erau asemănătoare cu ale fratelui său, dar moştenise coloraţia mamei lor. Purta trăsăturile slabe, cu obraji supţi ale celor din neamul Sullivan, dar avea un păr negru ca pana corbului şi doi ochi albaştri de viking.

În felul lui, era cel mai pedant dintre toţi. Prefera să aranjeze totul în coloane ordonate şi, din acest motiv – deşi Malachi avea mai mult talent la cifre –, era contabilul familiei.

– Călătoria asta n-a fost o pierdere de timp, continuă el. Nici de timp, nici de bani. Ai intrat în legătură cu ea, iar acum avem motive să credem că nu sîntem singurii care considerăm că sînt şanse să ne ducă la Parce.

– Încă nu ştim dacă poate sau nu, îl contrazise Rebecca. E clar ca bună ziua că Malachi i-a condus spre ea. Mai bine te-ai fi luat după cel care i-a spart camera în loc să alergi înapoi acasă.

– Şi cum crezi c-aş fi putut să fac aşa ceva, Mata Hari? se interesă Malachi.

– Te uitai după indicii, răspunse ea cu un gest larg. Întrebai angajaţii hotelului. Făceai *ceva.*

– Of, şi mi-am *spus* să nu uit să-mi pun în bagaj lupa şi şapca de vînător de cerbi!

Exasperată, Rebecca oftă. Înţelegea logica faptelor lui, dar cînd trebuia să aleagă între raţiune şi acţiune, dădea întotdeauna cu piciorul raţiunii.

– Nu văd decît că am plătit călătoria şi nu ştim nimic mai mult decît înaintea micii tale şuste cu americanca.

– N-am avut nici o şustă, replică Malachi, oarecum nervos.

– Da, şi cine-i de vină? ripostă ea. Cred că ai fi scos mai multe de la ea dac-o puneai la muiat în pat.

– Rebecca.

Intervenţia calmă venea din centrul de echilibru al puterii. O fi născut Eileen Sullivan trei copii cu voinţă, dar ea fusese, şi avea să fie întotdeauna, capul familiei.

– Mamă, băieţelul tău are treizeci şi unu de ani, declară suav Rebecca. Doar îţi dai seama că a mai avut relaţii sexuale.

Eileen era o femeie drăguţă şi îngrijită, care se mîndrea grozav cu familia şi casa ei. Iar cînd era necesar, le conducea pe amîndouă cu mînă de fier.

– Nu discutăm despre comportamentul privat al fratelui tău, ci probleme de afaceri. Ne-am înţeles ca Mal să se ducă şi să vadă ce poate afla. Asta a şi făcut.

Rebecca cedă, deşi nu uşor. Îşi adora fraţii, însă existau momente cînd îi venea să îi dea cap în cap, numai ca să le zgîlţîie puţin creierii.

Avea aceeaşi constituţie longilină şi suplă a neamului Sullivan, şi ar fi putut fi considerată mlădioasă dacă nu s-ar fi ţinut seama de umerii ei puternici şi muşchii duri ascunşi sub pielea pe care-i plăcea să şi-o îngrijească foarte atent.

Părul ei era mai deschis la culoare decît al lui Malachi, de un roşcat mai degrabă auriu decît castaniu, iar ochii săi aveau o culoare verde mai blîndă, mai ceţoasă. Cu gene lungi, creau un contrapunct faţă de gura lată şi îndărătnică, pe o faţă mai predispusă spre unghiuri decît spre linii curbe.

Iar întregul ascundea un creier pătrunzător, inteligent şi, cel mai adesea, nerăbdător.

Insistase din răsputeri să plece ea la Helsinki şi să intre în legătură cu Tia Marsh. Era şi acum revoltată că pierduse la vot în favoarea lui Malachi.

– N-ai fi rezolvat nimic, comentă fratele ei, ghicindu-i lesne gîndurile. Iar sexul ar fi fost exclus, nu? În orice caz, e mai bine aşa. M-a plăcut şi n-aş zice că e o femeie uşor abordabilă. Nu-i ca tine, Rebecca.

Pe cînd vorbea, începu să se plimbe în jurul mesei şi-şi trase sora de părul lung şi buclat.

– Nu e îndrăzneaţă şi cu spirit de aventură.

– Acum nu încerca să mă îmbunezi.

Malachi se mulţumi să zîmbească, trăgînd-o iar de păr.

– Şi drogată tu te-ai fi mişcat prea repede pentru ea. Ai fi intimidat-o. E timidă, şi cam ipohondră, cred. Nu ţi-ar fi venit să crezi dacă ai fi văzut cîte chestii avea acolo. Sticluţe cu tablete, apărătele, purificatoare de aer, pîrîitori, tot felul de bîzdîcuri. Cînd le-a răscolit pe toate, de faţă cu poliţiştii, a fost de mai mare minunea. Îşi ia cu sine-n călătorii perna personală de-acasă – că are alergie sau nu ştiu ce...

– Mie mi se pare plicticoasă de moarte, remarcă Rebecca.

– Ba nu, nu e plicticoasă deloc, insistă Malachi, amintindu-şi zîmbetul acela discret şi sobru. Doar cam nevricoasă, atîta tot. Totuşi, cînd au venit poliţiştii, s-a adunat. A raportat totul, perfect calmă, pas cu pas, de cînd a ieşit din hotel ca să se ducă la conferinţă şi pînă s-a întors în cameră.

Şi nu scăpase nici un detaliu, îşi aminti el acum.

– Are creier în capul ăla, continuă, meditativ. Ca o cameră digitală care ia imagini şi le pune pe toate la locurile lor, şi o coloană vertebrală de oţel pe sub toate tremurăturile ei.

– Ţi-a plăcut, observă Rebecca.

– Într-adevăr. Şi-mi pare rău că i-am dat bătăi de cap. Dar, mă rog, i-a trecut.

Se aşeză din nou, punîndu-şi zahăr în ceaiul care se răcise aproape de tot.

– Vom lăsa zona asta să fiarbă un timp la foc scăzut, cel puţin pînă ajunge înapoi în State şi se linişteşte. După aia, s-ar putea să fac un drum pînă la New York.

– La New York! sări în picioare Rebecca. De ce ajungi să te duci tu peste tot?

– Fiindcă sînt cel mai mare. Şi fiindcă, de bine de rău, Tia Marsh e a mea. O să fim mai atenţi la pasul următor de vreme ce se pare că mişcările noastre sînt supravegheate.

– Unul dintre noi ar trebui să se ocupe anume de treaba asta, spuse Rebecca. Ne-a jefuit, a furat ceea ce a fost în familia noastră de peste trei sferturi de secol, iar acum încearcă să se folosească de noi ca să găsească şi celelalte două piese. Trebuie să i se spună, în termeni fără echivoc, că familia Sullivan nu permite aşa ceva.

– O să plătească, asta o să facă, declară Malachi, rezemîndu-se de spătar. Şi-o să plătească scump cînd noi vom avea celelalte două Parce, iar ea numai una.

– Cea pe care ne-a furat-o.

– Ar fi greu să le explicăm autorităţilor că a furat un lucru care fusese deja furat.

Gideon ridică o mînă înainte ca Rebecca să apuce să protesteze.

– Acum vreo optzeci de ani, Felix Greenfield a furat prima Parcă. Cred că am putea rezolva legal problema asta de vreme ce nu o ştim decît noi. Dar, din acelaşi motiv, nu avem nici o dovadă că statuia a fost în posesia noastră şi că cineva cu reputaţia Anitei Gaye ne-a furat-o de sub nas.

Rebecca oftă.

– E jignitor ce-a făcut, de parcă am fi fost nişte mieluşei neştiutori, duşi pe muzică la tăiere.

– Luată separat, valoarea statuetei nu depăşeşte cîteva sute de mii de lire sterline.

Pentru că încă îl mai sîcîia gîndul, Malachi trecu peste uşurinţa cu care-i fusese luată prima Parcă.

– Dar toate trei la un loc formează un set nepreţuit pentru colecţionarul care se pricepe. Iar Anita Gaye se pricepe şi, în cele din urmă, pe ea o s-o jumulim.

Aşezat în bucătăria veselă de un galben-unt, cu perdelele de creton ale bunicii lui la fereastră şi mireasma estivală a ierbii filtrîndu-se printre ele, se gîndea ce i-ar fi plăcut să-i

facă femeii care furase din mîinile lui simbolul familiei.

– Nu cred că ar trebui să aşteptăm înainte de a face al doilea pas, hotărî el. Tia n-o să se întoarcă la New York încă vreo cîteva săptămîni de-acum încolo şi nu vreau să apar prea curînd la uşa ei. Ceea ce trebuie să facem acum e să deşirăm firul care duce la cea de-a doua statuetă.

Rebecca dădu din cap, aruncîndu-şi părul pe spate.

– Unii dintre noi nu şi-au pierdut vremea umblînd prin ţări străine. Am deşirat destul în ultimele cîteva zile.

– Şi de ce naiba n-ai spus?

– Fiindcă tu ai turuit întruna despre noua ta iubită americană.

– Of, Becca, pentru numele lui Dumnezeu...!

– Nu lua numele Domnului în deşert la masa mea, îl mustră blînd Eileen. Iar tu, Rebecca, nu te mai grozăvi, făcîndu-ţi fratele de rîs.

– Nu mă grozăveam. Încă. Am căutat pe Internet, studiind genealogia şi aşa mai departe. Zi şi noapte, apropo, şi cu mari sacrificii personale. Vezi, abia asta e să te grozăveşti, i se adresă mamei sale. Totuşi, e un mare salt, dat fiind că nu avem altă bază decît amintirea lui Felix despre ceea ce a citit pe hîrtia cu statueta. Baia în ocean a şters cerneala şi contăm pe faptul că a reţinut clar ce citise înainte de a avea cea mai traumatizantă experienţă din viaţa lui. Mai mult, contăm pe sinceritatea lui, conchise ea. Şi, în fond, omul era un hoţ.

– Reabilitat, sublinie Eileen. Prin graţia divină şi iubirea unei femei cumsecade. Sau aşa spune povestea...

– Aşa spune, încuviinţă Rebecca. Statueta era într-o hîrtie cu un nume şi o adresă din Londra. Afirmaţia lui cum că le-a memorat, gîndindu-se să treacă pe-acolo într-o noapte şi să-şi facă meseria, pare destul de rezonabilă. Chiar şi mai rezonabilă cînd îmi suflec mînecile, tastez pe keyboard şi descopăr că a existat într-adevăr un Simon White-Smythe care a locuit în Mansfield Park în 1915.

– L-ai găsit! îi zîmbi radios Malachi. Eşti o minune, Rebecca.

– Sînt, şi află că am găsit chiar mai mult decît atît. A avut

un fiu, pe nume James, care a avut şi el două fiice. Ambele măritate, dar una şi-a pierdut soţul în al doilea război mondial şi a murit fără copii. Cealaltă s-a mutat în State, soţul ei fiind un avocat bine aranjat în Washington, D.C. Au avut trei copii – doi fii şi o fiică. Un fiu le-a murit cînd era tînăr, în Vietnam, iar celălalt a şters-o în Canada şi nu i-am mai găsit urma. Dar fata s-a măritat de trei ori. Îţi vine să crezi? Acum locuieşte la Los Angeles. A avut un copil cu al doilea soţ – o fiică. I-am dat de urmă şi ei pe autostrada informaţiilor. Pe moment locuieşte la Praga, lucrînd în nu ştiu ce club de acolo.

– Ei, Praga e mai aproape decît Los Angeles, replică Malachi. Doar nu putea să stea tocmai la Londra, nu? Aici facem un gest de încredere, contînd pe faptul că acel White-Smythe a avut într-adevăr statueta la el sau ştia cum o poate obţine. Şi că, dacă a avut-o, a rămas în familie, sau se poate afla unde a ajuns. Şi, în sfîrşit, dacă toate astea sînt adevărate, că le-o putem sufla de sub nas.

– Un gest de încredere a fost cînd stră-străbunicul tău i-a dat vesta de salvare unei necunoscute cu un copil, interveni Eileen. După părerea mea, a existat un motiv să fie cruţat cînd atît de multe vieţi s-au pierdut. Un motiv pentru care statueta aceea se afla în buzunarul lui cînd a fost salvat. Din cauza asta aparţine familiei noastre, continuă ea, cu logica ei rece, de nezdruncinat. Şi cum face parte dintr-o serie completă, şi celelalte două ar trebui să ajungă tot la noi. Nu e o chestiune de bani, ci de principii. Ne putem permite să plătim un bilet pînă la Praga ca să vedem dacă se găseşte acolo vreun răspuns.

Îi zîmbi senină fiicei sale.

– Cum se numeşte clubul acela, iubito?

Clubul se numea *Down Under* şi supravieţuia alunecării spre faliment datorită vigilenţei patroanei sale, Marcella Lubriski. Ori de cîte ori localul începea să se clatine, Marcella îl readucea pe linia de plutire dintr-o lovitură a pantofului ei cu toc cui.

Marcella Lubriski era un produs al țării și al epocii ei, parte cehoaică, parte slovacă, cu un strop de sînge rusesc și un grăunte de neam germanic. Cînd comuniștii preluaseră puterea, își luase copiii, îi spusese soțului ei să plece sau să rămînă pe loc, și fugise în Australia, singurul loc care i se părea destul de îndepărtat și sigur.

Nu vorbea engleza, nu cunoștea pe nimeni, nu avea decît o sumă echivalentă cu două sute de dolari în sutien și – cum soțul ei alesese să rămînă la Praga – nu avea nici tată pentru copiii ei.

Ceea ce avea ea era coloană vertebrală, o minte ageră și un trup parcă plămădit anume pentru visuri erotice. Și le pusese pe toate la bătaie într-o bombă de strip-tease din Sydney, primindu-și salariul și bacșișurile substanțiale din buzunarele beților și ale bărbaților singuri.

Învățase să-i iubească pe australieni pentru generozitatea, umorul și ușurința lor de a-i accepta pe proscriși. Își hrănea bine copiii și, dacă avea uneori ocazia să îndeplinească o slujbă pe cont propriu ca să-i și încalțe la fel de bine, aceasta se rezuma la sex.

În cinci ani pusese deoparte destui bani ca să investească într-un mic club în tovărășie. Continua să facă strip-tease și să-și vîndă trupul cînd îi venea la socoteală. În zece ani, cumpărase părțile partenerilor și se retrăsese de pe scenă.

În momentul căderii Zidului, Marcella avea clubul din Sydney, un club în Melbourne, un procentaj dintr-un complex de birouri și o bună parte dintr-un bloc de apartamente rezidențiale. Se bucurase să-i vadă pe comuniști alungați din țara ei natală, dar n-o preocupase prea mult.

La început.

Apoi, însă, începuse să-și pună întrebări și, spre surprinderea ei, să-i fie dor să audă propria limbă vorbită pe străzi și să vadă domurile și podurile din orașul său. Lăsîndu-și afacerile din Australia în grija fiului și a fiicei sale, Marcella a zburat înapoi la Praga, într-o călătorie pe care o presupunea exclusiv sentimentală.

Dar spiritul ei de afaceri a mirosit imediat o ocazie, iar

ocaziile nu puteau fi lăsate să se piardă. Praga avea să fie din nou un oraș în care se va întîlni Lumea Veche cu cea Nouă, redevenind Parisul Europei de Est. Aceasta însemna comerț, dolari din turism și posibilitatea de a pune noi baze.

Marcella a cumpărat proprietăți – un hotel mic cu ambianță plăcută și un restaurant tradițional și elegant. Și, din sentimentalism față de ambele sale țări, a deschis clubul *Down Under*.

Ținea un local curat, cu fete sănătoase. N-o deranja dacă lucrau și în particular. Știa foarte bine că sexul aducea adesea bani pentru micile suplimente care făceau viața suportabilă. Dar dacă prindea de veste despre consum de droguri, fie de angajați, fie de clienți, contravenienții zburau pe ușă afară.

La *Down Under* nu se acorda niciodată a doua șansă.

Încheiase relații cordiale cu poliția locală, se ducea regulat la operă și a devenit o patroană a artelor. Își privea orașul cum se trezea din nou la viață, însuflețit de culori, muzică și bani.

Deși afirma că intenționa să se întoarcă la Sydney, au trecut ani... și viața s-a schimbat... iar Marcella a rămas pe loc.

La șaizeci de ani își menținea același trup care-i adusese o avere, se îmbrăca după ultima modă de la Paris și putea depista necazul de la zece metri, în întuneric.

Cînd Gideon Sullivan a intrat pe ușă, l-a privit o dată, lung. Prea chipeș pentru propriul său bine, a conchis ea. Iar privirea lui scruta mai mult sala decît scena, căutînd altceva decît o pereche de sîni sexy săltînd la bară.

Sau pe cineva.

Clubul era mai dichisit decît se așteptase. Urla muzică techno, iar luminile străfulgerau sincronizate. Pe scenă, trei femei își făceau numărul la barele verticale argintii.

Gideon bănuia că unor bărbați le plăcea să-și imagineze propria sculă în locul barei, dar el, unul, se putea gîndi la utilizări mai practice decît să-și agațe de ea o femeie cu capul în jos.

Salonul era plin de mese, toate ocupate. Cele din apropierea scenei erau ticsite de bărbaţi şi femei care sorbeau din pahare privindu-le pe acrobatele goale.

Prin fasciculele de lumină plutea un fum albăstrui ceţos, dar mirosul de whisky şi bere nu era mai greţos decît în cîrciuma lui de-acasă. Mulţi clienţi erau îmbrăcaţi în negru, şi multe dintre hainele lor negre erau făcute din piele, dar se vedeau destule cupluri pentru a-l face să se întrebe de ce şi-ar fi adus un bărbat perechea ca să vadă alte femei despuindu-se.

Deşi localul era oarecum mai select decît spelunca din Londra unde Malachi petrecuse o seară memorabilă, se bucura că mama lor îl trimisese pe el, nu pe Rebecca, în pofida obiecţiilor ei furioase.

Acolo n-avea ce căuta o tînără de familie bună.

Deşi, după cîte se părea, Cleo Toliver găsea localul destul de potrivit.

Se duse la bar şi comandă o bere. Vedea dansatoarele, numai cu şireturile şi tatuajele pe ele, balansîndu-se în acelaşi ritm la bare şi în oglinzile din spatele lor.

Scoase o ţigară, scăpără un chibrit şi se întrebă cum să înceapă. Prefera abordările directe ori de cîte ori era posibil.

Cînd izbucniră aplauzele şi fluierăturile, făcu un gest spre barman.

– Cleo Toliver lucrează în seara asta?

– De ce?

– O problemă de familie.

Omul nu răspunse la zîmbetul amical al lui Gideon. Ridică doar din umeri, ştergînd mai departe tăblia barului.

– E pe-aici...

Şi plecă înainte ca Gideon să-l poată întreba unde.

„Am să aştept", îşi spuse el. Existau şi moduri mult mai neplăcute de a-ţi petrece timpul, decît privind cum nişte femei bine făcute îşi lepădau ţoalele.

– O căutaţi pe una din fetele mele?

Gideon întoarse capul dinspre dansatoarea care umbla pe scenă în patru labe, ca o pisică. Femeia apărută alături era

aproape la fel de înaltă ca el. Avea părul blond ca al lui Jean Harlow şi coafat cu tot felul de bucle complicate şi lucioase. Purta un taior de birou, fără bluză, iar printre revere se revărsau părţile de sus ale sînilor uluitor de mari, de un alb lăptos.

Simţi o uşoară vinovăţie la gîndul că-i observase cînd îi privi faţa şi îşi dădu seama că putea să-i fie mamă.

– Da, doamnă, o caut pe Cleo Toliver.

La auzul cuvintelor lui politicoase, Marcella înălţă din sprîncene şi făcu semn să i se aducă de băut.

– De ce?

– Vă rog să mă scuzaţi. Aş prefera să vorbesc cu domnişoara Toliver despre asta, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Fără să se uite spre bar, Marcella ridică paharul de scotch care apăruse acolo. O fi fost el chipeş ca păcatul, reflectă ea, dar arăta ca un bărbat în stare să facă faţă într-o luptă. Şi fusese crescut în spiritul respectului faţă de cei vîrstnici.

Deşi asemenea delicateţuri nu-i cîştigau neapărat încrederea, îi plăceau totuşi.

– Dacă-i faci necazuri vreuneia dintre fetele mele, am să-ţi fac şi eu.

– Aş prefera să evit orice fel de probleme.

– Aşa, vezi. Cleo are numărul următor.

Îşi bău scotch-ul, puse paharul gol pe bar şi se îndepărtă pe tocurile ei ca nişte ţepuşe de spart gheaţa.

Se duse în culise, printre mirosurile de parfum, sudoare şi farduri. Dansatoarele foloseau o singură cabină, mărginită pe ambele părţi cu oglinzi prelungi şi mese de machiaj comune. Fiecare îşi organiza propriul cuib, astfel încît pe mesele lungi se înşirau cosmeticale, jucării de pluş şi gustări. Pe oglinzi erau lipite fotografii ale iubiţilor, actorilor de cinema şi, pe alocuri, cîte un bebeluş.

Ca de obicei, în cameră domnea o trăncăneală poliglotă de bîrfe, gîlcevi şi nemulţumiri. Plîngerile se refereau la bacşişuri zgîrcite, amanţi care le înşelau, dureri de picioare şi crampe menstruale.

În mijlocul tuturor, ca un ochi calm din centrul furtunii,

Cleo îşi aplica ultimele agrafe în părul lung, de culoarea blănii de samur. Era destul de prietenoasă cu celelalte fete, după părerea Marcellei, dar nu se apropia prea mult de ele. Îşi făcea treaba cu seriozitate, îşi lua banii şi se ducea acasă singură.

Aşa cum făcuse şi Marcella la vremea ei.

– Te caută un bărbat.

Ochii lui Cleo, de un căprui închis, profund, îi întîlniră pe ai Marcellei în oglindă.

– Ce vrea?

– N-a spus. E chipeş, de vreo treizeci de ani, irlandez. Brunet cu ochi albaştri. Manierat.

Cleo ridică din umerii acoperiţi cu o jachetă gri în dungi.

– Nu cunosc pe nimeni care să arate aşa.

– A întrebat de tine pe nume. I-a spus lui Karl că e o problemă de familie.

Aplecîndu-se spre oglindă, Cleo începu să-şi aplice pe buze un ruj sîngeriu.

– N-aş crede.

– Ai probleme?

Îşi scoase manşetele cămăşii albe pe care o purta pe sub jachetă.

– Nu.

– Dacă-ţi face dificultăţi, cheamă-l pe Karl. O să-l dea afară.

Apoi Marcella făcu un gest cu capul.

– Irlandezul e la bar. Nu poţi să nu-l observi.

Cleo încălţă escarpenii negri cu tocuri cui care-i completau costumul.

– Mulţumesc. Mă descurc eu cu el.

– Nici nu mă aştept la altceva.

Un moment, Marcella îi puse o mînă pe umăr, apoi se duse să despartă două dansatoare care se certau pentru un sutien cu paiete roşii.

Dacă era îngrijorată că cineva întrebase de ea folosindu-i numele, Cleo n-o arătă. În fond, era profesionistă. Indiferent dacă dansa „Lacul lebedelor" sau se dezbrăca pentru

scursorile din Europa de Est, o dansatoare avea anumite standarde.

„Nu cunosc nici un irlandez", îşi spuse ea, în timp ce ieşea să-şi aştepte semnalul. Şi în nici un caz nu credea că cineva care avea legături vagi cu familia ei s-ar fi deranjat să întrebe de ea – nici chiar dacă ar fi găsit-o zăcînd în stradă, plină de sînge.

Probabil vreun dobitoc care-i aflase numele de la alt client şi se gîndea la o tăvăleală ieftină cu o stripteuză americană.

Îl aştepta o dezamăgire amarnică.

Auzind că începe muzica numărului ei, Cleo alungă din cap orice alt gînd. Numără timpii, iar cînd se aprinseră luminile, năvăli pe scenă.

La bar, mîna lui Gideon încremeni cu berea în aer.

Era îmbrăcată bărbăteşte. Totuşi, nimeni n-ar fi luat-o drept bărbat, recunoscu el. Nici măcar un orb pe spinarea unui cal în galop. Dar mişcările ei, în costumul acela conservator, gri cu dungi, aveau un erotism aproape primitiv.

Muzica era fierbinte, un rock american ritmat, iar reflectoarele răspîndeau o lumină albastră ceţoasă. Gideon găsea foarte inspirată ideea de a fi ales să se dezbrace în acordurile cîntecului *Cover Me* al lui Bruce Springsteen.

Ştia ce face, îşi dădu el seama, privind-o cum îşi scoate vestonul, mişcîndu-şi ritmic umerii.

Dacă celelalte stripteuze se învîrtiseră sau lunecaseră, se scuturaseră sau vibraseră, ea dansa. Dansa cu mişcări complicate şi precise, care demonstrau talent şi stil autentic.

Deşi, în clipa în care, cu una dintre acele mişcări repezi, îşi sfîşie pantalonii pe cusătură, aruncîndu-i într-o parte, Gideon pierdu un moment noţiunea stilului.

Hristoase, da' avea nişte picioare...!

Folosea şi barele, executînd cîte trei rotiri rapide, cu picioarele strînse. Părul i se revărsa liber, învăluindu-i umerii într-o cascadă luxuriantă de un castaniu bogat. N-o văzuse descheindu-şi cămaşa, dar aceasta fîlfîia acum în jurul ei, lăsînd să se vadă o fîşie de dantelă neagră peste sînii fermi şi elastici.

Încercă să-şi spună că erau artificiali şi, oricum, n-aveau nimic de-a face cu el. Dar cînd îşi azvîrli cămaşa, simţi că i se aduna saliva în gură.

Ca să-şi dreagă glasul, sorbi din bere, continuînd să privească.

Îl observase din prima clipă. Nu-l putea distinge clar şi n-o interesa suficient ca să-şi facă griji. Dar ştia că e acolo şi că o priveşte atent.

Nici o problemă. Pentru asta era plătită.

Cu spatele spre public, lăsă o mînă să lunece în josul spatelui, descheindu-şi sutienul. Încrucişînd braţele peste sîni, se răsuci din nou. Acum pielea-i era înrourată de sudoare, iar pe buze i se zărea un mic surîs – rece ca gheaţa – uitîndu-se în ochii bărbaţilor din sală care păreau cel mai dispuşi să o bombardeze cu bani.

Îşi aruncă părul pe spate şi, avînd pe ea doar escarpenii şi un chilot negru cu şiret, se ghemui ca să le arate pentru ce plăteau.

Ignoră degetele care-i mîngîiau coapsele, conştientă doar de banii vîrîţi sub şiretul chiloţilor.

Cînd un client prea entuziast încercă s-o pipăie, se retrase. Cu o mişcare ce putea părea jucăuşă, îl ameninţă cu degetul. „Căcănarule", îi spuse în sinea ei.

Se arcui pe spate rezemată pe un braţ, după care, dintr-o zvîcnitură a coapselor, sări în picioare.

Repetă jocul şi în cealaltă parte a scenei. Acolo, însă, îl putu vedea mai bine pe bărbatul de la bar. Privirile li se întîlniră, se susţinură două secunde. Omul ridică o bancnotă, înclinînd din cap.

Apoi continuă să-şi bea berea.

Ar fi vrut să poată recunoaşte bancnota. Dar îşi spuse că poate merita să sacrifice cinci minute pentru a afla cît îi va plăti.

Totuşi, nu se grăbi, făcu un duş îndelungat, apoi îmbrăcă o pereche de blugi şi un tricou. Rareori i se întîmpla să iasă în club după o reprezentaţie, dar avea încredere în Karl şi în

ceilalţi bodyguarzi ai Marcellei ca s-o apere la o adică.

În orice caz, majoritatea clienţilor erau atenţi la scenă, unde aveau parte de fantezii sexuale, decît să se uite după femeile în carne şi oase dintre ei.

Cu excepţia şmecherului de la bar. El nu privea scena – deşi, după părerea ei de profesionistă, actualul număr era unul dintre cele mai inventive. O urmări cu privirea cînd venea spre bar. Şi-i privea faţa – spre cinstea lui – nu pieptul.

– Vrei ceva, Şmecherule?

Vocea ei îl surprinse. Era lină şi mătăsoasă, fără tonalitatea dură la care s-ar fi aşteptat de la o femeie cu meseria ei.

Avea o faţă pe măsura trupului. Senzuală, cu ochi tenebroşi, migdalaţi, şi gura cu buze pline, rujate lucios. În capătul sprîncenei drepte avea o aluniţă – un *grain de beauté,* cum îi spuneau francezii.

Pielea ei era oacheşă, adăugînd o tuşă de erotism ţigănesc.

Mirosea a săpun – încă o iluzie spulberată. Şi sorbea alene dintr-o sticlă de apă.

– Dacă eşti Cleo Toliver, da.

Cleo se rezemă de bar. Acum purta tenişi în locul pantofilor cu tocuri, iar blugii negri i se mulau strîns pe coapse şi şolduri.

– Nu merg la petreceri particulare.

– De vorbit, vorbeşti?

– Cînd am ceva de spus. De unde-mi ştii numele?

Gideon se mulţumi să-i arate din nou bancnota, privind cum mijea ochii, speculativ.

– Cu asta cred că pot cumpăra o oră de conversaţie.

– Poate.

Îşi rezerva dreptul de a decide dacă era sau nu un cretin, dar cel puţin nu era zgîrcit. Întinse mîna spre hîrtie – dar, spre nemulţumirea ei, Şmecherul o trase înapoi.

– La ce oră termini aici?

– La două. Ascultă, de ce nu-mi spui ce vrei, şi eu am să-ţi răspund dacă mă interesează sau nu.

– O conversaţie, repetă el, rupînd bancnota în două; îi dădu o jumătate, iar pe cealaltă o vîrî în buzunar. Dacă vrei

şi restul, ne întîlnim după ora închiderii. În cafeneaua din Wenceslas Hotel. Am să te aştept pînă la două şi jumătate. Dacă nu apari, am pierdut fiecare cîte cincizeci de lire sterline.

Termină berea şi puse paharul jos.

– A fost un număr interesant, domnişoară Toliver, şi lucrativ după cum am văzut. Dar nu cîştigi în fiecare zi cîte cincizeci de lire sterline doar stînd de vorbă la o cafea.

Cînd se întoarse să plece, Cleo îl întrebă încruntată:

– Te cheamă cumva, Şmechere?

– Sullivan. Gideon Sullivan. Ai timp pînă la două şi jumătate.

4

Cleo nu pierdea niciodată un semnal clar. Dar nici nu voia să dea impresia că se repezea să prindă momentul. Teatrul se baza pe iluzii. Iar viaţa, cum spusese tipul, nu era decît o scenă mai mare.

Cu două minute înainte de termenul limită, se apropie agale de cafenea.

Dacă un fraier cu chip atrăgător şi glas sexy voia s-o plătească pentru o oră de conversaţie, treaba lui. Aflase deja rata de schimb valutar între lirele irlandeze şi coroanele cehești, pînă la ultimul haler, cu ajutorul micului calculator pe care-l purta mereu în geantă. În situaţia ei actuală, banii aveau să însemne enorm.

Nu intenţiona să-şi mai cîştige mult timp existenţa dezţolindu-se pentru o adunătură de lăbari. Adevărul este că niciodată nu avusese de gînd să danseze goală într-un club din Praga ca să aibă din ce trăi.

Dar fusese o proastă, trebuia să recunoască. Nimerise drept în plasa unui escroc, orbită de aspectul atrăgător şi de textele abile. Iar cînd o fată era fraierită în Europa de Est, într-un oraş unde abia putea să îndruge cea mai simplă frază

din ghidul de conversaţie, făcea tot ce putea ca să supravieţuiască.

Avea un avantaj, îşi spuse ea acum. Nu făcea niciodată aceeaşi greşeală de două ori.

În privinţa asta, cel puţin, nu semăna cu mama ei.

Micul restaurant era viu luminat, iar la mese şedeau cîţiva clienţi, consumîndu-şi cafeaua sau un supeu tardiv. Măcar de-atîta lucru putea să se bucure. Nu că s-ar fi temut cine ştie ce de eventualele avansuri ale irlandezului. Putea să se descurce şi singură.

Îl zări într-un separeu din colţ, bînd cafea şi citind o carte, cu o ţigară fumegînd într-o scrumieră de plastic negru. Cu aspectul lui negricios, romantic, ar fi putut trece drept artist – scriitor, poate. Ba nu, conchise ea, mai degrabă poet. Un poet care se chinuia să trăiască scriind versuri albe ezoterice şi care venise în marele oraş să-şi caute inspiraţia, la fel ca alţii înaintea lui.

Aspectul, îşi spuse ea cu un zîmbet afectat, era întotdeauna înşelător.

Cînd se aşeză în separeu, în faţa lui, ridică privirea spre ea. Ochii lui, de un albastru profund ca de cristal, pe chipul acela de poet, erau genul de ochi care ating o femeie de-a dreptul pînă-n glande.

Slavă Domnului că era imună.

– Ai ajuns la limită, comentă el şi citi mai departe.

Cleo ridică din umeri, apoi se întoarse spre chelneriţa care se apropiase.

– O cafea. Trei ouă, jumări. Şuncă. Pîine prăjită. Mulţumesc.

Zîmbi cînd îl văzu pe Gideon studiind-o pe deasupra cărţii.

– Mi-e foame.

– Cred că munca ta face poftă de mîncare.

Puse un semn în locul unde ajunsese şi lăsă cartea deoparte. Yeats, observă Cleo. Se potrivea.

– Tocmai asta-i, nu? Am poftă de mîncare.

Întinse picioarele, în timp ce chelneriţa îi turnă cafeaua.

– Cum ţi-a plăcut numărul meu?

– E printre cele mai bune.

Nu-şi ştersese machiajul de scenă. În lumina puternică, arăta dur şi sexy. Probabil că ştia şi o făcuse intenţionat.

– De ce o faci?

– Treaba mea, Şmechere, doar dacă nu cumva cauţi talente pentru Broadway.

Ridică o mînă şi îşi frecă degetul mare cu arătătorul, privindu-l.

Gideon scoase din buzunar jumătatea de bancnotă şi o strecură sub carte.

– Mai întîi vorbeşte.

Arătase deja cum voia să abordeze problema cu ea şi ajunsese la concluzia că avea cele mai mari şanse dacă o ataca direct – sau aproape direct.

– Ai avut un strămoş după mamă. Un anume Simon White-Smythe.

Mai mult nedumerită decît interesată, Cleo sorbi din cafeaua neagră şi tare.

– Şi?

– Era colecţionar de artă şi artefacte. În colecţia lui exista o piesă, o statuetă de argint reprezentînd o femeie. În stil grecesc. Vin din partea cuiva care este interesat să obţină statueta.

Cleo nu spuse nimic cît timp i se servi micul dejun. Mirosul de mîncare, în special al unei mîncări pe care nu trebuia să o plătească, o făcea să fie cooperantă.

Luă o furculiţă de jumări şi o felie de şuncă.

– De ce?

– De ce – ce?

– Mda. Clientul ăsta trebuie să aibă un motiv pentru care doreşte o femeie de argint, nu?

– Motive sentimentale în primul rînd. În 1915, un om călătorea spre Londra ca să cumpere statueta de la strămoşul tău. Şi-a ales neinspirat mijlocul de transport, adăugă Gideon, luînd din şunca lui Cleo, şi şi-a cumpărat un bilet pe *Lusitania*. S-a scufundat cu vasul.

Cleo studie sortimentele de gemuri şi-l alese pe cel de coacăze negre. Îşi unse generos o felie de pîine prăjită, gîndindu-se la ceea ce auzea.

Bunica ei după mamă, singura membră a familiei care avusese omenie şi umor, fusese născută White-Smythe. Aşa că, pînă una alta, povestea părea credibilă.

– Şi omul tău a aşteptat peste optzeci de ani ca să dea de urma acestei statuete?

– Unii sînt mai sentimentali decît alţii, răspunse evaziv Gideon. S-ar putea spune că soarta acestui om a fost determinată de statuetă. Sarcina mea e s-o găsesc şi, dacă a rămas în familia voastră, să ofer un preţ rezonabil pentru ea.

– De ce eu? De ce n-ai căutat-o pe mama mea? Ai ajunge astfel mai aproape cu o generaţie.

– Erai mai aproape în spaţiu. Dar dacă nu ştii nimic despre statuetă, acela va fi pasul următor.

– Clientul tău pare destul de sucit, omule.

Arcuindu-şi buzele, muşcă din pîinea cu gem. Sprîncenele i se înălţară, făcînd din aluniţa catifelată punctul unui semn de întrebare sexy.

– Ce înţelege el prin „preţ rezonabil"?

– Sînt autorizat să ofer cinci sute.

– De lire?

– De lire.

Iisuse, Iisuse! îşi spuse ea, continuînd că mănînce cu cel mai perfect calm aparent. Banii ăştia i-ar spori fondul de ieşire-din-groapă. Mai mult, ar ajuta-o să se întoarcă în State fără să se fi făcut de rîs.

Dar pesemne că Şmecherul o credea idioată dacă se aştepta să înghită povestea pe nemestecate.

– O statuetă de argint?

– A unei femei, preciză el, înaltă de vreo şase degete şi ţinînd în mînă un fel de mosor de măsurat. O ştii sau nu?

– Nu mă lua aşa de repede.

Făcu semn să i se mai aducă o cafea şi continuă să mănînce din jumările de ouă.

– S-ar putea s-o fi văzut. Familia mea are o mulţime de

surse de praf, iar bunica mea era campioana mondială. Pot să mă interesez, dar mai adaugi cincizeci de lire, adăugă ea, arătînd cu capul spre hîrtia care ieşea de sub Yeats.

– Nu-mi forţa mîna, Cleo.

– Trebuie să am şi eu din ce să trăiesc. Iar cincizeci de lire în plus înseamnă mai puţin decît l-ar costa pe clientul tău să te trimită în State. Şi-apoi, sînt mai mari şanse ca familia mea să coopereze cu mine decît cu un străin.

O scorneală, desigur, îşi spuse ea.

Analizînd variantele, Gideon împinse jumătatea de bancnotă peste masă.

– Vei primi celelalte cincizeci de lire dacă şi cînd ai să le meriţi.

– Vino mîine seară pe la club, replică ea, luînd hîrtia şi îndesînd-o în buzunarul blugilor – treabă deloc uşoară, reflectă Gideon, dat fiind că pantalonii ăia păreau pictaţi pe trupul ei.

Cînd ieşi din separeu, mai adăugă:

– Adu şi banii. Săru' mîna pentru masă, Şmechere.

– Cleo.

Îi acoperi mîna cu a lui, strîngînd-o doar atît de tare cît să se asigure că-i atrăsese atenţia.

– Dacă-ncerci să mă tapezi de bani, am să devin foarte iritabil.

– Am să ţin minte.

Cleo îi aruncă un zîmbet dezinvolt, îşi eliberă mîna şi plecă, legănînd provocator şoldurile.

Făcea o declaraţie, meditä Gideon. Orice bărbat cu o singură celulă roşie în sînge ar fi vrut s-o reguleze. Dar numai un tîmpit ar fi avut încredere în ea.

Iar Eileen Sullivan nu crescuse o adunătură de tîmpiţi.

Cleo se duse direct la apartamentul ei – deşi garsoniera aia se putea numi apartament aşa cum s-ar fi numit un Twinkie un desert copios. Numai cineva sau foarte tînăr, sau de un optimism prostesc i-ar fi spus aşa.

Hainele ei stăteau agăţate pe bara de fier înfiptă în peretele

igrasios, îndesate în scrinul cît o ladă de banane, cu un sertar lipsă, sau aruncate la nimereală. Asta era problema cînd creşteai cu o cameristă în casă – nu te învăţai niciodată să fii ordonat.

Deşi conţinea doar un scrin mic, un pat cît unul de campanie şi o masă strîmbă, camera era înghesuită. Dar era ieftină şi avea baie proprie – dacă se putea numi baie.

Deşi încăperea nu era pe gustul ei – iar Cleo nu era nici imatur de tînără, nici optimistă –, putea plăti chiria pe o săptămînă din bacşişurile încasate într-o seară.

Îşi instalase cu mîna ei încuietoarea Yale după ce un vecin încercase să intre cu forţa pentru un spectacol gratuit. Aşa se simţea mult mai în siguranţă.

Aprinse lumina şi îşi aruncă poşeta cît colo. Se duse la scrin, unde scotoci prin sertarul de sus. La sosirea la Praga avusese o garderobă considerabilă, constînd în mare parte din lenjerie nouă.

Cumpărată, îşi spuse ea furioasă, scormonind printre măsături şi dantele, ca să-l încînte pe numitul Sidney Walter. Canalia. Dar, în fond, cînd o femeie cheltuia două miare pe scutece fiindcă se aprinsese după un bărbat, merita să ia plasă. În toate sensurile posibile.

Cu siguranţă, Sidney o servise pe măsură, îşi spuse Cleo acum. Încălzind cearşafurile în apartamentul prezidenţial al celui mai scump hotel din Praga şi cărăbănindu-se apoi cu toţi banii şi bijuteriile ei, în schimbul cărora îi lăsase o notă de plată la hotel care valora o avere.

Falită şi distrusă de durere.

Şi totuşi, Sidney nu era singurul care ştia să investească într-o ocazie cînd îi ieşea în cale. Cleo zîmbi în sinea ei şi scoase o pereche de şosete pe care le despături.

Statueta de argint era înnegrită, dar Cleo îşi amintea bine cum arăta cînd era curată şi strălucitoare. Zîmbind, îi frecă faţa cu un deget, vag afectuoasă.

– Nu prea arăţi ca şi cum ai fi biletul meu de plecare de aici, murmură ea. Dar o să vedem.

*

Nu apăru pînă aproape de ora două a după-amiezei următoare. Gideon era cît pe ce să renunțe. Oricum, aproape că nu o recunoscu cînd se ivi într-un tîrziu în lumina orbitoare a soarelui.

Purta blugi, un maiou negru decoltat care lăsa să i se vadă mijlocul, așa că mai întîi îi remarcă trupul. Își împletise părul la spate, într-o coadă groasă, la ochi purta o pereche de ochelari de soare mari, și mergea repede, încălțată cu botine negre cu talpă groasă.

Era și timpul, își spuse el, urmărind-o cu privirea. Ore întregi se foise pe loc, așteptînd-o. Se afla într-unul dintre cele mai frumoase și elevate orașe din Europa de Est și nu putea risca să viziteze nimic ca să n-o piardă.

Ar fi vrut să treacă pe la expoziția Mucha, să studieze foaierul Art Nouveau din Main Station, să hoinărească printre artiștii de pe Podul Carol. Dar cum femeia aceea părea să doarmă jumătate din zi, trebuise să se mulțumească cu lectura unui ghid.

Cleo nu căsca gura la vitrine, nici nu se oprea să vadă cristalele sau granatele ce scînteiau în lumina soarelui. Mergea cu pas hotărît pe trotuar și peste caldarîmul piețelor, fără a-și pierde timpul să admire cupolele, arhitectura barocă sau turnurile gotice.

Se opri doar o dată, la un chioșc de pe trotuar, și cumpără o sticlă mare de apă pe care o vîrî în geanta uriașă de pe umăr.

Gideon regretă că nu-i urmase exemplul cînd sudoarea începu să-i șiroiască pe spate, în vreme ce se ținea repede după ea.

Se mai înveseli puțin cînd își dădu seama că mergea spre rîu. Poate că, la urma urmei, tot va putea arunca o privire Podului Carol.

Treceau prin dreptul multor magazine drăguțe, viu colorate, pline de turiști, restaurante unde oamenii stăteau sub umbrele și se răcoreau cu băuturi reci sau înghețată, iar picioarele ei lungi continuau să urce constant panta abruptă, spre pod.

Briza de deasupra apei aduse puțină răcoare, dar priveliștea, oricît de spectaculoasă, nu-l ajuta nicidecum să înțeleagă ce naiba avea de gînd Cleo. Nici nu se uită la grandiosul Castel Praga sau la catedrală, nu se opri o clipă lîngă balustradă să admire apa și bărcile. Nici vorbă să stea la taclale cu artiștii.

Trecu podul și-și văzu de drum.

Gideon încerca să ghicească dacă se îndrepta spre castel – și în cazul ăsta, de ce dracu' nu luase un afurisit de autobuz, cînd Cleo coti și continuă grăbită în josul colinei, spre strada cu căsuțe unde locuiseră cîndva aurarii și alchimiștii regelui.

Acolo erau acum magazine, evident, dar asta nu risipea farmecul ușilor joase, al ferestrelor înguste și al culorilor șterse. Trecu printre turiști și grupuri cu ghid, în timp ce strada cu pietre neregulate începea să urce din nou.

Mai coti o dată, intră pe terasa unui mic restaurant și se trînti pe un scaun, la o masă.

Înainte ca Gideon să decidă ce să facă în continuare, ea se întoarse în scaun și-i făcu un semn cu mîna.

– Ia-mi și mie o bere! strigă ea.

Gideon scrîșni din dinți, iar Cleo se întoarse la loc, întinzînd picioarele lungi, aparent neobosite, apoi îi făcu semn chelnerului ridicînd două degete.

Cînd se așeză în fața ei, Cleo îi zîmbi larg.

– Cam cald azi, nu?

– Ce naiba a fost aiureala asta?

– Ce? A, asta...? Păi, m-am așteptat să mă urmărești, așa că măcar am putut să-ți arăt cîte ceva din oraș. Plănuiam să te duc pînă la castel, dar...

Lăsă ochelarii pe nas, studiindu-i chipul. Era cam transpirat, foarte supărat și absolut seducător.

– Și m-am gîndit că, la ora asta, nu ți-ar strica o bere.

– Dacă voiai să faci pe ghidul, ai fi putut alege un muzeu sau o catedrală, unde-i mai răcoare...

– A, sîntem încins și ciufut, da?

Cleo își ridică ochelarii la loc.

– Dacă te-ai simțit obligat să mă urmărești, puteai să-mi ceri să te plimb azi prin oraș și să mă inviți la masă.

– Tu la altceva decît la mîncare nu te mai gîndești?

– Am nevoie de multe proteine. Am spus că ne întîlnim diseară. Dacă mă urmărești așa, înțeleg că n-ai încredere în mine.

Gideon nu spuse nimic, mulțumindu-se să o privească lung. Li se servi berea. Bău jumătate, dintr-o suflare.

– Ce știi despre statuetă? întrebă el cînd puse paharul jos.

– Destul ca să deduc că nu m-ai fi urmărit cale de două mile, în toiul verii, dacă nu valora pentru tine mult mai mult decît cinci sute de lire. Așa că, iată ce vreau.

Făcu o pauză, chemînd iar chelnerul ca să-i ceară încă două beri și o înghețată de fragi.

– Nu merge înghețată cu bere, observă Gideon.

– Ba cum să nu meargă? Tocmai asta-i frumusețea înghețatei: că merge cu orice, oricînd. Oricum, să revenim la treburi serioase. Vreau cinci mii, dolari americani, și un bilet clasa întîi pînă la New York.

Gideon ridică iar paharul și termină primul paharul cu bere.

– Mută-ți gîndul.

– Perfect. Mută-ți și tu gîndul de la fată.

– Pot să-ți fac rost de o mie cînd o văd. Și poate încă cinci sute după ce ajunge în mîinile mele. Nici un cent mai mult.

– N-aș crede.

Țistui din limbă, cînd îl văzu scoțînd țigările.

– De-asta ai probleme cu plimbările de după-amiază, că tragi cu tutunul.

– Plimbare de după-amiază, vezi să nu!

Suflă un nor de fum cînd apăru noul rînd de bere, plus înghețata.

– Dacă mai mănînci mult așa, ai să te-ngrași ca un porc.

– Metabolismul, răspunse ea cu gura plină. Al meu duduie ca al unui iepure. Cum se numește clientul tău?

– N-ai nevoie de nume și nici să crezi că vor trata direct cu tine. Numai prin intermediul meu, Cleo.

– Cinci mii, repetă ea, lingîndu-și linguriță. Și un bilet pînă acasă, la clasa întîi. Te execuți – îți aduc statueta.

– Ți-am spus să nu mă tapezi.

– Poartă o robă, are umărul drept gol și părul buclat, strîns în creștetul capului. Poartă sandale și zîmbește. Un zîmbet vag, cam gînditor.

Gideon îi apucă încheietura mîinii.

– Nu negociez nimic pînă n-o văd.

– Nu vezi nimic pînă nu negociezi.

Avea mîini mari, puternice. Îi plăcea așa ceva la un bărbat. Erau destul de bătătorite ca să-i dea de înțeles că muncea cu ele, nu-și cîștiga existența alergînd după obiecte de artă pentru clienți sentimentali.

– Doar trebuie să ajung acasă dacă o vrei, nu?

Era un punct de vedere rezonabil. Își petrecuse timpul căutînd argumentele cele mai raționale.

– Ca să mă duc acasă, trebuie să mă las de meserie, așa că am nevoie de bani suficienți ca să pot trăi pînă-mi găsesc altă slujbă la New York.

– Cred că la New York sînt destule baruri topless.

– Mda...

Vocea ei devenise de gheață.

– Așa se pare.

– Tu ți-ai ales profesiunea, Cleo, așa că scutește-mă cu scenele lacrimogene. Am nevoie de o dovadă că există, că știi unde e și c-o poți obține. Pînă atunci nu faceam nici o înțelegere.

– Perfect, vei avea dovada. Achită nota, Șmechere. Avem mult de mers pe jos înapoi.

Gideon scoase portofelul și chemă chelnerul.

– O să luăm un taxi.

La întoarcere, Cleo privea îngîndurată pe geamul taxiului. Nu se simțea rănită, își tot spunea. Muncea cinstit, nu? Muncă cinstită, grea. Ce-i păsa ei că un irlandez împutit o privea de sus?

Nu ştia nimic despre ea, cine era, ce era, de ce avea nevoie. Dacă-şi închipuia că o lovea în amorul propriu cu un comentariu grosolan, o subestima.

Îşi petrecuse aproape toată viaţa ca o proscrisă din propria familie. Ce conta pentru ea opinia unui străin?

Avea să-i obţină dovada, iar el îi va plăti preţul. Îi va vinde statueta. Oricum nu ştia de ce păstrase atîţia ani blestemăţia aia.

Noroc că o păstrase. Femeiuşca o va ajuta să ajungă acasă şi să respire puţin pînă se va prezenta la cîteva audiţii.

Trebuia să se pregătească. O va ruga pe Marcella să-i împrumute camera digitală şi computerul. Va face o fotografie, apoi o va printa. Sullivan n-avea cum să ştie de unde venea, nici nu putea ghici că obiectul dorit de el era îndesat în poşeta ei pentru mai multă siguranţă.

Credea că are de-a face cu o fraieră? Ei bine, îşi va schimba părerea.

Cînd maşina coti spre clădirea unde locuia, se foi pe banchetă.

– Să vii la club, spuse, fără să-l privească. Adu şi banii. Vom încheia afacerea.

– Cleo.

Cînd deschise portiera, o prinse de încheietura mîinii.

– Îmi prezint scuzele.

– Pentru ce?

– Pentru comentariul jignitor pe care l-am făcut.

– Las-o baltă.

Coborî şi porni spre uşa clădirii. Curios, îşi spuse ea, scuzele avuseseră un efect şi mai puternic decît insulta.

Din mers, se întoarse şi porni în lungul străzii, fără să se mai ducă acasă. Va ajunge la club mai devreme. După un scurt popas pentru a lustrui argintul.

Cînd intră, era şapte fără ceva. Ocoli scena şi intră pe culoarul scurt care ducea la biroul Marcellei. Cînd bătu la uşă, patroana îi răspunse cu un lătrat iute care o făcu să tresară.

Întotdeauna era problematic să-i ceară Marcellei o favoare, dar a i-o cere cînd era cu capsa pusă putea fi de-a dreptul periculos.

Totuşi, Cleo vîrî capul pe uşă în biroul organizat necruţător.

– Îmi pare rău că te întrerup...

– Dacă-ţi părea rău, nu m-ai fi întrerupt, replică răstit Marcella, continuînd să tasteze pe keyboardul computerului. Am de lucru. Sînt o femeie de afaceri.

– Da, ştiu...

– Ce ştii? Dansezi, te dezbraci... Alea nu-s afaceri. Afacerile înseamnă hîrtii, cifre şi creieri, continuă ea, bătîndu-se cu degetul în cap. Oricine poate să-şi dea jos bulendrele.

– Sigur, dar nu oricine poate să şi le dea jos aşa încît alţii să plătească doar ca să se uite. De cînd am apărut eu pe scenă, ţi-au crescut cîştigurile.

Marcella o privi peste ramele drepte ale ochelarilor de citit.

– Vrei o mărire?

– Sigur.

– Atunci eşti o proastă dacă mi-o ceri cînd sînt ocupată şi enervată.

– Dar nu ţi-am cerut-o, sublinie Cleo, închizînd uşa după ea. Tu m-ai întrebat. Nu vreau decît o favoare. O favoare foarte mică.

– În săptămîna asta nu mai primeşti nici o seară liberă în plus.

– Nici n-aveam nevoie. Ba chiar, în schimbul favorii ăsteia, îţi ofer încă o oră pe scenă.

Auzind, Marcella o privi mai atent. Contabilitatea putea să mai aştepte.

– Parcă ziceai că-i o favoare mică.

– E mică, dar pentru mine ar putea să fie importantă. Vreau doar să-mi împrumuţi camera digitală pentru o poză şi s-o trimiţi din computerul tău. N-o să dureze mai mult de zece minute. În schimb, te alegi cu o oră de lucru. Ieşi în avantaj.

– Vrei să-ţi trimiţi poza pentru altă slujbă? Să foloseşti lucrurile mele ca să te angajezi în altă cîrciumă?

– Nu, nu e vorba de nici o slujbă... Hristoase! pufni Cleo. Ascultă, ai fost înţelegătoare cu mine cînd am avut probleme. Mi-ai plasat cîteva ponturi într-ale meseriei şi m-ai ajutat să trec de emoţiile primei seri. Ai fost cinstită cu mine. Tu tratezi cinstit cu toată lumea. Nu obişnuiesc să răsplătesc aşa ceva lucrîndu-te pe la spate ca să mă angajez la o firmă concurentă.

Marcella îşi boţi buzele rujate, dînd din cap.

– Ce vrei să fotografiezi?

– Un obiect. E vorba de o afacere.

Cînd Marcella miji ochii, Cleo oftă.

– Nu e nimic ilegal. Am un obiect pe care cineva vrea să-l cumpere, dar n-am destulă încredere în el ca să-i spun că e la mine.

La vederea privirii de oţel a Marcellei, Cleo începu să caute în geantă, mormăind:

– Trebuie să le ştii tu pe toate...

– Să ştii că încă nu mi-a slăbit auzul.

– Uite asta! îi arătă Cleo statueta recent lustruită.

– Ia s-o văd.

Marcella întinse o palmă, iar Cleo se apropie şi-i puse statueta în mînă.

– Argint... Frumos lucrat. Are nevoie de un lustru.

– I-am dat jos aproape toată negreala.

– Ar trebui să-ţi îngrijeşti mai bine lucrurile, şleampăto. Arată bine, comentă ea meditativ, lovind statueta cu unghia lăcuită. Argint masiv?

– Mda, e masiv.

– De unde-o ai?

– E în familie de ani de zile. O am de cînd eram mică.

– Iar omul ăsta... irlandezul, ghici ea. O doreşte.

– Aşa se pare.

– De ce?

– Nu sînt sigură. Mi-a spus o poveste care ar putea să fie sau nu adevărată. Mie nu-mi pasă. O am, iar el vrea să plătească. Pot folosi aparatul?

– Da, da... Ai moştenit-o? întrebă Marcella încruntată, învîrtind statueta în mînă. Îţi vei vinde o moştenire?

– Moştenirile contează numai în măsura în care contează şi familia.

Marcella puse statueta pe birou, în lumina lămpii.

– Ai o inimă aspră, Cleo.

– Poate.

Fata o aşteptă să descuie sertarul biroului şi să scoată camera digitală.

– Dar şi adevărul e aspru.

– Fă poza şi pe urmă pune-ţi costumul. Poţi să faci acum ora aia în plus.

Peste treizeci de minute, Cleo îşi încheie fermoarul fustei strîmte de piele neagră pe care-o purta cu bustiera şi jacheta neagră bătută în ţinte argintii. Micul bici se potrivea bine cu costumul, iar Cleo pocni din el ca să-l încerce, făcîndu-le pe celelalte fete să tresară şi s-o ia la rost.

– Scuze.

Întorcîndu-se spre oglindă, îşi îndreptă zgarda de la gît şi-şi trecu o mînă peste părul strîns într-un coc la ceafă.

Dînd de două ori din cap, se va desprinde, aşa că trebuia să fie atentă să nu se despletească înainte de a sosi momentul. Îşi mai adăugă puţin contur negru la ochi, apoi începu să exerseze pivotările şi plié-urile în cizmele cu tocuri înalte.

Executa o genuflexiune cu coapsele depărtate, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul, cînd pe uşă năvăli Gideon. Cîteva fete îi întîmpinară apariţia cu comentarii şi ţocăieli.

– Să mergem! spuse el răstit, înhăţînd-o de mînă şi ridicînd-o în picioare.

– Mergem...?

– Mişcă! Îţi explic mai tîrziu.

– Peste trei minute intru-n scenă!

– Ba-n seara asta nu intri nicăieri.

Cînd începu s-o tragă spre uşă, Cleo îşi mută greutatea trupului şi, luîndu-şi avînt, îi trînti un cot în burtă.

– Jos labele!

C'e mama dracu'...!

Avea să se gîndească mai tîrziu la durere şi cum să i-o plătească. Deocamdată trase aer în piept, în timp ce fetele din cabină chiuiau şi fluierau.

– Au trecut deja pe la tine pe-acasă. Proprietăreasa e în spital cu o comoţie. Nu pot fi la mai mult de cinci minute în urma mea.

– Ce naiba vorbeşti? întrebă Cleo, retrăgîndu-se din faţa lui cu un pas, apoi cu încă unul. Cine-a fost la mine acasă?

– Cineva care doreşte un anumit obiect şi umblă după el cu mai puţine menajamente decît mine.

O apucă iar de braţ.

– Au bătut-o pe proprietăreasă înainte de a o lovi în cap. Vrei să-i aştepţi să încerce şi cu tine sau vii cu mine acum? Ai zece secunde ca să te decizi.

Impulsivitatea o costase scump întotdeauna, îşi spuse Cleo. De ce s-ar întîmpla altfel în seara asta? Îşi luă poşeta.

– Să mergem.

Gideon se mişcă rapid, ieşind primul pe coridor, apoi coti la dreapta.

– Nu, nu prin faţă, spuse el. S-ar putea să fie deja acolo. O să ieşim prin spate.

– Uşa din spate se încuie pe dinăuntru. Dacă ieşim pe acolo şi apare vreo problemă, n-o să mai putem intra.

Dînd din cap, Gideon întredeschise uşa şi aruncă o privire afară. În stînga, aleea se înfunda, ceea ce nu era deloc bine. Dar în dreapta, la capătul ei, nu se vedea nimeni.

– Cît de repede poţi merge cu chestiile astea? întrebă el, arătînd spre cizme.

– Pot să ţin pasul cu tine, Şmechere.

– Atunci mişcă!

O trase afară, ţinîndu-i mîna strîns ca într-o menghină, şi o lua la fugă spre ieşirea aleii. Cînd ajunseră în stradă, se uită repede în ambele direcţii, înjură şi coti brusc la dreapta, apucînd-o cu braţul pe după talie.

– Mergi normal. Doi bărbaţi, vizavi. Unul merge spre club, celălalt spre alee. Nu te uita înapoi!

Dar Cleo întorsese deja capul şi-i zărise imediat pe amîndoi.

– I-am putea învinge...

– Hristoase! Mergi înainte şi taci. Dacă avem noroc, nu ne-au văzut ieşind de-acolo.

La colţ, riscă şi el o privire în urmă.

– Halal noroc!

O prinse de mîna cealaltă.

– Ai ocazia să arăţi că poţi ţine pasul.

O luară la fugă, iar pe la jumătatea străzii Gideon o trase după el pe carosabil. Se auziră scrîşnete de frîne şi claxoane. Cleo simţi curentul de aer stîrnit de o maşină care trecu la cîţiva centimetri de ea.

– Fir-ai al dracu' de nebun!

Dar cînd se uită înapoi, văzu un om care încerca să-şi croiască drum printre maşini. Nu încetini pasul. Tocurile cizmelor îi alunecau şi se agăţau de pietrele inegale din caldarîm. Dac-ar fi avut timp zece secunde, şi le-ar fi scos, continuînd goana desculţă.

– E numai unul! strigă ea. Noi sîntem doi.

– E şi ălălalt pe-aici, pe undeva!

Urmîndu-şi instinctul, Gideon o trase într-un restaurant, trecu în goană cu ea pe lîngă mai mulţi meseni surprinşi, prin bucătărie, şi ieşi prin spate, pe o stradă îngustă.

– O, Doamne...! se rugă el, cînd văzu o motocicletă neagră, lucioasă, parcată lîngă zidul clădirii. Dă-mi o agrafă de păr.

– Dac-o porneşti pe asta cu o agrafă, te pup în fund.

Totuşi, gîfîind puţin, Cleo îşi smulse o agrafă din păr.

Pletele i se revărsară, în timp ce Gideon forţa contactul cu agrafa. În zece secunde, scurtcircuită motorul şi aruncă un picior peste şa.

– Sus! Poţi să mă pupi în fund într-un moment mai intim.

Cînd Cleo încălecă la spatele lui, fusta i se ridică pînă la nivelul pubisului, lăsîndu-i chiloţii negri să se lipească strîns de posteriorul lui. Gideon n-o luă în seamă – atît cît

putea – şi nici sînii care-l apăsau în spate, cînd întoarse motocicleta şi demară spre ieşirea din alee, în mugetul motorului puternic.

Cleo îl cuprinse strîns cu braţele şi scoase un chiot, cînd ieşiră valvîrtej pe stradă. La colţ, Gideon fu cît pe ce să-l calce pe picioare pe individul care-i urmărise. Cleo îi văzu bine, de aproape, chipul şocat şi furios, şi rîse însufleţită, în timp ce Gideon cotea, înclinînd motocicleta pe o parte.

– Au o maşină! strigă ea, chinuindu-se să privească în urmă prin părul pe care vîntul i-l flutura în faţă. Celălalt a adus-o, iar cel pe care era să-l faci terci se urcă...

– E-n regulă.

Gideon trecu de încă un colţ, acceleră, apoi se repezi glonţ pe prima stradă laterală.

– Cu asta, o să-i lăsăm în urmă imediat.

Folosind topografia pe care şi-o întipărise în minte, se orientă spre ieşirea din oraş. Voia să ajungă pe o şosea deschisă, în întuneric şi linişte.

– Auzi, Şmecherule...

Vocea ei îi răsuna aproape de ureche. Îi simţea şi mirosul, o combinaţie picantă şi erotică de femeie şi piele. Acum era sigur că sînii ei, două adevărate frumuseţi, erau primiţi în dar de la Dumnezeu.

– Ce? Trebuie să mă concentrez...

– Mergi înainte. Voiam doar să ştii că nu mă mai interesează alea cinci mii.

– Dacă nu-mi vinzi statueta, au să te urmărească în continuare.

– O să vorbim despre asta cînd vom fi mai puţin ocupaţi.

Se uită înapoi, spre luminile Pragăi.

– Dar cele cinci mii au ieşit din combinaţie.

Apoi se rezemă din nou de el.

– Fiindcă tocmai ţi-am devenit parteneră la pat.

Ca să pecetluiască învoiala, îl muşcă uşurel de ureche.

Şi rîse.

5

Le-aţi pierdut urma.

Anita Gaye se rezemă de spătarul din piele moale ca untul al fotoliului ei de la birou, examinîndu-şi manichiura. Telefonul n-o încînta deloc.

– N-au fost destul de clare instrucţiunile mele? întrebă ea cu o voce scăzută şi mătăsoasă. Care parte n-aţi înţeles-o din „găsiţi femeia şi aflaţi ce ştie"?

„Scuze"... îşi spuse, în timp ce asculta explicaţiile spăşite ale angajatului ei. Incompetenţă. Teribil de iritant.

– Domnule Jasper? îl întrerupse pe tonul cel mai binevoitor. Cred că ţi-am spus „prin orice mijloace". Ai nevoie de o definiţie a acestei expresii? Nu? Ei bine, atunci îţi sugerez să-i găsiţi, şi repede, altfel voi fi nevoită să cred că nu ai nici pe jumătate atîta minte cît un ghid turistic irlandez de mîna a doua.

Închise telefonul, după care, ca să se calmeze, se răsuci cu fotoliul spre a admira panorama New York-ului. Îi plăcea să vadă de la distanţă agitaţia şi forfota din oraş.

Şi mai mult îi plăcea să ştie că putea oricînd să-şi părăsească ungherul moale şi cald din eleganta construcţie, pentru a ieşi direct pe Madison Avenue, intrînd în orice magazin de lux ca să-şi cumpere tot ce-i poftea inima.

Şi să fie recunoscută, admirată, invidiată.

Existase o vreme, nu cu mulţi ani în urmă, cînd şi ea umblase pe străzile acelea, mergînd grăbită pe trotuar, hăituită de grijile chiriei, ale facturilor scadente şi ale salariului pe care nu ştia cum să-l mai împartă ca să-i ajungă pentru o pereche de pantofi noi.

Îşi amintea cum stătuse cu nasul lipit de vitrină, ştiind că era mai puternică, mai inteligentă, mai capabilă decît oricare

dintre cumpărătoarele ce-şi treceau degetele răsfăţate peste mătăsurile din magazinele cu aer condiţionat şi parfumat.

Niciodată nu se îndoise că va ajunge de cealaltă parte, de partea *care trebuia* a geamului. Nici o clipă nu se îndoise că aşa-i era hărăzit.

Avusese o calitate care le lipsea multor muncitoare în timp ce se îmbulzeau spre următorul stup. O ambiţie dominantă şi o încredere în sine aproape violentă. Niciodată nu acceptase să-şi iroseasc㠄 viaţa prin muncă numai ca să aibă un acoperiş deasupra capului.

Doar dacă acoperişul era spectaculos.

Dintotdeauna avusese un plan. Orice femeie, îşi spunea Anita ridicîndu-se de la biroul ei din lemn de trandafir, era jucăria unui bărbat, preşul sau sacul lui de box – dacă n-avea un plan. Şi, cel mai adesea, era toate trei la un loc.

Cu un plan şi cu mintea necesară ca să-l pună în aplicare, bărbatul devenea al ei.

Muncise din răsputeri ca să ajungă acolo. Dacă măritişul cu un bărbat destul de bătrîn ca să-i poată fi bunic nu era muncă, însemna că nu cunoştea înţelesul cuvîntului. Cînd o femeie de douăzeci şi cinci de ani face sex cu un bătrîn de şaizeci şi şase de ani, acea femeie – pe toţi sfinţii – munceşte!

Îi dăduse lui Paul Morningside tot ce i se cuvenea pentru banii lui. Timp de doisprezece ani lungi şi sîrguincioşi. Soţie devotată, asistentă credincioasă, amfitrioană elegantă şi tîrfă personală. Murise fericit. Şi cu nici o clipă mai devreme sau mai tîrziu decît trebuia după calculele Anitei.

Acum „Morningside Antiquities“ era a ei.

Pentru că întotdeauna o distrase, începu să se plimbe prin birou, înfundîndu-şi tocurile în lîna decolorată a covorului de Buhara sau ţăcănind uşor cu ele pe podelele lustruite. Alesese personal fiecare piesă, de la canapeaua George al III-lea pînă la calul T'ang care se cabra pe un raft al etajerei Regency.

Era un amestec de stiluri şi epoci care o fermeca, o combinaţie distinctiv feminină, de un gust superior. Învăţase multe de la Paul – despre valoare, continuitate şi perfecţiune.

Culorile erau discrete. Păstra tonurile intense şi stridente pentru alte zone, dar biroul ei din centru era decorat în nuanţe pastelate, feminine. Seducea astfel mult mai uşor clienţii şi concurenţa.

Iar cel mai plăcut lucru, îşi spuse ea luînd în mînă o tabacheră de prizat din opal, era că toate obiectele din cameră le aparţinuseră cîndva altora.

O surescita atît de mult fiorul de a poseda ceva ce fusese al altcuiva. Era, în mintea ei, un soi de furt. Un furt legal. Distins chiar. Ce putea fi mai fascinant?

Era absolut conştientă că, după cincisprezece ani, dintre care trei îi petrecuse ca patroană a firmei „Morningside“, unii continuau să o considere doar o parvenită interesată.

Se înşelau.

Circulaseră bîrfe, se făcuseră comentarii răutăcioase cînd Paul Morningside se îndrăgostise de o femeie mai tînără decît el cu peste patruzeci de ani.

Unii o expediaseră ca un nimic.

Se înşelaseră amarnic.

Fusese, şi mai era, o femeie frumoasă care ştia prea bine cum să-şi exploateze atributele. Avea părul roşu ca flacăra şi, la patruzeci de ani, şi-l purta pieptănat în plete drepte şi lucioase, pînă la nivelul bărbiei, legănîndu-se în jurul obrajilor rotunzi şi al gurii cu buze pline, de o blîndeţe amăgitoare. Ochii ei erau albaştri şi mari ca ai unei păpuşi Kewpie. Mulţi oameni, privind în adîncurile lor, îi crezuseră nevinovaţi.

Se înşelaseră şi ei.

Avea o piele deschisă la culoare, imaculată, şi un nas mic, cu linii aerodinamice. Plus un trup pe care un fost amant îl descrisese ca pe un vis erotic umblător.

Prezenta cu mare atenţie pachetul. Taioare pentru afaceri, rochii elegante de ultimă modă pentru ocaziile mondene. Pe tot parcursul căsniciei îşi supraveghease meticulos comportamentul – în viaţa publică şi în cea particulară. Poate s-or fi făcut auzite unele şuşoteli, dar nu existase nici o adiere

de scandal, nici o comportare îndoielnică asociată cu Anita Gaye.

Unii o puteau privi pieziş în continuare, dar îi acceptau invitaţiile şi o invitau la rîndul lor. Îi preţuiau compania şi plăteau bine pentru acest privilegiu.

În pachet se găsea creierul unei operatoare înnăscute. Anita Gaye era văduva devotată, amfitrioana distinsă, femeia de afaceri respectată. Intenţiona să-şi joace acest triplu rol pînă la sfîrşitul zilelor ei.

Era, reflecta ea, cea mai îndelungată escrocherie săvîrşită vreodată.

„Parvenită interesată", îşi spuse ea, rîzînd încet. A, nu, niciodată nu fusese vorba numai de bani. Îşi dorise poziţie socială, putere şi prestigiu.

Dolarii şi cenţii nu contau cu nimic mai mult decît un obiect care completa un spaţiu pe un raft. Ceea ce conta cu adevărat era statutul.

Se îndreptă spre un peisaj de Corot şi apăsă pe butonul unui mecanism ascuns în ramă pentru a face tabloul să pivoteze. Cu degete agile, formă codul de securitate pe platanul cu cifre, introducînd cifrul seifului.

Pentru propria ei plăcere, scoase Parca de argint.

Nu soarta, reflectă ea, o făcuse să călătorească la Dublin şi să petreacă acolo cîteva săptămîni pentru a superviza deschiderea unei filiale „Morningside"? După cum tot soarta o determinase să accepte o întîlnire cu un anume Malachi Sullivan.

Ştiuse despre Cele Trei Parce. Paul îi spusese povestea lor. Ştia nenumărate povestiri lungi şi plicticoase. Dar asta îi trezise interesul. Trei statuete de argint, turnate, spuneau unii, chiar pe Olimp. Asta era o prostie, desigur, dar legenda le adăuga obiectelor lustru şi valoare. Trei surori, despărţite de vremuri şi împrejurări, trecînd prin diverse mîini de-a lungul anilor. Separate, nu erau decît nişte obiecte de artă frumuşele.

Dar dacă şi cînd erau adunate laolaltă... Îşi trecu vîrful degetului peste mica ştirbitură de la bază, în locul unde Clotho fusese unită cîndva cu Lachesis. Împreună, erau nepreţuite.

Iar unii – unii naivi, după părerea Anitei – spuneau că, împreună, mai erau şi atotputernice. Bogăţii de neimaginat, control asupra propriului destin pînă la nemurire.

Paul nu crezuse niciodată în existenţa lor. O poveste drăguţă, declarase el. Un fel de Sfînt Graal pentru colecţionarii de antichităţi. La fel crezuse şi ea. Pînă cînd Malachi Sullivan îi ceruse opinia profesională.

Fusese o joacă de copil să-l manipuleze spre a o seduce. Apoi să-l orbească şi să-i alunge suspiciunile cu ajutorul pasiunii, pînă avusese destulă încredere în ea ca să-i dea pe mînă statueta. Pentru expertize şi evaluări, îi spusese. Pentru cercetări.

Îi spusese destul, mai mult decît destul, ca s-o asigure că putea lua de la el statueta fără nici un risc. Ce-ar fi putut să facă el – un marinar irlandez de clasă mijlocie, urmaş al unui hoţ, după cum singur mărturisise – împotriva unei femei cu o reputaţie impecabilă ca a ei?

Furtul propriu-zis, îşi spuse ea acum, îi produsese o plăcere teribilă.

Sullivan făcuse tărăboi, desigur, dar banii şi poziţia ei, şi oceanul care-i despărţea o apăraseră de orice necaz pe care i l-ar fi putut produce. Aşa cum se aşteptase, irlandezul se potolise în cîteva săptămîni.

La ceea ce nu se aşteptase era că el i-o va lua înainte – fie şi numai temporar – în căutarea celorlalte două piese ale comorii. Îşi pierduse timpul chestionîndu-i delicat pe actualii proprietari ai firmei „Wyley Antiques", în timp ce el o luase în colimator pe Tia Marsh.

Acum ştia că nu obţinuse nimic de la ea. Nu avusese timp. În camera de hotel, şi nici în laptop, nu se găsise nimic care să aibă legătură cu statuetele sau cu strămoşul ei.

Nici căutarea mai discretă în apartamentul ei din New York nu dusese la nici un rezultat. Totuşi, Anita bănuia că Tia era o cheie – în orice caz, una pe care merita s-o încerce.

Se va ocupa personal de acest lucru, hotărî ea. La fel cum tot personal va urmări şi firul care ducea de la New York la Simon White-Smythe. Îi va lăsa pe subalternii ei

incompetenți să se țină după oaia aceea neagră a familiei, în timp ce ea va curta crema neamului White-Smythe.

Și, cînd va pune mîna pe a doua Parcă, își va folosi toate resursele și toată energia pentru a o găsi și a o obține și pe a treia.

Tia își petrecu primele douăzeci și patru de ore după întoarcerea acasă dormind sau foindu-se prin apartament în pijama. De două ori se trezi pe întuneric, fără să aibă habar unde era. Apoi, amintindu-și, își strînsese propriul trup în brațe de bucurie înainte de a se cuibări cu fața în pernă și adormi la loc.

În ziua a doua făcuse o baie lungă – cu apă călduță și mult ulei de lavandă – apoi îmbrăcase o pijama curată și se culcase la loc.

Hoinărind prin casă, se oprise să atingă cîte ceva – spătarul unui scaun, marginea unei mese, emisfera rotundă a unui prespapier... Își spunea: „Ale mele. Lucrurile mele, apartamentul meu, țara mea..."

Putea să tragă draperiile și să se uite pe fereastra ei spre East River, putea să se bucure de strălucirea apei care o încînta și o calma întotdeauna. Sau putea să le tragă la loc și să-și imagineze că se află într-o peșteră plăcută și răcoroasă.

Nimeni nu o aștepta, nu era nevoie să se îmbrace, să-și aranjeze părul, să se pregătească mintal și emoțional pentru o apariție în public.

Putea, dacă voia, să stea în pijama o săptămînă, fără să vorbească cu nimeni. Putea să se culce în patul ei minunat și să nu facă nimic altceva decît să citească sau să se uite la televizor.

Desigur, asta ar fi rău pentru spate. Și, desigur, trebuia să-și pregătească de mîncare și să-și redeprindă organismul cu programul normal. De asemenea, trebuia neapărat să-și cumpere niște banane proaspete dacă nu voia să-i scadă nivelul potasiului.

Dar putea să mai aștepte o zi. Numai o zi. Fiindcă perspectiva de a nu conversa cu nimeni, nici măcar cu un

vînzător de la piață, era atît de fermecătoare încît merita riscul unei căderi de potasiu.

Ca să scape de vinovăția că nu telefonase familiei, nici nu se ostenise să se deplaseze cale de cîteva străzi pentru a-și vizita mama, le trimise părinților ei un e-mail. Apoi, confirmă pe aceeași cale următoarea vizită la doctorul Lowenstein.

Îi plăcea la nebunie e-mail-ul și-i mulțumea lui Dumnezeu că trăia într-o epocă în care era posibilă comunicarea fără a vorbi.

În ciuda tuturor măsurilor ei de prevedere din timpul călătoriei, era sigură că răcise. O cam jena în gît, iar sinusurile i se cam înfundaseră. Dar, cînd își lua temperatura – de două ori pe zi – constata că e perfect normală.

Totuși, luă puțin zinc în plus și își făcu un ceai de mușețel. Tocmai se așeza să și-l bea, cu o carte despre remediile homeopatice dinainte, cînd se auzi soneria.

Aproape că o ignoră. Dar un sentiment de vinovăție o făcu să lase deoparte cartea și ceaiul. Putea foarte bine să fie mama ei, care obișnuia să vină pe neanunțate – și care, desigur, ar intra cu propria cheie dacă Tia nu i-ar deschide.

Tot din vinovăție se uită în jur și se strîmbă. Mama ei va constata că lenevise zile întregi. Nu o va critica – sau își va masca atît de abil criticile într-o formă de indulgență aparentă, încît Tia știa că o va face să se simtă ca un copil leneș și mofturos.

Mai rău – dacă va observa că e răcită, va face o întreagă tevatură.

Resemnată, Tia se uită prin vizor.

Și scoase un mic țipăt.

Nu era mama.

Fîstîcită, își trecu o mînă prin păr, apoi îi deschise ușa omului pe care fusese gata-gata să se convingă singură că și-l imaginase.

– Bună, Tia.

Dacă lui Malachi i se părea ciudat că răspundea la ușă în pijama la ora trei după-amiaza, zîmbetul lui cald nu lăsa să se vadă.

– Ăăă...

Ceva în legătură cu prezența lui părea să-i scurtcircuiteze conexiunile din creier. Se întrebă dacă nu cumva era o reacție chimică.

– Cum ai...

– Cum te-am găsit?

Părea cam palidă și somnoroasă. Avea nevoie de aer curat și de soare.

– Ești în carte. Ar fi trebuit să dau un telefon, dar aveam drum prin cartier... oarecum.

– Aha. Bine. Păi...

Limba ei nu voia să coopereze pentru mai mult de cîte o silabă. Îl invită cu un gest neputincios și închise ușa în urma lui înainte de a-și aminti că era în pijama.

– O... făcu ea, adunîndu-și reverele la piept. Eu tocmai...

– Te odihneai după toate călătoriile, cred. Probabil că te simți minunat să fii din nou acasă.

– Da... Da... Și nu mă așteptam la vizite... Am să mă schimb imediat.

– Nu, nu e nevoie.

O apucă de mînă înainte de a putea să fugă din cameră.

– E foarte bine așa și n-am să te reții mult. Eram îngrijorat pentru tine. Mi-a părut foarte rău că a trebuit să plec atît de brusc. Au aflat cine ți-a intrat în cameră?

– Nu... Nu, n-au aflat nimic... Cel puțin nu încă. Nu ți-am mulțumit cum se cuvine pentru că ai stat cu mine pe toată durata interogatoriilor și formalităților.

– Aș fi vrut să pot face mai mult. Sper că restul călătoriei s-a desfășurat cu bine.

– Da... Mă bucur că s-a terminat.

Oare să-i ofere ceva de băut? se întrebă ea agitată. În nici un caz, așa cum era, în pijama.

– Ai... Ești de mult timp la New York?

– Abia am sosit. Cu afaceri.

Observă că avea draperiile trase. În casă era întuneric ca într-o grotă, singura lumină provenind de la lampa de citit de pe masa din fața canapelei. Totuși, putea să vadă că

locuința era ordonată ca o biserică și de un farmec discret. La fel ca ea, în pofida pijamalei pudice, de bumbac.

Își dădu seama că era mai bucuros s-o vadă decît se așteptase.

– Am vrut să te caut, Tia. În ultimele cîteva săptămîni m-am gîndit mult la tine.

– Serios?

– Da, foarte serios. Vrei să iei cina cu mine diseară?

– Cina...? Diseară?

– Știu că nu ai mult timp, dar dacă nu ești ocupată, mi-ar plăcea să petrecem o seară împreună. Seara asta.

Făcu un pas, apropiindu-se de ea. Doar puțin.

– Seara asta... Mîine... Oricînd ești liberă.

Tia ar fi putut să creadă că totul era o halucinație, dar îi simțea mirosul. Un iz de after-shave. Nu credea posibil să identifice mirosul de after-shave al unui bărbat într-o halucinație.

– N-am nici un plan.

– Excelent. Ce-ar fi să te iau la șapte și jumătate?

Îi eliberă mîna, preferînd să se retragă înainte ca Tia să găsească o scuză.

– Abia aștept.

Și ieși, lăsînd-o în mijlocul încăperii, continuînd să-l privească, nemișcată.

– E doar o cină, Tia. Relaxează-te.

– Carrie, ți-am cerut să vii să mă ajuți, nu să mă sfătuiești să fac imposibilul. Ce zici de ăsta? întrebă Tia, întorcîndu-se dinspre debara cu un taior bleumarin în mîini.

– Nu.

– Ce nu-i în regulă la el?

– Totul.

Carrie Wilson, o brunetă suplă cu pielea de culoarea zahărului caramel topit și ochii negri ca abanosul, înclină capul pe-o parte.

– E perfect dacă vrei să ții o cuvîntare despre responsabilitatea fiscală în fața unui consiliu de administrație. Pentru o cină romantică în doi, e un dezastru.

– N-am spus că e romantică.

– Ieşi cu un irlandez care arată trăsnet, cunoscut la Helsinki, care ţi-a stat alături în timpul unei anchete penale şi a apărut la uşa ta din New York imediat ce a aterizat în State.

Tolănită pe pat, Carrie vorbea repede şi sacadat ca o mitralieră.

– Mai romantic de-atît n-ar fi putut să fie decît dacă venea pe un armăsar alb, cu spada înmuiată în sînge de dragon.

– Nu vreau decît să arăt rezonabil de atrăgătoare, replică Tia.

– Iubito, tu întotdeauna arăţi rezonabil de atrăgătoare. Hai să izbim ciocanul şi să sunăm din clopoţel.

Se ridică de pe pat, avîntîndu-se în debaraua Tiei.

Carrie era broker de acţiuni. Brokerul de acţiuni al Tiei. Cumva, în timpul celor şase ani de colaborare, de împrieteniseră. Reprezenta, pentru Tia, imaginea femeii moderne şi independente, genul care în mod normal ar fi intimidat-o pînă la a o apuca spasmele musculare.

Şi aşa se şi întîmplase pînă îşi descoperiseră interesul comun pentru medicina alternativă şi pantofii italieneşti.

În vîrstă de treizeci de ani, divorţată, realizată pe plan profesional, Carrie se întîlnea cu o serie eclectică de bărbaţi interesanţi, putea să analizeze cu aceeaşi autoritate indicele Dow Jones şi proza lui Kafka, şi îşi petrecea în fiecare an vacanţele singură, în locuri pe care le alegea înfigînd un ac într-un atlas geografic.

În nimeni nu avea Tia mai multă încredere, în materie de finanţe, modă sau bărbaţi.

– Poftim, rochia clasică neagră, declară Carrie, scoţînd o rochie dreaptă fără mîneci. O s-o facem puţin mai sexy.

– Nu mă interesează sexul.

– Asta, cum îţi spun de ani de zile, e principala ta problemă.

Ieşi din debara, studiind-o pe Tia.

– Aş vrea să am mai mult timp. Mi-aş suna coaforul ca să te mai aranjeze.

– Ştii că nu mă duc niciodată la coafor. Toate chimicalele alea şi firele de păr zburînd peste tot... Nici nu ştii cu ce te poţi alege.

– Cu o tunsoare civilizată, una la mînă. Şi-ţi spun eu, chiar ţi s-ar mai deschide faţa, ţi s-ar accentua structura oaselor şi ochii dacă ţi-ai mai tăia puţin din claia asta.

Aruncă rochia pe pat, apoi strînse în mînă părul lung al Tiei.

– Lasă-mă să te tund eu.

– Nu atît timp cît mai am circumvoluţiuni pe creier, glumi Tia. Ajută-mă doar s-o scot la capăt în seara asta, Carrie. Pe urmă o să plece înapoi în Irlanda sau unde-o fi să plece, şi totul o să revină la normal.

Carrie spera să nu fie aşa. După părerea sa, prietena ei avea mult prea multă normalitate în viaţa sa.

Malachi îşi spunea că florile adăugau un accent plăcut. Trandafiri roz. Îi părea genul căruia îi plac trandafirii roz. Se temea că trebuia s-o grăbească puţin şi regreta. Îi mai părea şi genul care are nevoie de o seducţie lentă şi dulce. Şi, ciudat, bănuia că i-ar fi plăcut şi lui s-o seducă încet şi dulce.

Dar nu avea timp. Nu era deloc sigur că făcuse bine plecînd de-acasă înainte de întoarcerea lui Gideon. Faptul că Anita reuşise să-i dea de urmă lui Cleo Toliver îl îngrijora îngrozitor.

Oare se ţinuse din nou pe urmele lor sau doar coinciseseră rutele? Oricum, era absolut sigur că Anita se va îndrepta curînd spre Tia. Dacă n-o fi şi făcut-o deja.

Trebuia să intervină, s-o atragă pe Tia de partea lui înainte ca Anita să încurce lucrurile.

Aşa că iată-l la uşa descendentei lui Wyley cu o duzină de boboci de trandafir roz în braţe, în timp ce fratele lui era cine ştie pe unde, cu o White-Smythe.

Ar fi preferat să se ducă la uşa Anitei şi s-o dea jos cu un şut. Dacă nu i-ar fi promis mamei lui – care avea destulă minte ca să nu dorească să-şi ştie fiul într-o închisoare din străinătate – asta ar fi făcut.

Totuşi, în definitiv, o seară petrecută luînd cina cu o femeie drăguţă era mai plăcută decît să se trambaleze prin toată Europa, aşa cum făcea Gideon.

Bătu la uşă, aşteptă, iar cînd Tia îi deschise, rămase şocat.

– Arăţi fantastic...!

Tia făcu un efort să nu tragă de poalele rochiei negre pe care Carrie i-o scurtase fără milă cu încă cinci centimetri. Tot Carrie îi alesese şi şiragul de perle lung ca pentru operă, şi era răspunzătoare de coafura care-i lăsa cîteva şuviţe să cadă pe frunte, adunînd tot restul părului într-o cascadă lungă pe spate.

– Îţi mulţumesc. Ce trandafiri frumoşi!

– M-am gîndit că ţi se potrivesc.

– N-ai vrea să stai puţin jos? Să bei ceva înainte să plecăm? Am nişte vin.

– Da, mi-ar face plăcere.

– Păi, atunci să pun florile în apă...

Se abţinu să menţioneze că era aproape sigură că moştenise alergia mamei sale la trandafiri. Alese însă o vază Baccarat veche din vitrină. Duse florile în bucătărie, unde le puse deoparte în timp ce lua sticla de vin pe care o destupase pentru Carrie.

– Îmi place la tine, spuse Malachi din spatele ei.

– Şi mie.

Turnă într-un pahar şi se întoarse să i-l ofere. Cum Malachi era mai aproape decît se aşteptase ea, fu cît pe ce să-l lovească în piept cu paharul.

– Mulţumesc. Cred că cel mai greu lucru în călătorii, e că nu poţi avea cu tine propriile tale obiecte. Mărunţişurile care te fac să te simţi bine.

– Da...

Tia expiră prelung, fără zgomot.

– ... Exact.

Ca să aibă o ocupaţie, umplu vaza cu apă, apoi începu să aranjeze florile una cîte una.

– De-asta m-ai găsit în pijama azi după-amiază. Mă lăfăiam că sînt din nou acasă. De fapt, în afara şoferului de

la limuzină, ai fost prima persoană cu care am vorbit de cînd m-am întors.

– Chiar aşa?

Vasăzică, Anita nu i-o luase înainte...

– Atunci sînt foarte flatat.

Luă un trandafir şi i-l oferi.

– Şi sper să-ţi placă seara asta.

Îi plăcea. Îi plăcea grozav.

Alesese un restaurant liniştit, cu lumină blîndă şi serviciu discret. Suficient de discret încît chelnerul să nu clipească cînd Tia, parcurgînd toată lista, comandase o salată fără ulei şi ceruse ca peştele să fie fiert fără unt şi servit fără sos.

Pentru că Malachi comandase o sticlă de vin, acceptase şi ea un pahar. Nu bea decît rareori. Citise mai multe articole despre felul cum alcoolul distruge celulele cerebrale. Desigur, un pahar de vin roşu ar fi trebuit să contracareze efectul prin aceea că făcea bine la inimă.

Dar vinul era atît de slab, iar Malachi reuşise s-o facă să se simtă atît de relaxată, încît nici un observă cît de des îi turnase din nou.

– E foarte interesant că locuieşti în Cobh, spuse ea. Încă o legătură cu *Lusitania*.

– Şi, indirect, cu tine.

– Ei, stră-străbunicii mei au fost aduşi înapoi aici pentru înmormîntare. Dar cred că, la fel ca mulţi alţii, iniţial au fost duşi la Cobh – sau Queenstown, cum se numea pe-atunci. A fost o nebunie, zău aşa, ca toţi oamenii aceia să traverseze Atlanticul în plin război. Un risc fără nici un rost.

– Nu putem şti niciodată ce anume consideră alţii că e riscant, nu-i aşa? Nici de ce unii oameni au murit, iar alţii au scăpat cu viaţă. Ştii, strămoşul meu nici nu era din Irlanda.

Aproape că nu înregistră ce spusese. Cînd îi zîmbea – exact aşa, uşor şi intim – ochii lui păreau de un verde imposibil.

– Nu era...?

– Nu, într-adevăr. Se născuse în Anglia, dar şi-a trăit aproape toată viaţa aici, la New York.

– Chiar aşa?

– După tragedie, l-a îngrijit o tînără care avea să devină soţia lui. Se spune că experienţa aceea l-a schimbat. Am auzit că, înainte de catastrofă, fusese cam nebunatic. Oricum, povestea lui s-a transmis din generaţie în generaţie. Şi fiindcă eşti expertă în mitologia grecească, s-ar putea să fi auzit de ea. Cele Trei Parce.

Frapată, Tia puse furculiţa jos.

– La statuete te referi?

Inima lui Malachi tresări, dar dădu din cap cu falsă dezinvoltură.

– Da, la ele.

– Nu la parcele de argint. La Cele Trei Parce. Trei statuete separate, nu una singură, deşi pot fi unite la bază.

– A, da, mă rog, poveştile dobîndesc o viaţă proprie, nu-i aşa, de la o generaţie la alta.

Îşi tăie încă o bucată de friptură.

– Atunci, trei piese. Ştii despre ele?

– Sigur că ştiu. Henry Wyley avea una care s-a scufundat cu *Lusitania*. După cum reiese din jurnalul lui, se ducea în Anglia s-o cumpere pe a doua din serie şi spera să găsească o pistă care l-ar fi dus la a treia. Cînd eram mică, mi s-a părut atît de interesant că murise, în esenţă, pentru acele statuete, încît am cercetat subiectul.

Malachi aşteptă un moment.

– Şi ce-ai găsit?

– A, despre statuete aproape nimic. De fapt, cei mai mulţi oameni cred că nici nu există. Din cîte ştiu eu, Henry putea să aibă cu totul altceva.

Ridică din umeri.

– Dar am aflat multe despre Parcele din mitologie şi am citit în continuare. Cu cît citeam mai mult, cu atît mă fascinau mai tare zeii şi semizeii. Nu aveam nici un talent pentru afacerile familiei, aşa că mi-am investit energiile într-o altfel de carieră.

– Vasăzică, lui Henry trebuie să-i mulţumeşti pentru asta.

Şi Tia fusese întotdeauna de aceeaşi părere.

– Ai dreptate, şi-i şi sînt recunoscătoare.

Malachi ridică paharul, ciocnindu-l de al ei.

– Atunci, în memoria lui Henry şi a visului său de a găsi Parcele.

În continuare, lăsă conversaţia să se abată spre alte subiecte. La naiba, Tia era o companie atît de plăcută cînd se destindea...! Vinul îi aducea o sclipire nouă în ochi şi o roşeaţă fermecătoare în obraji. Avea o minte destul de ageră ca să se repeadă la orice subiect, şi un umor subtil şi sec cînd uita să fie nervoasă de teama a ceea ce-i putea ieşi pe gură.

Malachi lăsă să treacă o oră pentru a se bucura pur şi simplu de compania ei, şi nu reveni la Parce decît cînd se aflau în taxi, în drum spre casă.

– Henry a scris în jurnal cum plănuia să obţină celelalte statuete? întrebă el, jucîndu-se alene cu capetele şuviţelor ei de păr. N-ai fost curioasă să afli dacă au existat? Dacă erau reale?

– Hmm... Nu-mi mai amintesc.

Cu capul învîrtindu-i-se uşor din cauza vinului, Tia stătea relaxată lîngă el, iar Malachi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Aveam treisprezece ani – ba nu, doisprezece – cînd am citit prima dată. Era în iarna în care am avut bronşită. Sau cred că era bronşită, adăugă ea fără interes. Mereu aveam cîte ceva de trebuia să zac la pat. Oricum, eram prea tînără ca să-mi treacă prin minte să pornesc spre Anglia în căutarea unei statuete legendare.

Malachi se încruntă. I se părea că tocmai la aşa ceva s-ar fi gîndit o fată de doisprezece ani. O asemenea aventură, cu romantismul ei, ar fi fost o fantezie ideală pentru un copil închis în casă.

– După aceea m-au captivat prea mult zeii înşişi ca să mă mai preocupe artefactele. Ăsta-i domeniul tatălui meu. În afaceri sînt un caz fără speranţă. N-am fler nici la cifre, nici la oameni. L-am dezamăgit îngrozitor.

– Imposibil!

– Ba e foarte posibil, dar e frumos că spui că nu e. „Wyley Antiques" mi-a plătit studiile, lecțiile de pian și stilul de viață, iar eu n-am dat înapoi nimic, preferînd să scriu cărți despre personaje imaginare decît să-mi asum povara și responsabilitățile moștenirii mele.

– A scrie cărți despre personaje imaginare e o artă, o profesiune onorată de-a lungul timpului.

– Nu și pentru tatăl meu. A abandonat orice speranță cu mine și, de vreme ce încă n-am stat cu nici un bărbat destul timp ca să-i dăruiesc un nepot, e disperat că, la retragerea lui, Wyley's va ieși din familie.

– Nici unei femei nu i se poate cere să facă un copil numai de dragul unei afurisite de firme.

Nervozitatea din glasul lui o făcu să clipească ușor, surprinsă.

– Wyley's nu e doar o simplă firmă – e o tradiție. Vai de mine, n-ar fi trebuit să beau atîta vin! Vorbește gura fără mine...

– Nu-i adevărat.

Șoferul opri la bordură, iar Malachi plăti cursa.

– Și nu-ți mai face atîtea griji despre felul cum îl mulțumești sau nu pe tatăl tău dacă nu-i în stare să-și dea seama de valoarea ta ca om și a ceea ce faci.

– O, dar nu e...

Fu recunoscătoare pentru fermitatea cu care o ținu Malachi de mînă cînd coborî din taxi. Vinul o făcea să-și simtă membrele imateriale și dezarticulate.

– E un om minunat, uimitor de blînd și răbdător. Numai că-i atît de mîndru că e un Wyley... Dacă ar fi avut un fiu sau o altă fiică mai pricepută la afaceri, n-ar fi fost atît de dificil.

– Firul vieții tale a fost depănat, nu-i așa? remarcă Malachi, conducînd-o în ascensor. Ești ceea ce ești.

– Tatăl meu nu crede în soartă.

Își scutură părul pe spate, zîmbind.

– Dar poate că l-ar interesa Parcele. N-ar fi ceva, dacă aș face cercetări și aș reuși s-o găsesc pe una dintre ele? Sau pe

două. Desigur, nu au nici o semnificație dacă nu sînt toate trei la un loc.

– Poate ar fi bine să mai citești jurnalul lui Henry.

– Poate. Mă întreb unde o fi, rîse ea, în vreme ce mergeau spre ușa ei. M-am simțit minunat. E a doua oară cînd petrec o seară minunată cu tine – pe două continente diferite! Mă simt foarte cosmopolită!

– Ne vedem mîine.

O întoarse cu fața spre el și o prinse ușurel de ceafă.

– OK...

Închise ochii, cu pleoape tremurînd, cînd o trase mai aproape.

– Unde?

– Oriunde, îi șopti Malachi, apoi își atinse buzele de ale ei.

Era simplu pentru un bărbat să sărute senzual cînd femeia numai că nu se topea în preajma lui. Era ușor să ia oricît voia cînd ea ofta și-l cuprindea cu brațele.

Iar cînd ceea ce-i înapoie era dulce, cald și insuportabil de gingaș, era de-a dreptul imposibil să nu dorească mai mult.

Putea să capete mai mult, își spuse el, schimbînd unghiul din care o săruta. Nu trebuia decît să deschidă ușa și să intre în casă cu ea. Din gîtlejul ei se auzea deja un fel de tors, iar pielea-i era străbătută de fiori.

Și n-o putea face. Era pe jumătate beată și criminal de vulnerabilă. Mai rău, cumva chiar mai rău, dorința față de ea era mult mai personală decît se așteptase.

O îndepărtă ușor de el, conștient deodată că planurile lui întîlniseră un obstacol major. Iar obstacolul se putea transforma într-un adevărat nod gordian, imens și încîlcit.

– Petrece-ți ziua cu mine, mîine.

Tiei îi părea că plutește.

– Nu ai de lucru?

– Petrece-ți ziua cu mine, repetă el și iar se tortură singur, rezemînd-o cu spatele de ușă și acoperindu-i gura cu a lui. Spune da.

– Da... Ce...?

– La unsprezece. Voi fi aici la unsprezece. Intră în casă, Tia.
– Unde să intru...?
– În casă.
Dumnezeu să-l ajute...!
– În casă, repetă el, încercînd să dibuiască broasca. La naiba, încă o dată...
O trase din nou spre el şi o sărută pînă începu să i se urce sîngele în cap.
– Încuie uşa, îi ordonă şi, împingînd-o uşor înăuntru, îşi închise singur uşa în nas înainte să se răzgîndească.

6

Tia nu ar fi putut spune dacă simpla curiozitate sau pasiunea o făcuse să caute vechiul jurnal. Indiferent care era cauza, o forţă puternică o împingea să-şi întîlnească mama ziua-n amiaza mare.

O iubea cu adevărat pe mama ei, dar orice întîlnire cu Alma Marsh o călca pe nervi. În loc să rişte un taxi plin de microbi, parcurse pe jos cele opt cvartaluri pînă la frumoasa vilă unde-şi petrecuse copilăria. Era atît de plină de vigoare, atît de încîntată de ultimele două zile şi de Malachi, încît nici nu se gîndi la cantitatea de polen din atmosferă.

Aerul era dens ca o cărămidă şi atît de fierbinte încît îi pleoşti bluza de in apretată înainte de a fi străbătut cele două intersecţii pînă în Park Avenue. Dar îşi văzu de drum, fredonînd în minte o melodie în timp ce mergea spre nordul Manhattan-ului.

Îi era *drag* New York-ul. Cum de nu-şi dăduse seama niciodată cît îndrăgea acel oraş, cu zgomotul şi traficul lui, cu străzile aglomerate... Cu *viaţa* lui! Erau atîtea de văzut – trebuia doar să vezi. Tinere femei împingînd cărucioare de copii, un băiat plimbînd şase căţelandri care umblau ţanţoşi ca la paradă... Maşini închiriate, negre şi lucioase, ducînd doamnele la masa de prînz, sau înapoi acasă după o dimineaţă

la cumpărături... Şi cît de superbe erau florile din lungul străzii, cît de eleganţi erau portarii în uniformă de la intrările clădirilor!

Cum de nu observase toate astea? se întrebă Tia, cotind pe strada frumoasă şi umbrită a părinţilor ei. Foarte simplu. În rarele ocazii cînd mergea pe jos în afara celor trei cvartaluri din jurul locuinţei, îşi ţinea capul în piept şi poşeta ca într-o menghină, imaginîndu-şi că era tîlhărită sau lovită de un autobuz care se urca pe trotuar.

În ajun, însă, se plimbase cu Malachi. O luaseră pe Madison Avenue, apoi se opriseră la o mică terasă ca să bea răcoritoare şi să vorbească despre nimicuri. Malachi intra în vorbă cu oricine. Cu chelnerul, cu femeia de la masa alăturată – care ţinea în poală, nici mai mult, nici mai puţin, un pudel miniatural!

Ceea ce numai igienic nu se putea numi.

Vorbise cu vînzătorii de la Barney's, cu o tînără care se întreba ce eşarfă să-şi cumpere dintr-unul din acele buticuri înfiorătoare pe care Tia le evita de obicei. Intrase în vorbă cu un paznic de la Metropolitan şi cu vînzătorul ambulant de la care cumpărase crenvurşti.

Tia chiar mîncase un hot dog – chiar pe trotuar. Abia dacă putea să-şi revină.

Cîteva ore văzuse oraşul prin ochii lui. Miracolul său, umorul său, mizeria şi grandoarea.

Iar în aceeaşi seară urma să-l vadă din nou, tot cu el.

Aproape că ţopăia de încîntare cînd ajunse la casa părinţilor săi. Intrarea era încadrată de vaze cu flori. Tilly, menajera, trebuia să le fi plantat şi îngrijit. Acum îşi amintea că, odată, vrusese s-o ajute să sădească plante... Avea cam zece ani, dar mama ei se temuse atît de tare de murdărie, alergii şi insecte, încît renunţase.

Poate că îşi va cumpăra o muşcată în drum spre casă. Doar aşa, să vadă cum este.

Deşi avea cheie, Tia sună la uşă. Cheia era pentru urgenţe, iar ca s-o folosească ar fi trebuit să scoată din funcţiune alarma cu cifru, apoi să explice de ce o făcuse.

Tilly, o femeie voinică şi masivă ca un extinctor, cu păr cărunt, îi deschise imediat.

– Ia te uită, Miss Tia! Ce surpriză plăcută! Ţi-ai aranjat totul după călătorie? Tare mi-au mai plăcut ilustratele pe care mi le-ai trimis. Toate locurile acelea minunate...!

– O mulţime, încuviinţă Tia intrînd în vestibulul tăcut şi răcoros; o sărută pe Tilly pe obraz cu uşurinţa afectuoasă pe care n-o avea decît pentru puţine persoane. Mă simt foarte bine din nou acasă.

– Una din cele mai plăcute părţi ale călătoriilor e întoarcerea acasă, nu? Da' zău c-arăţi foarte drăguţă azi! remarcă Tilly, surprinsă, studiindu-i faţa. Cred că ţi-a priit să călătoreşti.

– Acum două zile n-ai fi spus la fel.

Tia îşi lăsă poşeta pe o masă din vestibul, aruncînd o privire în oglinda victoriană de deasupra. Arăta într-adevăr drăguţă, observă ea. Îmbujorată şi însufleţită.

– Mama mea e liberă?

– E sus, în salonul ei. Du-te şi-am să vă aduc ceva răcoritor de băut.

– Mulţumesc, Tilly.

Tia se întoarse spre scara prelungă. Întotdeauna îi plăcuse casa aceea, cu demnitatea ei elegantă. Era o combinaţie atît de grăitoare între părinţii ei – marea iubire a tatălui său pentru antichităţi, şi profunda nevoie de spaţiu organizat a mamei. Fără această combinaţie, acest echilibru, bănuia că ar fi arătat ca un talmeş-balmeş, un fel de depozit al firmei Wyley. Aşa însă, mobilele erau aranjate ţinînd seama atît de stil, cît şi de frumuseţe. Toate erau la locurile lor, iar acele locuri se schimbau rareori.

Mai exista şi altceva liniştitor în continuitatea aceea – stabilitatea. Culorile erau pale şi răcoroase. În loc de aranjamente florale se vedeau sculpturi fermecătoare şi minunate vase vechi pline cu bucăţi de sticlă colorată, şlefuită.

Mănuşi de cucoane, poşete bătute în pietre scumpe, ace de pălărie, butoni de manşetă, ceasuri de buzunar, tabachere

de prizat, toate erau expuse după geamuri de o curăţenie impecabilă. Temperatura şi umiditatea erau strict menţinute printr-un sistem automat de climatizare. În casa din oraş a familiei Marsh erau întotdeauna şaptezeci şi unu de grade Fahrenheit, cu o rată a umezelii de zece la sută.

Tia se opri la uşa salonului mamei sale şi ciocăni.

– Intră, Tilly.

În clipa în care Tia deschise uşa, moralul ei se prăbuşi. Simţi mirosul slab de rozmarin, care dădea de înţeles că mama ei avea una dintre dimineţile sale dificile. Deşi geamul de la fereastră era polarizat pentru a filtra razele ultraviolete, draperiile erau trase. Încă un semn rău.

Alma Marsh stătea lungită pe recamierul cu perne de mătase, ţinînd o pungă cu gheaţă peste partea de sus a feţei.

– Cred că se apropie o durere de cap, Tilly. Nu trebuia să încerc să răspund la toată corespondenţa aceea în acelaşi timp – dar ce pot să fac? Oamenii îţi scriu, nu-i aşa, şi nu-ţi rămîne decît să le răspunzi. Vrei să-mi aduci, te rog, antibioticele? Poate reuşesc s-o mai atenuez.

– Mamă, sînt Tia. Ţi le aduc eu.

– Tia?

Alma dădu punga la o parte de pe ochi.

– Fetiţa mea! Vino să mă săruţi, iubito. Nici că se putea un medicament mai bun.

Tia se apropie şi o sărută uşor pe obraz. O fi avut mama ei o criză, îşi spuse, dar arăta ireproşabil ca întotdeauna. Părul, aproape de aceeaşi nuanţă delicată ca al fiicei sale, era lucios şi pieptănat pe spate, ondulîndu-se uşor în jurul feţei ca o camee. Era frumoasă, delicată şi fără riduri. Deşi tindea să fie slabă, purta cu eleganţă dezinvoltă o bluză roz şi pantaloni de comandă.

– Poftim, mă simt deja mai bine, spuse Alma, ridicîndu-se în şezut. Mă bucur că ai venit acasă, Tia. Ei, dar o clipă de linişte n-am avut cît ai fost plecată. Eram atît de îngrijorată pentru tine. Ţi-ai luat toate vitaminele, nu-i aşa, şi n-ai băut nici un strop de apă de la robinet? Sper că ai cerut apartamente pentru nefumători în toate hotelurile, deşi numai Dumnezeu

ştie de ce nu generalizează regula asta. Nu fac decît să intre şi să dea cu spray după ce nesuferiţii dinainte au răspîndit agenţi cancerigeni în aer. Trage draperiile, dragă, abia dacă te pot vedea.

– Eşti sigură?

– Îmi pot perimte hatîrul ăsta, răspunse eroic Alma. Azi am zeci de lucruri de făcut, iar acum, că eşti aici... Ei, o să ne facem timp pentru o vizită cum se cuvine, iar apoi voi munci mai cu rîvnă. Şi tu – cred că eşti epuizată. Un organism delicat ca al tău suferă de pe urma eforturilor unei călătorii. Vreau să-ţi programezi imediat un examen medical complet.

– Mă simt foarte bine, răspunse Tia, ducîndu-se la fereastră.

– Cînd sistemul imunitar e compromis, cum trebuie să fie al tău, pot trece cîteva zile pînă ajungi să recunoşti toate simptomele. Stabileşte vizita aceea la medic, Tia, de hatîrul meu.

– Desigur.

Tia trase draperiile, uşurată cînd lumina se revărsă în cameră.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Am mare grijă de mine însămi.

– Aşa o fi, dar nu poţi...

Se întrerupse cînd Tia se întoarse spre ea.

– Vai, dar eşti roşie toată! Ai febră?

Şi, sărind de pe recamier, îi puse o mînă pe frunte.

– Da, eşti cam caldă. Of, ştiam eu! Ştiam eu c-ai să iei cine ştie ce microbi de pe acolo!

– Nu am febră. M-am încălzit puţin venind încoace pe jos, nimic mai mult.

– Ai venit pe jos? Pe căldura asta! Te rog să stai jos imediat, uite, aici. Eşti deshidratată, vrei să faci o insolaţie?

– Nu sînt deshidratată...

Totuşi, i se părea că are o uşoară ameţeală.

– Mă simt perfect. În viaţa mea nu m-am simţit mai bine.

– O mamă ştie ce vorbeşte.

Înviorată, Alma îi făcu semn să se aşeze într-un fotoliu şi porni spre uşă.

– Tilly! Adu o carafă cu apă şi lămîie şi o compresă rece, şi sună-l pe doctorul Realto! Vreau s-o examineze pe Tia imediat!

– Nu mă duc la doctor.

– Nu fi încăpăţînată!

– Nu sînt.

Dar începea să i se facă puţin greaţă.

– Mamă, te rog, stai jos pînă nu ţi se agravează durerea de cap. Tilly aduce răcoritoare. Îţi dau cuvîntul meu că, dacă mă voi simţi cît de puţin rău, îl voi suna pe doctorul Realto.

– Ei, ce-i cu toată agitaţia asta? întrebă Tilly, intrînd cu o tavă.

– Tia e bolnavă, ajunge să te uiţi la ea ca să vezi, şi nu vrea să se ducă la doctor.

– Mie mi se pare că arată de minune, înfloritoare ca un trandafiraş.

– Din cauza febrei.

– Ei, haideţi, Miss Alma, i-a venit şi fetei puţină culoare în obraji, mare minune, atîta tot! Staţi jos şi beţi un ceai bun de la gheaţă. E de iasomie, favoritul dumneavoastră. Şi aici mai am nişte struguri verzi delicioşi.

– I-ai spălat cu soluţie antitoxine?

– Absolut. Şi am să vă pun Chopin, adăugă ea, lăsînd tava pe masă. Foarte încet. Ştiţi că vă calmează nervii întotdeauna.

– Da, da, într-adevăr. Îţi mulţumesc, Tilly. Ce m-aş face fără tine?

– Dumnezeu ştie, murmură Tilly printre dinţi, făcîndu-i cu ochiul Tiei în timp ce ieşea.

Cu un oftat, Alma se aşeză.

– N-am stat deloc bine cu nervii, recunoscu ea. Ştiu că ai considerat călătoria asta foarte importantă pentru cariera ta, dar niciodată n-ai mai fost plecată atît de departe, şi pentru atîta vreme.

Şi, potrivit opiniei doctorului Lowenstein, îşi spuse Tia turnînd ceaiul, era şi asta o parte din problemă.

– Acum m-am întors. Una peste alta, a fost o călătorie

fascinantă. Conferințele și prezentările au beneficiat de o participare numeroasă și m-au ajutat să-mi rezolv unele nelămuriri în legătură cu cartea cea nouă. Mamă, am cunoscut un bărbat...

– Un bărbat? Ai cunoscut un bărbat? deveni Alma atentă. Ce fel de bărbat? Unde? Tia, știi foarte bine cît de periculos e ca o femeie să călătorească singură, necum să mai și converseze cu bărbați străini.

– Mamă, nu-s o imbecilă.

– Ești naivă și încrezătoare.

– Da, ai dreptate, așa că atunci cînd m-a invitat să mergem în camera lui de hotel ca să discutăm despre semnificațiile moderne ale lui Homer, m-am dus ca un miel la tăiere. A abuzat de mine, apoi m-a pasat și complicelui lui într-ale crimei. Iar acum sînt gravidă și nu știu care din ei e tatăl.

Habar n-avea de ce o spusese, efectiv nu știa cum de-i ieșiseră pe gură asemenea enormități. Simți că începe s-o doară și pe ea capul cînd Alma își încleștă mîinile pe piept, albindu-se la față.

– Iartă-mă, iartă-mă... Dar aș vrea să-mi acorzi și mie puțină încredere. Am cunoscut un bărbat foarte cumsecade. Ne-am descoperit o legătură interesantă, care datează de pe vremea lui Henry Wyley.

– Nu ești gravidă.

– Nu, sigur că nu sînt! Pur și simplu mă întîlnesc cu un bărbat care-mi împărtășește interesul pentru miturile grecești și, printr-o coincidență, a avut un strămoș pe *Lusitania*. Un supraviețuitor.

– E căsătorit?

– Nu!

Șocată și jignită, Tia se ridică în picioare, începînd să se plimbe prin cameră.

– N-aș ieși cu un bărbat căsătorit!

– N-ai ieși dacă ai *ști* că e căsătorit! sublinie Alma. Unde l-ai cunoscut?

– A asistat la una din conferințele mele, iar acum a venit la New York cu afaceri, așa că m-a căutat.

– Ce fel de afaceri?

Tot mai frustrată cu fiecare minut, Tia își dădu părul pe spate. Părea, deodată, îngrozitor de greu.

– Navlosiri. Mamă, ideea e că, vorbind despre greci și despre *Lusitania*, a venit vorba despre Cele Trei Parce. Statuetele, mai știi? L-ai auzit pe tata pomenind de ele.

– Nu, nu pot spune că-mi amintesc, dar mai deunăzi m-a întrebat cineva despre ele. Cine să fi fost...?

– Te-a întrebat cineva despre ele? Ce ciudat!

– Nici da, nici nu, aș zice... răspunse Alma iritată. Am vorbit în trecere, la o ceremonie unde m-a tîrît tatăl tău, deși nu mă simțeam bine. Gaye aceea, își aminti ea. Anita Gaye. Are o înfățișare aspră, dacă vrei să știi părerea mea. Și nici nu e de mirare, că doar s-a măritat cu un bărbat cu patruzeci de ani mai bătrîn ca ea, și era foarte clar că pentru bani, orice ar zice lumea. Ei bine, așa i-a trebuit, nătăflețul. L-a păcălit și pe tatăl tău, desigur. Femeile ca ea păcălesc întotdeauna bărbații. O bună afaceristă, zice el. O valoare pentru comunitatea antichităților. Ha! Dar unde rămăsesem...? Nu mă pot concentra... nu sînt deloc în apele mele...

– Ce te-a întrebat?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Tia, îmi displace să vorbesc cu femeia aceea, așa că nu-mi poți cere să țin minte o conversație enervantă cu ea în legătură cu niște statui aiurite despre care n-am auzit niciodată. Încerci doar să schimbi subiectul, asta e! Cine-i bărbatul acela? Cum îl cheamă?

– Sullivan. Malachi Sullivan. E din Irlanda.

– Din Irlanda? În viața mea n-am auzit de așa ceva.

– E o insulă în nord-vestul Angliei...

– Nu fi sarcastică, e foarte neplăcut. Ce știi despre el?

– Că-mi place compania lui și se pare că și lui îi place a mea.

Alma scoase un oftat de adîncă suferință. Una dintre cele mai eficiente arme ale ei.

– Nu știi nimic despre familia lui, nu-i așa? Ei bine, sînt sigură că el știe din ce familie faci tu parte! Ești o femeie bogată, Tia, care locuiește singură – ceea ce mă scoate din

minți de îngrijorare – și o țintă de mîna-ntîi pentru cei lipsiți de scrupule. Navlosiri? O să mai vedem noi.

– Nu-ncepe! se răsti Tia, făcînd-o pe Alma să se așeze într-un fotoliu, surprinsă. Nu-mi veni iar cu dintr-astea. N-ai să pui să se facă investigații. N-ai să mă umilești iar așa.

– Să te umilesc? Ce tot spui! Dacă te gîndești la acel... la acel profesor de istorie, ei bine, n-ar fi fost atît de furios și iritat dacă nu avea nimic de ascuns! O mamă are dreptul să se îngrijească de binele singurului ei copil.

– Singurul tău copil are aproape treizeci de ani, mamă. Nu s-ar putea, fie și printr-un capriciu al sorții, ca un bărbat atrăgător, interesant și inteligent să vrea să iasă cu mine numai fiindcă mă găsește o femeie atrăgătoare, interesantă și inteligentă? Trebuie neapărat să aibă motive ascunse? Sînt o asemenea epavă încît nici un bărbat nu și-ar putea dori o relație firească și normală cu mine?

– O epavă?

Sincer șocată, Alma se holbă la ea.

– Nu știu cine-ți bagă-n cap asemenea idei.

– Nu, răspunse obosită Tia, întorcîndu-se spre fereastră, pariez că nu știi. N-ai de ce să-ți faci griji. A venit la New York doar pentru cîteva zile. În curînd va pleca înapoi în Irlanda și e puțin probabil să ne mai revedem vreodată. Pot să-ți promit că dacă se oferă să-mi vîndă vreun pod de peste rîul Shannon sau îmi vine cu o mare șansă de investiții, am să-l refuz. Între timp, mă întrebam dacă nu cumva știi unde-ar putea să fie jurnalul lui Henry Wyley. Aș vrea să-l studiez.

– De unde vrei să știu? Întreabă-l pe tatăl tău. Se vede că puțin îți pasă de grijile și sfaturile mele. Nici nu știu de ce te-ai mai deranjat pînă aici.

– Îmi pare rău că te-am supărat.

Se întoarse și se apropie să o sărute pe obraz.

– Te iubesc, mamă. Te iubesc foarte mult. Odihnește-te puțin.

– Vreau să-i telefonezi doctorului Realto, îi ordonă Alma cînd Tia porni spre ușă.

– Bine, am să-i telefonez.

*

Alese riscul și luă un taxi pînă în centru, la „Wyley". Se cunoștea destul de bine pe sine însăși ca să știe că dacă se ducea acasă în starea aceea de spirit, o va cuprinde melancolia, ajungînd în cele din urmă la concluzia că mama ei are dreptate – în legătură cu sănătatea, cu Malachi, cu cît de puțin atractivă este ea pentru de sexul opus.

Mai rău, dorea să se ducă acasă. Să tragă draperiile, să se cuibărească în cuibul ei, cu pastilele, aromoterapia și o pungă cu gheață calmantă pe ochi.

„La fel ca mama", își spuse dezgustată.

Avea nevoie de o ocupație, ceva care s-o țină concentrată, iar ideea jurnalului și a Parcelor era ceva numai bun în sensul ăsta.

Plăti taxiul, coborî și rămase un moment pe trotuar, în fața firmei „Wyley". Ca întotdeauna, simțea un fior de uimire și mîndrie. Frumoasa casă de piatră, cu ferestrele îmbinate cu plumb și vitraliul de la ușă, se înălța acolo de peste o sută de ani.

În copilărie, tatăl ei – nesocotind prezicerile funeste și avertismentele sumbre ale Almei – o luase cu el o dată pe săptămînă în tainița aceea de comori, în peștera aceea a lui Aladdin. O învățase cu răbdare despre epoci, stiluri, lemn, sticlă, ceramică. Despre artă și despre obiectele disparate colecționate de oameni care, cu timpul, deveneau, ele însele artă.

Învățase și, Doamne, cît ar mai fi vrut să-l mulțumească! Dar niciodată nu-i putuse mulțumi pe amîndoi, niciodată nu se putuse ține pe picioare în subtila și constanta luptă cu frînghia pe care o jucaseră părinții ei, cu ea la mijloc.

Și temîndu-se să nu comită vreo greșeală și să-l facă să se simtă prost, amuțea în fața clienților și a partenerilor, sistemul de inventariere o zăpăcea... În cele din urmă, tatăl ei o declarase fără speranță. Și nu putea să-l condamne.

Totuși, cînd intră, simți aceeași mîndrie. Interiorul era atît de frumos, absolut fermecător. Aerul mirosea ușor a lac și a flori.

Spre deosebire de casa din nordul oraşului, aici lucrurile se schimbau tot timpul. Avea mereu surpriza să vadă că o piesă familiară dispăruse, că în locul ei se afla una nouă, şi simţea un fel de fior cînd observa schimbările, cînd identifica noutăţile. Porni prin hol, admirînd curbele canapelei Empire, o recunoscu ea, 1810–1830. Cele două gheridoane aurite erau noi, dar îşi amintea sfeşnicele rococo de la vizita dinaintea plecării în Europa.

Intră în prima cameră de prezentare şi-l văzu pe tatăl ei.

Imaginea lui o umplea întotdeauna de mîndrie şi uimire. Era atît de robust şi de chipeş...! Avea părul argintiu, des ca blana de hermină, şi sprîncenele negre ca noaptea. Purta ochelari mici, cu rame pătrate, iar Tia ştia că ochii dinapoia lor erau întunecaţi şi inteligenţi.

Costumul italienesc, bleumarin cu dungi subţiri era croit pe măsura trupului său voinic.

Se întoarse şi o privi. După o ezitare aproape imperceptibilă, zîmbi. Îi dădu o hîrtie funcţionarului cu care stătea de vorbă şi porni către ea.

– Aşadar, fiica rătăcitoare s-a întors.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, abia atingîndu-i pielea cu buzele. Tia îşi aminti fulgerător cum o arunca în sus, în timp ce ea ţipa de spaimă şi plăcere, pentru a o prinde iar în mîinile lui mari şi purternice.

– Nu vreau să te întrerup.

– Nu-i nimic. Cum a fost voiajul?

– Reuşit. Foarte reuşit.

– Pe la mama ta ai trecut?

– Da.

Întoarse capul, privind fix spre o vitrină mică pusă pe un scrin.

– Chiar acum vin de-acolo. Îmi pare rău, am avut o neînţelegere. Mă tem că e supărată pe mine.

– Ai avut o neînţelegere cu mama ta?

Tatăl ei îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele cu o batistă albă ca zăpada.

– Cred că nu s-a mai întîmplat aşa ceva de la începutul anilor nouăzeci. De ce v-aţi certat?

– N-a fost tocmai o ceartă. Însă s-ar putea să fie încă supărată diseară, cînd vei ajunge acasă.

– Dacă mama ta nu-i supărată din două în două seri, am impresia că am greşit casa.

O bătu absent pe umăr, semn că gîndurile lui erau deja în altă parte.

– Mă întreb dacă am putea vorbi puţin despre altceva. Despre Cele Trei Parce.

Se întoarse şi se uită la ea, din nou atent.

– Ce-i cu ele?

– Zilele trecute am avut o conversaţie care mi le-a readus în minte. Mi-am amintit şi de jurnalul lui Henry Wyley. Îmi trezise interesul cînd eram mică şi aş vrea să-l citesc din nou. De fapt, mă gîndeam că aş putea introduce în noua mea carte un fragment despre mitologia acestor piese.

– S-ar putea ca interesul tău să fi picat la momentul oportun. Şi Anita Gaye a adus vorba despre ele într-o conversaţie, acum cîteva săptămîni.

– Mi-a spus mama. Crezi că are vreun indiciu despre una dintre celelalte două?

– Dacă da, n-am reuşit să aflu.

Îşi puse ochelarii la loc pe nas cu un zîmbet de lup.

– Şi am încercat. Dacă dă de urma uneia dintre ele, ar prezenta un oarecare interes pentru comunitate. Dacă găseşte două, va stîrni o agitaţie rezonabilă. Dar fără toate trei, tot nu poate fi o descoperire majoră.

– Iar a treia, potrivit jurnalului, trebuie să se fi pierdut în Atlanticul de Nord. Totuşi, mă interesează. Ai ceva împotrivă să împrumut jurnalul?

– Are o importanţă considerabilă pentru familie, începu el, plus valoarea istorică şi materială datorată vechimii şi autorului.

Cu altă ocazie, Tia ar fi renunţat.

– M-ai lăsat să-l citesc cînd aveam doisprezece ani, îi reaminti ea.

– Cînd aveai doisprezece ani speram să-ţi trezească interesul pentru istoria şi afacerile familiei.

– Şi te-am dezamăgit. Îmi pare rău. Totuşi, aş dori foarte mult să-l văd. Pot să-l studiez aici dacă preferi să nu-l iau cu mine acasă.

Tatăl ei scoase un mic şuierat nervos.

– Am să ţi-l aduc. E sus, în seif.

Cînd se îndepărtă, Tia oftă, apoi se retrase în hol, să-l aştepte, şezînd pe marginea canapelei.

Se ridică din nou cînd îl văzu revenind pe scară.

– Îţi mulţumesc, spuse ea, apăsîndu-şi pe piept scoarţele de piele moale, decolorată. Voi avea mare grijă cu el.

– Tu cu toate ai mare grijă, Tia.

O conduse pînă la uşă şi i-o deschise.

– Şi tocmai de-asta, cred, te dezamăgeşti singură.

– Unde ţi-s gîndurile?

Malachi o atinse cu degetele pe dosul mîinii şi o făcu să se dezmeticească.

– La nimic important. Scuză-mă, astă-seară nu sînt o companie prea plăcută.

– Lasă-mă să hotărăsc eu asta.

Toată seara fusese îngîndurată. Abia îşi atinsese polenta, deşi Malachi era sigur că fusese preparată după instrucţiunile ei speciale. Îşi dădea seama că mintea ei o tot lua razna – iar atunci, pe faţă i se aşternea o durere care-l făcea să i se strîngă inima.

– Spune-mi ce te tulbură, iubito.

– Nimic.

În apelativul lui „iubito", se simţea o deosebită căldură.

– Serios. Doar o...

N-o putea numi „ceartă". Nu ridicaseră tonul, nu folosiseră cuvinte jignitoare.

– ... neînţelegere de familie. Am reuşit s-o supăr pe mama şi să-mi irit tatăl, ambele în numai două ore.

– Ce s-a întîmplat?

Tia înfipse furculiţa în polenta. Încă nu-i vorbise despre

jurnal. Cînd ajunsese înapoi în apartamentul ei, fusese prea obosită şi deprimată ca să-l deschidă. Îl învelise cu grijă într-o pînză şi-l pusese în sertarul biroului. În orice caz, îşi spuse, nu jurnalul fusese cauza, ci ea însăşi – ca de obicei.

– Mama mea nu se simţea bine, iar eu am vorbit cum nu trebuia.

– Eu cu a mea vorbesc mereu cum nu trebuie, replică Malachi nepăsător. Mă mustră sau îmi aruncă privirea aia înfricoşătoare pe care mamele o dobîndesc încă de cînd te poartă în pîntece, cred, după care îşi vede de treabă.

– Cu a mea nu merge aşa. E îngrijorată pentru mine.

„Îngrijorată că-mi periclitez sănătatea, îngrijorată că-mi permit să mă ataşez de un bărbat despre care nu ştiu aproape nimic..."

– Am avut multe probleme de sănătate în copilărie.

– Acum îmi pari destul de sănătoasă.

Malachi îi sărută degetele, sperînd să o dispună.

– Eu, unul, sînt sigur că mă simt... sănătos cînd mă apropii de tine.

– Eşti căsătorit?

Expresia lui absolut şocată fu un răspuns suficient, făcînd-o să se înfurie pe sine pentru că pusese o asemenea întrebare.

– Cum? Căsătorit? Nu, Tia.

– Iartă-mă, iartă-mă... Sînt o idioată. I-am spus mamei mele că mă întîlnesc cu cineva şi, pînă să mă dezmeticesc, am auzit că eşti căsătorit, că umbli să-mi iei banii şi că am o aventură nebunească şi ilicită care-o să mă lase fără un sfanţ, cu inima frîntă, şi probabil gata să mă sinucid.

Malachi expiră prelung.

– Nu sînt căsătorit şi nu mă interesează nici banii tăi. Cît despre aventură, m-am gîndit îndelung la asta, dar va trebui să-mi reorganizez planurile pentru restul serii dacă, culcîndu-mă cu tine, risc să te las falită, cu inima frîntă şi gata să te sinucizi.

– Iisuse! îşi frînse Tia mîinile. De ce nu sărim peste toate asta şi nu mă împuşti chiar acum, ca să mă scapi de chinuri?

– De ce nu sărim mai bine doar peste cină şi nu ne

întoarcem la tine acasă, ca să rezolvăm problema cu chinurile? Îți dau cuvîntul meu că, după ce terminăm, n-o să-ți vină să te arunci pe fereastră.

Tia fu nevoită să-şi dreagă vocea. Simțea nevoia scandaloasă de a se apleca şi a-şi trece limba peste obrazul lui cu contur prelung, ferm.

– Poate n-ar strica să-mi dai în scris.

– Cu plăcere.

– Ei, dar asta e Tia Marsh, nu-i aşa? Fiica lui Stewart Marsh.

Era o voce pe care Malachi nu o va uita niciodată. Degetele i se strînseră convulsiv pe mîna Tiei cînd se întoarse şi ridică privirea pentru a da cu ochii de zîmbetul sclipitor al Anitei Gaye.

7

Malachi o strînse de mînă destul de tare ca să o facă să tresară. Dar Tia îşi reveni destul de repede, fiindcă, neputîndu-i atribui nici un nume femeii care-i zîmbea destul de pătrunzător ca s-o găurească, îi provocă un scurt acces de panică.

– Da... Bună seara... răspunse ea, străduindu-se furioasă să facă legătura. Ce mai faceți?

– Minunat, mulțumesc. Nu mă mai ții minte. Sînt Anita Gaye, una dintre concurentele tatălui dumitale.

– Desigur.

Prin valul de uşurare se făcură simțite mai multe stări contradictorii. Strînsoarea mîinii lui Malachi slăbise uşor, dar continua să-i țină ferm degetele. Ochii Anitei străluceau ca doi sori, iar însoțitorul ei manifesta o plictiseală politicoasă.

Tia se întrebă dacă tensiunea care o sugruma provenea şi din altă sursă decît propria ei stîngăcie mondenă.

– Îmi pare bine să vă văd. Dumnealui este domnul

Malachi Sullivan. Doamna Gaye se ocupă de antichități, începu ea, întorcîndu-se spre Malachi. De fapt...

Fu nevoită să-şi stăpînească un țipăt cînd mîna lui o strînse din nou pe a ei ca într-o menghină.

– Ăă, este una dintre principalele comerciante din țară, încheie cu voce slabă.

– Mă flatezi. Încîntată de cunoştință, domnule Sullivan.

Vocea ei suna binevoitor, dar tonul o făcu pe Tia să se înfioare. Părea al unui animal de pradă.

– Lucrați în domeniul... antichităților?

– Nu.

Răspunsul lui monosilabic fu la fel de scurt şi dur ca o palmă. Dar Anita nu făcu decît să toarcă, atingînd uşor umărul Tiei.

– Masa noastră e gata, aşa că n-am să vă mai țin. Trebuie să luăm prînzul împreună cît mai curînd, Tia. Ți-am citit ultima carte şi m-a fascinat. Mi-ar plăcea mult s-o discutăm împreună.

– Desigur.

– Transmite-le părinților tăi complimentele mele, adăugă ea cu o ultimă privire veselă spre Malachi şi se îndepărtă.

Deliberat, Tia îşi retrase mîna dintr-a lui, apoi luă paharul cu apă ca să-şi umezească gîtul.

– Vă cunoaşteți.

– Poftim?

– Lasă.

Puse paharul la loc, apoi îşi împreună mîinile în poală.

– Probabil mă credeți complet tîmpită, amîndoi. În viața mea nu mi-a adresat două vorbe. Femeile de categoria ei nu le bagă în seamă pe cele ca mine. Nu-i sînt concurentă.

Lui Malachi îi fierbea sîngele în vene, întunecîndu-i judecata.

– E ridicol ce spui.

– Termină.

Venindu-şi în fire, Tia expiră prelung.

– Vă cunoaşteți şi ai fost surprins şi furios cînd a venit la noi. Şi te-ai temut să nu aduc vorba despre Cele Trei Parce.

– Cam multe concluzii pentru un interludiu atît de scurt.

– Oamenii care stau în planul doi tind să-şi dezvolte spiritul de observaţie.

Nu-l putea privi. Nu încă.

– Nu mă înşel, aşa-i?

– Nu. Tia...

– Nu e momentul să discutăm despre asta.

Tonul ei era rece, la fel ca mişcarea de a-şi retrage braţul, cînd Malachi i-l atinse.

– Aş vrea să mă duci acasă.

– Bine.

Făcu semn să i se aducă nota.

– Îmi pare rău, Tia, dar e...

– N-am nevoie de scuze. De o explicaţie am nevoie.

Se ridică şi, cam nesigură pe picioare, porni spre uşă.

– Te aştept afară.

În taxi, Tia nu scoase o vorbă, ceea ce era cu atît mai bine. Malachi avea nevoie de timp pentru a se hotărî cum şi de unde să înceapă. Ar fi trebuit să prevadă că Anita va complica lucrurile; ar fi trebuit să se aştepte la o intervenţie din partea ei. Şi pierduse timp preţios. Îl irosise de pomană, recunoştea el, pentru că-i plăcuse compania Tiei şi nu se putuse îndura să o grăbească trecînd la subiect.

Şi pentru că, îşi mai spuse, cu cît o cunoştea mai bine, cu atît îşi dorea mai mult să fi abordat altfel toată problema. Şi cînd colo, se încurcase în propriile-i minciuni.

Totuşi, era o femeie rezonabilă. Nu trebuia decît să o facă să înţeleagă.

Tia îi ignoră mîna cînd se oferi s-o ajute la coborîre. Malachi începea să se simtă rău. Cînd ajunseră la uşa apartamentului, se aşteptă să i-o trîntească în faţă, dar Tia intră, o lăsă deschisă şi se duse direct la fereastră. Ca şi cum mai avea încă nevoie de aer.

– E o problemă complicată, Tia...

– Da, minciunile şi înşelătoriile sînt adeseori complicate.

Avusese timp să gîndească. Concentrarea asupra enigmei o ajutase să se distanţeze de durere.

– E vorba de Cele Trei Parce. Tu şi doamna Gaye vreţi să puneţi mîna pe ele. Eu nu sînt decît o verigă de legătură. Ea urma să-i lucreze pe părinţii mei, iar tu...

Se întoarse spre el cu o expresie rece şi crispată.

– Iar tu pe mine.

– Nici vorbă! Anita şi cu mine nu avem nimic în comun.

– Aha! dădu ea din cap. Prin urmare, sînteţi concurenţi, lucraţi unul împotriva celuilalt. Aşa are mai mult sens. S-au certat cei doi porumbei?

– Hristoase...!

Malachi îşi frecă faţa cu mîinile.

– Nu. Ascultă-mă, Tia, e o femeie periculoasă. Necruţătoare, lipsită de scrupule.

– Iar pe tine te dau scrupulele afară din casă? Cred că le-ai rătăcit pe toate cînd m-ai ademenit afară din hotel, la Helsinki, şi ai petrecut atîta timp vrăjindu-mă, făcîndu-mă să cred că te interesează persoana mea, pentru ca-n timpul ăla cineva să-mi intre în cameră şi să scotocească. Chiar credeai că duceam cu mine în turneu informaţii despre Parce?

– N-am avut nici un amestec în spargere. Anita a făcut-o. Nu-s un afurisit de infractor!

– O, scuză-mă! Atunci eşti doar un afurisit de mincinos?

Malachi îşi stăpîni furia. Ce drept avea să se revolte?

– Nu pot să neg că te-am minţit. Îmi pare rău.

– A, îţi pare rău? Ei, atunci se schimbă treaba. Gata, te-am iertat.

Îşi îndesă mîinile în buzunare, strîngînd pumnii. Femeia din faţa lui nu mai era făptura dulce, delicată, uşor nevricoasă, care i se strecurase pe sub piele. Era rece, furioasă şi mai dură decît o crezuse.

– Vrei o explicaţie sau preferi doar să dai în mine?

– O accept pe prima şi îmi rezerv dreptul pentru a doua.

– Să zicem că merge. Putem să stăm jos?

– Nu.

– Ar fi mai uşor dacă ai da în mine mai întîi, ca să te descarci, replică el. Ţi-am spus o parte din adevăr.

– Vei avea mult de aşteptat pînă să primeşti medalia de onoare, Malachi. Ăsta-i numele tău sau l-ai inventat?

– E numele meu, fir-ar să fie! Vrei să-mi vezi şi împuţitul de paşaport?

Începu să se plimbe prin cameră, în timp ce Tia rămase nemişcată, calmă.

– Am avut într-adevăr un strămoş pe *Lusitania*. Felix Greenfield, care a supravieţuit, s-a însurat cu Meg O'Reiley şi s-a stabilit în Cobh. Experienţa aia i-a schimbat viaţa, l-a determinat să se pocăiască şi să-şi facă un rost. A lucrat la ambarcaţiunile de pescuit, alături de familia soţiei lui, a avut copii, s-a convertit la catolicism şi, după cît se pare, a fost un credincios foarte devotat.

Făcu o pauză, trecîndu-şi degetele prin părul castaniu des – aşa cum îşi îngăduise ea să-şi imagineze că ar fi făcut-o.

– Înainte de asta, înainte ca nava să se scufunde sub el, nu fusese un om prea onorabil. Se strecurase la bord ca să scape de poliţie. Era un hoţ.

– Sîngele apă nu se face.

– Of, încetează! N-am furat nimic în viaţa mea!

Insulta îl duruse, făcîndu-l să se întoarcă spre ea. Acum nu mai arăta ca un gentleman cultivat, observă Tia nepăsătoare. În pofida costumului elegant, părea mai degrabă un bătăuş.

– Nu cred că ai motive să te simţi atît de atins.

– Provin dintr-o familie bună. N-om fi noi la fel de rafinaţi şi dichisiţi ca voi, dar nici hoţi sau bandiţi nu sîntem. Felix a fost, şi nu mă poţi acuza pe mine pentru asta. În orice caz, s-a dat pe brazdă. Doar întîmplarea a vrut s-o facă imediat după ce luase cîteva lucruri din cabina lui Henry W. Wyley.

– Parca.

Tia fu nevoită să aştepte pînă cînd putu asimila gîndul.

– El a luat Parca. Nu s-a pierdut.

– S-ar fi pierdut dacă n-o şterpelea el, aşa că poate ar fi mai bine să priveşti totul în ansamblu. Nu ştia ce era, doar că arăta bine şi strălucea şi, mă rog, îi făcea cu ochiul, ca să zic

aşa... A fost transmisă în familie, o dată cu povestea, şi păstrată ca un fel de talisman.

Fascinant. Fantastic. Cu toată durerea şi furia, Tia simţea interesul.

– Şi a ajuns pînă la tine.

– A ajuns la mama mea, iar de la ea, la mine, fratele şi sora mea.

Acum era mai calm. Era şi el destul de catolic ca să simtă oarecum apăsarea minciunilor, după ce le mărturisise.

– Statueta mi-a trezit curiozitatea, şi asta m-a împins să fac o greşeală fatală. Am dus statueta la Dublin. Pentru a fi identificată, dacă se putea, şi în orice caz evaluată. Sora mea, care are fler la lucruri dintr-astea, a spus că va căuta prin cărţi şi pe Internet. Eu, însă, n-am mai avut răbdare, am luat statueta cu mine şi am intrat ca prostul drept la „Morningside Antiquities".

– I-ai arătat-o Anitei.

– La început, nu. I-am vorbit despre ea. De ce să n-o fi făcut? întrebă el, din nou frustrat. Ştiam că este expertă în aşa ceva şi avea o reputaţie bună în afaceri. Nu m-am repezit imediat să-i servesc toată istoria statuetei, dar, în următoarele cîteva zile...

Lăsă fraza neterminată, pradă unei stînjeneli neputincioase.

– Da, mai departe pot completa şi eu golurile.

Cum Malachi făcuse ca totul să arate mai rău, Tia se simţea, în chip pervers, oarecum mai bine. Nu era singura care se lăsase orbită prosteşte de propriii ei hormoni.

– E foarte frumoasă, zise ea.

– Şi un rechin mako e frumos din anumite puncte de vedere.

În glasul lui era înverşunare – la adresa femeii care-l păcălise, precum şi faţă de cea care stătea calmă, cu rîul întunecat în spatele ei.

– Ei bine, pînă să-i observ dinţii, a apucat să muşte zdravăn din mine. A venit la hotel ca să vadă statueta. A zis că aşa e cel mai bine. Evident, am acceptat, fiindcă manifestase deja interes pentru mine la nivel personal.

Foloseşte sexul la fel cum alte femei folosesc rujul, declară el. Îl scoate şi-l bagă la loc cînd îi vine. I-am oferit-o pe tavă.

Tia se gîndi la Anita Gaye. Ageră, sexy, încrezătoare în sine. Lacomă. Da, era lesne de înţeles de ce se putea lăsa amăgit de ea chiar şi un om inteligent.

– Fără nici o chitanţă?

– Poate m-aş fi gîndit să-i cer una dacă-n timpul ăla nu mă descheia la pantaloni. Ne-am ghiftuit cu sex şi vin. Sau cu vin numai eu. Probabil căţeaua aia mi-a pus ceva în pahar, pentru că m-am trezit abia a doua zi, la amiază. Dispăruse cu tot cu Parcă.

– Te-a drogat?

Îi simţi neîncrederea din voce şi strînse din dinţi.

– Nu cad ca lemnul pentru aproape douăsprezece ore doar după un regulat şi două pahare de vin. Nici mie nu mi-a venit să cred la început. M-am dus la „Morningside" şi mi s-a spus că era într-o şedinţă şi nu putea fi deranjată. I-am lăsat mai multe mesaje, acolo şi la hotel. Nu mi-a răspuns la nici unul. Cînd am reuşit în sfîrşit să dau de ea, după ce s-a întors la New York, mi-a spus că habar nu are cine sînt şi despre ce vorbesc, şi că să n-o mai deranjez.

Nu-i venea bine să şi-l imagineze zbenguindu-se cu Anita într-un pat de hotel, dar făcu un efort ca să poată gîndi limpede.

– Vrei să spui că Anita Gaye, de la „Morningside Antiquities", s-a culcat cu tine, te-a drogat şi te-a jefuit, după care a negat că te-ar fi cunoscut vreodată?

– Exact asta am spus, nu? M-a făcut de rîsul lumii, folosind sexul, prefăcîndu-se că ţine la mine...

Se întrerupse cînd văzu privirea tăioasă a Tiei.

– Da, e jignitor, nu-i aşa?

– Nu e acelaşi lucru...

Totuşi, simţea un gol în stomac.

– Nu-i deloc acelaşi lucru.

– Simplul fapt că noi n-am ajuns la faza cu... „regulatul" nu schimbă nici intenţiile, nici rezultatele. M-ai fi putut aborda direct, cinstit. Ai preferat să n-o faci.

– Într-adevăr. Ce ştiam eu? Puteai fi la fel de calculată ca ea. Sau, dacă nu reuşeam, cum puteam şti că nu îţi va intra în cap să revendici tu Parca?

Ridică mîinile. Ceea ce atunci păruse absolut rezonabil, şi în orice caz necesar, acum părea foarte cinic şi foarte urît.

– N-o fi ajuns la mine pe calea cea mai dreaptă, Tia, dar a aparţinut familiei noastre timp de aproape nouăzeci de ani. Iar cînd am aflat că sînt trei şi ce anume înseamnă asta, situaţia s-a schimbat considerabil. Pe de o parte, vrem doar să primim înapoi ceea ce ne aparţine, iar pe de altă parte... ei bine, fir-ar să fie, e vorba de o grămadă de bani. Bani cu găleata. Ne-ar prinde bine. Irlanda e prosperă acum, iar dacă am avea un capital mai mare, ne-am putea extinde firma.

– Firma de navlosiri? întrebă ea sec, iar Malachi avu bunul-simţ să se arate jenat.

– Tot de nave e vorba. Organizăm croaziere din Cobh şi pe după Capul Kinsale. Şi mai sîntem implicaţi şi în pescuit. M-am gîndit că te vei simţi mai relaxată cu mine dacă ţi-ai închipui că lucrez într-un domeniu apropiat de al tău.

– Adică, mă considerai superficială.

Malachi expiră scurt, privind-o în ochi.

– Mă aşteptam să fii aşa. M-am înşelat.

– Aveai de gînd să mă însoţeşti înapoi aici în seara asta şi să te culci cu mine. O atitudine rece şi demnă de tot dispreţul. Te-ai folosit de mine, încă de la început, doar ca de un mijloc pentru a-ţi atinge un scop, ca şi cum eu n-aş fi avut sentimente. Niciodată n-am contat pentru tine.

– Nu-i adevărat.

Veni spre ea şi, cu toate că Tia îşi ţinea braţele pe lîngă trup, rigide, o luă de mîini.

– Nu vreau să crezi asta.

– Cînd ai venit la mine prima dată, cînd mi-ai zîmbit şi m-ai invitat la o plimbare, toate astea n-au însemnat nimic pentru tine. Nici eu n-am însemnat nimic. Nu voiai decît să vezi dacă-ţi puteam fi de vreun folos, nici mai mult, nici mai puţin.

– Nu te cunoşteam. La început erai doar un nume, doar o posibilitate. Dar...

– Te rog. Am ajuns la partea cînd îmi spui că toate s-au schimbat cînd ai ajuns să mă cunoşti, să ţii la mine? Scuteşte-ne pe amîndoi de clişeele astea răsuflate.

– De cînd sînt cu tine sînt complet năuc, Tia. Asta nu făcea parte din planul meu.

– Planul tău e o porcărie. Şi lasă-mi mîinile în pace.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

Suna jalnic, dar altceva nu-i trecea prin cap.

– Jur pe toţi sfinţii că n-am vrut.

– Lasă-mi mîinile în pace, repetă ea.

Cînd Malachi i le eliberă, făcu un pas înapoi.

– Nu te pot ajuta, iar acum n-aş face-o nici dac-aş putea. Dar te poţi mîngîia cu gîndul că n-am cum s-o ajut nici pe Anita Gaye. Nu vă sînt de nici un folos, nici unuia dintre voi.

– Nu-i adevărat, Tia. Nu poţi spune că nu eşti de nici un folos. Nu pentru oricine. Şi nu la Parce mă refer.

Tia se rezumă să clatine din cap.

– Despre altceva nu avem ce vorbi. Iar acum aş dori să pleci. Sînt obosită.

– Nu vreau să plec în condiţiile astea.

– Mă tem că nu vei avea încotro. Nu mai am nimic să-ţi spun – sau cel puţin nimic cît de cît constructiv.

– Atunci aruncă-n mine cu ceva, îi propuse el. Loveşte-mă, ţipă la mine...

– Aşa ţi-ar fi mai uşor.

Avea nevoie de cuibul ei, de singurătatea ei. Şi de o fărîmă de mîndrie.

– Ţi-am cerut să pleci. Dacă te mustră măcar puţin conştiinţa pentru ceea ce-ai făcut, respectă-mi rugămintea.

Nemaiavînd încotro, Malachi se duse la uşă. Acolo se întoarse, privind-o cum stătea încadrată în rama ferestrei.

– Prima dată cînd m-am uitat la tine, spuse el încet, cînd te-am privit cu adevărat, Tia, nu mi-am putut spune altceva decît că aveai cei mai frumoşi şi mai trişti ochi din lume.

De-atunci n-am putut să mi te mai scot din minte. Nu s-a terminat, nici pe departe nu s-a terminat.

Cînd uşa se închise în urma lui, Tia respiră prelung.

– Numai eu pot spune asta.

Străzile din Cobh erau abrupte. La fel ca în San Francisco, urcau în jurul golfului, într-o pantă de te dureau picioarele. În capătul uneia dintre ele se afla o casă frumoasă, zugrăvită în verde apos, cu o grădiniţă multicoloră dincolo de zidul scund de piatră.

Casa avea trei dormitoare, două băi, un living cu un televizor cam vechi şi o canapea comodă, tapiţată cu postav albastru cu carouri albe. Mai existau şi o sufragerie şi un salonaş, ambele folosite numai pentru musafiri. Acolo, mobila era lustruită scrupulos, iar perdelele de dantelă se îngălbeniseră de vreme.

Pe peretele salonului erau agăţate portretele lui John F. Kennedy, al actualului papă şi al Sfintei Inimi a lui Iisus. Acest trio aparte îl făcea întotdeauna pe Malachi să se simtă atît de stînjenit, încît nu întîrzia în camera aceea decît cînd nu avea încotro.

Pînă la douăzeci şi patru de ani, cînd se mutase în apartamentul de deasupra clădirii debarcaderului, locuise în aceeaşi casă, împărţind un dormitor cu fratele lui şi certîndu-se cu sora sa pentru folosirea băii de la etaj.

De cînd se ştia, camera de întrunire a familiei era bucătăria. În bucătărie se afla şi acum, plimbîndu-se încoace şi-ncolo în timp ce mama lui curăţa cartofii pentru cină.

Revenise doar de două zile, iar în prima zi se adîncise în diversele treburi. Ieşise personal cu două dintre vasele lor de croazieră, fiindcă Rebecca îi atrăsese atenţia că de aproape toată vara nu se mai îndreptase într-acolo. Apoi buchisise la hîrţoage pînă ajunsese să se uite cruciş.

În prima zi lucrase douăsprezece ore, iar în cea de-a doua, zece. Dar nu-şi putuse alunga nici furia, nici vinovăţia.

– Spală cartofii ăştia, îi ordonă Eileen. O să ai şi altceva de făcut decît să-ţi rumegi amarul.

– Nu-mi rumeg nici un amar. Gîndesc.

– Lasă că am şi eu ochi să văd.

Deschise cuptorul şi verifică friptura. Era mîncarea favorită de duminică a lui Malachi şi o făcuse în mijlocul săptămînii sperînd să-l înveselească.

– Fata aia a avut toate motivele să te dea afară de urechi şi nu-ţi rămîne decît să te împaci cu asta.

– Ştiu, dar m-aş fi aşteptat să accepte logica după ce se mai liniştea. Măcar să-mi dea o şansă să mă achit faţă de ea. Nu mi-a mai răspuns nici la afurisitul ăla de telefon, nici la uşă. Probabil că şi florile pe care i le-am trimis le-a aruncat. Cine s-ar fi aşteptat că poate fi atît de dură?

– S-o crezi tu că e dură! Rănită, mai degrabă. Ai făcut ca totul să treacă în planul personal cînd ar fi trebuit să rămînă practic.

– A devenit personal de la sine.

Eileen se întoarse spre el, mai îmbunată.

– Da, mi-am dat seama. Tocmai asta-i surprinzător în viaţă, nu-i aşa, că nu ştii niciodată cînd te va abate cineva sau ceva pe alt drum.

Începu să curețe morcovii pentru friptura cu cartofi.

– Nici asupra mea florile nu aveau nici un efect cînd tatăl tău călca pe de lături.

Malachi zîmbi uşor.

– Şi-atunci ce avea efect?

– Timpul, pe de o parte. Orice femeie simte nevoia să stea puţin îmbufnată şi să ştie că un bărbat îşi ispăşeşte păcatele. Pe urmă, nu strică nici să te tîrăşti puţin la picioarele ei. Îmi plac bărbaţii care ştiu cum să se tîrască.

– Pe tata nu l-am văzut niciodată tîrîndu-se.

– N-ai văzut chiar totul, nu-i aşa? îl dojeni Eileen.

– Am rănit-o, mamă, spuse el, punînd cartofii deoparte să se scurgă. Nu aveam dreptul s-o rănesc aşa.

– Într-adevăr, nu-l aveai, dar n-ai pornit la drum cu intenţia asta.

Îşi şterse mîinile pe un prosop de vase şi-l agăţă la loc în cîrlig.

– Te-ai gîndit la familie şi la propria ta mîndrie. Acum trebuie să te gîndeşti şi la ea. Data viitoare cînd ai s-o vezi, vei şti ce ai de făcut.

– N-o să mă mai primească.

– Dac-aş crede că un fiu al meu e-n stare să se dea bătut atît de uşor, ţi-aş da cu tigaia asta-n cap de-ai vedea stele verzi. Nu-mi fac destule griji cu Gideon şi dansatoarea aia?

– Gideon o duce de minune. El, cel puţin, a intrat în legătură cu cineva care încă-i mai vorbeşte.

– Lua-te-ar dracu' de nenorocit!

Îi vorbea, firește, mîrîind gros, trîntindu-i un pumn drept în falcă. Croşeul îl doborî pe Gideon în fund, pe preşul murdar de la uşa cămăruţei răpănoase din maghernița de hotel în care se instalaseră.

Gideon văzu stele verzi, simţi gust de sînge şi auzi în urechi ceva ce suna precum „Corul Aleluia".

Îşi şterse buza şi o privi maliţios, cum stătea în uşă, doar în chiloţi şi sutien negru, cu părul încă ud de la ceea ce hotelul numea „duş".

– Asta a fost.

Se ridică încet în picioare.

– Pentru binele omenirii, trebuie să te omor acum. Eşti un pericol afurisit pentru societate.

– Atunci, hai.

Cleo se legănă pe vîrfurile picioarelor, ridicînd pumnii.

– Dă-ţi toată silinţa.

Tare-ar mai fi vrut. O, cît ar mai fi vrut! De cinci zile hidoase străbătea Europa în cruciş şi în curmeziş, cu ea după el. Dormise în paturi pe lîngă care priciurile din pensiunile pentru tineret, în scurta vacanţă de după ce-şi luase examenele, păreau culcuşuri de puf din paradis. Îi înghiţise toate pretenţiile, toate întrebările, toate nemulţumirile.

Ignorase faptul că locuia în condiţii atît de intime cu o femeie care era plătită ca să danseze goală şi al cărei trup garanta o plată generoasă pentru munca aceea. Se purtase ca un gentleman desăvîrşit chiar şi cînd ea îl provocase deliberat.

Îi dăduse de mîncare – şi, Dumnezeule, se îndopa ca o spartă! – şi îi asigurase cele mai decente condiţii pe care le permitea bugetul lui în continuă scădere.

Şi ea, ce făcea? Îi trăgea croşeuri în mutră.

Făcu un pas spre ea, cu pumnii strînşi pe lîngă trup.

– Nu pot să dau într-o femeie. Mă doare mai mult decît pot spune, dar nu pot s-o fac. Şi acum, dă-te la o parte.

– Nu poţi să dai într-o femeie! ridică ea bărbia provocator. Da' să furi de la o femeie poţi! Mi-ai luat cerceii.

– Exact.

N-o putea lovi, dar îi dădu un brînci zdravăn ca să intre şi să trîntească uşa.

– Şi-am luat pe ei douăzeci şi cinci de lire sterline. Mănînci ca un cal şi nu-s făcut din bani.

– Douăzeci şi cinci? exclamă ea şi mai indignată. Eu am plătit pentru ei trei sute şaizeci şi opt de dolari după ce m-am tîrguit la sînge o oră încheiată la casa de amanet de pe Fifth. Nu eşti numai hoţ, mai eşti şi fraier.

– Iar tu ai o vastă experienţă în a te tîrgui pentru cercei, nu?

Nu avea, dar era sigură că ar fi putut obţine mai mult.

– Erau de optsprezece carate, aur italienesc.

– Iar acum vor fi peşte cu cartofi prăjiţi la cîrciumă, şi încă o noapte în coşmelia asta. Mă tot baţi la cap că sîntem parteneri, dar nu contribui cu nimic.

– Puteai să mi-i ceri.

– Sigur, că mi i-ai fi şi dat dacă ţi-i ceream. Tu, care-ţi iei nenorocita aia de poşetă cu tine pînă şi la duş.

Gura ei cu buze pline, ispititoare, se răsfrînse dispreţuitor.

– Uite că mi-ai dovedit ce inspirată am fost s-o fac.

Dezgustat, Gideon luă o cămaşă şi i-o aruncă.

– Pune ceva pe tine, pentru numele lui Dumnezeu. Respectă-te şi tu puţin.

– Mă respect destul.

Uitase că era atît de sumar „îmbrăcată". Cînd vedea roşu înaintea ochilor, tindea să omită unele detalii mai mărunte.

Acum, însă, tonul lui dispreţuitor o făcu să azvîrle cămaşa prin cameră.

– Vreau alea douăzeci şi cinci de lire.

– Pune-ţi pofta-n cui. Dacă vrei să mănînci, îmbracă-te. Ai cinci minute.

Gideon porni spre baie. Prea tîrziu îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i întoarcă spatele.

Cleo sări asupra lui, înconjurîndu-i talia cu picioarele ei lungi, strîns ca între două cercuri de oţel, şi-i trase capul înapoi, de păr, pînă cînd începură să-i explodeze lumini în faţa ochilor.

Se răsuci în loc, încercînd să o arunce din spinare. Se agăţase de el ca un scaiete şi reuşise să se agaţe cu un braţ de gîtul lui. În pericol de a se pomeni cu laringele strivit, Gideon duse o mînă înapoi şi o apucă şi el de păr. Urletul ei, cînd trase, îi produse o satisfacţie deosebită.

– Dă-mi drumu'! Dă-mi drumu' la păr!

– Dă-mi şi tu drumu'... gîfîi el. Acum.

Se învîrteau în loc, ea în cîrca lui, blestemînd amîndoi, smucind amîndoi. Gideon se ciocni de marginea patului şi-şi pierdu echilibrul. Răsturnîndu-se, căzu peste ea, destul de tare ca să-i taie respiraţia şi s-o facă să slăbească strînsoarea. Fără să-i lase timp să-şi revină, se răsuci în loc şi o imobiliză sub el.

– Îţi filează o lampă, mormăi, chinuindu-se să-i ţină braţele blocate cînd Cleo începu să se zbată. Zeci de lămpi îţi filează. Sînt douăşcinci de lire, pentru Dumnezeu! Am să-ţi dau douăşpe jumate dacă eşti aşa de-nnebunită să le primeşti.

– Cerceii mei... gîfîi ea. Banii mei...

– La cît ştii tu, sînt un om ajuns în culmea disperării. La cît ştii, aş putea să-ţi dau una-n cap şi să iau mult mai mult decît o pereche de cercei.

Cleo pufni dispreţuitor, apoi îi veni inspiraţia şi încercă o strategie nouă. Ochii i se umplură de lacrimi, gata să alunece pe obraji. Gura lată, cu buze pline, începu să-i tremure.

– Nu mă lovi...

– N-am să te lovesc. Drept cine mă iei? Gata, iubito, nu plînge...

Îi eliberă braţul ca să-i şteargă o lacrimă.

Cleo atacă feroce ca o pisică sălbatică. Dinţi, unghii, membre lovind care-ncotro. Îi aplică o lovitură razantă în tîmplă, îi trînti un cot în coaste. Luptîndu-se să se apere, Gideon se rostogoli de pe pat, cu ea deasupra.

Mormăind, asudînd, ameţit de durere, reuşi s-o imobilizeze a doua oară înainte de a-şi da seama că ei i se tăiase respiraţia de rîs.

– Ce-oţi avea voi, bărbaţii, de vă miraţi cum vedeţi cîteva lacrimi? îi zîmbi ea.

Hristoase, drăgălaşă mai era! Miorlăită şi romantică.

– Îţi curge sînge din gură, campionule.

– Ştiu.

– Cred că asta a meritat douăşcinci de lire. Dar nu mă mulţumesc doar cu peşte şi cartofi prăjiţi. Vreau o friptură în sînge.

Imediat îl văzu mijind ochii cu expresia aceea care nu putea însemna decît un singur lucru din partea unui bărbat. Drept răspuns, muşchii ei abdominali începură să zvîcnească.

– Ohh... murmură ea.

– La naiba, Cleo.

Gideon îşi lipi gura îndurerată şi plină de sînge de a ei. Avea gust de păcat şi miros de grădină proaspăt spălată de ploaie. Sub buzele lui, gura ei se deschise la fel de lacomă. Îl învălui iar cu membrele, mătăsos de astă dată. Se arcui, centru la centru, într-o invitaţie înceată, sinuoasă.

Ridicînd capul, Gideon o privi. Părul ei, blana aceea de sobol caldă şi umedă, se răsfirase pe covorul subţire cu arsuri de ţigări. Încă mai avea aninate de gene lacrimile acelea prefăcute. Ar fi vrut să o devoreze dintr-o îmbucătură, indiferent cît de mult l-ar fi durut burta după aceea. Era tare ca piatra şi înfierbîntat de poftă.

Şi se pomeni blocat de aceleaşi principii morale care-l împiedicaseră să o lovească.

– La naiba, spuse el din nou şi se ridică, rezemîndu-se cu spatele de pat.

Nedumerită, Cleo se săltă în coate.

– Ce s-a întîmplat?

– Îmbracă-te, Cleo. Am spus că n-am să te lovesc. Nici să te folosesc n-am de gînd.

Îl privi lung, ridicîndu-se în genunchi. Gideon ţinea ochii închişi şi respira întretăiat. Se vedea de cît colo că era excitat. Dar se oprise. Se oprise, îşi dădu ea seama, fiindcă în pofida durităţii şi a răcelii calculate pe care le constatase la el, avea bun-simţ. Pînă-n măduva oaselor.

– Eşti unul adevărat, nu-i aşa?

Deschizînd ochii, Gideon văzu că zîmbea îngîndurată.

– Poftim?

– Era doar o întrebare. Te-ai abţinut fiindcă sînt o stripteuză rămasă fără slujbă?

– M-am abţinut fiindcă, orice-ai spune despre parteneriate, eu sînt răspunzător că ai ajuns aici. Că a trebuit să fugi din Praga, traversînd tot continentul spre Anglia, numai cu hainele de pe tine. Eu am hotărît să caut statuetele alea şi să suport consecinţele, ştiind că cineva încearcă să mă oprească, pe orice căi. Tu n-ai avut de ales.

– La fel mă gîndeam şi eu, răspunse Cleo. Asta înseamnă că trebuie să te pun iar la podea.

– Termină, o preveni el cînd i se strecură iar pe genunchi, mlădioasă ca un şarpe.

– Poţi să te laşi pe spate şi să primeşti.

Îşi trecu limba peste falca lui.

– Sau poţi să participi. Cum vrei tu, Şmechere. Dar, cumnecum, o să te am. Mmm, eşti fierbinte şi năduşit tot...

Cînd Gideon îşi încleştă mîinile pe încheieturile ei, continuă să-şi folosească gura.

– Îmi place. O să meargă mai uşor dacă-mi dai concursul.

Începu să se legene peste el, iar cînd îl auzi gemînd îi acoperi gura cu a ei.

– Atinge-mă...

Trecuse atîta timp de cînd nu mai simţise mîinile unui bărbat... De cînd nu le mai dorise.

– Atinge-mă.

Dintr-o mişcare dură, Gideon o culcă iar pe spate, plimbîndu-şi mîinile peste tot. Podeaua era tare ca piatra, mirosea a fum stătut, dar începură să se rostogolească încoace şi-ncolo, în timp ce Cleo îl trăgea de cămaşă, înfigîndu-şi unghiile în spinarea lui.

Ea o dorise. Deşi ştia că era o prostie, că n-avea nici un rost, îl dorise. De fiecare dată cînd îi simţea privirea stăruind asupra ei, în fiecare noapte cînd stătuse trează, ştiind că şi el stătea treaz la o lungime de braţ alături, îl dorise.

Greutatea lui compactă, solidă, o apăsa pe pardoseala tare, iar mîinile acelea dure şi puternice o străbăteau în toate direcţiile. Cleo se arcui în sus cînd Gideon îi coborî sutienul pînă-n talie, gemu de plăcere cînd gura lui începu să-i devoreze sînul.

Trupul ei era un banchet. Suplu şi curbat, cu sîni generoşi şi picioare interminabile. Gideon vrusese să se ospăteze de prima dată cînd o văzuse apărînd pe scenă, în haine bărbăteşti, cu zîmbetul acela afectat şi complice pe faţa ei fabuloasă.

Nu-şi mai putea spune că făcea o greşeală. Nu se putea gîndi decît la propria lui poftă irezistibilă.

Îi găsi gura din nou, iar durerea şi plăcerea începură să se războiască el. Cleo îi trăgea blugii în jos, zgîriindu-i şoldurile cu unghiile. Iar sîngele lui bubuia ca un ciocan, lovindu-l în inimă, în ţeastă...

Apoi fu în trupul ei, înfipt adînc, iar ea juisa deja într-o erupţie lichidă, nebunească.

– Iisuse!

Deschise brusc ochii, aproape negri de şoc.

– Iisuse, ce-a fost asta?

– Nu ştiu, da' hai să mai încercăm o dată.

În timp ce ea încă mai tremura, se avîntă înăuntrul ei într-o serie de spasme repezi, aproape violente. O auzi gîfîind sufocată, văzu un val de roşeaţă inundîndu-i obrajii. Apoi

trupul ei îşi potrivi mişcările după ale lui, în acelaşi ritm frenetic.

Şi în clipa cînd se pierdu în ea, Cleo îi trase din nou gura spre a ei.

8

Cleo zăcea cu faţa în jos, de-a curmezişul, pe o saltea moale ca betonul. Plămînii încetaseră să-i mai şuiere, iar vuietul sîngelui din urechi scăzuse la nivelul unui murmur plăcut.

Avusese prima experienţă sexuală la vîrsta de şaisprezece ani cînd, după o ceartă cu mama ei, îl lăsase pe Jimmy Moffet să-i facă ceea ce se tot ruga de ea de trei luni să-l lase să facă.

Pămîntul nu se clintise de pe axă, dar în materie de iniţiere, Jimmy se achitase onorabil.

În cei unsprezece ani de-atunci avusese parte de amanţi şi mai buni, şi mai răi, şi învăţase să fie selectivă. Învăţase ce anume-i mulţumea propriul trup şi cum să conducă un bărbat spre a-i satisface nevoile.

Făcuse şi unele greşeli, desigur, relaţia cu Sidney Walter fiind cea mai recentă şi cea mai costisitoare. Dar, în linii mari, considera că avea un instinct sexual normal şi sănătos şi un discernămînt rezonabil în a-şi alege partenerii.

E drept că elanul ei scăzuse drastic în perioada cît se producea în *Down Under,* dar cluburile de strip-tease tindeau să prezinte bărbaţii şi sexul la nivelul cel mai primar şi frivol. În acelaşi fel îşi imagina că experienţa aceea nu făcuse decît să-i rafineze gusturile.

Cu siguranţă, cel puţin de data asta reuşise.

Gideon Sullivan nu numai că ştia cum să urnească pămîntul din loc, dar îl făcuse să danseze şi tango. Şi vals. Şi rumba. Era un adevărat Fred Astaire la pat.

Asta va adăuga, conchise ea, o dimensiune plăcută ciudatei lor asocieri.

Nu că el o considera o asociere, dar Cleo aşa gîndea. Iar altceva nu conta. În plus, avea un as în mînecă. Deschise ochii şi privi geanta de pe scrinul ciuruit şi zgîriat.

Mai bine zis, o damă în mînecă, se corectă ea. O damă de... argint.

Intenţiona să trateze pe faţă cu el la momentul potrivit. Probabil. Dar învăţase din experienţă că era mai înţelept să păstreze ceva în rezervă. Din cîte ştia ea, dacă-i spunea lui Gideon despre statuie, putea să fugă cu ea aşa cum făcuse cu cerceii.

La naiba, îi plăcuseră mult cerceii ăia.

Desigur, nu părea să fie chiar ticălos. În materie de sex, omul avea etică, iar Cleo respecta asta. Banii, însă, erau cu totul altceva. Una era să încălzească aşternutul cu un bărbat pe care-l cunoştea de nici o săptămînă, şi cu totul alta să-i încredinţeze o posibilă mină de aur.

Era mult, mult mai prudent să-şi ţină gura şi să-i smulgă informaţii.

Se întoarse pe o parte, trecîndu-şi dinţii peste şoldul lui care-i era cel mai la îndemînă.

– Nu ştiam că voi, irlandezii, sînteţi atît de energici.

– Am apărut şi-n Guinness Book pentru bărbăţia noastră.

Glasul lui era îngroşat de somn.

– Iisuse Hristoase, ce-aş mai bea o bere...!

– Eşti bine făcut, Şmechere, se delectă ea cu muşchii coapsei lui, parcurgîndu-i în lung cu degetul. Faci forţă?

– La sală, vrei să spui? Nu. O adunătură de tipi transpiraţi şi maşinării care mă bagă-n toţi sperieţii.

– Alergi?

– Cînd mă grăbesc.

Rîzînd, Cleo se prelinse pînă pe pieptul lui.

– Atunci ce faci acolo la voi, în Irlanda?

– Avem bărci.

Se clinti din loc ca să-şi plimbe degetele prin părul ei. Îi plăcea grozav părul acela des, întunecat.

– Nave de croazieră, vase de pescuit. Uneori plimb turiştii, alteori pescuiesc, iar în jumătate din timp dau cu ciocanul în afuriseniile alea de bărci, să le repar ca lumea.

– Aşa se explică, răspunse ea, ciupindu-i bicepsul. Mai vorbeşte-mi despre Parce.

– Ţi-am spus deja destule.

– Mi-ai spus unele detalii istorice. Dar nu ştiu de unde ştii aşa de sigur că valorează atîţia bani. De ce merită să-ţi sacrifici timpul alergînd după ele. Am şi eu o investiţie aici şi nici măcar nu-s sigură cine naiba m-a alungat de la Praga.

– Ştiu că valorează mulţi bani, în primul rînd fiindcă sora mea, Rebecca, s-a documentat despre ele. Becca e un demon în materie de cercetări, date şi fapte.

– Nu vreau să te jignesc, dar n-o cunosc pe sora ta.

– E sclipitoare. Are atît de multe informaţii în creier, încît mereu mă aştept să le văd ieşindu-i pe urechi. Ea a convins familia să accepte ideea cu turismul. Avea doar vreo cincisprezece ani şi a venit la mama şi la tata cu tot felul de cifre, planuri şi sisteme pe care singură le gîndise. Economia va prospera, era încredinţată de asta. Şi, cum oraşul Cobh prezenta deja interes pentru turişti datorită *Titanicului* şi *Lusitaniei,* avînd şi un port şi peisaje pitoreşti, oamenii aveau să vină tot mai mulţi cu vremea.

Un moment, Cleo uită că-l trăgea de limbă ca să obţină mai multe informaţii.

– Şi au ascultat-o?

Ideea că părinţii lor dăduseră atenţie ideilor unui copil i se părea pe cît de ridicolă, pe atît de fascinantă.

– Sigur că au ascultat-o. De ce să n-o asculte? Doar nu s-au repezit strigînd: „A, da, sigur, dacă Bec zice s-o facem, atunci e musai!" Dar au discutat propunerea, au întors-o pe toate feţele şi au analizat-o pînă au ajuns la concluzia că era o idee bună pe care merita s-o exploreze.

– Părinţii mei nici n-ar fi ascultat, spuse Cleo, rezemîndu-şi capul pe pieptul lui. Desigur, cînd aveam cincisprezece ani încetaserăm să mai avem „conversaţii".

– De ce?

– Păi, să vedem... A, da, îmi amintesc. Nu ne simpatizam.

Curios, dar şi frapat de amărăciunea din tonul ei, Gideon se întoarse pe o parte ca să o poată privi în faţă.

– De ce crezi că nu te simpatizează?

– Fiindcă sînt nebunatică, neascultătoare, contradictorie, rea, şi am irosit nenumăratele posibilităţi pe care mi le-au oferit. De ce zîmbeşti?

– Tocmai mă gîndeam că primele trei par să fie tocmai motivele pentru care mie începi să-mi placi. Şi ce posibilităţi ai irosit?

– Studiile, progresele în societate, tot ce am compromis sau le-am aruncat în faţă, în funcţie de cum aveam chef.

– Hmm... Iar tu, de ce nu-i simpatizezi?

– Fiindcă nu mă vedeau niciodată cu adevărat.

În clipa cînd o spuse, se simţi jenată. De unde naiba-i venise ideea asta? Ca s-o dreagă, se foi sub el, începînd să-l mîngîie pe fund.

– Auzi, dacă tot sîntem aici...

– Ce-ai fi vrut să vadă la tine?

– Nu contează.

Îşi trecu laba piciorului peste pulpa lui, cu mişcări prelungi, ridicînd capul doar atît cît să-l muşte scurt de buză.

– Ne-am spălat pe mîini unii de alţii de cîtva timp. Şi ei între ei au făcut cam acelaşi lucru. Au încetat să se mai poarte ca şi cum ar fi fost căsătoriţi de cînd aveam şaişpe ani. De atunci, mama mea a mai fost măritată de două ori. Tatăl meu nu face decît să se curvăsărească pe ici, pe colo... discret.

– Şi te costă.

– Mă doare-n cot, ridică ea din umeri. Oricum, mai mult mă interesează prezentul şi dacă mai ai vlagă-n tine pentru încă un număr înainte de a merge să luăm berea aia.

Dar Gideon, o dată ce se agăţa de un subiect, nu putea fi distras uşor. Totuşi, înclină capul ca s-o sărute pe gît.

– Şi cum ai ajuns la Praga, angajată la clubul ăla?

– Din prostie.

Gideon înălţă capul.

– Ştiu din experienţă că asta-i o zonă destul de întinsă. La tine, ce formă concretă a luat?

Cleo pufni.

– Dacă nu mi-o mai tragi încă o dată, mă duc să fac un duş.

– Aş dori să ştiu mai multe despre femeia cu care fac dragoste decît cum o cheamă.

– Prea tîrziu, Şmechere. M-ai regulat deja.

– Doar prima oară te-am regulat, replică el cu un glas rece şi sigur care-o făcu să se simtă ruşinată. A doua oară a fost mai mult de-atît. Iar dacă o ţinem tot aşa, o să fie şi mai mult. Aşa merge.

Suna ca o vagă ameninţare.

– Întotdeauna complici totul?

– Da, chiar aşa. Am eu talentul ăsta. Mi-ai spus că nu te vedeau. Ei bine, eu te privesc, Cleo, şi-am să te tot privesc, pînă cînd te voi vedea limpede. Să vedem ce-ai să faci atunci.

– Nu-mi place să fiu forţată.

– Atunci avem o problemă, fiindcă sînt un tip foarte forţos.

Se ridică de deasupra ei.

– Poţi să faci tu duş prima, dar grăbeşte-te. Sînt lihnit de foame şi mor să beau o bere.

Îşi împreună mîinile pe abdomen şi închise ochii.

Încruntată, Cleo se dădu jos din pat. În drum spre duş, îi mai aruncă o ultimă privire, curioasă, apoi îşi luă poşeta şi se închise în baie.

„Am derutat-o", îşi spuse Gideon. Cu atît mai bine – şi ea îl nedumerea îngrozitor.

Aşteptă pînă se aşezară la o masă joasă din cîrciumă, ea cu o mică friptură în sînge, el cu peşte şi cartofi prăjiţi.

– Cum familia ta frecventează înalta societate din New York, o cunoşti cumva pe Anita Gaye?

– N-am auzit niciodată de ea.

Friptura era tare şi cerea mult efort, dar n-avea de gînd să se plîngă.

– Cine e?

– De „Morningside Antiquities" ai auzit?

– Sigur. E una din coşmelîile alea vechi şi fudule unde

bogătaşii plătesc o grămadă de bani pentru lucruri care le-au aparţinut altor bogătaşi.

Îşi aruncă pe spate claia de păr.

– Mie-mi plac lucrurile noi, lustruite şi strălucitoare.

Gideon zîmbi.

– Ciudată descriere din partea unei persoane bogate ca tine.

– Nu sînt bogată. Familia mea e.

În sinea lui considera că oricine plătea peste trei sute de dolari americani pentru nişte flecuştete atîrnate la urechi era fie bogat, fie prost. Sau amîndouă.

– Nici o moştenire?

Cleo ridică din umeri, între timp făcînd eforturi eroice să taie carnea de vită.

– Mă aşteaptă o grămăjoară frumuşică atunci cînd voi împlini treizeci şi cinci de ani. Asta n-o să mă ţină cu bere şi cozonaci încă opt ani de-acum încolo.

– Unde-ai învăţat să dansezi?

– Ce legătură are „Morningside" cu situaţia noastră de acum?

– În regulă. Anita Gaye este, în momentul de faţă, patroana casei „Morningside Antiquities", fiind văduva fostului proprietar...

– Stai o clipă, stai o clipă... îl întrerupse ea, gesticulînd cu furculiţa. Îmi amintesc ceva în legătură cu asta. Un babalîc s-a însurat cu o tipă tînără şi focoasă. Lucra pentru el sau aşa ceva. Maică-mea nu-şi mai încăpea în piele de indignare, săptămîni de-a rîndul s-a ospătat din oroarea asta. Pe urmă, cînd tipul a dat în primire, a urmat runda a doua. Pe-atunci încă mai vorbeam cu maică-mea în rare ocazii. Tocmai se întorsese la New York între un soţ şi altul. Şi am spus ceva, cum că dacă matracuca aia l-a ajutat pe boşorog să moară fericit, ce contează? La care ea, maică-mea, s-a supărat foc. Cred că ăsta a fost unul din ultimele noastre meciuri înainte să ne facem numărul cu Pilat din Pont.

– Adică să vă spălaţi pe mîini una de alta?

– La fix.

– Din cauza soţului mort al alteia?

– De fapt, spălatul pe mîini a venit cînd ultimul ei soţ a avut chef să se ia de mine, şi m-a enervat destul ca să i-o spun ei.

– Tatăl tău vitreg te-a atins? exclamă el, indignat la culme.

– În faza aia nu-mi era tată vitreg. Şi n-a fost tocmai un „atins", mai degrabă un soi de „apucă ţîţa, strînge ţîţa", pînă i-am trîntit un genunchi între picioare. Am spus că s-a dat la mine, iar el, într-unul din rarele lui momente de folosire a materiei cenuşii, a zis că eu m-am dat la el. Maică-mea a crezut varianta lui şi toate părţile implicate au început să facă uz de limbaj obscen. Eu am plecat, ea l-a luat de bărbat, şi s-au mutat pe terenul lui. La Los Angeles.

Ridică din umeri, luîndu-şi berea.

– Şi-aşa s-a sfîrşit sentimentala saga de familie.

Gideon îi atinse dosul mîinii.

– Atunci cred că-l merită.

– Aşa se pare.

Îi dădu mîna la o parte şi sorbi din bere.

– Vasăzică, Anita Gaye se ia de noi fiindcă... Ea a trimis după noi gorilele de la Praga? întrebă, ţuguind buzele. Poate că nu-i doar o simplă matracucă.

– E o femeie calculată şi malefică. Şi hoaţă. Una dintre Parce e la ea, fiindcă ne-a furat-o nouă. Fratelui meu, mai concret. Le vrea pe toate trei şi e capabilă de orice ca să le obţină. Ne vom folosi de asta împotriva ei. Mai întîi facem rost de celelalte două, apoi negociem.

– Adică, nu ai nici un client. De fratele tău e vorba.

– De familia mea, preciză Gideon. Malachi, fratele meu, acţionează pe altă direcţie, iar sora mea, cu cercetările ei, pe a treia. Problema e că, indiferent pe ce drum o apucăm, dăm de Anita Gaye. Cu un pas înaintea noastră, cu un pas în urmă, dar mereu aproape. Ne anticipează mişcările sau are altă sursă de informaţii. Ori, şi mai tulburător, a găsit o cale de a ne ţine sub supraveghere.

– Motiv pentru care noi doi stăm în hoteluri dărăpănate, plătim cu bani lichizi, iar tu foloseşti un nume fals.

– Chestie care nu mai poate dura multă vreme.

Sorbi şi el din bere, scrutînd mulţimea zgomotoasă din cîrciumă.

– Sînt destul de sigur că ne-a pierdut urma pentru moment. E timpul să te apuci de treabă...

Buzele lui tresăriră, apoi se arcuiră.

– ... partenere.

– Ce să fac?

– Spui că-ţi aminteşti că ai văzut Parca, iar asta înseamnă că e încă în posesia familiei tale. Aşa că, cel mai bine ar fi, cred eu, ca pentru început să dai un telefon, frumos şi civilizat, ca de la o fiică, doar cu un vag de regret şi scuze.

Cleo îşi înfipse furculiţa într-unul din cartofii lui prăjiţi.

– Nici măcar n-ai haz.

– Nu urmăream să am.

– N-am să sun acasă ca o fiică rătăcitoare care se căieşte.

Gideon se mulţumi să-i zîmbească.

– N-o fac.

– După cîte mi-ai povestit, mama ta nu-mi place mai mult decît ţie. Dar ai s-o suni dacă vrei o cincime din pradă.

– O cincime? Mai calculează o dată, Şmechere.

– Calculele mele sînt corecte. Noi sîntem patru, iar tu – una.

– Vreau jumate.

– Ei, poţi să vrei şi lumea întreagă la pachet, dar n-ai s-o capeţi. O cincime dintr-o sumă care poate atinge milioane de lire sterline ar trebui să fie suficient ca să-ţi ajungă pînă la înaintata vîrstă de treizeci şi cinci de ani. Relaţiile dintre voi sînt atît de încordate încît ar refuza un telefon cu taxă inversă? Sau ai avea şanse mai mari cu tatăl tău?

– Nici unul din ei n-ar accepta şi dacă sun de la etajul trei al Infernului. Dar oricum n-o să dau telefon.

– Ba da. Atunci, nu ne mai rămîne decît să facem apelul folosind o carte de credit. A ta cum se prezintă?

Cînd Cleo încrucişă braţele la piept, cu o privire încruntată, Gideon ridică din umeri.

– Bine, folosim cardul meu.

– Nu sun.

– Mai bine să găsim un telefon public, decise el. Dacă Anita are vreo cale de a-mi urmări cardul, prefer să nu-mi agăţ o ţintă pe spate. Oricum, sper ca pînă mîine să nu mai fim la Londra. Trebuie să aduci vorba de statuetă, aşa că mă gîndesc să folosim ceva sentimental. Că ţi-e dor de casă, de obiectele familiare, chestii de-astea. Dacă-ţi joci cartea bine, poate că unul dintre ei îţi va trimite nişte bani.

– Ascultă-mă. Am să vorbesc foarte rar şi cu cuvinte cît mai scurte, pe silabe. N-au să-mi dea nici un ban şi mai curînd îmi tai gîtul decît să le cer lor!

– N-ai de unde să ştii pînă nu încerci, nu?

Aruncă nişte bani pe masă.

– Hai să găsim o cabină telefonică.

Cum să discuţi cu cineva care nu-ţi răspunde la ce-i spui, şi o ţine pe-a lui întruna, mergînd înainte ca un tăvălug?

O încolţise şi avea foarte puţin timp ca să scape din impas.

Nu-şi pierdu vremea vorbindu-i în timp ce mergeau prin ploaia uşoară care făcea străzile să lucească în întuneric. Trebuia să-şi folosească mintea, să calculeze posibilităţile.

Doar nu putea să-i spună: „Ştii, n-are nici un rost să sun la mama sau la tata fiindcă – ha, ha – întîmplător am statuia la mine, în geantă!"

Iar dacă suna – şi mai degrabă s-ar fi lăsat răstignită pe un muşuroi de furnici decît să facă asta – probabil că părinţii ei i-ar fi vorbit. Rece, conştiincios, ceea ce n-ar fi făcut decît s-o enerveze şi mai mult. Dacă şi-ar păstra calmul şi s-ar interesa de statuetă, ar întreba-o dacă se droghează. O întrebare comună. Şi i-ar reaminti, pe un ton crispat, că mica statuetă de argint stătuse ani de zile în camera ei de-acasă. Fapt pe care-l ştiau sigur, întrucît camera ei fusese percheziţionată săptămînal în căutarea drogurilor pe care ea nu le consumase niciodată, cum nu dăduse nici un alt semn de comportament imoral, ilegal sau inacceptabil în societate.

Întrucît nici una dintre cele două variante n-o atrăgea, trebuia să găsească o a treia.

Încă mai calcula cînd Gideon o trase într-o cabină telefonică roşie şi lucioasă.

– Stai un minut să te gîndeşti la ce-ai să spui, o sfătui el. La care crezi că ar fi cel mai bine? La mama, în Los Angeles? La tata, în New York?

– Nu e nevoie să mă decid pentru că n-am să sun la nici unul dintre ei şi n-am să spun nimic.

– Cleo.

Îi potrivi părul ud după ureche.

– Te-au rănit foarte dureros, nu-i aşa?

O spusese atît de încet, atît de blînd, încît fu nevoită să se întoarcă şi să privească afară, în ploaie.

– Nu e nevoie să-i sun. Ştiu unde e.

Gideon se aplecă şi-i atinse părul cu buzele.

– Îmi pare rău că ţi-e atît de greu, dar nu mai putem umbla aşa din loc în loc.

– Am spus că ştiu unde e. Du-mă la New York.

– Cleo...

– La dracu', nu mă mai tot mîngîia pe cap ca şi cum aş fi un căţel bătut! Fă-mi naibii un pic de loc...

Îl împinse cu cotul, apoi vîrî mîna în geantă.

– Poftim, spuse ea, împingîndu-i în mîini fotografia digitală printată.

Gideon o privi, apoi ridică ochii, uitîndu-se lung la ea.

– Ce naiba-i asta?

– Minunile tehnologiei. După scurta noastră plimbare de admirat peisajele, am dat un telefon de la *Down Under*. Am cerut să se facă o fotografie a statuetei şi să-mi fie trimisă pe computerul Marcellei. Credeam c-ai să-mi dai banii de care aveam nevoie, şi biletul, după ce vedeai dovada că pot pune mîna pe ea. Scena urmăririi a schimbat situaţia. Cu doi haidamaci pe urmele mele, miza a crescut.

– N-ai binevoit să mi-o arăţi pînă acum.

– O fată are nevoie de un as în mînecă, Şmechere.

Distinsese în tonul lui tăios iritarea – ca o flacără de gheaţă. Ei şi!

– Cînd am plecat de la Praga, habar n-aveam dacă nu eşti

Jack Spintecătorul. Ar fi trebuit să fiu o proastă ca să-mi pun toate cărţile pe masă înainte de a te cunoaşte mai bine.

– Şi acum mă cunoşti? întrebă el încet.

– Suficient ca să ştiu că eşti supărat foc, dar o să-ţi treacă. Mai întîi, pentru că mama ta te-a învăţat să nu baţi fetele. Apoi, fiindcă ai nevoie de mine dacă vrei să ţii în mînă obiectul ăsta în trei dimensiuni, nu doar o fotografie.

– Unde e?

Cleo clătină din cap.

– Du-mă la New York.

– Cîţi bani ai?

– Nu plătesc...

Îi înhăţă poşeta. Cleo îşi înfipse degetele în ea, ca nişte gheare, şi o smuci înapoi.

– Bine, bine. Cam o mie.

– Coroane?

– Dolari, după ce-i schimb.

– Ai acolo o mie de dolari împuţiţi şi n-ai dat un singur cent de cînd am pornit?

– Am dat douăzeci şi cinci de lire, îi aminti ea. Cerceii.

Gideon ieşi din cabina telefonică.

– Tocmai ţi-ai mărit investiţia, Cleo. Plăteşti drumul pînă la New York.

Cînd Anita Gaye omenea un client cu mîncare şi vin, o făcea la un nivel superb. În general, considera aceste mese investiţii de afaceri. Cînd clientul era un bărbat atrăgător şi dezirabil, pe care voia să-l ademenească în pat, o considera o provocare.

Jack Burdett o intriga pe mai multe planuri. Nu era la fel de şlefuit şi cizelat, şi nici nu avea acelaşi pedigree impecabil ca bărbaţii pe care şi-i alegea de obicei ca însoţitori.

Dar era tocmai genul pe care-l prefera adesea ca amant.

Părul de un blond închis îi cădea în neorînduială în jurul chipului masiv, cu trăsături aspre, mai mult autoritar decît armonios. Avea o cicatrice abia vizibilă lîngă gură, un fel de semilună despre care se spunea că i-o făcuse un ciob în timpul unei încăierări într-un bar din Cairo. Gura în sine urma o

linie senzual arcuită, aproape hedonist, care-o înştiinţa că va fi exigent la pat cînd îl va duce acolo.

Avea o constituţie dură, pe măsura chipului aspru. Umeri laţi şi braţe lungi. Ştia că hobby-ul lui era boxul şi bănuia că arăta foarte apetisant în chiloţi.

Familia lui avusese bani cîndva – cu cîteva generaţii în urmă, din partea mamei. Pierduţi în crahul bursier din '29, după cum aflase Anita. Jack nu crescuse în lux şi îşi adunase propria avere cu ajutorul firmei sale de produse electronice şi securitate.

Un om realizat prin forţe proprii, îşi spuse ea, sorbind din vin. Un om care, la vîrsta de treizeci şi patru de ani, cîştiga anual o sumă solidă cu şapte cifre. Suficient ca să-şi satisfacă celălalt hobby: colecţionarea de antichităţi.

Fusese însurat o dată şi divorţase. Avea, printre altele, un antrepozit renovat în Soho şi locuia singur acolo, într-o mansardă, cînd venea în oraş. Călătorea mult – pentru afaceri, dar şi de plăcere.

Colecţiona în special obiecte antice de artă, cu un istoric riguros atestat documentar.

Cu prima Parcă în seif, Anita spera ca Jack Burdett să-i deschidă drumul spre celelalte două.

– Povesteşte-mi despre Madrid.

Vocea ei torcea uşor, peste acordurile discrete ale lui Mozart. Le ceruse servitorilor să pună masa pentru două persoane pe mica terasă cu grădină a salonului de la etajul trei al vilei sale din oraş.

– N-am fost niciodată acolo şi mi-am dorit dintotdeauna să-l văd.

– Era cald.

Jack gustă încă o bucăţică de Chateaubriand. Era o brînză perfectă, desigur, la fel ca vinul, nivelul muzicii, mireasma slabă de verbină şi trandafiri. Precum şi fizionomia şi silueta femeii din faţa lui.

Jack Burdett nu avea niciodată încredere în perfecţiune.

– N-am prea avut timp să mă recreez. Am fost ocupat cu clientul. Încă vreo cîţiva la fel de paranoici şi pot să mă retrag din afaceri.

– Cine era?

Cînd Jack nu făcu decît să zîmbească, mîncînd mai departe, Anita se bosumflă.

– Eşti enervant de discret, Jack. Doar n-am să dau fuga în Spania, să trec prin sistemul tău de securitate şi să-l jefuiesc.

– Clienţii mei mă plătesc ca să fiu discret. Şi primesc ceea ce li se cuvine pentru banii lor, adăugă el. Ar fi cazul să ştii.

– Da, dar găsesc munca ta atît de fascinantă...! Toate sistemele acelea de alarmă complicate, care cu infraroşii, care cu detectoare de mişcare... Dacă stau să mă gîndesc, tu, cu experienţa ta, ai putea fi un spărgător extraordinar, nu?

– Crima rentează, dar nici pe departe suficient.

„Vrea ceva de la mine", conchise Jack. Masa intimă, acasă, era primul semnal. Anitei îi plăcea să iasă în lume, unde putea să vadă şi să fie văzută.

Dacă se lăsa mînat de orgoliu, poate s-ar fi convins că nu dorea decît sex. Deşi nu se îndoia că i-ar fi făcut plăcere – aproape la fel de mult cît îi plăcea să se folosească de sex – bănuia că la mijloc era mai mult decît atît.

Femeia era o manipulatoare nemiloasă. Nu-i purta pică pentru asta. Dar nici un intenţiona să devină doar încă un trofeu pe etajera ei deja plină sau o nouă unealtă în redutabilul ei arsenal.

O lăsă să conducă în continuare conversaţia. Nu se grăbea să ajungă la subiect. Se bucura de o companie atrăgătoare şi interesantă, cu cunoştinţe despre artele plastice, literatură, muzică. Deşi nu aveau multe gusturi comune, le aprecia corect pe ale ei.

În orice caz, îi plăcea casa. Îi plăcuse şi mai mult pe vremea cînd Paul Morningside trăia, dar o casă este o casă. Iar asta era o bijuterie.

O bijuterie care-şi menţinea demnitatea şi stilul de zeci de ani. Şi, presupunea el, putea continua să-şi păstreze acea demnitate, indiferent cui îi aparţinea. Şemineurile Adam aveau să fie întotdeauna nişte splendide vetre pentru focurile

cu flacără scăzută. Candelabrele de Waterford aveau să-şi reverse mereu lumina scînteietoare peste lemnăria lucioasă, sticlăria sclipitoare şi porţelanurile pictate manual, indiferent cine se încălzea la flacără sau apăsa pe comutator ca să aprindă lampa.

Scaunele veneţiene aveau să rămînă la fel de fermecătoare, oricine s-ar fi aşezat pe ele.

Era unul dintre aspectele pe care le admira cel mai mult la continuitatea pieselor vechi şi rare.

Nu că ar fi găsit vreun cusur gusturilor Anitei. Camerele erau mobilate elegant, cu obiecte de artă, antichităţi şi flori amplasate în locurile potrivite.

Nimeni nu s-ar fi simţit acolo chiar ca acasă, presupunea el, dar în materie de galerie locuibilă, era una dintre cele mai reuşite din oraş.

Întrucît concepuse şi instalase sistemul de securitate, cunoştea fiecare palmă de loc. În calitate de colecţionar, îi plăcea felul cum fusese folosit spaţiul pentru a etala obiectele frumoase şi de mare preţ, şi rareori refuza o invitaţie.

Totuşi, cînd ajunseră la desert şi cafea, gîndurile începuseră să i se îndrepte spre propria casă. Voia să se tolănească, dezbrăcat, şi să profite de puţin sport televizat.

– Acum cîteva săptămîni, un client mi-a pus o întrebare care s-ar putea să te intereseze.

– Mda...?

Anita ştia că nu îi mai reţinea atenţia. Era frustrant, enervant şi ciudat de excitant să trebuiască să facă asemenea eforturi pentru a reţine interesul unui bărbat.

– Era în legătură cu Cele Trei Parce. Ştii povestea?

Jack îşi amestecă încet cafeaua în ceaşcă cu mişcări circulare.

– Cele Trei Parce?

– Mă gîndeam că poate ai auzit de ele, colecţia ta urmăreşte acest gen artistic. Legendar, ca să zic aşa. Trei mici statuete de argint reprezentîndu-le pe Cele Trei Parce din mitologia greacă.

Văzînd că nu făcea decît s-o privească politicos, Anita îi spuse toată povestea, croindu-şi cu grijă drum printre faptele istorice şi plăsmuirile fanteziei, în speranţa de a-i trezi interesul.

Jack îşi mîncă felia de tort cu lămîie scoţînd sunetele de admiraţie cuvenite, punînd din timp în timp cîte o întrebare. Gîndurile lui, însă, o luaseră cu mult înainte.

Voia s-o ajute să găsească Parcele, reflectă el. Ştia despre ele, firește. În copilărie le întîlnise de nenumărate ori în poveştile auzite la culcare.

Dacă pe Anita o interesau atît de mult încît să le caute, însemna că, după părerea ei, toate trei erau încă accesibile.

Îşi termină cafeaua. O aştepta o mare dezamăgire.

– Evident, continuă ea, i-am explicat clientului meu că, dacă au existat vreodată, una s-a pierdut la moartea lui Henry Wyley, ceea ce exclude posibilitatea de a mai reconstitui cîndva seria completă. Celelalte două par să se fi rătăcit în labirintul istoriei, aşa că pînă şi satisfacţia de a localiza două treimi din set ar necesita eforturi considerabile. E mare păcat dacă stai să te gîndeşti ce descoperire epocală ar fi. Nu doar ca valoare materială, ci şi din punct de vedere artistic şi istoric.

– Mda, e mare păcat, nici vorbă.

– A, cînd şi cînd se mai aud apropouri...

Ridică din umerii goi, învîrtindu-şi paharul cu brandy.

– Cum spuneam, sînt legendare, cel puţin printre dealerii de la vîrf şi colecţionarii serioşi, aşa că ocazional mai circulă zvonuri pe seama lor. Cu toate călătoriile tale şi cu relaţiile pe care ţi le-ai făcut prin întreaga lume, mă gîndeam că poate ai auzit de ele.

– Poate că n-am pus întrebările potrivite, persoanelor potrivite.

Anita se aplecă înainte. Unii bărbaţi ar fi putut crede că lumina lumînărilor care se oglindea în ochii ei îi făcea să arate visători, romantici. Jack nu citea acolo decît avariţie.

– Poate, încuviinţă ea. Totuşi, dacă auzi ceva, mi-ar plăcea să aflu şi eu.

– Tu vei afla prima, o asigură el.

*

Cînd ajunse înapoi în mansarda lui, Jack Burdett îşi scoase cămaşa, deschise televizorul şi prinse ultimele minute ale meciului în care Braves îi zdrobeau pe Mets. Era o dezamăgire amarnică, fiindcă pariase douăzeci pe Mets, ceea ce-i demonstra din nou ce se întîmplă cînd mizezi din motive sentimentale.

Dădu sonorul mai încet, apoi ridică receptorul şi formă un număr. Puse întrebările potrivite persoanei potrivite, ferm hotărît să nu destăinuiască nimănui răspunsurile.

9

Henry W. Wyley, descoperi Tia, fusese un om cu interese diverse şi o mare poftă de viaţă. Datorită originilor sale muncitoreşti, presupunea ea, pusese mare preţ pe aparenţe şi pe statutul social.

Nu fusese zgîrcit şi, deşi recunoştea singur că se bucurase de calităţile femeilor tinere şi atrăgătoare, îi rămăsese credincios soţiei pe parcursul celor peste trei decenii de căsnicie.

Bănuia că şi acest lucru se datora tot moravurilor clasei muncitoare din care provenea.

Ca scriitor, însă, n-ar fi stricat să folosească serviciile unui bun redactor.

Îndruga verzi şi uscate despre cîte un dineu, descriind atît de amănunţit mîncarea – care părea să-l pasioneze peste măsură – încît, citind, aproape că puteai simţi gustul supei de languste sau al fripturii de vită cu mirodenii. Vorbea despre ceilalţi invitaţi pînă cînd începeai să-ţi imaginezi îmbrăcămintea acestora, conversaţiile, ambianţa muzicală. Şi tocmai cînd o fura atmosfera, trecea la tonul de afaceri şi se apuca să-şi înşire migălos investiţiile curente şi ratele dobînzilor, însoţită de propriile opinii pedante despre politicile economice care le determinau.

Fusese un om, constata Tia, care îşi iubise banii şi-i cheltuise cu plăcere, care îşi înzestrase generos copiii şi nepoţii şi care considera mîncarea de calitate una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii.

Mîndria lui pentru „Wyley Antiques" era nemăsurată, iar ambiţia de a face din ea cea mai prestigioasă companie de antichităţi îl animase încontinuu. Aceeaşi ambiţie îi generase şi interesul pentru Cele Trei Parce şi dorinţa de a le dobîndi.

În acest sens îşi făcuse bine cercetările. Dăduse de urma lui Clotho la Washington, D.C. în toamna anului 1914. O mare parte din jurnal era dedicată plăcerii de a se lăuda cu tranzacţiile şi negocierile, pînă cînd cumpărase în sfîrşit Parca de argint contra sumei de patru sute douăzeci şi cinci de dolari.

O tîlhărie la drumul mare, o numise el, iar Tia nu putea decît să-i dea dreptate.

După cum singur mărturisea, aproape că furase statueta care, peste mai puţin de un an, avea să-i fie furată şi lui.

Dar bătrînul Henry, fără să ştie ce soartă îl aştepta, stătea cu urechea lipită de pămînt. Părea să se delecteze cu vînătoarea tot atît de mult ca atunci cînd anticipa o masă cu şapte feluri de mîncare.

În primăvara anului următor, o localizase pe Lachesis în posesia unui avocat bogat pe nume Simon White-Smythe, care locuia în Mansfield Court, la Londra.

Cumpărase bilete pentru sine şi soţia lui, Edith, pe vaporul condamnat, crezînd că îşi va însuşi a doua Parcă, pentru „Wyley's", iar apoi să urmărească ultima pistă, spre Atropus, la Bath.

Reunirea Celor Trei Parce era marea lui ambiţie. De dragul artei, da, dar şi mai mult pentru prestigiul pe care l-ar fi adus firmei „Wyley's" şi familiei lui. Şi încă mai mult, bănuia Tia, pentru distracţia copioasă a întregii aventuri.

În timp ce citea, Tia făcea însemnări. Avea să verifice faptele şi să folosească detaliile din jurnal pentru a afla mai mult.

Acum avea propria ei ambiţie şi anticipare. Deşi încolţite

din furie şi orgoliu rănit, nu erau cu nimic mai puţin redutabile decît ale strămoşului ei.

Va lua urma Parcelor şi – într-un fel pe care încă nu-l stabilise întru totul – va revendica ceea ce-i aparţinuse lui Henry.

Urma să le găsească prin cercetări meticuloase, logică riguroasă, comparaţii atente ale referinţelor, la fel cum făcuse şi el. Iar cînd le va obţine, îl va ului pe tatăl ei, o va întrece pe unica şi incomparabil de deşteapta Anita Gaye şi îi va dejuca planurile nesuferitului Malachi Sullivan.

Cînd telefonul sună, şedea la birou în cabinetul ei, cu ochelarii cocoţaţi pe vîrful nasului, sorbind dintr-un supliment de proteine. Ca de obicei cînd lucra, preferă să lase robotul să răspundă. Şi tot ca de obicei, se temu că putea fi vreo urgenţă pe care numai ea putea s-o rezolve.

Stătu în dilemă timp de două apeluri, apoi ridică receptorul.

– Alo?

– Doamna doctor Marsh?

– Da.

– Aş dori să vorbim despre ceea ce lucraţi. Anumite domenii din activitatea dumneavoastră.

Se încruntă, nerecunoscînd glasul bărbătesc.

– Despre munca mea? Cine-i la telefon?

– Cred că avem unele interese comune. Deci, ia să vedem... ce purtaţi pe dumneavoastră acum?

– Poftim?

– Pariez că aveţi chiloţi de mătase. De mătase roşie...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Trînti receptorul. Jenată, consternată, îşi cuprinse trupul cu braţele şi începu să se legene.

– Un pervers. Asta a fost. Am să-mi schimb numărul cu unul neinformabil.

Luă din nou jurnalul. Apoi îl puse la loc pe masă. Crezuse că, dacă figura doar ca T. J. Marsh, era de-ajuns ca să fie apărată de telefoanele dezgustătoare şi obscene ale oamenilor bolnavi la cap.

Meditä un timp, apoi deschise Paginile Albe ca să caute

numărul companiei telefonice, cînd auzi soneria de la uşă.

Prima ei reacţie fu nemulţumirea că fusese întreruptă, urmată imediat de o teamă paralizantă. Era omul de la telefon. Va intra cu forţa în apartament s-o atace... s-o violeze... iar apoi să-i taie beregata, de la o ureche la alta, cu lama zimţată a cuţitului pe care-l purta la el.

– Nu fi proastă, nu fi proastă...

Îşi trecu o mînă peste gură, ridicîndu-se în picioare.

– Cei care dau telefoane obscene sînt nişte idioţi, nişte frustraţi care se ascund la adăpostul tehnologiei. E doar mama ta sau doamna Lockley, de jos. Nu-i nimic.

Dar ieşi încet din birou, fără să-şi ia privirea dinspre uşa de la intrare cît timp străbătu vestibulul. Cu inima bubuind în piept puternic, se ridică pe vîrfuri şi privi prin vizor.

La vederea bărbatului masiv, cu chip dur, într-o scurtă de piele neagră, scoase un uşor ţipăt şi se întoarse în loc, cu mîna deja la beregata pe care şi-o imagina gata tăiată. Se uită în jur înnebunită şi apucă arma cea mai apropiată. Înarmată cu o statuie de bronz a lui Circe, închise strîns ochii.

– Cine sînteţi? Ce doriţi?

– Doctor Marsh? Doamna doctor Tia Marsh?

– Chem poliţia.

– Sînt de la poliţie. Detectiv Burdett, doamnă, de la Departamentul Poliţiei New York. Am să-mi ridic insigna în dreptul vizorului.

Citise cîndva o carte în care un maniac ucigaş îşi împuşcase o victimă prin vizorul de la uşă. Un glonţ, în ochi, drept pînă-n creier. Tremurînd, zvîcni spre vizor, apoi se retrase din nou, încercînd să se uite fără să rişte o moarte violentă.

Părea o insignă autentică.

– Despre ce este vorba, domnule detectiv Burdett?

– Aş dori să vă pun cîteva întrebări, doamnă doctor Marsh. Îmi permiteţi să intru? Puteţi lăsa uşa deschisă dacă aşa vă simţiţi mai în siguranţă.

Tia îşi muşcă buza. „Dacă nici în poliţie nu putem avea încredere," îşi spuse ea, „unde-o s-ajungem?" Lăsă deoparte statuia de bronz şi descuie uşa.

– E vreo problemă, domnule detectiv?

Burdett îi zîmbi, făcînd un gest prietenos, liniştitor.

– Tocmai despre asta aş dori să vorbim.

Intră în casă, observînd mulţumit că Tia se simţea destul de în siguranţă ca să închidă uşa în urma lui.

– S-a întîmplat ceva în clădire?

– Nu, doamnă. Putem sta jos?

– Da, desigur.

Îi indică un scaun, apoi se aşeză şi ea pe marginea altuia.

– Frumoasă locuinţă.

– Mulţumesc.

– Cred că de la tatăl dumneavoastră aţi moştenit gustul pentru antichităţi.

Tiei îi fugi tot sîngele din faţă.

– S-a întîmplat ceva cu tatăl meu?

– Nu. Dar are legătură cu domeniul lui de activitate, şi al dumneavoastră. Ce ştiţi despre un set de statuete din argint numite Cele Trei Parce?

Îi văzu pupilele dilatîndu-se. Impactul scurt al şocului. Şi ştiu că instinctul îl dusese drept la ţintă.

– Despre ce e vorba? întrebă ea. Are vreo legătură cu Malachi Sullivan?

– Are el ceva de-a face cu Cele Trei Parce?

– Sper că l-aţi arestat, continuă ea înverşunată. Sper ca-n clipa asta să fie în închisoare. Iar dacă el v-a dat numele meu crezînd că aşa o să scape mai uşor, vă pierdeţi vremea.

– Doamnă doctor Marsh...

În aceeaşi clipă observă schimbarea de pe faţa ei, îi auzi inspiraţia scurtă, gîfîită, înainte de a încerca să sară de pe scaun. Fu mai rapid şi o opri pe loc.

– Uşurel, Tia.

– Dumneata ai sunat la telefon. Nu eşti poliţist. El te-a trimis, nu-i aşa?

Jack se aşteptase la lacrimi, ţipete şi fu impresionat cînd Tia îl sfredeli cu privirea.

– Nu-l cunosc pe Malachi Sullivan ăsta al tău. Mă numesc Jack Burdett, de la Burdett Securities.

– Nu eşti decît un alt mincinos, şi pervers pe deasupra.

Era crispată de furie şi-şi simţea gîtlejul contractîndu-se.

– Am nevoie de inhalator.

– De calm ai nevoie, o corectă el, cînd începu să şuiere din gît. Am lucrat cu tatăl tău. Poţi să-l întrebi.

– Tatăl meu nu are de-a face cu perverşii.

– Ascultă, îmi cer iertare pentru ce-am spus. Telefonul tău e urmărit; cînd mi-am dat seama, am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte.

– Telefonul meu nu e urmărit.

– Iubito, îmi cîştig existenţa cunoscînd lucrurile astea. Acum vreau să te relaxezi. Îţi voi da numărul meu de telefon; e sigur. Te rog să suni la Circumscripţia Şaizeci şi unu şi să ceri cu detectivul Robbins, Bob Robbins. Întreabă-l dacă mă cunoaşte, şi dacă garantează pentru mine. Dacă nu, îi spui să trimită o maşină cu staţie radio la adresa asta. De acord?

Tia strînse din buze. Avea nişte mîini tari ca piatra şi o expresie rece care o prevenea că nu era rost să scape cu una-cu două.

– Dă-mi telefonul.

Jack se retrase, vîrî o mînă în buzunarul scurtei şi scoase un telefon celular şi o carte de vizită.

– Asta-i compania mea. Te-aş lăsa să-l suni şi pe tatăl tău pentru încă o confirmare, dar nu ştiu dacă telefoanele lui sînt sigure.

Tia sună la informaţii fără să-şi ia ochii de la Jack Burdett.

– Daţi-mi, vă rog, numărul Circumscripţiei Şaizeci şi unu de poliţie din Manhattan. Şi vă mai rog să-mi faceţi legătura.

Jack dădu din cap.

– Cere la Divizia de Detectivi cu Bob Robbins.

Tia se conformă, străduindu-se să-şi potolească respiraţia.

– Domnul detectiv Robbins? Da, sînt Tia Marsh.

Vorbi clar, îi dictă adresa, inclusiv numărul apartamentului.

Perfect, îşi spuse Jack. Nu era o idioată.

– E un bărbat în apartamentul meu. A intrat dîndu-se drept ofiţer de poliţie. Spune că se numeşte Jack Burdett şi că puteţi garanta pentru el.

Ridică din sprîncene.

– Cam şase cu doi, două sute treizeci... Păr blond închis, ochi cenuşii... Da, o cicatrice mică în dreapta gurii... Înţeleg... Da, înţeleg. Sînt de acord cu dumneavoastră şi vă mulţumesc.

Îndepărtă un moment telefonul de la ureche.

– Detectivul Robbins confirmă că te cunoaşte, că nu eşti un psihopat şi mă asigură că ţi-ar trage cu plăcere un şut în fund pentru că te-ai dat drept ofiţer, precum şi că poate emite un mandat de arestare dacă prefer. Mai zice şi că-i datorezi douăzeci de dolari. Şi ar dori să-ţi vorbească.

– Mulţumesc.

Jack luă telefonul şi făcu un pas înapoi.

– Mda, bine... Las' că-ţi explic eu cu prima ocazie... Ce legitimaţie falsă? Nu ştiu despre ce vorbeşti... Altă dată.

Închise telefonul şi-l vîrî la loc în buzunar.

– E-n regulă? o întrebă el pe Tia.

– Nu, nu e-n regulă. Nu e deloc în regulă. Scuză-mă.

Sări de pe scaun şi ieşi din cameră. Neputînd fi chiar sigur că nu se ducea după o armă, Jack o urmă.

Tia deschise un dulap din bucătărie, iar sprîncenele lui Jack se înălţară la vederea şirurilor de flacoane cu medicamente. Înhăţă o aspirină şi trase de uşa frigiderului.

– Mă doare capul de-mi plesneşte, mulţumesc foarte mult.

– Îmi prezint scuzele. La telefon n-am putut să risc. Uite...

Ridică de pe suport telefonul portabil din bucătărie şi deşurubă capacul receptorului.

– Îl vezi pe ăsta? E un dispozitiv de interceptare – calitate onorabilă.

– Cum n-aş şti să deosebesc un dispozitiv de interceptare de un broscoi cu coarne, nu pot decît să te cred pe cuvînt, nu-i aşa?

Cercetările lui nu indicaseră că tînăra avea prezenţă de spirit.

– Cred că ai dreptate. Voi fi atent ce spun cînd vorbesc pe linia asta.

– De ce te-aş crede pe cuvînt, domnule Burdett?

– Jack, poţi să-mi spui Jack. Ai cafea?

Privirea ei revoltată îl făcu să ridice din umeri.

– OK. Anita Gaye.

Zîmbi cînd Tia coborî încet sticla de apă.

– Mă aşteptam să-ţi spună ceva. Sînt toate şansele ca ea să-ţi fi pus telefonul sub urmărire. Vrea să pună mîna pe Parce, iar tu şi familia ta aveţi o anumită legătură cu ele. Statueta lui Clotho, cumpărată de Henry W. Wyley, nu s-a pierdut pe *Lusitania*, nu-i aşa, Tia?

– Dacă eşti prieten cu Anita, întreab-o pe ea.

– N-am spus că sîntem prieteni. Sînt colecţionar. Tatăl tău îţi poate confirma acest lucru, dar ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai întreba faţă-n faţă, pentru ca Anita să nu-mi poată urmări mişcările. Am cumpărat cîteva piese de calitate de la „Wyley's". Ultima a fost o vază Lalique, turnată. Şase fecioare goale turnînd apă din urne. Îmi plac femeile goale, chicoti el. Hai, dă-mă-n judecată.

– Credeam că-ţi plac chiloţii de mătase roşie.

– N-am nimic împotriva lor.

– Nu te pot ajuta, domnule Burdett. Poţi foarte bine să te întorci la doamna Gaye şi să-i spui că-şi pierde vremea cu mine.

– Nu lucrez cu Anita, şi nici pentru ea. Lucrez pentru mine însumi, iar Parcele mă interesează din motive personale. Anita mi-a aruncat o momeală, sperînd probabil c-am să bat drumurile în locul ei, conducînd-o pînă la ele. Şi-a greşit socotelile. Şi cu tine îşi acoperă bazele, adăugă el, arătînd spre telefon. Pariez că ştii ceva ce ea nu ştie. Cred că ne putem ajuta unul pe altul.

– Dar de ce te-aş ajuta, chiar presupunînd că aş putea?

– Fiindcă mă pricep foarte bine la ceea ce fac. Îmi spui ce ştii, iar eu am să le găsesc. Asta vrei, nu?

– Nici nu m-am hotărît încă ce ştiu şi ce nu.

– Cine e Malachi Sullivan?

– Ăsta-i unul dintre puţinele lucruri de care sînt sigură.

Sigură, fiindcă simpla menţionare a numelui lui făcea să i se strîngă pieptul.

– E un mincinos şi un escroc. Susţinea că Anita l-a înşelat, dar, din cîte ştiu, amîndoi sînt... nişte hoţi, conchise ea.

– Unde pot să-l găsesc?

– Presupun că s-a întors în Irlanda. La Cobh. Dar aş prefera să ardă-n iad.

– El ce legătură are?

Tia ezită, după care nu găsi nici un motiv de a nu intra în amănunte.

– Susţine că Anita a furat de la el una dintre Parce, dar cum probabil i s-ar înnegri limba dacă ar simţi gustul adevărului, am motive să mă îndoiesc. Şi acum, tot ce mi-ai spus a fost foarte interesant, dar m-ai întrerupt din lucru.

– Ţi-am lăsat cartea mea de vizită. Gîndeşte-te şi caută-mă.

Porni spre uşă, apoi se întoarse şi o privi.

– Dacă ştii ceva, fii atentă pe unde calci. Anita e o viperă, Tia, genul căreia îi place să înghită pe nemestecate fiinţe drăguţe şi inofensive.

– Iar dumneata ce eşti, domnule Burdett?

– Eu sînt un om care respectă şi apreciază corect capriciile sorţii.

Malachi Sullivan, îşi spuse el în timp ce ieşea.

Se părea că avea de făcut un drum pînă în Irlanda.

Drumul de la Londra la New York era lung. Cu atît mai lung cînd stăteai înghesuit pe un fotoliu central cît un timbru de scrisoare, între o femeie cu picioarele aproape la fel de lungi ca ale tale şi un bărbat care-şi folosea coatele ca pe nişte coase.

Gideon încerca să se lase absorbit de carte, dar nici chiar proza genială a lui Steinbeck nu-i putea distrage atenţia. Aşa că-şi petrecea orele gîndindu-se, croindu-şi drum prin hăţişurile situaţiei în care se încurcaseră el şi familia lui.

Supravieţui cu bine zborului, după care îndură ca drogat chinurile recuperării bagajelor şi ale controlului vamal.

– Eşti sigură în legătură cu prietenul ăla al tău? o întrebă el pe Cleo.

– Ascultă, mi-ai cerut să găsesc în oraş un prieten care să ne suporte cîteva zile fără să ne pună întrebări, fără să ne bată la cap, fiindcă eşti prea zgîrcit ca să plăteşti o cameră de hotel. Ăsta-i Mikey.

– În faza asta nu-mi pot permite un afurisit de hotel, şi nu

ştiu cîtă încredere poţi avea într-un bărbat în toată firea care-şi spune Mikey.

– Eşti cu capsa pusă, asta e.

Cleo trase adînc aer în piept, de mai multe ori, în timp ce mergeau prin terminal. Era aerul aeroportului, dar se afla la New York.

– Ar fi trebuit să dormi în avion. Eu am dormit buştean.

– Ştiu, şi asta-i de-ajuns ca să te urăsc pînă mi-oi da ultima suflare.

– Fă cîte nazuri vrei, puţin îmi pasă.

Ieşi din clădire în atmosfera înecăcioasă plină cu gaze de eşapament şi un zgomot infernal.

– O, Doamne, m-am întors!

Gideon sperase să moţăie în taxi, dar şoferul asculta la radio o muzică indiană care te scotea din minţi.

– De cînd îl cunoşti pe Mikey ăsta?

– Nici nu mai ştiu. De vreo şase, şapte ani, cred. Am făcut cîteva numere împreună.

– E striper?

– Nu, nu-i striper, replică ea. E dansator, ca mine. Ascultă, am jucat pe Broadway.

Scurt timp, dar o făcuse.

– Am fost parteneri într-o reluare cu *Grease*. În turneu.

– E ceva între voi?

Cleo împinse vîrful limbii în obraz.

– Nu. Mikey s-ar da mai degrabă la tine decît la mine.

– A... Nemaipomenit.

– Doar nu eşti homofob, nu?

– N-aş crede.

Era prea obosit ca să-şi mai examineze conştiinţa socială.

– Ţine minte doar povestea pe care am stabilit-o şi nu te abate de la ea.

– Mai taci din gură, Şmechere. Îmi strici toată plăcerea întoarcerii acasă.

– De-o săptămînă sînt cu femeia asta, bombăni el, închizînd ochii, şi o dată nu mi-a spus pe nume.

Cleo îi aruncă o privire şi constată că zîmbea. Era mototolit tot şi plin de draci, şi al naibii de drăgălaş. Avea să

se simtă mult mai bine peste o zi, două, după ce ea îşi va pune planul în aplicare.

Nu era singurul care-şi petrecuse timpul pe drum gîndind.

Primul lucru la ordinea zilei era să ducă statueta într-un loc sigur. Într-un seif de bancă eventual. Apoi să ia legătura cu Anita Gaye şi să treacă la negocieri serioase. Bănuia că putea să se stabilească la un milion rotunjor. Şi, fiind fată cinstită, intenţiona să-l împartă cu Gideon.

Şaizeci la patruzeci.

A, va face mofturi, dar ştia ea să-l potolească. În fond, avea pasărea în mînă. Nici o şansă ca Gideon să smulgă prima Parcă de la o femeie ca Gaye. Nici într-o viaţă de om. Iar dacă voia s-o ia la goană după a treia, avea nevoie de o bază financiară solidă.

Îi făcea o favoare. Îl răsplătea, după părerea ei, pentru că o adusese înapoi la New York şi-i găsise o cale de a-şi hrăni contul în bancă. Cu şase sute de mii se putea aranja frumuşel de tot.

După ce se va linişti, poate că va mai rămîne cîteva săptămîni la New York. I-ar fi plăcut să-i arate oraşul. Şi să se arate şi pe sine prin oraş, la braţul lui.

În pofida căldurii, Cleo deschise geamul pentru ca New York-ul să o plesnească drept în faţă. Vacarmul claxoanelor era o muzică în auzul ei, pe cînd taxiul se tîra spasmodic prin traficul aglomerat din oraş.

Cînd opriră în faţa clădirii de pe Ninth unde stătea Mikey, Cleo era atît de extaziată încît nici nu se gîndi să se plîngă cînd Gideon îi spuse să achite cursa.

– Ei, ce părere ai? întrebă ea.

– Despre ce? întrebă buimac Gideon.

– Despre New York. Ai spus că n-ai mai fost aici.

Ameţit de somn, Gideon privi în jur.

– E plin de lume. Un tărăboi asurzitor şi toţi par nemulţumiţi de ceva.

– Mda...

Cleo avea un nod în gît.

– E cel mai tare loc din lume.

Păşi dansînd spre panoul cu butoane de la intrare şi sună la apartamentul lui Mikey.

Peste cîteva momente se auzi un sunet prelung, ca un supt lejer obscen, care o făcu să rîdă.

– Mikey, perversule! Deschide uşa. Sînt eu, Cleo.

– Cleo? Fir-aş al dracu'! Hai, bagă-ţi încoa' fundu-ăla fain şi pietros.

Mecanismul bîzîi, încuietoarea ţăcăni, iar Cleo deschise uşa. Holul era mic cît o debara, iar uşile liftului de un gri mohorît se deschiseră într-un concert de zgomote suspecte. Dar Cleo, fără să-i pese, intră drept în cabină şi apăsă pe butonul etajului trei.

– Mikey e din Georgia, îi spuse ea lui Gideon. Dintr-o familie bună şi respectabilă, numai doctori şi avocaţi. De vreme ce amîndoi ne-am făcut părinţii de rîs, s-a închegat imediat o legătură între noi.

Pe moment, lui Gideon puţin îi păsa dacă Mikey era din Georgia sau din Lună, dacă era gay sau avea trei capete, atîta vreme cît în casa lui exista un duş cu apă caldă şi un pat liber.

Cînd uşile se deschiseră iar, cu acelaşi scîrţîit, Gideon zări un bărbat înalt şi negricios, cu o cămaşă roşie cu mînecă scurtă, pantaloni negri strîmţi şi o puzderie de codiţe împletite în jurul capului. Scoase un uguit de cucuvea care-l făcu pe Gideon să se pregătească de un atac, apoi se mişcă iute ca fulgerul.

Cleo fu ridicată în aer şi învîrtită. Înainte ca Gideon să poată reacţiona, fu pusă iar pe picioare, apoi luată într-un soi de dans – un fel de bîţîială dezarticulat-isterică – învîrtindu-se cu partenerul ei pe culoarul îngust.

Cleo nu rată nici un pas şi încheie numărul improvizat cu braţele pe după gîtul lui Mikey şi picioarele împrejurul taliei lui.

– Pe unde mi-ai *umblat,* păpuşico?

– Pe unde *n-am* umblat? Iisuse, Mikey, arăţi extra!

– Pe bune că da!

O sărută pe un obraz, apoi şi pe celălalt, după care îi trînti un ţocăit răsunător pe gură.

– Tu arăţi de parcă te-a tîrît cineva pe vreo trei străzi şi pe urmă te-a aruncat în şanţ.

– Nu mi-ar strica un duş.

Îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Şi prietenului meu la fel.

Mikey înclină capul într-o parte, aruncîndu-i lui Gideon o privire lungă, pătrunzătoare.

– Mmm, *ce* mi-ai adus tu aici, Cleopatra?

– Îl cheamă Gideon.

Distrîndu-se de minune, Cleo îşi trecu limba peste buza de sus.

– E irlandez. L-am agăţat la Praga. Îl ţin o vreme.

– Hai că-i al naibii de fain!

– Mda. Are el nişte lacune de personalitate, da' la sectorul înfăţişare e beton. Haide, Şmechere, nu fi timid.

– Asta-nseamnă că spectacolul s-a terminat?

– Se mişcă bine, comentă Mikey, cînd Gideon se apropie pe culoar. Şi are un accent super.

– Ca şi-al tău.

La auzul răspunsului lui Gideon, buzele lui Mikey se întinseră într-un rînjet dinţos, pînă la urechi.

– Hai în casă. Vreau s-aud toată povestea.

Şi, cu toate că după părerea lui Gideon avea o constituţie de scobitoare, o luă pe Cleo pe sus, cu toată greutatea ei destul de substanţială, şi o duse în apartament.

– E modest, adăugă el, punînd-o pe Cleo jos cu o pălmuţă la fund. Da-i acasă.

Gideon nu vedea nici urmă de modestie. Ceea ce vedea, era culoare – de la pereţii bleumarin cu brîu alb, plini cu afişe de teatru, pînă la modelele geometrice abracadabrante ale mochetei. Canapeaua era din piele albă, mare cît un vapor şi plină de perne dolofane, multicolore.

Se imagină trîntindu-se pe ea cu faţa în jos ca să nu se mai trezească din somn toată viaţa.

– Cocteiluri, anunţă Mikey. Cocteiluri mari, cu gheaţă!

– Cred că Şmecherului aci de faţă i-ar prinde bine un duş mare, cu aburi! declară Cleo. Hai, du-te prin dormitorul de acolo şi-n fund pe dreapta.

Gideon aruncă o privire spre Mikey, care-l invită cu un gest prietenos.

– Serveşte-te, frumosule.

– Mulţam.

Luîndu-şi sacul de voiaj, Gideon îi lăsă singuri.

– Gin şi tonic, cred, spuse Mikey, pornind spre barul alb lustruit. Gheaţă cît cuprinde, gin cît încape, şi-un strop de tonic, de formă. Şi pe urmă, poţi să-i spui lu' Tati tot, tot, tot.

– Pare perfect. Mikey, putem să ne proptim aici cîteva zile?

– *Mi casa,* şi ce mai urmează, dulceaţă.

– E o poveste extraordinară.

Cleo se duse la uşa dormitorului şi ascultă pînă auzi duşul curgînd. Apoi, închizînd uşurel uşa, reveni la bar şi-i povesti totul.

Cînd ea intră în baie cu un pahar de gin şi tonic, Gideon era gol şi ud.

– Mă gîndeam că nu-ţi strică.

– Mulţumesc.

Luă paharul şi bău conţinutul dintr-o suflare, recunoscător.

– Stăm?

– Stăm, confirmă ea. De fapt, ţi-a oferit cu generozitate patul lui.

Gideon şi-l amintea de cînd trecuse spre duş. Mare, moale, roşu. Şi atît de ispititor, încît în momentul acela nici nu clipise la vederea oglinzilor de deasupra, din tavan.

– Trebuie neapărat să mă culc cu el?

Cleo rîse.

– Nu, mă ai pe mine. Hai, du-te şi bagă cornu-n pernă vreo cîteva ore.

– Imediat. Dimineaţă va trebui să stabilim cum punem mîna pe Parcă. Acum sînt prea frînt ca să mai gîndesc limpede.

– Atunci trage un pui de somn. Mikey şi cu mine o să ne deşertăm sacii pînă vine vremea să plece la teatru. E-n corul din *Kiss Me, Kate.*

– Bravo lui. Spune-i că-i mulţumesc pentru ospitalitate.

La fel de gol şi umed cum îl găsise, Gideon porni spre pat, se prăbuşi în aşternut şi filmul se rupse.

*

Se trezi în zgomot de claxoane şi huruitul de maşini ale gunoierilor. În timp ce se dezmeticea, îşi privi fascinat imaginea reflectată în oglinda de sus. Cearşaful roşu i se răsucise pe talie, aşa că părea tăiat în două.

Ba nu, se corectă el. *Păreau tăiaţi* în două.

Cleo zăcea deasupra, cu părul dat pe spate, negru pe fond roşu, părînd să se topească în aşternut. Avea pielea puţin mai închisă decît a lui, astfel încît braţul pe care i-l petrecuse peste piept şi curba prelungă a umărului, prelungită în linia spatelui, luceau ca o pulbere aurie între albul pielii lui şi stacojiul cearşafurilor.

Gideon îşi aminti că, la un moment dat în timpul nopţii o simţise ca prin vis strecurîndu-se în aşternut. Că alunecase peste el în întuneric. Iar el alunecase în ea.

Nu-şi vorbiseră nici un cuvînt. Nu fusese capabil să o vadă. Dar îi recunoscuse forma şi gustul. Pînă şi mirosul. Ce putea să însemne, se întrebă el, că o cunoştea atît de intim, atît de prompt pe întuneric?

Trebuia să se gîndească la asta în cele din urmă. La fel cum trebuia să analizeze şi motivul pentru care, într-un pat mare cît un lac, dormiseră încleştaţi unul de altul, fără să se desprindă.

Deocamdată, însă, avea altele pe cap. Nu putea să se încreadă-n propriu-i creier pînă nu şi-l înviora cu o cafea.

Începu să se tragă uşor deoparte, apoi fu surprins şi mişcat în chip bizar cînd Cleo se tîrî după el, cuibărindu-se iar alături. Îi trezea cheful s-o strîngă din nou în braţe şi poate s-o trezească pentru a folosi ca lumea oglinda din tavan.

Nu merge, îşi spuse el şi, sărutînd-o în treacăt pe creştetul capului, se desprinse din braţele ei.

Îşi trase blugii pe el şi, lăsînd-o adormită, se duse să caute bucătăria.

Primul şoc al zilei nu i-l produse cafeaua, ci imaginea lui Mikey întins pe canapeaua de piele albă, aproape îngropat între pernele colorate, propriile lui cozi împletite şi un cearşaf verde ca smaraldul.

Deşi se simţea penibil, dorinţa lui de cafea era mai puternică decît pudoarea. Gideon ocoli canapeaua, intrînd cît putu de încet în bucătărie.

Arăta ca o pagină dintr-un catalog, numai echipamente lucitoare şi imaculate, cu diverse dispozitive ciudate dispuse în ordine pe bufet. Deschise dulapurile, găsi farfurii bleumarin şi albe, în vrafuri care alternau perfect. Paharele erau aranjate după formă şi mărime. Şi, în sfîrşit, tocmai cînd era pe punctul să se smiorcăie, găsi un pachet de cafea. Îl deschise şi înjură printre dinţi la vederea boabelor aromate.

– Cu astea ce dracu' să fac, să le ronţăi?

– Ar merge, da-i mai uşor să le rîşneşti.

Gideon tresări, se întoarse în loc şi holbă ochii.

Mikey avea pe el o pereche de chiloţi aurii care abia dacă-i acopereau fuduliile.

– Ăă... scuze. N-am vrut să te trezesc.

– Dorm iepureşte.

Îi luă pachetul din mînă şi turnă o parte din boabe într-o rîşniţă.

– Nimic nu se compară cu mirosul cafelei proaspăt măcinate, spuse el peste scrîşnetul motorului electric. Ai dormit bine?

– Da, mulţumesc. Nu trebuia să te alungăm din patul tău.

– Voi sînteţi doi, eu sînt unu'.

Îi aruncă o privire piezişă lui Gideon în timp ce măsura cantitatea de apă.

– Cred că eşti lihnit. Ce-ai zice de-un mic dejun lîngă licoarea asta? Am poftă de nişte friganele.

– Ar fi excelent. Eşti foarte amabil că ne găzduieşti aşa.

– E, Cleo şi cu mine ne ştim de mult.

Cu un gest nepăsător, Mikey puse cafeaua la fiert, apoi deschise frigiderul ca să scoată ouăle şi laptele.

– Fata asta-i favorita mea. Mă bucur aşa de mult că s-a-ntors şi că şi-a găsit un tip stilat. Am prevenit-o eu că nu mirosea a bine cu Sidney ăla. Arăta el elegant, nu zic, da' era numai lustru, că substanţă, pas. Şi ce-a făcut? I-a suflat banii şi a lăsat-o cu ochii-n soare.

Scoase un țistuit dezaprobator din limbă, spărgînd ouăle într-un castron.

– Şi tocmai la Praga, nu altundeva! Da' ți-a povestit şi ție toate astea.

– Nu prea...

Gideon era fascinat.

– O ştii pe Cleo. Tinde să sară peste detalii.

– Şi n-ar fi fugit cu bastardul ăla, scuză-mi franțuzeasca, dacă taică-său nu-i zicea, *iar,* că-şi pierde vremea de pomană şi se face de rîs şi ea, şi familia.

– Cum?

– Cu dansu'... cu teatru'...

Folosea un limbaj deliberat dramatic, executînd o extensie fluidă cu piciorul în timp ce lua cănile de cafea.

– Că se-nhăitează cu de-alde mine... Nu numai că-s negru, da' mai sînt şi-un negru *gay!* Gay, negru, dansator – vreau să zic, adică chiar *culmea!* Zahăr, frişcă?

– Nu, mulțumesc. O vreau tare şi fierbinte.

Se strîmbă.

– Adică...

Mikey rîse amuzat.

– Eu o vreau cu *muuult* zahăr. Lasă, că nici nu m-aş da la tine, adăugă el, dîndu-i lui Gideon o cană. Doar eşti tăticu' lu' Cleopatra noastră. Pe bune! Ălălalt, ducă-se-n mă-sa!

Gideon ridică în chip de toast cana, apoi bău.

– Ah, Domnul fie lăudat!

– Bea, scumpete.

Mikey începu să înmoaie felile groase de pîine în ouăle bătute cu lapte.

– Tu şi cu mine o să ne-nțelegem grozav.

Şi nu mințea. Devorînd o jumătate de franzelă, o cafetieră întreagă şi aproape o litră de suc de portocale proaspăt stoarse de Mikey se împrieteniră la cataramă.

Cînd Cleo ieşi împleticită din dormitor, Gideon nu mai găsea nimic ciudat la chiloții aurii, la dragonul tatuat pe omoplatul stîng al lui Mikey sau la faptul că un alt bărbat îi zicea „scumpete".

PARTEA A DOUA

MĂSURATUL

Mi-am măsurat viața cu linguriţe de cafea.

T. S. ELIOT

10

Dulceață, nu-s sigur că e bine ce faci.

– Fac ce mă duce mintea, insistă Cleo. Iar ce mă duce pe mine mintea e bine întotdeauna.

– Prafu' o să se-aleagă de ce-i între tine şi Gideon.

Mikey clătina din cap cînd intrară în aglomerația de pe Broadway şi începură să se înghesuie prin traficul pietonal ce se îndrepta spre est.

– Am o presimțire bună cu voi doi, şi-ai s-o dai în bară încă înainte să-nceapă.

– Eşti prea romantic pentru binele tău.

– N-am cum, o contrazise Mikey. Romantismul transformă sexu-n artă. Fără el, e doar o mizerie transpirată.

– De-asta te-ai ales cu inima frîntă, Mikey, iar eu nu.

– O mică frîngere de inimă nu ți-ar strica nici ție.

– Hai, nu te bosumfla.

Ştiind că-l întristase, Cleo îl cuprinse cu brațul de talie. Dădură colțul între Seventh şi Fifty-second şi cotiră spre nord.

– Şi-n plus, o fac şi pentru el, nu numai pentru mine. O dată ce Anita va pune mîna pe Parcă, o să-l lase-n pace, iar el o să se-aleagă cu o grămada de bani. La urma urmei, statueta *este* a mea. Nu-s obligată să împart cîştigul, dar am s-o fac.

Îl strînse scurt cînd intrară la bancă.

– Hai s-o rezolvăm cît de poate de repede. Dacă pînă la unu nu ne-ntîlnim, o să-nceapă să mă ia la întrebări, adăugă

ea, vorbind mai încet cînd ajunseră în holul tăcut, şi are şi el o treabă la ora asta, altfel nu m-ar fi lăsat să ies singură la cumpărături.

– Problema ta, Cleopatra, e că eşti prea cinică.

– Încearcă tu să lucrezi cîteva luni într-un club de striptease din Republica Cehă, îl dojeni ea. Atunci să vedem dacă nu ieşi de-acolo cu complexul Pollyannei.

– Aici nu cu complexul Pollyannei ai intrat, sublinie Mikey, iar Cleo îi zîmbi afectat, îndreptîndu-se spre un ghişeu.

– Am nevoie de un seif de depuneri...

Cînd ieşi din nou pe Seventh, Parca era închisă la bancă, în siguranţă. Şi ea, şi Mikey aveau cîte o cheie a seifului. Calculase că aşa era cel mai sigur. Dacă apărea vreo problemă, lucru la care nu se aştepta, putea să ia el statueta.

– OK, acum dau telefon şi stabilesc întîlnirea. Într-un loc public, adăugă ea, întinzînd mîna după telefonul celular al lui Mikey. Dar undeva unde nu risc să vină cineva şi să ne recunoască.

– Parc-ar fi un thriller de spionaj.

Şi, fiindcă-i plăceau melodramele reuşite, Mikey zîmbi cînd îi dădu celularul.

– Afaceri şi nimic mai mult. Şi am şi găsit locul ideal.

Cleo scoase hîrtiuţa pe care scrisese numărul de la „Morningside" şi îl formă, pornind între timp spre Sixth.

– Cu Anita Gaye, vă rog... Cleo Toliver. Cred c-o să recunoască numele şi va accepta să-mi vorbească. Acum. Dacă nu, spuneţi-i doar c-am sunat-o ca să discutăm despre preţul sorţii... Da, exact.

Cu destinaţia deja în minte, coti pe Fifth, spre sud. Şi un moment îl pierdu pe Mikey care se lipise de vitrina unui magazin de bijuterii.

– Stai cu mine şi nu te mai purta ca o fată, îl trase ea de păr. Asta-i treabă serioasă.

– Oo, că rece şi dură te mai dai! comentă Mikey. Parc-ai

fi Joan Crawford sau... ba nu, Barbara Stanwyck în *Double Indemnity*. O femeie cu *cojones*.

– Gura, Mikey, îi ordonă ea, stăpînindu-şi rîsul cînd o auzi pe Anita Gaye venind la aparat.

– Cleo.

Vocea nu suna rece sau dură, ci caldă şi moale ca o catifea.

– Nici nu-ţi pot spune cît mă bucur că te aud.

Cleo consideră că era un semn bun că Anita acceptase fără ezitare termenii întîlnirii. Se gîndi la goana nebunească prin Europa şi clătină din cap. Bărbaţii! îşi spuse ea. Trebuie să-şi arate ei muşchii, făcînd o altercaţie din cea mai simplă tranzacţie.

Nici nu era de mirare că lumea se ducea de rîpă.

Se simţea cam prost cu locul pe care îl alesese. Dar Mikey devenise atît de surescitat, încît considera că merita osteneala.

– *An Affair to Remember*. Cary Grant, Deborah Kerr.

Stătea pe terasa de observaţie de la Empire State Building, cu braţele întinse şi cozile fluturîndu-i în vînt.

– Ăsta-i romantismul, puişor!

Diferenţa dintre ei, reflectă Cleo, era că ei locul nu-i amintea de poveşti de dragoste emoţionante, ci de obsesia fatală a lui King Kong faţă de Faye Wray.

Găsea absolut cretin personajul lui Faye Wray. Ghemuită pe cornişă, ţipînd şi aşteptîndu-l pe bărbatul mare şi tare s-o salveze, în loc să-şi mute fundul de-acolo cînd maimuţoiul ăla idiot o pusese jos.

Mare Ţi-e grădina...

– Tu du-te şi stai acolo, şi nu mă scăpa din ochi. Cînd apare, dacă-mi dă de furcă, îţi fac un semn. Atunci, poţi să te dai mare şi să mă scapi.

Se uită la ceasul Wonder Woman pe care i-l împrumutase Mikey.

– Trebuie să fie aici din clipă-n clipă. Dacă vine la timp, rămînem în program. Şi mai am o jumătate de oră pînă la întîlnirea cu Gideon.

– Ce-ai să-i spui?

– Tot aia şi tot aia, pînă mă văd cu banii-n mînă. Pot să-l mai duc cu vorba încă douăzeci şi patru de ore, iar ăsta va fi şi termenul limită pe care i-l dau Anitei.

– Un milion de verzişori se-adună cam greu într-o singură zi, Cleo.

– Aici e vorba de „Morningside", iar asta-nseamnă o grămadă de *dinero*. Dacă vrea Parca, o să găsească ea o soluţie. Eu am să stau acolo şi-am să fac pe plictisita.

Porni spre balustradă, se rezemă cu spatele de ea şi privi prin geam spre uşile liftului. Turiştii forfoteau prin magazinul de suveniruri dinăuntru sau se învîrteau pe afară pe terasă, făcînd poze şi băgînd monede în telescoape.

Cleo se întreba dacă vreun locuitor al oraşului venea acolo vreodată fără să-l tîrască vizitatorii din afară. Şi se mai întreba de ce se simţeau unii obligaţi să urce atît de sus, cînd toată acţiunea, toată viaţa, toate sensurile erau jos, în stradă.

Simţi un gol în stomac cînd o văzu pe femeia elegantă ieşind din ascensor. Anita spusese că va purta un taior albastru. Costumul era albastru, într-adevăr – un albastru fumuriu, cu jachetă lungă, pe talie, şi o fustă dreaptă de o lungime conservatoare.

Valentino, decise Cleo. De o discreţie bogată şi sugerînd înaltă clasă.

O aşteptă pe Anita să-şi pună ochelarii de soare şi să iasă în bătaia vîntului. O privi scrutînd zona şi feţele pentru a se opri asupra ei.

Îşi săltă pe umăr cureaua mapei înguste de piele şi se apropie.

– Cleo Toliver?

– Anita Gaye.

Cleo îi strînse mîna întinsă, în timp ce amîndouă se măsurau din priviri.

– Aproape că mă aşteptam să avem de schimbat o parolă, spuse Anita cu un uşor umor în voce, privind în jur. Ştii, asta-i prima oară cînd vin aici. Care e *rostul?*

Reflecta atît de clar propriile sentimente, încît Cleo dădu din cap.

– Ai dreptate. Dar mi s-a părut un loc potrivit pentru a aranja o mică afacere privată într-un loc public. Un loc unde ne vom simţi confortabil amîndouă.

– Amîndouă ne-am fi simţit mult mai confortabil la o masă la Raphael's, dar cred că Gideon ţi-a spus cît de palpitant e să tratezi cu mine.

Anita îşi desfăcu braţele, amuzată, arătînd foarte şic şi atrăgătoare cu părul fluturînd în vînt.

– După cum vezi, nu prezint nici un pericol.

– Gorilele pe care le-ai pus să se ia după noi la Praga nu păreau foarte prietenoase.

– O neplăcută eroare de comunicare, cum se întîmplă adeseori cînd ai de-a face cu bărbaţii, nu-i aşa? replică Anita, potrivindu-şi părul după ureche. Reprezentanţii mei fuseseră instruiţi să treacă pe la locul tău de muncă şi să-ţi vorbească. Nici mai mult, nici mai puţin. Se pare că şi ei, şi Gideon şi-au cam pierdut cumpătul. Adevărul, Cleo, este că reprezentanţii mei au crezut că ai fost răpită, de-asta v-au urmărit.

– Nu mai spune?!

– O confuzie, cum spuneam. În orice caz, mă bucur că te-ai întors la New York vie şi nevătămată. Sînt sigură că noi două putem discuta problema fără histrionisme.

Se uită din nou în jur.

– Gideon nu e cu tine?

– Am adus pe altcineva, în caz de histrionisme.

Îl vedea pe Mikey peste umărul Anitei. Stătea la cîţiva paşi distanţă, încordîndu-şi demonstrativ bicepşii.

– Mai întîi, ce anume te-a făcut să-mi iei urma şi să-i instruieşti pe reprezentanţii tăi să-mi vorbească?

– O presimţire, după cercetări considerabile. În domeniul meu de afaceri, şi una şi alta sînt indispensabile. Întîlnirea de azi mă face să presupun că ambele au fost corecte. Ai Parca la tine, Cleo?

Dacă ar fi avut mai mult timp, Cleo s-ar fi lungit la discuţie, măcar de formă.

– O am într-un loc sigur. Şi sînt dispusă s-o vînd. Un milion de dolari, lichid.

Anita rîse uşor.

– Un milion de dolari? E clar, Gideon ţi-a înşirat poveşti.

– Nu încerca să mă duci cu preşul, Anita. Dacă vrei statueta, ăsta-i preţul. Nenegociabil. Aşa vei avea două din trei, de vreme ce pe una ai furat-o deja de la fratele lui Gideon.

– Am furat-o?

Pe chipul Anitei se citi nemulţumirea, cînd se întoarse să se plimbe pe terasă. Cu aceeaşi ocazie, îi privi pe cei din jur, încercînd să-l identifice pe omul lui Cleo.

– Aceşti Sullivan...! Ar trebui să-i dau în judecată pentru calomnie. Reputaţia firmei „Morningside" e mai presus de orice bănuială. Ca şi a mea, adăugă cu buzele strînse, oprindu-se din nou în faţa lui Cleo. Am *cumpărat* statueta de la Malachi Sullivan şi-ţi arăt cu plăcere chitanţa semnată de el. Ce ştiu eu, putea foarte bine să-i spună fratelui său cine ştie ce scorneală ca să păstreze banii. Dar nu permit să răspîndească minciuni jignitoare despre compania mea.

– Cît i-ai plătit?

– Mai puţin.

Păru să facă un efort pentru a se calma.

– Considerabil mai puţin decît preţul pe care mi l-ai cerut tu.

– Atunci ai obţinut un chilipir. Ca să capeţi şi numărul doi, plăteşti. O poţi avea în mînă mîine, la ora trei, tot aici. Tu aduci banii, eu aduc fata.

– Cleo...

Buzele Anitei se arcuiră subţire.

– Am avut de-a face cu cei din neamul Sullivan. De unde ştiu că nu eşti la fel de necinstită ca ei? N-am nici o garanţie că Parca se află într-adevăr în posesia ta.

Fără să spună o vorbă, Cleo deschise poşeta şi scoase fotografia.

– Lachesis... murmură Anita, studiind imaginea. Cum pot şti că e autentică?

– Pe baza presimţirii tale, cred. Ascultă, bunica mea mi-a dat-o cînd eram mică. Îi cam lipsea o doagă şi o considera o păpuşă. Pînă acum o săptămînă, şi pentru mine a fost doar un fel de talisman. Iar milionul de dolari înseamnă că mi-a purtat într-adevăr noroc.

Anita continuă să privească fotografia, analizînd posibilităţile. Cercetările confirmau ceea ce-i spusese tatăl lui Cleo în timpul unei seri prelungite cu *coq-au-vin* preparat perfect, Pinot Noir superior şi sex mediocru. Interesant, omul nu ştia că fiica lui era la New York sau că fusese la Praga. Ba chiar habar n-avea unde se află şi ce face singurul lui copil.

Ceea ce însemna, foarte probabil, că nimeni n-ar fi ştiut dacă numita Cleo Toliver dispărea pe neaşteptate. Perfect.

– Presupun că Parca îţi aparţine cu forme legale.

Cleo îşi arcui sprîncenele.

– Cu titlu de proprietate şi toate celelalte.

– Da, zîmbi Anita aprobator. Firește.

Cleo luă fotografia înapoi şi o vîrî în poşetă.

– Tu decizi, Anita.

– Sînt mulţi bani într-un timp foarte scurt. Ne putem întîlni mîine – la masa aceea de la Raphael's. Tu aduci statueta ca s-o examinez, eu aduc un sfert de milion avans.

– Totul, schimbul pe loc, aici, la ora trei. Sau o scot pe piaţă.

– Sînt dealer profesionist...

– Eu nu, o întrerupse Cleo. Şi mai am o întîlnire. Accepţi sau renunţi.

– În regulă. Dar n-am să vin cu o asemenea sumă într-un loc ca ăsta.

Privi în jur, cu o cută de nemulţumire între sprîncenele ei perfecte.

– Mai bine la un restaurant, Cleo. Să fie mai civilizat. Alege tu localul dacă n-ai încredere în mine.

– Destul de rezonabil. La *Teresa's*, în East Village. Am poftă de-un gulaş. La ora unu.

– La unu.

Anita îi întinse din nou mîna.

– Iar dacă te hotărăşti să te laşi de teatru, aş avea nevoie de cineva ca tine la „Morningside".

– Mulţumesc, dar am să rămîn la ceea ce ştiu să fac. Ne vedem mîine.

Aşteptă pînă cînd Anita intră din nou în lift. Apoi numără rar pînă la zece. Cînd se întoarse spre locul unde aştepta Mikey, zîmbi larg.

Porni spre el în pas de step.

– Sărută-mă, puişor, sînt bogată!

– A primit?

– Totul! S-a lăsat cam greu, da' nu prea. A reacţionat prea tare la unele, prea slab la altele.

Îl luă pe Mikey de braţ.

– Nu-i aşa de grozavă pe cît se crede. O să scoată mălaiu' fiindcă am ceea ce-şi doreşte.

– Şi eu care nici n-am avut ocazia să-mi arăt muşchii şi să fac urît...!

– Iartă-mă, lasă c-ai fost super!

Porni cu el, prin magazinul de suveniruri, spre ascensor.

– Ştii care-i primul lucru pe care-am să-l fac cu banii? Am să dau un bairam de pomină. Ba nu, mai întîi cumpăr o casă, şi abia pe urmă dau un bairam de să moară lumea.

– Cred că n-ai să mai alergi după slujbe.

– Glumeşti? întrebă Cleo, înghesuindu-se cu el în cabina liftului. Lasă-mă doar să mă lăfăi o săptămînă, două. Pe urmă am să mă duc la toate probele pe care mi le găseşte agentul. Ştii cum e, Mikey: *Gotta dance...!!!*

– Pot să-ţi fac rost de-un post în corul de la *Kiss Me, Kate.*

– De-adevărat? Ar fi extra! Cînd?

– Am să vorbesc cu regizorul diseară.

– Ţi-am spus eu că-mi vine şi mie apă la moară.

Coborîră pînă la parter, iar în stradă Cleo mai spuse:

– Acum trebuie s-o şterg. Am întîlnire cu Şmecherul.

– Ce-ar fi să veniţi diseară la spectacol? Vă fac rost de două locuri şi te prezint regizorului.

– *Cool.* Te iubesc, Mikey.

Îl sărută prelung, zgomotos.

– Ascultă, ne vedem la tine peste cîteva ore. Am să cumpăr o sticlă mare de şampanie.

– Ia două. Tragem un chef şi după spectacol.

– La fix. Te iubesc, Mikey.

– Şi eu te iubesc, Cleopatra.

Mikey porni spre vest, iar ea o luă spre est. Cînd traversă strada, se uită înapoi, rîzînd ca o nebună cînd Mikey îi trimise o bezea. Cu paşi elastici, continuă drumul spre centru. Tocmai la ţanc, îşi spuse. Îl va întîlni pe Gideon la colţul dintre Fifty-first şi Fifth, poate va îmbuca şi-o pizza, şi îi va spune că mai are nevoie de o zi, două ca să intre în posesia statuetei.

N-o să-i placă, dar va rezolva ea lucrurile cumva. Iar a doua zi, cînd îi va trînti în faţă patru sute de mii de dolari, nu îi va mai da mîna să se plîngă.

Voia să-l convingă să mai rămînă un timp la New York. Poate că Mikey avea dreptate în legătură cu relaţia dintre ei. Nu cu partea romantică, aia nu era-n cărţi. Dar se simţea bine cu Gideon. Îi plăcea latura lui stabilă, la fel cum îi plăcea şi cea necugetată. Ce era-n neregulă dacă voia să se mai bucure puţin de amîndouă?

Scînteierile dintr-o vitrină cu bijuterii îi atraseră privirea, făcînd-o să cotească spre geam. Îi va cumpăra lui Mikey ceva în semn de recunoştinţă pentru că-i ajutase. Ceva extravagant.

Contemplă lanţurile de aur de pus la gît – prea banale – şi sclipirea pietrelor preţioase – prea ţipătoare. Încetinind pasul, parcurse cu privirea mai multe vitrine, apoi scoase un uşor „A-ha!" la vederea unei brăţări subţiri de aur cu rubine pentru gleznă.

Părea făcută anume pentru Mikey, conchise ea şi înclină capul, încercînd să distingă eticheta cu preţul, ascunsă discret sub lănţişor.

Încremeni în poziţia aceea, cu nasul aproape lipit de geam şi trupul uşor aplecat, cînd văzu o imagine reflectată în vitrină.

Cunoştea chipul acela. Deşi stătea în profil, parcă

urmărind traficul, îl recunoscuse. Fuseseră cît pe ce să-l calce cu motocicleta la Praga.

Rahat, rahat, rahat! Se îndreptă şi-şi văzu de drum, firesc, ca pentru a studia exponatele din vitrina următoare. Omul n-o urmări, întorcîndu-se doar puţin mai mult în direcţia ei.

Anita mă-sii! Dealerul profesionist, numai afaceri şi spirit practic... Şi îşi trimisese malacul după ea. Ei bine, nici o problemă, excelent – Cleo se afla la New York. Pe teren *propriu.*

Continuă drumul cu pas săltat, ca şi cum ar fi avut tot timpul la dispoziţie. Acum individul o urmărea, observă ea, atent să păstreze distanţa. Cleo intră la *International Jewelry Exchange,* hoinărind pe culoarele aglomerate dintre tejghele, în rumoarea de voci şi limbi. Urmăritorul rămînea la o jumătate de magazin distanţă, clătinînd din cap încruntat cînd cîte un comerciant îşi striga oferta.

Cleo o zbughi. Picioarele ei lungi înghiţiră distanţa pînă la uşa laterală. Zbură afară, trecu strada şi îmbrînci un bărbat care se pregătea să se urce într-un taxi.

– Dă-i bice! Du-mă la cinci străzi de-aici în mai puţin de-un minut, am douăzeci de dolari.

Scoase hîrtia din buzunar şi i-o arătă şoferului, între timp uitîndu-se înapoi pentru a-şi vedea urmăritorul traversînd în fugă strada. Ca să-l grăbească pe taximetrist, strecură bancnota prin fanta geamului despărţitor.

– Mişcă!

Omul se mişcă.

– Ia-o spre Park! ordonă Cleo, răsucindu-se în genunchi pe banchetă, ca să se uite prin lunetă din spate. Ieşi pe Fifty-first şi tai-o pe Fifth. Da-da, puişor...! îi făcu ea cu mîna urmăritorului care o lua la fugă pe strada perpendiculară. Văd că gîfîi deja.

Continuă totuşi să se uite pînă cînd ieşiră pe Madison. Cînd cotiră pe Park Avenue, se aşeză la loc pe banchetă.

– La Fifty-first cu Fifth, repetă ea calm. Lasă-mă la colţul dinspre est.

– M-ai alergat ca toţi dracii, duduie, pentru doar două străzi distanţă.

– Ţi-ai primit banii.

La colţul străzii sări pe trotuar şi-l apucă pe Gideon de mînă.

– Ai întîrziat... începu el, dar Cleo o luase deja la fugă. Unde mă duci?

– Facem o plimbare cu metroul, Şmechere. Fără asta nu poţi spune c-ai fost la New York.

Prin Centrul Rockefeller era plin de turişti. Cu atît mai bine pentru acoperire, hotărî ea – dacă vor avea nevoie. După ce străbătură mulţimea, îl trase pe Gideon după ea pe scările staţiei de metrou de la 50 Rock.

– Fac eu cinste, adăugă, scoţînd banii pentru amîndoi.

Trecură de turnicheţi, iar pe peron Cleo se opri în sfîrşit să-şi tragă răsuflarea.

– O să coborîm la Washington Square. Tragem o raită prin Village. Faci şi tu un tur ca lumea şi pe urmă mîncăm ceva...

– De ce?

– Fiindcă mi-e foame.

– De ce-am fugit ca maniacii ca să luăm metroul pînă-n sat?

– În *Village,* picatule din Lună! Şi mergem cu metroul ca să fiu sigură că mi-am pierdut codiţa. Mă uitam la vitrine, pe Fifth, şi pe cine crezi c-am văzut dacă nu pe unul din amicii noştri de la Praga?

Gideon o apucă de braţe în momentul în care în jur se stîrnea curentul de aer provocat de apropierea trenului.

– Eşti sigură?

– Absolut. Are o mutră ca o tavă de plăcinte. Rotundă, lucioasă şi turtită. L-am fentat, da' s-ar putea să mă fi luat prin învăluire, aşa că mai bine să fim siguri decît să ne pară rău pe urmă.

Intră în vagon şi se aşeză pe un scaun. Bătu cu palma în locul de lîngă ea.

– Ce-ai făcut, Cleo?

– Cum adică, ce-am făcut? Acum ți-am spus. Imaginează-ți, dobitocul credea că se poate ține după mine, în orașul *meu!*

– Și a apărut întîmplător pe aceeași stradă, în același timp cu tine? N-aș crede.

– De fapt, Fitfh e un bulevard, nu o...

Mîna lui i se strînse pe brat, dur, în semn de avertisment.

– Ce-ai făcut? Unde-i Mikey?

– Auzi, amice, mai scuteşte-mă. Am făcut nişte cumpărături, ne-am mai şi plimbat... Doar trăim într-o țară liberă. În drum spre tine, m-am uitat pe la vitrine, iar el s-a dus acasă să doarmă puțin. Mikey nu-i un tip matinal, iar tu l-ai trezit cu noaptea-n cap.

– De unde-a ştiut cum să te găsească?

– Ascultă...

– Ziceai că l-ai fentat. Era doar unul? Ce-i cu ălălalt?

Îi strica tot cheful.

– De unde naiba să ştiu eu? Ce, s-au născut uniți la şold?

– La cît timp după ce te-ai despărțit de Mikey l-ai văzut?

– Iisuse – la cîteva minute! După vreo două străzi. Ce mare proble...

Dar se întrerupse, înțelegînd brusc.

– Crezi că celălalt s-a luat după Mikey? Dar e o nebunie! El nu-i băgat în povestea asta.

Dar tocmai asta făcuse ea, își dădu Cleo seama, iar brațul începu să-i tremure în mîna lui Gideon.

– OK, poate c-au să-l urmărească – poate... Coborîm la prima stație şi-l sunăm pe mobil ca să-l punem în gardă. O să se facă pierdut la fel de uşor ca mine. Are talent la manevrele astea.

Dar mîinile-i erau reci ca gheața cînd coborî din tren, la Thirty-fourth Street, ca să caute un telefon public. Iar degetele îi tremurau cînd formă numărul.

– M-ai speriat, mormăi ea. Stai numai să-i spun lui Mikey. O să rîdă pînă i-o cădea curu-ăla slăbănog. Hai, răspunde, fir-ar să fie! Răspunde la telefon!

După două apeluri, însă, glasul lui Mikey se făcu auzit – vesel... şi înregistrat.

– Sînt ocupat, scumpete, fac dulce amor – sper! Lasă un mesaj şi te caută Mikey.

Şi încheie cu un sărut care se contopi cu tonul final.

– E pe robot.

Cleo trase aer în piept ca să se calmeze – o dată, şi încă o dată.

– E acasă, doarme, şi şi-a închis telefonul, atîta tot.

– Sună-l pe fix, Cleo.

– Am să-l trezesc.

Totuşi formă numărul.

– Nu suportă să fie trezit din somn.

Telefonul sună de patru ori. Se pregătea să audă încă un mesaj înregistrat, cînd Mikey răspunse. În clipa în care îi auzi glasul, ştiu că avea probleme.

– Mikey...

– Nu veni aici, Cleo!

Se auzi un strigăt, un trosnet, apoi din nou numele ei.

– Fugi!

– Mikey!

O nouă bubuitură, urmată de un urlet scurt care-i făcu mîna să transpire pe receptor. Chiar şi cînd telefonul amuți, continuă să-l strige pe nume.

– Gata. Termină!

Gideon îi desprinse receptorul dintre degete.

– Îl bat! Trebuie să ajungem acolo. Trebuie să-l salvăm!

– Cheamă poliția, Cleo, spuse el, apucînd-o de umeri înainte de a o lua la fugă. Sună chiar acum. Dă-le numele şi adresa lui. Sîntem prea departe ca să-l ajutăm cu ceva.

– Poliția...

– Nu le spune cine eşti, continuă el, în timp ce Cleo forma pe dibuite 911. Doar numele şi adresa lui. Insistă să se grăbească.

– Poliția, vă rog. Am nevoie de ajutor, începu ea, ignorînd vocea calmă a centralistei de la urgențe. Mikey... Michael Hicks, patru sute patruzeci şi cinci West Fifty-Third,

apartamentul trei sute doi. Chiar... chiar lîngă Ninth Avenue. Grăbiți-vă! Trebuie să-l ajutați! Îl bat... îl omoară!

Gideon apăsă pe furcă în vreme ce Cleo izbucni în plîns.

– Vino-ți în fire. Nu te pierde. Mergem. Ce tren luăm? Cum ajungem mai repede acolo?

Nimic nu mergea destul de repede după urletul de durere și groază pe care-l auzise. Parcurseră aproape în zbor distanța de la cea mai apropiată stație de metrou, dar nici așa nu era destul de repede.

O cuprinse ușurarea cînd văzu cele două mașini de poliție în fața clădirii.

– Au ajuns, bîigui ea. Poliția din New York, cea mai bună din lume...

Agenții în uniforme instalau deja baricade, dincolo de care se aduna mulțimea.

– Nu spune nimic, o preveni Gideon, cu buzele lîngă tîmpla ei. Lasă-mă pe mine să întreb.

– Ar trebui să fie și o ambulanță. L-au bătut... trebuie să-l ducă la spital...

– Taci și-am să aflu eu.

Gideon continuă s-o țină strîns de braț în timp ce se apropiau de baricadă.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el pe un mesager pe bicicletă care se pregătea să plece, pocnind un balon de gumă.

– L-au omorît pe-un tip.

– Nu... clătină Cleo încet din cap. Nu se poate...

– Auzi, ce, nu știu eu? Tocmai intram să predau ceva cînd au ieșit sticleții. Au zis să nu plec, ca să-mi pună întrebări și chestii, fiindc-aveau o omucidere la trei. Acum vin ăia la costum, știi, ca-n *N.Y.P.D. Blue.* Unu' din sticleți mi-a zis că era un negru, praf i-au făcut mutra și capu'...

– Nu... nu... nu...! continuă să repete Cleo, tot mai tare, în timp ce Gideon o trăgea de-acolo.

– Nu te opri, Cleo. O să ne mai plimbăm puțin.

– N-a murit. Asta-i o minciună, i-o minciună idioată! Diseară mergem la teatru. Ne face rost de locuri. O să ne

pilim cu șampanie. *N-a* murit. Noi abia... abia o oră a trecut... Eu mă duc înapoi. *Trebuie* să mă duc înapoi...

Gideon o cuprinse cu ambele brațe ca s-o imobilizeze. Trebuia s-o ducă într-un loc liniștit, discret. Unde naiba să găsești liniște într-un oraș ca ăla?

– Cleo, ascultă-mă, taci doar și ascultă-mă. Nu putem sta aici. E periculos.

Cînd Cleo lăsă să-i scape un geamăt slab, cînd genunchii i se înmuiară, o susținu. Începu s-o ducă, mai tîrîș, mai pe sus, în lungul străzii.

– Trebuie să intrăm undeva. Să stai jos...

Scrută strada, magazinele și văzu un bar. Nimic nu se compara cu o cîrciumă urbană în materie de discreție.

O trase înăuntru, continuînd s-o țină strîns. În bar erau doar trei clienți, toți cocoșați peste tejghea. Nici unul nu se osteni să arunce o privire cînd Gideon o depuse pe Cleo într-un separeu întunecos dintr-un colț.

– Două whiskyuri, comandă el. Mari.

Scoase banii și-i trînti pe tejghea.

Apoi reveni cu paharele la masă, unde Cleo ședea ghemuită în colțul separeului. Se așeză lîngă ea, îi luă ferm bărbia în mînă și-i turnă pe gît jumătate dintr-un pahar.

Cleo se înecă, tuși, apoi își rezemă capul pe masă și izbucni în suspine ca un copil.

– Numai eu sînt de vină... Numai eu...!

– Trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat.

Gideon îi ridică iar capul, ducîndu-i paharul la buze.

– Mai bea o dușcă și pe urmă spune-mi ce-ai făcut.

– L-am omorît. O, Doamne, o, Doamne, Mikey e mort!

– Știu.

Își luă propriul pahar de whisky, neatins, și-i dădu să bea. Mai bine beată și pe jumătate leșinată, își spuse el, decît isterică.

– Ce-ați făcut, tu și Mikey, Cleo?

– L-am rugat... Ar fi făcut orice pentru mine... Îl iubeam, Gideon... Țineam așa de mult la el...

Acum, la necaz, îi spunea în sfîrșit pe nume.

– Ştiu că-l iubeai. Ştiu că şi el ţinea la tine.

– M-am crezut aşa de deşteaptă...

Lacrimile îi căzură pe mîna lui cînd Gideon îi mai dădu o înghiţitură.

– Plănuisem totul. Urma să-i vînd curvei ăleia Parca, să-i iau un milion de dolari şi să-ţi dau şi ţie o parte grasă, ca să te văd fericit, dansînd în stradă...

– Hristoase! Ai vorbit cu ea?

– Am sunat-o şi am stabilit o întîlnire. Pe terenul meu. În vîrf la rahatul ăla de Empire State Building, continuă Cleo, cu vocea îngreunată de alcool. Ca King Kong. Mikey a venit cu mine pentru cazul că-mi făcea aia vreo figură. Da' nu mi-a făcut. Nici n-a clipit. O vorbă bună n-a avut de zis despre tine sau fratele tău, da' asta-i altă poveste. Trebuia să-mi dea mîine un milion de dolari, bani-n mînă. Eu îi dădeam statueta. Un tîrg normal, fără poante, fără cioace. Ce-am mai rîs, Mikey şi cu mine. Ştii, i-am povestit totul...

– Mda, m-am prins.

– Voiam să-i împart cu tine, Şmechere, şaizeci-patruzeci.

Îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii, întinzîndu-şi rimelul pe obraz.

– Cînd ai în mînă o păsărică de patru sute de mii de dolari, de ce s-o mai dai cotită, nu?

Gideon nu putea să se înfurie. Nu cînd o vedea atît de distrusă. Îi înlătură părul de pe obrajii umezi.

– Da, cred că aşa e.

– Da' ea nici nu se gîndea să-mi dea banii. M-a jucat pe degete. Iar acum Mikey e mort fiindcă eu am fost prea proastă ca să mă prind. Niciodată n-am să mi-o iert, niciodată, cîte zile oi avea. Nu făcea rău nimănui, Gideon. Era aşa de bun şi delicat, şi l-au omorît... l-au omorît...

– Ştiu, iubito.

Îi rezemă capul pe umărul lui, mîngîind-o pe păr, lăsînd-o să plîngă. Se gîndea la omul care-i prăjise friganele în aceeaşi dimineaţă şi-i oferise propriul lui pat unui străin fiindcă-l rugase o prietenă.

Anita Gaye va plăti scump, jură în sinea lui. Nu mai era vorba de bani sau de principii – ci de justiţie.

Continuă să-i mîngîie părul lui Cleo şi bău ultima înghiţitură de whisky.

Nu ştia decît un singur loc unde se puteau duce.

11

Doctorul Lowenstein avea propriile probleme. Printre acestea – o fostă soţie care-l jupuise cu succes la divorţ, doi copii la colegiu care trăiau cu iluzia că avea o livadă cu pomi în care creşteau bani şi un asistent administrativ care tocmai ceruse de curînd o mărire de salariu.

Sheila divorţase de el pentru că dedica mai mult timp practicii medicale decît căsniciei. După care absorbise ca un aspirator beneficiile financiare ale acelei practici.

Ironia situaţiei îi scăpase. Ceea ce, conchisese Lowenstein, nu făcea decît să dovedească ce bine era că scăpase de jigodia aia fără minte.

Dar cu asta nu rezolva nimic. Cum obişnuia să spună fiul lui, care-şi schimba opţiunile de licenţă la fel de des ca şosetele. Nu erau decît bani.

Tia Marsh avea bani. Un torent constant de dobînzi, dividende şi fonduri mutuale. Precum şi, presupunea el, beneficii constante din drepturile de autor ale cărţilor ei.

Iar Dumnezeu îi era martor că femeia aceea avea probleme.

O asculta acum, în timp ce şedea în fotoliul din faţa lui, înşirîndu-i o poveste întortocheată cu irlandezi escroci, mituri greceşti, dezastre istorice şi hoţii. Cînd încheie cu un individ care se dădea drept poliţist şi nişte telefoane interceptate, doctorul Lowenstein îşi frecă gura subţire ca o lamă cu vîrfurile degetelor împreunate şi-şi drese glasul.

– Ei, Tia, văd că ai fost realmente ocupată. Spune-mi, ce crezi că reprezintă soarta în acest context?

– Ce reprezintă?

A găsi curajul de a-şi destăinui povestea, precum şi efortul de a o spune îi consumaseră aproape toată energia. Un moment, Tia nu putu decît să-l privească.

– Doctore Lowenstein, nu e vorba de o metaforă, ci de nişte statuete.

– Determinarea propriei tale sorţi a fost întotdeauna una dintre dilemele tale esenţiale, începu el.

– Credeţi că am inventat totul? Credeţi că nu e decît cine ştie ce autoamăgire complicată?

Insulta îi ridică din nou nivelul de energie. Sigur că fusese amăgită, altfel ce-ar fi căutat acum aici? Dar erau amăgiri mult mai simpliste, mult mai banale.

Iar el, la două sute cincizeci de dolari şedinţa de cincizeci de minute, ar fi fost cazul să ştie.

– Nu sînt chiar *atît* de nebună. La Helsinki am întîlnit un om...

– Un irlandez, spuse răbdător Lowenstein.

– Da, da, un irlandez, dar putea să fie şi-un scoţian şchiop din partea mea.

Doctorul Lowenstein zîmbi blînd.

– Luna asta de călătorii a fost un pas important pentru tine, Tia. Cred că te-a făcut să te deschizi faţă de tine însăţi. Şi faţă de imaginaţia pe care ţi-o înăbuşi de-atîtea ori. Acum, provocarea va trebui canalizată pentru a rafina imaginaţia aceea. Poate ca scriitoare...

– Am întîlnit un om la Helsinki, repetă ea printre dinţi. A venit la New York să mă viziteze, declarîndu-şi interesul personal faţă de mine, cînd de fapt nu-l interesa decît legătura mea cu Cele Trei Parce. Acele Parce sînt reale, există cu adevărat. Am făcut cercetări. Strămoşul meu a avut una dintre ele şi a plecat la Londra cu *Lusitania*, ca s-o obţină şi pe a doua. Ăsta e un fapt real, atestat documentar.

– Iar acest irlandez susţine că strămoşul lui, aflat şi el la bordul navei, a furat statueta.

– Exact.

Tia pufni nervoasă.

– Şi că Anita Gaye aceea a furat statueta de la el – de la irlandez. Nu pot confirma asta. De fapt, am avut chiar mari îndoieli pînă cînd m-a vizitat Jack Burdett.

– Cel care s-a dat drept detectiv de la poliţie.

– Da. Înţelegeţi, nu-i chiar atît de complicat dacă urmăriţi faptele în succesiunea logică. Problema mea e că nu ştiu ce să fac, ce măsuri să iau în continuare. Dacă telefoanele mele sînt interceptate, cred că ar trebui să reclam. Dar atunci mi se vor pune tot felul de întrebări dificile, nu-i aşa, iar dacă telefoanele sînt scoase apoi de sub urmărire, doamna Gaye va şti că am aflat că mi le interceptase şi pierd avantajul de a putea acţiona în culise, ca să zic aşa, pentru a găsi celelalte două Parce.

Respiră prelung.

– Şi oricum nu vorbesc prea mult la telefon, aşa că poate ar fi mai bine să le las în pace deocamdată.

– Tia, nu te-ai gîndit că ezitarea ta de a raporta acest lucru provine din cunoaşterea subconştientă a faptului că nu e nimic în neregulă cu telefoanele tale?

– Nu.

Totuşi, întrebarea lui rostită calm şi cu răbdare îi sădi în minte un sîmbure de îndoială.

– Nu sînt paranoică.

– Tia, îţi mai aminteşti cînd m-ai sunat de la hotelul acela din Londra, la începutul turneului, şi mi-ai spus că te temi de omul care locuieşte pe acelaşi culoar fiindcă de două ori aţi urcat împreună cu liftul?

– Da.

Copleşită, Tia îşi privi mîinile.

– Dar aia a fost altceva. Aia era într-adevăr *paranoia.*

Cu excepţia faptului că, din cîte ştia ea, din cîte putea şti oricine, avusese dreptate şi scăpase într-adevăr ca prin urechile acului de un englez nebun care o hărţuia.

– Ai făcut paşi mari, continuă doctorul Lowenstein. Paşi importanţi. Ţi-ai privit în faţă fobia de călătorii. Te-ai confruntat cu propria teamă de a înfrunta publicul. Ai petrecut patru săptămîni consecutive explorîndu-te pe tine însăţi şi

propriile capacităţi, şi extinzîndu-ţi zona de siguranţă. Ar trebui să fii mîndră de tine.

Şi, ca să-i arate că el, unul, era mîndru de ea, se aplecă şi o bătu uşor pe braţ.

– Schimbarea, Tia, schimbarea creează noi provocări. Ai o anumită tendinţă, după cum am mai discutat, de a fabrica mental scenarii – povestiri exotice şi complicate, în care eşti înconjurată sau asediată de tot felul de pericole sau ameninţări. O boală incurabilă, un complot internaţional... Şi, astfel asediată, te retragi, restrîngîndu-ţi acea zonă de siguranţă la limitele propriului tău apartament. Nu sînt surprins că, găsindu-te din nou în aceeaşi ambianţă familiară, făcînd faţă oboselii fizice şi psihice fireşti după o călătorie atît de lungă şi dificilă, ai revenit la vechiul sistem.

– N-am revenit nicăieri, murmură Tia printre dinţi. Nici măcar nu mai văd pe undeva sistemul acela.

– Ne vom ocupa de asta la întîlnirea viitoare.

Se întinse s-o bată din nou pe braţ.

– Poate ar fi mai bine să revenim o vreme la cele două şedinţe de terapie săptămînale. Nu te gîndi că e un pas înapoi, ci doar un nou început. Angela o să te programeze.

Tia îi privi chipul blînd, cu barbă tunsă scurt şi fire cărunte la tîmple. Îşi dădu seama că se simţea ca şi cum un părinte afectuos ar fi tratat-o cu indulgenţă, expediind-o în cele din urmă.

Dacă exista în viaţa ei vreun sistem care se repeta, îşi spuse ea ridicîndu-se, ăsta era şi nu altul.

– Vă mulţumesc, domnule doctor.

– Vreau să continui cu exerciţiile de relaxare şi imagerie.

– Desigur.

Îşi luă geanta şi se duse la uşă. Acolo se întoarse.

– Tot ceea ce v-am spus e doar o halucinaţie?

– Nu, Tia, în nici un caz. Cred că pentru tine totul e foarte adevărat – o combinaţie de evenimente reale şi plăsmuiri ale imaginaţiei tale atît de creatoare. O vom explora. Între timp, aş dori să te gîndeşti de ce ţi-e mai comod să trăieşti în

interiorul minţii tale decît în afara ei. Vom vorbi despre asta la următoarea şedinţă.

– Nu mă simt deloc comod în interiorul minţii mele, răspunse ea încet.

Ieşi în anticameră şi-şi văzu de drum.

Doctorul nu credea o vorbă din tot ce-i spusese. Mai rău, descoperi Tia coborînd cu liftul, îi trezise îndoieli, aşa că nu mai era sigură nici ce credea ea însăşi.

Se întîmplase cu adevărat. Fir-ar să fie, *nu* era nebună. Nu era o alienată mintal care-şi ţinea folii de aluminiu pe cap ca să nu mai audă vocile extratereştrilor, pentru numele lui Dumnezeu! Era expertă în mitologie, scriitoare de succes, adultă responsabilă. Şi, adăugă ea începînd să se enerveze, era întreagă la minte. Se simţea mai întreagă, mai stabilă şi mai puternică decît oricînd în viaţa ei.

Nu se ascundea în apartament. Lucra. Avea un ţel, un obiectiv fascinant. Avea să le dovedească tuturor că nu-şi făcea iluzii. Avea să le demonstreze că putea sta pe picioarele ei, că era o femeie sănătoasă – sau, mă rog, moderat de sănătoasă –, cu un creier competent şi o voinţă puternică.

Ieşi în stradă, scoase telefonul celular şi formă un număr.

– Carrie? Tia la telefon. Programează-mi de urgenţă o vizită la salonul tău... Cînd? Acum. Chiar acum. Vin spre tine.

– Eşti sigură?

Carrie încă mai respira greu după goana cale de şase cvartaluri, de la biroul ei din Wall Street pînă la Bella Donna.

– Da. Nu.

Şedeau în două dintre fotoliile de piele ergonomice din sala de aşteptare a salonului şi Tia o strînse de mînă. Din boxe urla asurzitor muzica techno-rock, iar coafeza, o femeie slabă ca un ţîr şi îmbrăcată complet în negru, avea părul aranjat ca un înfiorător nor de culoare ciclamen.

Asaltată de mirosurile de peroxid, dizolvant de lac şi parfum supraîncălzit, Tia îşi simţea deja căile respiratorii blocîndu-se.

Zgomotul uscătoarelor de păr răsuna ca al unor motoare de avion. O păştea o migrenă, un colaps nervos, un stop respirator. Ce căuta acolo?

– Mai bine mă duc. Plec chiar acum.

Îşi căută inhalatorul în poşetă.

– Am să stau şi eu cu tine, Tia. Îţi voi fi alături la tot pasul.

Carrie îşi contramandase două întîlniri ca să vină cu ea.

– Julian e un geniu, îţi jur.

Îi strînse mîna liberă în timp ce Tia inspira din inhalator.

– Ai să simţi că eşti o femeie nouă. Poftim? întrebă, cînd Tia bălmăji ceva.

Lăsînd jos inhalatorul, Tia încercă din nou:

– Am spus că abia mă obişnuiesc cu cea veche. E o greşeală ce fac. M-am hotărît numai fiindcă mă supărasem tare pe doctorul Lowenstein. Ascultă, am să plătesc nota, dar...

– Julian vă aşteaptă, doamnă doctor Marsh, anunţă altă femeie subţire ca nuiaua, îmbrăcată tot în negru.

Oare cineva de-acolo cîntărea mai mult de cincizeci de kilograme? se întrebă Tia, înnebunită. Exista cineva peste douăzeci şi trei de ani?

– O conduc eu, Miranda, spuse Carrie cu vocea veselă a mamelor care-şi tîrăsc copiii spre scaunul dentistului, ridicînd-o pe Tia în picioare. Ai să-mi mulţumeşti pentru asta, ai încredere-n ce-ţi spun.

Vederea Tiei se împăienjeni cînd treceau pe lîngă cosmeticiene, cliente, vase negre lucitoare pline cu şampon şi vitrine sclipitoare etalînd zeci şi zeci de produse în cutii multicolore. Auzea ca prin vis frînturi de conversaţii amestecate şi chicoteli care sunau uşor dement.

– Carrie...

– Curaj. Fii tare.

O conduse pe Tia spre o boxă cubică spaţioasă, decorată în negru şi argintiu orbitor. Bărbatul care stătea lîngă fotoliul mare de piele era scund, suplu ca un ogar şi cu un păr blond albicios, tuns ca o caschetă de baie.

Cine ştie de ce, o ducea cu gîndul la un Eros de porţelan, ceea ce nu o încuraja deloc.

– Prin urmare, începu el cu un glas care muşca vocalele tăios ca un newyorkez de baştină, iat-o în sfîrşit şi pe Tia.

Îi privi faţa palidă, evaluîndu-şi prada.

– Louise! Vino aici puţin. Şezi.

– Mă gîndeam că poate...

– Şezi, i-o reteză el, apoi se aplecă spre Carrie s-o sărute pe obraz. Sprijin moral?

– Te cred.

– Carrie şi cu mine complotăm de-o veşnicie cum să te aducem pe scaunul ăsta.

O instală în fine, împingînd-o fără menajamente de-a-ndăratelea.

– Şi după cum se vede...

Îi atinse cu degetul o şuviţă de păr care i se desprinsese din coc.

– Ai venit taman la ţanc.

– Zău că nu cred c-am nevoie...

– Lasă-mă pe mine să judec de ce ai nevoie şi de ce nu.

Luă un pahar de vin dintre cele aduse de Louise şi i-l oferi.

– Cînd te duci la doctor, îi spui de ce ai nevoie?

– De fapt... hm, mda, îi spun. Dar...

– Ai nişte ochi superbi.

Tia clipi din ochii ei superbi.

– Da...?

– O linie a sprîncenelor excelentă. Splendidă osatură, adăugă el, începînd să-i atingă faţa cu vîrfurile netede ale degetelor sale reci. O gură sexy... Rujul nu se potriveşte, dar pe-asta o s-o rezolvăm noi. Da, avem aici o faţă de calitate. Părul... anost şi depăşit.

Din două mişcări îi smulse agrafele, lăsîndu-i părul să se reverse liber.

– Nu-ţi stă bine deloc. Te ascunzi după părul tău, draga mea Tia.

Învîrti fotoliul, întorcînd-o cu faţa spre oglindă, şi se

aplecă pînă ajunse cu obrazul lîngă al ei, aproape atingînd-o.

– Iar eu am să te expun la lumină.

– Aşa...? Dar nu crezi că... Ce ne facem dacă nu e nimic interesant de expus?

– Cred că te subestimezi, o dojeni el. Şi mai cred că oricine altcineva ar face acelaşi lucru.

Tia clipi încercînd să se acomodeze cu acest gînd şi constată că una dintre fetele-şnur îi şampona părul în lavaboul negru şi lucios. Pînă-i trecu prin minte să întrebe dacă foloseau produse hipo-alergenice, era prea tîrziu.

Apoi se pomeni din nou rezemată de spătar, cu faţa în direcţia opusă oglinzii şi un pahar de vin alb delicios în mînă. Julian îi vorbea. O întreba cu ce se ocupă, cu cine se întîlneşte, ce-i place şi ce nu. Ori de cîte ori îi dădea cîte un răspuns evaziv sau îl întreba ce făcea cu părul ei, îi punea o nouă întrebare.

La un moment dat, cînd făcu greşeala să privească în jos şi văzu duşumeaua plină cu grămăjoare de păr tăiat, începu să se sufoce. Prin faţa ochilor îi jucau punctişoare albe şi auzi de undeva departe vocea alarmată a lui Carrie.

În clipa următoare, Julian o aplecă pînă ajunse cu capul între genunchi, ţinînd-o astfel pînă ce bătăile inimii se calmară.

– Calm, iubito. Louise! Am nevoie de un prosop rece aici.

– Tia, Tia, revino-ţi!

Deschise ochii şi o văzu pe Carrie stînd pe vine în faţa ei.

– Ce...? Ce-i...

– E o tunsoare, în regulă? Nu o operaţie pe creier.

– Un eveniment traumatic rămîne un eveniment traumatic, comentă Julian, punînd un prosop rece şi umed pe ceafa Tiei. Iar acum vreau să te ridici încet. Respiră adînc. Aşa, vezi. Şi încă o dată. Şi-acum, ia spune-mi tu mie despre irlandezul ăla de care a pomenit Carrie.

– E o canalie, răspunse Tia cu voce slabă.

– Toţi sîntem.

Foarfecele începură să ţăcăne din nou, înfiorător de aproape de faţa ei.

– Zi mai departe.

Aşa că-i povesti, iar cînd văzu reacţia lui – şocată, fascinată, încîntată, atît de diferită de a lui Lowenstein – uită de păr.

– Incredibil. Ştii ce ai de făcut, nu?

Făcu ochii mari în timp ce Julian îi forfeca părul de la spate.

– Nu, ce...?

– Trebuie să te duci în Irlanda, să-l găseşti pe acest Malachi şi să-l seduci.

– Aşa trebuie?

– Neapărat. Îi dai de urmă, te vîri sub pielea lui pînă-i smulgi toate informaţiile importante despre statuete, apoi le adaugi la tot ce-ai descoperit singură şi le-ai luat-o tuturor înainte. O să adăugăm cîteva accente, să-l mai înviorăm un pic, mai ales în jurul feţei.

– Dar nu pot să mă duc aşa... hodoronc-tronc. Şi-n plus, nici nu-l interesez ca femeie. Şi, mai concret, nu se cuvine să folosesc sexul ca armă.

– Drăguţă, cînd o femeie îşi foloseşte sexul ca armă împotriva mea, eu de obicei îi sînt recunoscător. Ai o piele minunată. Cu ce ţi-o întreţii?

– A, păi, pe moment folosesc linia asta nouă de produse despre care am citit. Numai cu ingrediente naturale. Dar trebuie să le ţin la frigider, ceea ce mi-e cam incomod.

– Am eu ceva mai bun. Louise! BioDerm, tratament complet de îngrijire a pielii. Normal.

– O, dar ştii, eu fac întotdeauna un mic test înainte de a folosi ceva nou...

– Nici o grijă.

Înmuie o pensulă plată într-un bol şi o scoase plină de un smac vineţiu deschis.

– Capul pe spate şi relaxează-te.

Nu-i era uşor să se relaxeze cînd o femeie străină îi freca faţa cu cremă, iar părul – atîta cît îi mai rămăsese din el – îi

era năclăit şi plin de staniol. Şi nimeni n-o lăsa să se uite în oglindă.

Dar Julian îi mai dădu un pahar de vin, iar Carrie stătea la o lungime de braţ, loială.

Se lăsă cumva convinsă să i se ceruiască şi vopsească sprîncenele pentru a fi mai bine definite, iar după ce i se clăti părul, acceptă şi un tratament complet de machiaj. Cînd Julian ajunse să-i sufle-n cap cu foenul, era atît de obosită şi ameţită, încît aproape că picotea în scaun.

Cine susţine că o după-amiază la salon este un lux are un simţ pervers al umorului.

– Ţine ochii închişi, îi ordonă Julian – şi vinul îi mai făcu o tură prin cap cînd o învîrti cu fotoliul. Şi acum, deschide-i şi aruncă-i o privire Tiei Marsh.

Deschise ochii, se uită în oglindă şi o cuprinse o panică în stare pură.

Unde se dusese?

Femeia care o privea din oglindă avea părul ca o bonetă de aur, cu un breton cochet deasupra sprîncenelor arcuite spectaculos. Ochii-i erau enormi, de un albastru uluitor, iar gura senzuală, de un roşu îndrăzneţ. Iar cînd Tia o căscă uimită, femeia din oglindă o imită.

– Parc-aş fi... parc-aş fi Tinkerbell.

Julian lăsă iar capul lîngă al ei.

– Nu eşti prea departe de adevăr. Zînele sînt fascinante, nu-i aşa? Inteligente, agere şi imprevizibile. Aşa arăţi şi tu.

Faţa lui Carrie li se alătură în oglindă, astfel încît, o secundă, Tia îşi imagină buimăcită că avea trei capete, dintre care nici unul nu era al ei.

– Arăţi fabulos.

Pe obrazul lui Carrie se prelinse o lacrimă.

– Sînt atît de fericită... Tia, priveşte! Uită-te la tine cum arăţi cu adevărat!

– OK...

Trase adînc aer în piept.

– OK.

Şi ridică uşor mîna ca să-şi atingă ceafa.

– Mă simt atît de ciudat...

Scutură puţin din cap, rîse scurt...

– Mai uşurată... Dar nu arăt deloc ca mine.

– Ba arăţi. Asta-i ceea ce ascundeai. Dă-mi o legitimaţie cu fotografie, îi ceru Julian.

Nedumerită, Tia scoase portofelul din poşetă şi-i dădu cardul bancar.

– Pe care o preferi? întrebă el.

Privi fotografia, privi în oglindă.

– Tot ce ai folosit azi şi încă o întîlnire peste patru săptămîni.

Cheltuise o mie cinci sute de dolari. O mie cinci sute numai pentru un capriciu. Şi, îşi spuse ea şezînd în taxi cu sacoşa plină de articole cosmetice, nu se simţea deloc vinovată.

Se simţea însufleţită.

Abia aştepta să ajungă acasă şi să se vadă din nou în oglindă. Şi din nou. Pentru că mai avea pînă acolo, îşi strecură mîna în geantă şi deschise pudriera. Ţinînd oglinda în poşetă ca şoferul să nu vadă ce prostii făcea, o înclină să-şi prindă imaginea. Şi zîmbi.

Nu era deloc banală. Nici frumoasă, desigur, dar în nici un caz nu arăta ca o femeie obişnuită. Era chiar drăguţă într-un anume fel.

Absorbită, nu observă că se opriseră în faţa clădirii pînă cînd vocea înregistrată a lui Rosie O'Donnell îi aminti să nu-şi uite nimic în maşină. Stînjenită, Tia vîrî pudriera la loc în geantă, bîjbîi după banii pe care ar fi trebuit să-i aibă pregătiţi şi în cele din urmă, chinuindu-se cu sacoşa şi poşeta, coborî.

Imediat, poşeta îi căzu pe trotuar, obligînd-o să-i adune iar conţinutul la repezeală. Cînd se ridică, făcu un pas spre uşă şi fu cît pe ce să se ciocnească de un cuplu care se oprise chiar în faţa ei.

– Doamna doctor Marsh?

– Da? răspunse ea instantaneu, privind-o pe bruneta înaltă şi frumoasă care, se vedea bine, plînsese.

– Avem ceva de vorbit cu dumneavoastră, începu bărbatul, iar Tia înregistră accentul irlandez. Ridică privirea spre fața lui și observă asemănarea.

– Sînteți un Sullivan.

Rostise numele ca pe o obscenitate, cu dușmănie pătimașă.

– Într-adevăr. Sînt Gideon. Ea este Cleo. Putem veni un minut pînă la dumneavoastră?

– N-am nimic să vă spun.

– Doamnă doctor Marsh... îi puse el o mînă pe braț cînd Tia se întoarse să plece.

Se întoarse spre el cu o iuțeală și o furie care-i surprinse pe amîndoi.

– Ia-ți mîna de pe mine sau țip! Pot să țip foarte tare și foarte mult timp!

Fiind un om care înțelegea și respecta temperamentul femeilor, Gideon își retrase mîna, cu palma înainte, într-un gest împăciuitor.

– Știu că sînteți supărată pe Mal, și nu vă condamn pentru asta. Dar adevărul e că pe moment nu avem unde să mergem, nicăieri unde să fim în siguranță. Avem probleme.

– Nu mă interesează nici problemele și nici persoanele dumneavoastră.

– Las-o-n pace, Șmechere, spuse obosită Cleo, clătinîndu-se puțin din cauza whiskyului. Și-așa s-au dus toate pe apa sîmbetei...

– Dumneata ai băut!

Indignată – și uitînd prompt cele două pahare de vin – Tia adulmecă respirația lui Cleo.

– Da' știu că aveți obraz să veniți aici beți și să mă acostați pe stradă! Dă-te la o parte imediat, domnule Sullivan, pînă nu chem poliția.

– Mda, a băut.

Gideon, care începea să-și piardă cumpătul, o luă iar pe Tia de braț.

– Eu am îmbătat-o, fiindcă n-am găsit altă cale s-o amorțesc destul ca să suporte gîndul că cel mai bun prieten

al ei a fost asasinat. Omorît din cauza Celor Trei Parce, omorît din ordinul Anitei Gaye. Puteți să ne întoarceți spatele, doamnă doctor Marsh, dar asta nu vă face să fiți mai puțin implicată.

– E mort.

Vocea lui Cleo era surdă și plată, iar Tia distinse în tonul ei ravagiile durerii.

– Mikey e mort și oricît ai hărțui-o, înapoi nu-l mai aduci. Hai să mergem...

– Îi e rău și e obosită, îi spuse Gideon Tiei. Pentru ea vă rog – primiți-ne în casă. Trebuie să stea undeva să-și revină pînă mă gîndesc la ce avem de făcut.

– N-am nevoie de nimic...

– Fir-ar să fie, haideți... își trecu Tia o mînă prin părul proaspăt coafat. Intrați.

Le-o luă înainte și apăsă pe butonul liftului.

Nu era oare firesc că Malachi Sullivan găsise o cale de a-i distruge tocmai ziua victoriei?

– Vă sînt recunoscător, doamnă doctor Marsh.

– Tia.

În cabină, apăsă pe butonul etajului ei.

– Din moment ce sînt toate șansele ca prietena dumitale să-mi leșine în casă, de ce să ne formalizăm? Apropo, pe fratele dumitale îl urăsc.

– Înțeleg. Am să-i spun cu proxima ocazie cînd îl văd. Afară era să nu te recunosc. Mal mi-a spus că ai părul lung.

– L-am avut.

Îi conduse pe culoar spre apartamentul ei.

– Cum m-ai recunoscut?

– Păi, a mai spus că ești blondă, delicată și drăguță.

Pufnind nu tocmai distins, Tia deschise ușa.

– Puteți sta aici pînă-și mai revine, începu ea, punînd deoparte poșeta și sacoșa. Între timp, poți să-mi spui ce căutați aici și de ce vă așteptați să cred că Anita Gaye a omorît pe cineva.

Chipul lui Gideon se înăspri, iar Tia observă din nou asemănarea. Și Malachi avusese aceeași expresie de violență abia reținută în camera ei de hotel devastată, la Helsinki.

Or fi fost ei bărbați foarte atrăgători, cu glasuri melodioase, își spuse ea, dar asta nu însemna că nu erau periculoși.

– N-a făcut-o personal, dar ea e răspunzătoare. Cleo ar putea să se întindă undeva...?

– N-am nevoie să mă întind... Nu vreau să mă întind...

– Bine, atunci stai jos.

Tia se încruntă cînd Gideon o trase pe Cleo spre canapea. Glasul lui era aspru, observă, și nu prea blînd, în pofida muzicalității fermecătoare. Dar se purta ușurel cu bruneta, ca și cum ar fi fost o antichitate de sticlă fragilă.

Și avea dreptate s-o pună să se așeze, conchise Tia. Fata era albă ca moartea și tremura.

– Ești rece gheață, îl auzi ea spunîndu-i. Măcar o dată fă ce ți se spune. Picioarele sus.

I le ridică el însuși, apoi trase pledul de pe spătarul canapelei și o înveli.

– Îmi cer scuze, continuă, spre Tia. Nu puteam risca să mergem la un hotel, chiar dacă am fi avut destui bani la noi. De cînd s-a întîmplat totul, nici n-am avut timp să mă gîndesc. Era o misiune, înțelegeți...? O aventură pentru atingerea unui țel, cu unele dificultăți și cheltuieli, desigur, și riscul cîte unui pumn în mutră sau al unui șut în fund. Dar acum e altfel. Acum s-a făcut moarte de om.

– Mi-e rău...

Cleo se ridică de pe canapea, clătinîndu-se.

– Scuze... Mi-e foarte rău...

– Acolo, îi arătă Tia o ușă în stînga, simțind și ea un spasm de greață, prin simpatie, cînd Cleo se repezi spre baie. Gideon o urmă grăbit și se pomeni cu ușa trîntită în nas.

Rămase pe loc, privind-o neputincios, apoi își rezemă fruntea de toc.

– Cred că-i din cauza whiskyului. I l-am turnat pe gît, altă idee nu mi-a venit.

Și el suferea. Acum Tia vedea bine.

– Mă duc să fac un ceai.

Gideon dădu din cap.

– Ți-am fi recunoscători.

– Vino în bucătărie ca să te pot vedea și începe să-mi explici.

– Fratele meu a spus că ești o ființă fragilă, comentă Gideon, însoțind-o în bucătărie. De obicei nu se înșală chiar așa de tare.

– Tot el a mai declarat că una dintre cele mai respectabile comerciante de antichități din New York e o hoață. Iar acum tu pretinzi că a comis și o crimă.

– Nu pretind, este vorba de o crimă.

Cu mișcări nervoase, Gideon reveni la ușă, se uită spre baie, apoi se întoarse.

Fratele lui era mai stăpînit, remarcă Tia. Sau cel puțin așa părea.

– A luat ceva ce nu-i aparținea, continuă Gideon. Și, pentru că vrea mai mult, a ridicat miza mai presus de orice justificare. A murit un om. Un om pe care abia ieri l-am cunoscut, dar care mi-a oferit patul lui la rugămintea unei prietene. Un om care chiar azi-dimineață mi-a făcut micul dejun. Un om care și-a dat viața numai din loialitate față de o prietenă.

– Cum ai cunoscut-o pe Cleo?

– I-am dat de urmă în Europa.

– Ce rol are ea în toate astea?

– Are legătură cu a doua Parcă.

– Cum?

– Prin strămoși. Provine din familia White-Smythe. Unul dintre membrii familiei a fost colecționar, la Londra.

În regulă, medită Tia. În regulă. Încă o piesă din puzzle își găsise locul.

– Recunoști numele.

Afirmația lui Gideon îi dovedi Tiei că trebuia să-și mai exerseze talentul actoricesc.

– Te-ai interesat, așadar.

– Cred că în situația dată, eu sînt cea care ar trebui să pună întrebări.

– Iar eu le voi răspunde. Numai dacă aș putea să dau un telefon mai întîi. Trebuie să-mi anunț familia.

– Regret, nu se poate.

– Dau cu taxă inversă.

– Nu poți vorbi de la telefonul meu. E urmărit. Sau cred că e urmărit. Sau, poate, n-am totuși decît o halucinație imensă și complicată.

– Poftim? Urmărit? Vrei să spui că telefonul tău e urmărit?

– Potrivit spuselor altui vizitator-surpriză.

Se întoarse spre el.

– Una peste alta, cred că fac față foarte bine, ce zici? Vreau să zic, uită-te la mine, cu doi străini în apartament – una care tocmai vomită în baia mea, și unul care-mi îndrugă tot felul de fantasmagorii în bucătărie. Iar eu pregătesc un ceai. Cred că pînă și doctorul Lowenstein ar fi de acord că fac mari progrese.

– Nu te înțeleg...

– De ce m-ai înțelege? Mai bine spune-mi de ce crezi că Anita e răspunzătoare de moartea acelui om.

– Eu sînt răspunzătoare.

Cleo apăruse în ușă și se rezema cu ambele mîini de toc. Era încă foarte palidă, dar avea ochii limpezi.

– Dacă nu eram eu, acum ar mai fi trăit. Eu l-am amestecat.

– Iar eu te-am amestecat pe tine, îi aminti Gideon. Așa că poți foarte bine să mi-o pui mie în cîrcă.

– Aș vrea eu, da' nu ține. Pe tine te-am tras în piept. Aveam o justificare și urma să-ți primești partea, dar voiam să te fraieresc, și l-am atras și pe Mikey de partea mea. Probabil i-a pus să pîndească în stradă și cînd am coborît, după ce mă înțelesesem cu ea, Mikey a luat-o într-o parte, iar eu în cealaltă. S-au despărțit și s-au luat după noi, numai că eu l-am observat pe cel care mă urmărea și, fiind deșteaptă foc, am scăpat de el. Mikey, însă, habar n-avea de nimic, așa că s-a dus acasă și nenorocitul ăla l-a luat ca din oală. Dacă nu-l vedeau cu mine, nici n-ar fi știut de existența lui.

– Nici unul dintre noi nu s-a așteptat să recurgă la crimă, precizează Gideon.

– Ei bine, acum ne așteptăm.

O privi pe Tia.

– Dacă toate astea sînt adevărate, de ce nu v-ați dus la poliție?

– Și ce să spunem?

Gideon își îndesă mîinile în buzunare.

– Că bănuim că o femeie de afaceri respectabilă e direct răspunzătoare de asasinarea unui tînăr dansator negru? O crimă care a avut loc în timp ce ea era în cine știe ce loc public sau la o întîlnire? Și să le spunem că știm toate astea fiindcă a furat o statuetă de la Dublin și a acceptat să cumpere încă una? Cînd ne vor cere probe, cred că nu le putem răspunde decît că trebuie să ne creadă pe cuvînt. Fără-ndoială, au să se și repeadă să-i pună cătușele.

– Și totuși, vă așteptați ca eu să vă cred, comentă Tia, ridicînd de pe aragaz ibricul care clocotea.

– Și ne crezi? întrebă Gideon.

Se uită la el, apoi la Cleo.

– Da, probabil, dar mai întîi vreau să verific dacă în familia mea n-au existat cazuri de nebunie. Am în biroul de acolo o canapea extensibilă. O puteți folosi, la noapte.

– Mulțumim.

– Nu e pe gratis, îi mai spuse ea lui Gideon, luînd tava cu ceaiul. Din clipa asta încetez să mai fiu un pion și devin o participantă activă la această mică... misiune.

Cleo zîmbi, urmînd-o pe Tia care ducea tava în living.

– Cu alte cuvinte, Șmechere, domnișoara doctor tocmai te-a informat că ați devenit parteneri.

– Exact. Zahăr, lămîie?

12

Un accident...

Anita îi studia pe cei doi bărbați care veniseră la intrarea privată în cabinetul ei. Așa-i trebuia, pesemne, dacă o interesaseră mai mult mușchii decît creierii. Dar le dăduse

realmente o sarcină atît de simplă, cu cele mai clare instrucțiuni, parcă ar fi spus „mergi pe linia punctată"...

– Tipu' m-a luat peste picior...

Chipul ciupit de vărsat al lui Carl Dubrowsky, cel mai scund și mai îndesat dintre cei doi, avea o expresie bătăioasă. Fusese gorilă la un club înainte ca Anita să-l înroleze pentru a-i rezolva cîteva trebușoare mai insalubre.

Ea știuse că avea nevoie de o slujbă și n-ar face mofturi pentru cîteva mici detalii legale, deoarece fusese arestat de două ori pentru agresiune și abia scăpase de o acuzație de omor din culpă.

Asemenea activități nu dădeau bine într-un curriculum vitae.

Acum îl privea cum stătea în fața ei, într-unul dintre costumele Savile Row închise pe care le plătise. „Poți să-i îmbraci decent", își spuse ea, „dar tot nu poți ieși cu ei în lume."

– Aveai instrucțiuni, domnule Dubrowksy, s-o urmărești pe domnișoara Toliver și/sau pe oricine ar însoți-o la întîlnirea noastră. Și, lucrul cel mai important, să recuperezi bunul ce-mi aparține folosind mijloace de convingere de natură fizică, dacă se impuneau asemenea măsuri. Nu cred că ți-am dat instrucțiuni să fracturezi craniul cuiva.

– A fost un accident, repetă el îndărătnic. Eu m-am ținut după negru, și Jasper s-a luat după gagică. Negru' s-a dus acasă, cum ziceam. Io, am intrat după el, cum ziceam. Trebuia să-l moleșesc nițel, ca să fie atent la ce-l întrebam de sculptură. Am scotocit pîn' toată casa după ea, n-am găsit-o, așa că iar l-am luat la poceală.

– Și l-ai lăsat să răspundă la telefon.

– Mi-am zis c-o fi gagica și că dacă-l iau la trosneală cît e aia la telefon, poate-o să zică ea ceva – sau, cu Jasper după ea, poate se ducea să ia sculptura care o vreți dumneavoastră. Tipu' s-a pus pe urlat, că fugi, fă, că chestii, așa că i-am ars una la moacă. L-am nimerit cam rău, atîta tot. A căzut și el tot rău, și s-a dus dracu'.

– Te-am prevent să ai mai multă grijă cum vorbești,

domnule Dubrowksy, îl mustră rece Anita. Din cîte înțeleg, problema e că ai încercat ceva într-un domeniu în care nu te pricepi. Ai încercat să gîndești. Să nu se mai întîmple.

Făcu o pauză, oftînd ca după o grea suferință.

– Sînt foarte dezamăgită. Aveam mai multă încredere în dumneata. E a doua oară cînd nu reușești să te descurci cu o stripteuză de mîna a doua.

– E iute de picior. Și nici nu-i așa de proastă cum credeți.

Marvin Jasper era un individ cu chipul plat și părul tuns perie, la fel cum obișnuia să-l poarte în armată. Sperase ca de-acolo să ajungă în poliție, dar picase la proba psihologică. Nu-i trecuse nici acum supărarea.

– Se pare că are destulă minte ca să vă joace pe degete pe amîndoi. Iar acum ar putea fi oriunde, și Parca la fel.

Mai mult, își spuse ea, era implicată și poliția. Nu se îndoia că Dubrowsky fusese destul de nătărău ca să lase ceva indicii în urma lui. Amprente, fire de păr, ceva care să-l pună în legătură, pînă la urmă, cu crima. Ceva care, cel puțin în principiu, risca s-o implice și pe ea.

Iar așa ceva era inadmisibil.

– Domnule Jasper, vreau să te întorci și să ții sub supraveghere apartamentul acela unde a avut loc accidentul domnului Dubrowsky. Poate se întoarce acolo. Dacă o vezi, vreau s-o prinzi. Rapid și discret. Apoi mă anunți. Am un loc unde putem discuta afaceri între patru ochi. Domnule Dubrowsky, dumneata vii cu mine. Mergem să facem pregătirile pentru discuția aceea.

Unul dintre avantajele măritișului cu un bătrîn bogat era acela că bătrînii bogați aveau adesea nenumărate proprietăți. Iar afaceriștii inteligenți țineau adesea aceste holdinguri ascunse într-un labirint de corporații și firme întortocheate.

Antrepozitul din New Jersey era doar una dintre aceste numeroase proprietăți. Anita îl vînduse doar cu o zi înainte unui antreprenor care plănuia să deschidă acolo unul dintre acele magazine imense, cu prețuri reduse.

Un popas la cumpărături, își spuse ea, conducînd pe

asfaltul crăpat. Nu plănuia să cumpere nimic, dar îşi va rezolva sarcina cu un ultim popas.

– O să stea ici-şa mai ceva ca la mă-sa acasă, mormăi Dubrowsky – şi, în lumina slabă, rînji, cînd Anita îi ordonă înţepată să-şi controleze limbajul.

– O putem ţine aici cîteva zile dacă e necesar.

Anita porni spre rampele de descărcare, atentă să nu-şi agaţe tocurile Pradas în crăpături.

– Verifică securitatea ca să ne asigurăm că nu va scăpa după ce vom reuşi să o prindem.

– Gata, şefa.

– Uşile astea de la rampe funcţionează electric şi necesită un cod. Mă preocupă mai mult uşile laterale şi ferestrele.

Dubrowsky îşi supse buzele, privind zidul înnegrit de funingine al clădirii.

– Numa' o maimuţă poa' să iasă pe ferestrele alea, care mai are şi gratii.

Anita le studie ca şi cum i-ar fi analizat opinia. I-o fi lăsat Paul un mare număr de proprietăţi, dar ea avusese grijă să le examineze pe toate. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

– Şi uşile laterale?

Dubrowsky se îndepărtă greoi, dînd colţul. Prin betonul spart creşteau buruieni, iar zgomotul traficului de la intersecţie se auzea doar ca un vuiet îndepărtat. „Mai ceva ca la mă-sa acasă", repetă el, clătinînd din cap.

– E stricată broasca la uşa de-aici! anunţă el.

– Nu zău?

Ştia. Avea un inventar complet şi detaliat încă de la evaluarea pentru vînzare.

– Atunci avem o problemă. Mă întreb dacă e încuiată pe dinăuntru.

Dubrowsky împinse cu putere uşa, apoi ridică din umeri.

– O fi. Sau o fi blocată, sau aşa ceva.

– Ei bine, nu vom... Nu, se răzgîndi ea după o clipă. Mai bine să vedem dacă putem intra, ca să ştim ce e de făcut. Poţi s-o forţezi?

Dubrowsky era clădit ca un taur şi se mîndrea cu asta. Se

mîndrea destul ca să nu-i dea prin minte să se întrebe de ce nu descuia pur şi simplu afurisita aia de uşă.

Umărul trîntit în panoul gros de lemn îi alină orgoliul atît de dureros rănit în birou. O ura pe tîrfa asta, dar îl plătea bine. Da' asta nu-nsemna să-nghită să-l ia la trei păzeşte o muiere.

Şi-o imagină pe ea în locul uşii, dădu un şut şi broasca cedă.

– Foiţă! declară el. Aici o să trebuiţi să puneţi o uşă d-aia d-oţel, cu broască ca la poliţie, dacă vreţi să n-aveţi de furcă cu hoţii şi alte rahaturi.

– Ai perfectă dreptate. Înăuntru e întuneric. Am o lanternă în geantă.

– Staţi că priza-i acolo.

– Nu! Doar nu vrem să se ştie că sîntem aici, nu-i aşa?

Orientă fasciculul îngust al lanternei înăuntru, explorînd încăperea. Nu era decît o cutie de beton, întunecoasă, prăfuită şi cu miros de şobolani.

Perfectă.

– Acolo ce e?

– Unde?

– Acolo, în colţ, răspunse Anita, gesticulînd cu lanterna.

Dubrowsky se apropie şi dădu un şut nervos cu piciorul.

– Numa' o prelată veche. Dacă vreţi s-o ţinem aici mai mult timp, trebuie să vă gîndiţi la cum o să-i dăm de mîncare.

– Nu-ţi face dumneata griji cu asta.

– C-aici nu-i chineji care aduc de haleală la pachet, la doi paşi după colţ... începu el, întorcîndu-se.

Îi văzu pistolul în mînă, la fel de nemişcat ca lanterna.

– Ce dracu'?!

– Limbajul, domnule Dubrowksy, îl dojeni Anita, ţistuind dezaprobator.

Şi îl împuşcă.

O străbătu un fior cînd pistolul îi zvîcni în mînă, iar detunătura răsună cu ecou. Dubrowsky făcu un pas smucit spre ea, aşa că mai trase o dată, şi încă o dată. După ce căzu, Anita păşi cu multă grijă pe lîngă pîrîiaşul de sînge care se

forma pe pardoseală. Înclinînd capul ca şi cum ar fi examinat o bijuterie nouă într-o vitrină, îi mai trimise un ultim gloţ în ceafă.

Era pentru prima oară în viaţa ei cînd ucidea. Acum, că o făcuse – în condiţii perfecte – mîna îi tremura uşor şi respira accelerat şi superficial. Îi lumină pupilele cu lanterna, ca să fie sigură, absolut sigură. Raza şovăia puţin, dar se aplecă şi văzu că ochii lui Dubrowsky erau deschişi şi ficşi. Şi lipsiţi de vedere.

La fel arătase şi Paul după ce aşteptase deznodămîntul ultimului său atac de cord, cu flaconul de medicamente strîns în pumn. Pe aceea nu o considerase o crimă. Aceea, îşi spunea ea acum, venindu-şi în fire, fusese o probă de răbdare.

Păşi înapoi, luă mătura veche din colţ şi dădu cu ea prin praf, ştergîndu-şi meticulos urmele pantofilor. Scoase o batistă cu dantelă, şterse amprentele de pe coada măturii, apoi o aruncă şi închise uşa apucînd clanţa cu batista.

Nu se mai închidea bine, observă ea, după ce Dubrowsky o forţase. O spargere evidentă, o crimă evidentă.

În sfîrşit, şterse amprentele de pe pistolul Beretta neînregistrat al răposatului ei soţ şi-l aruncă în buruienile de lîngă curte, cît putu mai departe. Poliţia îl va găsi, fireşte. Voia să-l găsească.

N-o mai lega nimic de locul acela, decît faptul că soţul ei fusese cîndva proprietarul clădirii. Nimic n-o putea pune în legătură cu un pitic musculos şi crud care-şi cîştiga existenţa rupînd braţele altora. Nu existau documente de angajare, nici formulare fiscale, nici martori ai relaţiilor dintre ei. Cu excepţia lui Jasper. Şi nu se aştepta ca Jasper să alerge la poliţie cînd va afla că asociatul lui fusese împuşcat.

Nu, presimţea că Marvin Jasper va deveni un angajat de nădejde. Nimic nu se compara cu un mic stimulent pentru a-i inspira loialitate şi sîrguinţă.

Se întoarse la maşină, iar înăuntru îşi netezi părul şi-şi retuşă rujul.

Plecă gîndindu-se cît de adevărat era că, dacă vrei ca un lucru să fie bine făcut, trebuie să-l faci tu însuţi.

*

Jack se trezi în sunetul clopotelor de la biserică. Dangătele melodioase îl smulseră dintr-un somn adînc, peste cuvertura patului, făcîndu-l să simtă briza ce intra prin fereastra pe care o lăsase larg deschisă.

Îi plăcea mirosul cu iz de mare adus de vînt. Rămase cîteva clipe nemişcat, savurîndu-l, pînă cînd din zgomotul clopotelor nu se mai auzi decît ecoul.

Ajunsese în Cobh prea devreme ca să facă ceva mai productiv decît să admire portul şi să reţină în linii mari topografia locurilor.

Fostul port de unde, odinioară, atît de mulţi emigranţi îşi priviseră pentru ultima dată patria, era acum mai mult o staţiune turistică. Frumoasă ca o carte poştală ilustrată. De la fereastră, Jack vedea bine strada în pantă, scuarul şi apa. Cu altă ocazie ar fi stat să contemple pe îndelete peisajul, familiarizîndu-se cu pulsul vieţii locale şi cu oamenii. Îi plăcea acest aspect al călătoriilor, mai ales atunci cînd era neînsoţit.

Dar, în cazul de faţă, îl interesa doar un singur localnic: Malachi Sullivan.

Intenţiona să afle ceea ce trebuia să ştie, să facă a doua escală şi să se întoarcă la New York în maximum trei zile. Trebuia s-o supravegheze pe Anita Gaye, iar de la New York o putea face mai bine.

Cînd termina aici, avea de gînd să ia din nou legătura şi cu Tia Marsh. Femeia aceea putea şti mai mult decît credea sau mai mult decît îi spusese.

Lăsînd la o parte afacerile, înainte de plecarea din Cobh îşi va face timp pentru un pelerinaj. Se uită la ceas şi hotărî să comande o cafea şi un mic dejun uşor în cameră înainte de a face un duş.

Chelnerul de la serviciul de cameră avea un chip plin de pistrui.

– Nu că-i o zi minunată? comentă el, aranjînd masa. Nici că se putea mai bine pentru admirat peisajul. Dac-aveţi nevoie de vreun aranjament pentru vizitat, domnu' Burdett, hotelul

vă rezolvă cu plăcere. Mîine s-ar putea să plouă, aşa că n-ar strica să profitaţi de vremea bună cît o mai ţine. Şi-acum mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră?

Jack luă mica mapă cu nota de plată.

– Îl cunoşti pe un anume Malachi Sullivan?

– Aha, vasăzică vreţi un tur cu barca.

– Poftim?

– Vreţi să faceţi un tur cu barca pînă la capu' Kinsale, unde s-a scufundat *Lusitania*. Minunat pesaju', deşi locu-i cam trist, una peste alta. La vremea asta a anului, se fac trei ture pe zi. Pe primu' l-aţi piedut, da' al doilea pleacă la amiază, aşa c-aveţi timp berechet. Vreţi să vă rezervăm un loc?

– Mulţumesc.

Jack adăugă un bacşiş generos.

– Sullivan conduce personal turul?

– Un Sullivan sau altul, răspunse vesel băiatul. Acuma Gideon e plecat – ăsta-i al doilea fiu – aşa c-o să fie sau Mal, sau Becca, sau unu' de-ai lui Curry, care-s veri cu alde Sullivan. I-o firmă de familie şi fac treabă bună la banii care-i primesc. O să vă oprim un loc şi nu trebuie decît să fiţi în port la doişpe făr-un sfert.

Aşadar, îi mai rămînea timp pentru o mică plimbare.

Luă un bilet pentru croazieră de la recepţie, îl vîrî în buzunar şi ieşi. Porni în josul străzii abrupte, spre scuar, unde îngerul păcii stătea cu aripile desfăcute peste statuile pescarilor care-i jeleau pe morţii de pe *Lusitania*.

Era un memorial expresiv, îşi spuse el, cu oameni îmbrăcaţi aspru şi feţe marcate de durere. Oameni care-şi cîştigaseră traiul pe mare şi plîngeau după străinii răpiţi de ape.

Presupunea că era un sentiment tipic irlandez şi-l găsea foarte adecvat.

La colţul următor se înălţa un monument în memoria *Titanicului* şi al irlandezilor morţi la bordul său. În jur se aflau magazine, iar prăvăliile erau garnisite cu butoaie şi

coşuri pline de flori multicolore care făceau ca tristul tablou să arate pitoresc. Probabil că şi acest lucru era foarte irlandez.

Pe străzi, în magazine şi în afara acestora, oamenii se plimbau sau mergeau grăbiţi la treburile lor.

Străzile laterale urcau pe pantele colinelor impresionante, mărginite cu case colorate ale căror uşi se deschideau direct pe trotuarele înguste sau în grădiniţele din faţă, mici cît palma.

Deasupra, cerul era de un albastru intens şi pur, oglindindu-se în apele Golfului Cork.

La chei erau amarate ambarcaţiuni – acelaşi chei, cum scria în broşură, folosit şi pe vremea cînd navigau vapoarele uriaşe ale liniilor White Star şi Cunard.

Coborî la doc şi aruncă o primă privire spre vasul de croazieră al lui Sullivan.

Părea să aibă cam douăzeci de locuri şi arăta ca un vaporaş de agrement, cu o tendă roşie întinsă deasupra punţii pentru a apăra pasagerii de soare – sau de ploaie, presupuse el. Şi scaunele erau tot roşii, contrastînd vesel cu albul bordajului. Inscripţia roşie de la prova o identifica drept *Fecioara din Cobh*.

La bord se afla deja o femeie, iar Jack o văzu numărînd vestele de salvare şi pernele scaunelor, bifîndu-le pe o planşetă.

Purta blugi decoloraţi, aproape albi pe alocuri, şi un pulover de un albastru viu, cu mînecile ridicate pînă la coate. Îmbrăcată astfel, părea zveltă şi mlădioasă. De sub şapca albastră se revărsa o claie de bucle pînă la umeri – un păr de culoarea pe care mama lui ar fi numit-o „blond-roşcat ca fraga".

Cozorocul şepcii şi ochelarii de soare îi ascundeau aproape complet faţa, dar ceea ce se vedea – o gură cu buze pline, nerujate, şi o bărbie cu linie fermă – nu arăta deloc rău.

Vasul se legăna la chei, dar fata înaintă cu paşi repezi şi siguri, continuînd inspecţia pe punte.

În nici un caz nu era Malachi Sullivan, deduse Jack, dar trebuia să aibă o legătură cu el.

– *Ahoy, Fecioara...!* strigă, aşteptînd pe chei pînă cînd fata întoarse capul şi îl văzu.

– *Ahoy,* cheiul. Vă pot ajuta cu ceva?

– Vin în croazieră.

Scoase biletul din buzunar şi-l ridică, ţinîndu-l în vîntul care-l flutura.

– Pot să urc la bord acum?

– Sigur, dacă doriţi. Plecăm abia peste vreo douăzeci de minute.

Fata vîrî mica planşetă sub braţ şi se apropie, pregătindu-se să-i întindă mîna pentru a-l ajuta să păşească de pe chei pe punte. Apoi îşi dădu seama că nu avea nevoie. Omul se mişca mlădios şi era destul de robust, conchise ea. Ba chiar foarte robust, îşi mai spuse, admirîndu-i constituţia.

Îi admira şi geaca de piele, zgîriată şi suplă după o îndelungă folosire. Avea o slăbiciune pentru textura de calitate.

– Biletul vi-l dau dumneavoastră? întrebă el.

– Mie, da.

Luă biletul, apoi întoarse filele de pe planşetă pînă la lista pasagerilor.

– Domnul Burdett, nu?

– Eu sînt. Iar dumneavoastră sînteţi...

Fata ridică privirea, apoi mută iar planşeta pentru a-i strînge mîna.

– Eu sînt Rebecca. Azi am să vă fiu căpitan şi ghid. Încă n-am pus de ceai, dar va trebui să-l pregătesc curînd. Făceţi-vă comod. E o zi minunată pentru croazieră şi voi avea grijă să vă simţiţi cît mai bine.

„Nici nu mă aştept la altceva", reflectă Jack. Rebecca – Becca, pe scurt, Sullivan. Avea o mînă mică, dar aspră, cu strînsoare fermă. Şi o voce ca de sirenă.

După ce prinse planşeta într-o scoabă, Rebecca se îndreptă spre pupa, unde intră într-o mică bucătărie de bord. Cînd Jack o urmă, îi aruncă peste umăr un zîmbet prietenos.

– Vasăzică e prima dumneavoastră vizită în Cobh?

– Da. E foarte frumos aici.

– Este, într-adevăr.

Puse un ibric pe singurul ochi al aragazului, apoi scoase cele necesare pentru ceai.

– Unul dintre giuvaierurile Irlandei, ne place să credem. Veţi afla cîte ceva din istoria locală pe drum. În croaziera asta vin doar doisprezece pasageri, aşa că voi avea timp destul să vă răspund la întrebări. Sînteţi din America?

– Da. De la New York.

Gura ei se arcui în jos, îmbufnată.

– În ultima vreme, toţi se duc sau vin de la New York.

– Mă scuzaţi?

– A, nimic, ridică ea din umeri. Şi fratele meu a plecat la New York azi-dimineaţă.

„Fir-aş al naibii!" îşi spuse Jack, dar expresia lui rămase neschimbată.

– E în vacanţă?

– Nu, cu afaceri. Dar tot o să vadă oraşul, nu? Iar. Şi eu, niciodată...

Îşi scoase ochelarii de soare, agăţîndu-şi-i de pulover, şi turnă apa pentru ceai.

Acum Jack putea să-i vadă faţa bine, de aproape. Era mai arătoasă, îşi spuse el, mult mai arătoasă decît se aşteptase. Avea ochii de un verde ceţos şi rece, contrastînd cu pielea albă şi pură ca marmura. Şi mirosea – se afla destul de aproape ca să-i simtă mirosul – a piersici şi miere.

– E foarte interesant, nu-i aşa, în New York City? Atîţia oameni, atîtea clădiri... Magazine, restaurante şi teatre, de toate pentru toţi îngrămădite la un loc. Tare-aş mai vrea să le văd şi eu. Mă scuzaţi, ceilalţi încep să stea la coadă pe chei. Trebuie să-i îmbarc.

Jack rămase la pupa, întorcîndu-se încet să se uite după ea.

Rebecca îi simţi privirea în timp ce primea pasagerii la bord, urîndu-le bun-venit. După ce se instalară, se prezentă şi făcu anunţurile obligatorii de securitate. Chiar cînd clopotele catedralei începeau să sune de amiază, porni motorul.

– Mulţumesc, Jimmy!

Îi făcu semn cu mîna docherului care desprinse parîma, apoi scoase vasul din port. Pilotînd cu o mînă, ridică un microfon.

– În următoarele minute o să se ocupe de dumneavoastră mama mea, Eileen. S-a născut aici, în Cobh, deşi ne este interzis să menţionăm anul fericitului eveniment. Şi părinţii ei s-au născut tot aici, şi ai lor, înainte-vreme. Aşa că are toate motivele să cunoască locurile şi istoria lor. Întîmplător, şi eu ştiu cîte ceva, aşa că dacă aveţi întrebări, după ce va termina de vorbit, le puteţi pune. Avem noroc de o zi frumoasă, senină, aşa că vă puteţi aştepta la o călătorie plăcută şi fără probleme. Sper să vă facă plăcere.

Ridică mîna şi puse în funcţiune înregistrarea prelegerii ţinute de mama ei, apoi se aşeză să se bucure şi ea de plimbare. În timp ce glasul lui Eileen vorbea despre minunatul golf natural din Cobh sau despre îndelungata sa vitalitate ca port în care se adunaseră cîndva navele în timpul războaielor napoleoniene, precum şi ca principal punct de plecare a emigranţilor din ţară, Rebecca mînuia cîrma astfel încît pasagerii să poată vedea oraşul din larg, apreciindu-i just farmecul, aşa cum stătea în căuşul său de pămînt, cu străzile urcînd abrupt spre marea catedrală neocatolică ce îşi arunca umbrele peste toate.

Era o operaţiune abilă, elegantă chiar, îşi spuse Jack. Şi, tot timpul, plină de farmecul simplităţii. Fiica ştia să manevreze nava, iar mama ştia să ţină o conferinţă, dînd impresia că spune o poveste.

Nu auzea nimic nou. Studiase atent zona. Dar vocea prietenoasă din difuzoare făcea ca totul să pară mai intim. Era un talent rar.

Croaziera era liniştită, conform promisiunii, iar peisajele ireproşabile. Cînd Eileen Sullivan începu să vorbească despre ziua de şapte mai, Jack mai că putu vedea aievea cele întîmplate. O zi însorită de primăvară, marele vas de linie plutind maiestuos pe mare, cu mulţi pasageri pe punte, privind – la fel ca el – spre coastele irlandeze.

Apoi dîra subţire de spumă albă a torpilei săgetînd spre tribord, la prova. Prima explozie de sub linia de plutire. Şocul, deruta... Coşmarul. Şi imediat după aceea, a doua explozie, sub duneta din faţă.

Ploaia de resturi peste oameni nevinovaţi; rostogolirea trupurilor neputincioase, în timp ce nava se înclina. Iar, în cele douăzeci de minute de groază care urmaseră, laşitatea şi eroismul, miracolele şi tragediile.

Cîţiva pasageri făceau fotografii sau filmau cu camerele video. Observă că unele femei aveau lacrimi în ochi. Jack privea suprafaţa netedă a mării.

„Din tragedie şi moarte, continua Eileen, *s-au ivit viaţa şi speranţa. Propriul meu străbunic se afla pe* Lusitania *şi, prin mila lui Dumnezeu, a supravieţuit. A fost adus în Cobh şi îngrijit de o fată bună şi frumoasă care i-a devenit apoi soţie. Nu s-a mai întors niciodată în America, nici nu s-a dus în Anglia, cum plănuise. În schimb, s-a stabilit în Cobh, care pe-atunci se numea Queenstown. Datorită acelei zile cumplite mă aflu eu aici, ca să vă povestesc totul. În timp ce jelim morţii, învăţăm să ne bucurăm pentru cei vii şi să respectăm mîna sorţii."*

Interesant, îşi spuse Jack şi, în tot restul croazierei, o observă atent pe Rebecca.

Fata răspundea la întrebări, glumea cu pasagerii, invita copiii să vină şi s-o ajute să piloteze nava. Pentru ea era o muncă de rutină, reflectă Jack, monotonă chiar. Dar o făcea să pară distractivă şi mereu nouă.

Un alt talent, conchise el. Se părea că toţi cei din familia Sullivan erau plini de talente.

Puse şi el o întrebare sau două, vrînd să o facă să-i reţină prezenţa. Cînd aduse nava înapoi la acostare, socoti că nu aruncase banii de pomană.

O aşteptă în timp ce vorbea cu pasagerii care debarcau şi se fotografia cu ei.

Avu grijă să rămînă ultimul.

– Excelentă croazieră, o felicită el.

– Mă bucur că v-a plăcut.

– Mama dumitale are un mare talent de a da viață la tot ceea ce spune.

– Într-adevăr.

Mulțumită, Rebecca își dădu șapca pe ceafă.

– Mama scrie textul broșurilor, reclamele și așa mai departe. E foarte înzestrată în materie de cuvinte.

– Azi mai ieși?

– Nu, am terminat pînă mîine.

– Plănuiam să mă duc pînă la cimitir. Mi se pare cel mai potrivit mod de a-mi completa vizita. Și aș avea nevoie de un ghid.

Sprîncenele Rebeccăi se înălțară.

– Nu aveți nevoie de un ghid pentru asta, domnule Burdett. Are tăblițe indicatoare, iar faptele istorice sînt scrise și ele în broșură.

– Dumneata știi mai mult decît scrie în broșură. Și mi-ar plăcea să-mi ții companie.

Fata țuguie buzele, studiindu-l.

– Ia spuneți-mi, aveți nevoie de un ghid, sau de o fată?

– Dacă vii cu mine, o să le am pe amîndouă.

Rîzînd, Rebecca se lăsă în voia primului impuls.

– Bine, atunci am să vin. Dar mai întîi trebuie să trec pe undeva.

Cumpără flori, suficiente pentru ca Jack să se simtă dator să ducă și el o parte. În timp ce mergeau, saluta oamenii sau le răspundea.

Părea ea cam subțirică în puloverul larg, dar urca pantele abrupte fără efort și, pe tot drumul de trei kilometri, vorbi întruna fără să se oprească să-și tragă sufletul.

– Din moment ce tot cochetați cu mine, domnule Burdett...

– Jack.

– Din moment ce tot cochetezi cu mine, Jack, voi presupune că nu ești căsătorit.

– Nu sînt. Din moment ce întrebi, voi presupune că are importanță pentru tine.

– Sigur că are. Nu cochetez cu bărbații căsătoriți.

Înclină capul și îl privi în față.

– În general nu prea am de-a face cu bărbați străini, dar acum fac o excepție fiindcă-mi place cum arăți.

– Și mie îmi place cum arăți tu.

– Mă gîndeam eu, de vreme ce-n timpul croazierei te uitai mai mult la mine decît la peisaj. Nu pot spune că m-a deranjat. De unde ai cicatricea asta de-aici? îl întrebă, bătîndu-se cu degetul lîngă gură.

– De la o neînțelegere.

– Și mai ai multe?

– Cicatrice sau neînțelegeri?

Rebecca rîse.

– Neînțelegeri care se lasă cu cicatrice.

– Pînă acum, nu.

– Cu ce te ocupi în America?

– Am o firmă de pază și securitate.

– Serios? Bodyguarzi, cum ar veni?

– Ăsta-i doar un aspect. Ne ocupăm în primul rînd de securitatea electronică.

– Îmi place mult electronica.

Cînd îl văzu privind-o indulgent, miji ochii.

– Nu te uita așa la mine. Dacă-s femeie, nu înseamnă că nu mă pricep la aparatură. Te ocupi de case particulare sau de clădiri, cum ar fi băncile ori muzeele?

– De ambele. Tot felul. Avem filiale în toată lumea.

De regulă nu se lăuda cu firma lui. Dar ei voia să-i spună. La fel cum, își dădu el seama cam abătut, un fundaș de liceu ar fi vrut s-o impresioneze pe șefa galeriei.

– Și sîntem cei mai buni. În doisprezece ani ne-am extins de la o reprezentanță în New York la douăzeci pe plan internațional. Mai așteaptă cinci ani și, cînd oamenii se gîndesc la securitate, vor zice „Burdett" la fel cum toate batistele de hîrtie sînt „Kleenex".

Rebeccăi nu i se părea lăudăroșenie, ci mîndrie. Și știa să aprecieze corect și să respecte mîndria cuiva pentru propriile împliniri.

– E un sentiment plăcut să te realizezi prin forțe proprii.

Şi noi am făcut la fel – la o scară mai redusă, desigur. Dar ne convine de minune.

– Familia ta? întrebă el, amintindu-şi că nu trebuia să se îndepărteze de subiect.

– Da. Întotdeauna ne-am cîştigat existenţa pe mare, dar numai din pescuit. Apoi, am reuşit să ne luăm un vas de croazieră. Doar unul pentru început. Pe tata l-am pierdut acum cîţiva ani şi ne-a fost foarte greu. Dar, cum îi place mamei mele să spună, în tot răul e şi un bine. Aşa că am început să gîndesc. Aveam banii de pe asigurare. Mai aveam şi capete bune, şi spinări tari. Turismul a ajutat Irlanda să se ridice, economic vorbind. Aşa că am făcut tot ce-am putut ca să investim şi noi în zona asta.

– Croaziere turistice.

– Exact. Singura navă pe care o aveam aducea cîştiguri rezonabile. Dar, dacă foloseam banii ca să cumpărăm încă două, cu atît mai bine. Am calculat investiţia şi beneficiile potenţiale şi toate celelalte. Aşa că acum Sullivan Tours are trei nave de croazieră şi una de pescuit. Şi cred că e timpul să adăugăm încă un pachet, care să includă exact ceea ce facem noi doi acum. O plimbare cu ghid pe drumul funerar şi prin cimitir, unde sînt înmormîntaţi morţii de pe *Lusitania.*

– Tu te ocupi de partea cu afacerile?

– Păi, Mal se ocupă de partea cu oamenii – publicitatea şi relaţiile cu publicul, el se pricepe cel mai bine. Gideon ţine contabilitatea, fiindcă asta l-am pus să facă, dar preferă să supervizeze întreţinerea şi reparaţiile, pentru că are spirit organizatoric şi nu suportă nimic care nu-i în perfectă stare de navigaţie, ca să zic aşa. Mama mea ţine conferinţele, rezolvă corespondenţa şi ne împiedică să ne omorîm între noi. Iar eu, eu sînt cea cu ideile.

Făcu o pauză, arătînd spre pietrele funerare şi iarba înaltă din cimitir.

– Nu vrei să hoinăreşti puţin de unul singur? Celor mai mulţi aşa le place. Gropile comune sînt mai în faţă, sub fagii de-acolo. La început erau ulmi, dar i-au înlocuit fagii. Mormintele sînt însemnate cu trei lespezi de gresie şi plăci

de bronz, şi mai sînt încă douăzeci şi opt de morminte individuale, ale celor care au fost identificaţi. Unele sînt goale, fiindcă trupurile n-au fost găsite niciodată.

– Astea sînt pentru ei? întrebă el, arătînd florile.

– Astea, răspunse Rebecca, luîndu-i-le din braţe, sînt pentru morţii mei.

13

Cimitirul se afla pe o colină înconjurată de văi verzi. Pietrele funerare erau pătate de licheni, iar unele erau atît de vechi încît vînturile şi ploile şterseseră inscripţiile gravate pe ele. Unele stăteau drepte ca soldaţii, altele erau înclinate ca nişte oameni beţi.

Faptul că stăteau în ambele poziţii, că nu exista nici o ordine statică nicăieri îl făcea pe Jack să găsească privelişte şi mai impresionantă.

Iarba, încă deasă, creştea în smocuri înalte şi răspîndea o mireasmă vie, unduindu-se în briză. Şi pe nenumărate morminte creşteau sau erau depuse flori. Unele coroane erau adăpostite în vitrine de plastic transparent, altele conţineau sticluţe cu apă sfinţită aduse de la biserică.

Jack găsea acel sentiment pe cît de înduioşător, pe-atît de ciudat. Cu ce-i putea ajuta apa sfinţită pe ocupanţii unui cimitir?

Vedea flori proaspete răsărind pe sub pietre vechi de nouăzeci de ani şi mai bine. Cine, se întreba el, le aducea margarete celor morţi, morţi de mult?

Pentru că nu avea cum să refuze rezonabil cererea explicită a Rebeccăi de a rămîne puţin singură, porni prin cimitir spre covorul verde strălucitor de iarbă bine îngrijită de sub fagi. Văzu pietrele cu plăcile lor de alamă. Citi inscripţiile.

Pînă şi o inimă de piatră ar fi fost mişcată. Inima lui Jack, ţinută în frîu, considera el, nu era de piatră. Exista acolo o

legătură, chiar şi pentru el, şi se întrebă de ce aşteptase atîta timp ca să vină în locul acela, să stea cu picioarele pe pămîntul acela.

Soarta, îşi spuse. Bănuia că, din nou, mîna sorţii era cea care alesese momentul.

Privi înapoi, peste pietre, peste iarbă, şi o văzu pe Rebecca punînd încă un buchet de flori pe alt mormînt. Îşi scosese şapca din respect pentru răposaţi şi o vîrîse în buzunarul de la spate. Părul ei, de culoarea aceea delicată, auriu-roşcată, flutura în briza care-i unduia iarba la picioare. Avea buzele arcuite într-un zîmbet discret şi tainic, privind spre piatra de căpătîi.

Şi, uitîndu-se la ea peste iarba unduitoare, peste pietrele sumbre, Jack simţi o tresărire – una singură, dar puternică – în inima sa ţinută în frîu. Deşi zguduit, nu era un om care să nu ia în seamă necazul, indiferent în ce formă. Porni spre Rebecca.

O văzu ridicînd capul şi, deşi gura ei păstra arcuirea aceea blîndă, îşi dădu seama că devenise mai atentă. Oare şi ea simţise? se întrebă. Atracţia aceea stranie, aproape – dac-ar fi fost să creadă în asemenea lucruri – un fel de recunoaştere.

Cînd ajunse la ea, Rebecca mută ultimele două buchete de flori în mîna cealaltă.

– Pămîntul sfinţit e foarte puternic.

Jack dădu din cap. Da, înţelese el. Simţise şi ea.

– Mi-ar fi greu să te contrazic în clipa asta.

Vorbind, Rebecca îi studia faţa, liniile dure şi adînci ale acelui chip care, luate la un loc, îl făceau să nu fie tocmai chipeş, sau poate puţin mai mult decît atît. Şi ochii lui – ochi misterioşi, parcă învăluiţi în fum.

Ştia anumite lucruri, era sigură. Iar unele dintre ele erau miraculoase.

– Crezi în putere, Jack? Nu aceea pe care-o aduc muşchii sau poziţia socială. Genul de putere care provine de undeva din afara omului, ca şi dinlăuntrul său.

– Cred că da.

De astă dată dădu din cap.

– Şi eu. Tatăl meu e aici.

Îi arătă un monument de granit negru cu numele lui Patrick Sullivan.

– Părinţii lui mai trăiesc în Cobh, ca şi ai mamei mele. Iar acolo sînt străbunicii mei, John şi Margaret Sullivan, Declan şi Katherine Curry. Şi părinţii lor sînt tot aici, puţin mai încolo, dincolo de mormîntul tatei.

– Le aduci flori tuturor?

– Cînd vin încoace, da. Ăsta-i ultimul loc unde mă opresc. Stră-străbunicii mei din partea mamei.

Se lăsă jos să depună florile la baza fiecărei pietre.

Jack privi peste capul ei şi citi numele.

Soarta, îşi spuse el din nou. Căţea vicleană...

– Felix Greenfield?

– Nu vezi prea multe nume ca Greenfield în cimitirele irlandeze, nu-i aşa?

Se ridică rîzînd uşor.

– El a fost cel despre care vorbea mama mea în timpul croazierei, supravieţuitorul de pe *Lusitania* care s-a stabilit aici. Aşa că el e ultimul la care mă opresc, pentru că dacă n-ar fi scăpat cu viaţă în ziua aceea, eu n-aş fi aici ca să-i aduc flori. Ai văzut ceea ce te interesa?

– Pînă acum, da.

– Ei, atunci vino cu mine acasă să bei un ceai.

– Rebecca.

Îi atinse braţul cînd ea se întoarse să plece.

– Am venit aici ca să vă caut pe voi.

– Pe noi?

Rebecca îşi strînse părul, făcînd un efort să vorbească liniştit, în pofida tresăririi neaşteptate.

– E foarte romantic ce spui, Jack.

– Mai bine zis, am venit în căutarea lui Malachi Sullivan.

Veselia din ochii ei se stinse.

– Ai venit după Mal? De ce?

– Soarta.

Observă frica străfulgerîndu-i pe faţă – după care, cu admiraţie, o văzu devenind dură şi rece ca gheaţa.

– Poți să te întorci la New York și să-i spui Anitei Gaye că aștept să mă pupe-n fund, în drum spre iad.

– Aș face-o cu plăcere, dar nu mă aflu aici datorită Anitei. Sînt colecționar, și am un... interes personal față de Parce. Ofer la fel de mult ca Anita, plus încă zece la sută.

– Vrei să ne plătești? Să plătești?

Obrajii ei se înroșiseră de furie. O, cînd se gîndea cum vibrase și cîntase totul în trupul ei doar privindu-l!

– Tîrfa aia hoață! Poftim! Uite ce-ai făcut, m-ai făcut să înjur lîngă mormîntul strămoșului meu mort. Și dacă tot am început, voi merge pînă la capăt, spunîndu-ți să te duci și tu dracului!

Jack oftă, în timp ce Rebecca ocoli mormintele și porni spre ieșirea din cimitir.

– Ești o femeie de afaceri, îi reaminti cînd o ajunse din urmă. Așa că hai să-ncercăm să avem o discuție. Dacă nu reușim, îți atrag atenția că sînt mai puternic decît tine. Nu mă face să ți-o dovedesc.

– A, așa merge? se întoarse ea brusc spre el. Mă amenințI și vrei să faci uz de forță? Ei bine, încearcă numai, să vedem dacă nu te-alegi cu încă o cicatrice drept răsplată!

– Chiar acum ți-am cerut să nu mă faci să folosesc forța, îi aminti el. De ce-a plecat fratele tău la New York azi-dimineață?

– Nu-i treaba ta!

– De vreme ce am venit cale de trei mii de mile ca să-l văd, cred că e al dracului treaba mea.

Preferînd să nu se joace cu focul, continuă pe un ton calm și rezonabil:

– Și pot să-ți spun că, dacă s-a dus s-o întîlnească pe Tia Marsh, nu va avea parte de o primire prea călduroasă.

– Că multe mai știi! Află că ea i-a plătit drumul. Cu împrumut, adăugă ea, trăgîndu-și nasul. Nu sîntem nici profitori, nici calici. Și a fost aproape bolnav de cînd l-a sunat Gideon ca să-i spună despre crimă.

– Ce?

De astă dată, mîna lui îi strînse brațul ca într-o menghină.

– Care crimă?

Era furioasă ca o viespe și-i venea să-l scuipe și să-l ia la șuturi. Ticălosul ațîțase ceva în ea, începuse s-o stîrnească de cînd aruncase acel prim *ahoy* de pe mal. Dar acum vedea în el și altceva – ceva rece și hotărît. Și își dădea seama că auzea pentru prima dată despre crimă.

– Pe naiba, nu-ți spun nimic pînă nu aflu cine ești și ce vrei.

– Sînt Jack Burdett.

Își scoase portofelul și-i arătă permisul de conducere.

– New York City. Burdett Securities and Electronics. Dacă ai computer, poți să mă cauți pe Net.

Rebecca luă portofelul și-i studie permisul.

– Sînt colecționar, cum ți-am spus. Am onorat o comandă de securitate pentru „Morningside Antiquities" și le-am fost și client. Anita a încercat să mă ademenească cu Cele Trei Parce, știind că mă interesează asemenea lucruri și sînt înclinat să cercetez.

Cum Rebecca se uita în continuare prin portofelul lui, Jack făcu un efort să nu-și piardă răbdarea. Apoi i-l smulse din mînă și-l vîrî la loc în buzunar.

– Greșeala Anitei a fost aceea că a presupus că le voi găsi pentru ea sau că-mi poate învinge propriile măsuri de securitate ca să mă urmărească. Cine naiba a murit?

– N-ajunge atît. Am să te caut pe Web. Dă-mi voie să-ți spun ceva, Jack – și eu sînt înclinată să cercetez!

– Tia Marsh, spuse el, însoțind-o în josul colinei. Ai spus că a plătit drumul fratelui tău la New York. Înseamnă că e totu-n regulă cu ea?

Rebecca îi aruncă o privire piezișă.

– E bine și nevătămată din cîte știu. O cunoști, nu-i așa?

– N-am întîlnit-o decît o dată, dar mi-a plăcut. Li s-a întîmplat ceva părinților ei?

– Nu. E vorba de cu totul altcineva, și nu-ți dau nici un nume pînă nu mă asigur că nu ești și tu implicat.

– Vreau Parcele, dar nu atît de mult încît să omor pe cineva

pentru ele. Dacă e mîna Anitei, lucurile iau o cu totul altă întorsătură.

– După cum vorbeşti, pari s-o crezi capabilă de aşa ceva.

– E un păianjen, spuse simplu Jack. Soţul ei mi-a plăcut, am lucrat cîte ceva pentru el. Şi pentru ea am lucrat. Nu-s obligat să-mi placă toţi clienţii. Fratele tău cum a ajuns să se încurce cu ea?

– Fiindcă i-a...

Se întrerupse, încruntată.

– Nu-ţi spun. De unde ştii numele lui Malachi dacă nu de la ea?

– L-a menţionat Tia.

Un timp continuară drumul în tăcere.

– Ascultă, reluă el, tu şi familia ta păreţi a avea aici o firmă care merge bine. Ar trebui să renunţaţi la toată povestea asta. Sînteţi mult sub nivelul Anitei.

– Nu mă cunoşti nici pe mine, nici nivelul meu. Pînă să se termine, Cele Trei Parce vor fi ale noastre, îţi promit. Iar dacă eşti un colecţionar atît de interesat, poţi să-ncepi să-ţi pregăteşti oferta.

– Parcă spuneai că nu vă interesează banii.

Sesizînd umorul din glasul lui, Rebecca nu se mai zbîrli.

– Sînt femeie de afaceri, Jack, cum singur ai spus. Şi pot să negociez la fel de bine ca oricine. Mai bine decît mulţi. Am făcut şi eu cercetări despre Parce. O licitaţie pentru tot setul, la „Wyley's" sau la „Sotheby's", ar putea porni de la douăzeci de milioane de dolari americani. Chiar mai mult dacă se face publicitatea cuvenită.

– Un set incomplet, chiar şi două din trei, ar obţine doar o fracţiune infimă – şi numai din partea unui colecţionar interesat.

– Le vom avea pe toate trei. Aşa a fost hărăzit.

Jack nu mai insistă, urcînd alături de ea o pantă prelungă spre marginea oraşului. În vîrf se afla o casă frumoasă, cu o grădină minunată în care lucra o femeie încîntătoare.

Femeia se ridică şi duse mîna streaşină la ochi. Cînd zîmbi în semn de salut, Jack observă asemănarea cu Rebecca.

– Ei, Becca iubito, ce-ai adus cu tine?

– Jack Burdett. L-am invitat la un ceai înainte să ştiu că-i un mincinos şi un escroc.

– Chiar aşa?

Zîmbetul lui Eileen nu suferi nici o schimbare.

– Ei, o invitaţie rămîne o invitaţie la urma urmei. Eu sînt Eileen Sullivan.

Îi întinse mîna peste poarta grădinii.

– Mama acestei creaturi necioplite.

– Încîntat de cunoştinţă. Mi-a plăcut discursul dumneavoastră în timpul croazierei.

– Sînteţi foarte amabil. Aţi venit din America? întrebă ea, deschizînd poarta.

– De la New York. Mă aflu în Cobh pentru că speram să vorbesc cu fiul dumneavoastră, Malachi, în legătură cu Cele Trei Parce.

– A, sigur, ţie ţi-e uşor să i-o trînteşti aşa! se oţărî Rebecca. Cu mine ai cochetat şi te-ai prefăcut.

– Am spus că-mi plăcea cum arătai şi, cum nu-mi faci impresia unei femei proaste, ai şti că, dacă un bărbat se uită la tine şi nu-i place ce vede, e ceva în mare neregulă cu el. În esenţă, asta înseamnă flirt, dar nu şi prefăcătorie. Am supărat-o pe fiica dumneavoastră, doamnă Sullivan.

Amuzată şi intrigată, Eileen dădu din cap.

– Nici n-ar fi greu. Poate-ar fi mai bine să continuăm în casă, pînă nu-ncep să ne vorbească vecinii. Kate Curry s-a şi înfiinţat la fereastră. Vasăzică, sînteţi de la New York, continuă ea, pornind pe cărarea scurtă spre uşă. Aveţi familie acolo?

– Nu mai am. Părinţii mei s-au mutat în Arizona acum cîţiva ani. Le place vremea.

– E caldă, cred. Şi soţie nu aveţi?

– Nici. Am divorţat.

– Aha... răspunse Eileen, conducîndu-l în salonul pentru musafiri. Ce păcat...

– A fost păcat că ne-am căsătorit. După divorţ ne e mai bine amîndurora. Aveţi o casă frumoasă, doamnă Sullivan.

Lui Eileen îi plăcea cum se exprima.

– Într-adevăr, şi vă rog să vă faceţi cît mai comod. Eu mă duc să văd de ceai, apoi vom sta de vorbă. Rebecca, întreţine-l pe musafirul nostru.

– Mamă...!

Fulgerîndu-l pe Jack cu privirea, Rebecca o urmă repede spre bucătărie.

Jack le auzi şuşotind în hol, unde se opriseră. Se certau, conchise el cu un zîmbet. Nu putea distinge cuvintele, pînă la ultima frază care se auzi cît se poate de răspicat:

– Rebecca Anne Margaret Sullivan, ai să te duci în salonul de musafiri în clipa asta şi-ai să te porţi civilizat, că de nu, am să ştiu eu de ce!

Rebecca reveni furioasă şi se trînti pe scaunul din faţa lui Jack. Pe faţa ei era furtună şi avea o voce rece ca gheaţa.

– Să nu crezi c-ai să mă îmbunezi numai fiindcă ai fermecat-o pe mama mea.

– Nici n-aş visa, Rebecca Anne Margaret.

– Of, mai scuteşte-mă!

– Spune-mi de ce s-a dus fratele tău din nou la New York. Şi mai spune-mi de ce crezi că Anita e implicată într-o crimă.

– Ba n-am să-ţi spun nimic pînă nu deschid computerul şi nu văd cît din tot ce mi-ai spus e adevărat.

– Atunci, poftim, fă-o acum, replică el. Am să te scuz cînd vine mama ta.

Rebecca puse în balanţă mînia mamei sale şi propria curiozitate arzătoare. Ştiind că va plăti scump, se ridică.

– Dacă un singur lucru din ce mi-ai spus nu se potriveşte, am să te scot afară în şuturi.

Se duse la uşă, iar Jack o văzu aruncînd o privire temătoare în lungul coridorului, în direcţia în care dispăruse mama ei, înainte de a se repezi în sus pe scară.

Pentru că aprecia teama sănătoasă a unui copil de mama sa, se ridică şi se duse la bucătărie.

– Sper că nu vă supăraţi, spuse el pe cînd Eileen tăia prăjitura în felii pătrate. Voiam să văd casa.

– Am auzit-o pe fata aia ducînd-se sus cînd eu i-am spus să stea în salon.

– Eu sînt de vină. I-am propus să mă verifice pe Internet. După aceea vă veţi simţi amîndouă mult mai relaxate.

– Dacă nu mă simţeam relaxată, n-aţi fi acum în casa mea.

Bătu în marginea platoului cu un cuţit cu lamă lungă, zîmbind puţin cînd Jack se uită la el.

– Ştiu să judec un om cînd îl privesc în ochi. Şi mai ştiu şi să-mi port singură de grijă.

– Vă cred.

– Perfect. Acum ştiu de ce am pus prăjitura asta la copt azi-dimineaţă, deşi băieţii nu-s acasă ca să mănînce.

Se întoarse spre aragaz ca să termine ceaiul.

– Pentru musafiri, folosim salonul. Pentru afaceri, bucătăria.

– Atunci cred că vom sta în bucătărie.

– Luaţi loc şi serviţi-vă cu o prăjitură. Cînd fata asta se aşază la computerul ei, nimeni nu ştie cînd o s-o mai vedem la faţă.

Jack nu mai ţinea minte cînd mîncase ultima dată prăjitură de casă sau într-o bucătărie care nu era a lui. Îl relaxa şi făcea ca timpul să treacă mai uşor.

Trecură cel puţin treizeci de minute pînă cînd Rebecca apăru şi îşi trase un scaun la masă.

– E cine zice că e, îi spuse ea maică-sii. Tot e ceva.

Cînd vru să ia şi ea o felie de prăjitură, Eileen o plesni peste mînă.

– Tu nu meriţi dulciuri.

– Of, mamă...!

– Nu mă interesează cîţi ani ai, Rebecca – dacă n-o asculţi pe mama ta, suporţi consecinţele.

Fata se încruntă, dar nu luă prăjitură.

– Am înţeles. Îmi cer iertare.

Se uită către Jack, săgetîndu-l cu privirea.

– Mă întreb de ce ai nevoie de un apartament la New York, unul la Los Angeles şi un al treilea la Londra.

Deşi surprins, Jack sorbi din ceai. Era necesară o

cunoaştere mult peste medie a computerelor ca să poţi scormoni atît de adînc.

– Călătoresc mult şi, cînd pot, prefer să stau la mine acasă, nu la hotel.

– Şi ce legătură au afacerile personale ale omului cu asta, Becca?

Tonul sever al mamei sale o făcu să se burzuluiască din nou:

– Trebuie să ştiu ce fel de om e, nu? Apare aşa aici, imediat după plecarea lui Mal, şi după istoria aia îngrozitoare de la New York, de unde recunoaşte că abia a venit.

– Aş fi făcut la fel, spuse Jack dînd din cap. Ba chiar mai mult decît atît.

– Şi eu am de gînd să fac mai mult – dar pentru asta e nevoie de timp. Ceea ce-am aflat e că te-ai cazat la hotelul de-aici în zorii zilei de azi, venind cu o maşină închiriată. Şi ai rezervat camera acum două zile. Asta a fost înaintea necazului de la New York, aşa că nu văd ce legătură are una cu alta.

Jack se aplecă spre ea.

– Acum spune-mi cine a fost omorît.

– Un tînăr pe nume Michael Hicks, răspunse Eileen. Dumnezeu să-l odihnească.

– Lucra cu voi?

– Nu.

Rebecca pufni nervoasă, apoi adăugă:

– E o treabă mai complicată...

– Mă pricep la complicaţii.

Fata se uită la mama ei.

– Iubito, a murit un om, spuse Eileen, acoperindu-i mîna cu a sa. Un tînăr nevinovat din cîte ştim. Asta schimbă totul. Iar lucrurile trebuie să fie îndreptate. Dacă există vreo şansă ca Jack să ne ajute în acest sens, nu putem s-o pierdem.

Rebecca se rezemă de spătar, studiind chipul lui Jack.

– Ne vei ajuta s-o facem să plătească pentru ceea ce-a făcut?

– Dacă Anita a fost implicată în crimă, voi avea eu grijă să plătească. Ai cuvîntul meu.

Rebecca dădu din cap şi, pentru că tot mai dorea o prăjitură, împreună mîinile pe masă.

– Mai bine explică-i tu, mamă. Tu povesteşti aşa de frumos...!

Eileen se pricepea să povestească, iar Jack Burdett, observă Rebecca, ştia să asculte. Nu punea întrebări, nu comenta, sorbind doar din ceai şi privind-o atent pe Eileen în timp ce-i vorbea.

– Aşa că, încheie ea, Malachi s-a dus din nou la New York, ca să facă ceea ce e de făcut.

Jack dădu din cap, întrebîndu-se dacă membrii acestei familii plăcute şi liniştite aveau cea mai vagă idee în ce se băgaseră.

– Aşadar, această Cleo Toliver are a doua Parcă.

– Nu era foarte clar dacă o are sau dacă doar ştie unde este. Băiatul care a murit era un prieten bun al ei şi se consideră vinovată de moartea lui.

– Iar Anita ştie cine e Cleo Toliver, dar nu şi unde se află. Pe moment.

– După cît se pare, confirmă Eileen.

– Ar fi mai înţelept să rămînă aşa. Dacă a ucis o dată, va fi uşor să ucidă din nou. Doamnă Sullivan, din punctul dumneavoastră de vedere, merită? Să vă puneţi familia în pericol?

– Nimic nu e mai de preţ decît familia mea, dar acum nu mai pot fi opriţi. Ba chiar aş fi foarte dezamăgită dacă s-ar opri. A murit un tînăr, iar pentru asta cineva trebuie să dea socoteală. Femeia aceea nu poate să fure şi să ucidă fără să fie trasă la răspundere.

– Cum a luat de la dumneavoastră prima Parcă?

– De unde ştii c-a luat-o? întrebă Rebecca. Doar dacă nu cumva ţi-a spus chiar ea.

– Tu mi-ai spus, îi aminti el calm. Ai făcut-o hoaţă. Şi ai pus flori pe mormîntul stră-străbunicului tău, acel Felix Greenfield care a venit cu *Lusitania*. Pînă de curînd, am crezut că prima Parcă s-a pierdut o dată cu Henry W. Wyley. După

cum reiese, Parca şi strămoşul tău au scăpat din naufragiu. Cum a reuşit? Lucra pentru Wyley?

– Felix n-a fost singurul supravieţuitor... începu Rebecca.

– Of, Becca, pentru numele Îndurătorului Dumnezeu, omul ăsta are şi el creier în cap şi şi-l foloseşte. Teamă mi-e că Felix a furat statueta. Era cam hoţoman, dar s-a pocăit. A strecurat-o în buzunar chiar cînd a lovit torpila. Deşi s-ar putea să pară un gînd egoist, cred că aşa a fost sortit.

– A furat-o...

Pe chipul lui Jack se ivi un zîmbet.

– E perfect aşa. Apoi Anita a furat-o de la dumneavoastră.

– Asta-i altceva, insistă Rebecca. Ştia despre ce era vorba, pe cînd Felix habar n-avea de nimic. S-a folosit de reputaţia în afaceri a răposatului ei soţ cînd Mal i-a adus statueta pentru evaluare. Apoi şi-a folosit propriul trup ca să-i ia mintile – ceea ce, el fiind bărbat, nici nu i-a fost prea greu. Ne-a făcut de rîs pe toţi şi pentru asta... ei bine, o să-i cerem socoteală şi pentru asta.

– Dacă-i vorba de mîndrie, n-ar strica să vă mai gîndiţi. O să vă mănînce de vii.

– N-are decît să-ncerce. O să-i stăm în gît.

– Mîndria nu e un lux, spuse încet Eileen. Şi nici nu e întotdeauna o deşertăciune. Faptul că a supravieţuit în timp ce alţii mureau l-a schimbat pe Felix. S-ar putea spune că a făcut om din el. Parca era un simbol al acestei schimbări şi a rămas în familia noastră preţ de cinci generaţii. Acum ştim ce este, în afară de acest simbol, şi credem că trebuie să fie adunate toate trei la un loc. Şi acest lucru a fost hărăzit. Poate că ar fi şi ceva de cîştigat de-aici, şi nu vom întoarce spatele. Dar n-o facem din lăcomie, ci din respectul faţă de familie.

– Anita o are pe prima, şi ştie – sau crede că ştie – cum s-o obţină şi pe a doua. Voi îi staţi în drum.

– Iar familia Sullivan nu poate fi dată la o parte din drum atît de uşor pe cît crede ea, replică Eileen. Felix a îngheţat plutind pe o ladă spartă în timp ce una din cele mai mari nave construite vreodată se scufunda sub el. A supravieţuit pe cînd nava se ducea la fund. Cu peste o mie de oameni

care nici ei n-au scăpat. Şi avea în buzunar figurina aceea mică de argint. A adus-o aici, iar noi o vom aduce înapoi.

– Dacă vă ajut s-o aduceţi şi să le adunaţi pe toate trei laolaltă, mi le vindeţi mie?

– Numai dacă oferi preţul pe care-l cerem... începu Rebecca, dar mama ei o întrerupse cu o privire tăioasă:

– Dacă ne ajuţi, ţi le vindem. Ai cuvîntul meu, adăugă ea, şi-i întinse mîna pe deasupra mesei.

Jack avea nevoie de timp ca să chibzuiască bine, aşa că mai rămase o zi în Cobh. Avu astfel ocazia să dea şi cîteva telefoane şi să înceapă nişte verificări mai aprofundate asupra participanţilor la un joc pe care-l găsea extrem de interesant.

Avea încredere în Eileen Sullivan. Deşi îl atrăgea, Rebecca nu-i inspira aceeaşi încredere instinctivă ca mama ei. Fiindcă dorea să o mai verifice o dată, Jack cumpără încă un bilet de croazieră şi porni agale spre port.

Rebecca nu păru deloc bucuroasă să-l vadă. Cînd îl observă apropiindu-se, expresia ei veselă cu care le vorbea pasagerilor deveni rece şi dură.

Îi smulse biletul din mînă.

– Ce cauţi din nou aici?

– Poate că nu pot rămîne departe de tine.

– Gogoşi. Oricum, sînt banii tăi.

– Îţi dau zece lire în plus pentru un loc pe puntea de comandă şi puţină conversaţie.

– Douăzeci, întinse ea mîna. În avans.

– Neîncrezătoare şi mercantilă.

Scoase cele douăzeci de lire.

– Ai grijă, s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine.

– Atunci voi avea plăcerea să-ţi calc inima în picioare. Iar pentru asta îţi voi rambursa cele douăzeci de lire. Bine, ia loc şi nu pune mîna pe nimic. Trebuie să pornesc.

Jack aşteptă, lăsînd-o să se întrebe şi să fiarbă în timp ce manevra vasul prin port şi punea banda cu discursul mamei sale.

– Pare să se-anunţe ploaie, remarcă el.

– Mai avem vreo două ore. Nu-mi pari un om care să

facă aceeaşi călătorie de două ori fără un motiv întemeiat. Ce doreşti?

– Încă o invitaţie la ceai?

– N-ai s-o capeţi.

– Brr, ce răspuns rece! În afară de mine, n-ai observat pe nimeni dînd tîrcoale, înscriindu-se în croazieră, trecînd pe lîngă casa voastră, eventual apărînd în timp ce-ţi faci programul zilnic?

– Crezi că sîntem urmăriţi?

Rebecca clătină din cap.

– Nu procedează ea aşa. Puţin îi pasă ce facem aici, în Cobh. O interesează numai ce poate face oricare dintre noi cînd pleacă de-acasă. I-a urmărit pe fraţii mei şi cred că a făcut-o cu ajutorul biletelor de avion – cu cardurile, înţelegi. Nu-i chiar atît de greu să obţii asemenea informaţii cînd te pricepi la computere.

– Nici simplu nu e.

– Dacă eu o pot face, poate şi ea – sau cineva plătit de ea.

– Şi poţi?

– Pot să fac aproape orice cu un computer. De pildă, ştiu că ai divorţat acum cinci ani, după un an şi trei luni de căsnicie. N-a ţinut prea mult.

– Mie mi s-a părut destul de mult.

– Îţi ştiu adresa din New York, dacă aş vrea să-ţi fac o vizită cîndva, în viitor. Ştiu că ai studiat la Universitatea Oxford şi ai absolvit printre primii zece din clasă. Nu-i tocmai rău, adăugă ea. Dacă stau să mă gîndesc...

– Mulţumesc.

– Ştiu că nu ai cazier – sau cel puţin nu unul care să fi ieşit la suprafaţă – şi că firma ta, pe care ai înfiinţat-o acum doisprezece ani, are o reputaţie internaţională solidă, şi ţi-a adus un cîştig net – net, dacă nu te superi – estimat la douăzeci şi şase de milioane de dolari americani. Şi nici asta nu-i tocmai rău, adăugă din nou, pentru prima oară cu o lucire amuzată în ochi.

Jack îşi întinse picioarele.

– Ai cotrobăit mult.

– A, nu chiar atît de mult, expedie ea cu un gest complimentul ca şi cele şase ore pe care le petrecuse în faţa computerului. Şi eram curioasă.

– Destul de curioasă ca să faci un drum pînă la Dublin?

– De ce să mă duc la Dublin?

– Fiindcă şi eu mă duc diseară.

– Asta-i o invitaţie, Jack? Tocmai acum cînd din difuzor se aude vocea mamei mele?

– Este, dar de tine depinde dacă va fi o călătorie personală sau de afaceri. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva din Dublin. Cred c-o să merite osteneala.

– Cine să fie?

– Dacă vrei să afli, să ai bagajul gata pe la cinci jumate. Vin să te iau.

– Am să mă mai gîndesc.

Dar în sinea ei începuse deja să-şi facă valiza.

14

Ştiu că te las în încurcătură, mamă...

– Nu asta mă îngrijorează, se încruntă Eileen în timp ce Rebecca îşi îndesa un pulover în geanta de voiaj. Am spus că am o presimţire bună în legătură cu Jack Burdett şi am încredere că e un om cinstit, dar asta nu înseamnă că-mi convine că fiica mea se duce cu el după ce s-au cunoscut doar de-o zi.

– E vorba de afaceri...

Rebecca se opri, întrebîndu-se dacă să-şi ia blugii sau pantalonii marinăreşti.

– Dar dacă Mal sau Gideon ar pleca aşa, n-ai sta pe gînduri.

– Ba aş sta pe gînduri, fiindcă mi-s la fel de scumpi ca tine. Dar, cum tu mi-eşti fiică, nu fiu, acum stau serios la

îndoială. Aşa-i în firea lucrurilor, Rebecca, şi n-are nici un rost să te îmbufnezi.

– Ştiu să-mi port singură de grijă.

Eileen îi puse o mînă pe buclele rebele.

– Ştii, într-adevăr.

– Şi mai ştiu şi să mă descurc cu bărbaţii.

Mama ei înălţă din sprîncene.

– Cu cei cu care-ai avut de-a face pînă acum. Dar cu unul ca el n-ai mai avut de-a face niciodată.

– Un bărbat e un bărbat, replică dispreţuitor Rebecca, neluînd în seamă oftatul adînc al mamei sale. Mal şi Gideon bîntuie prin toată lumea, în vreme ce eu stau aici, la timonă sau la keyboard. E timpul să am parte şi eu de puţină aventură, mamă. Iar acum am o şansă, chiar dacă nu mă duc decît pînă la Dublin.

Dintotdeauna luptase să fie egală cu fraţii ei, îşi spuse Eileen. Luptase şi muncise. I se cuvenea.

– Ia-ţi şi o umbrelă. Plouă.

Cînd Jack opri în faţa casei, Rebecca tocmai ieşea cu bagajul pe uşă. Purta o haină subţire de ploaie şi ţinea în mînă o singură geantă de voiaj. Jack admira punctualitatea şi eficienţa la o femeie, precum şi independenţa care o făcu să-şi arunce geanta pe bancheta din spate înainte ca el să ocolească maşina ca să i-o ia.

Îşi sărută mama, după care o îmbrăţişă cu putere, legănîndu-se, şi se urcă în maşină.

– Ţi-o încredinţez pe singura mea fată, Jack.

Eileen, rămasă în ploaie, îi puse o mînă pe braţ.

– Dacă voi ajunge vreodată să regret c-am făcut-o, am să te hăituiesc ca un cîine.

– O să am grijă de ea.

– Îşi poate purta şi singură de grijă, altfel n-ar merge cu tine. Dar e singura mea fiică şi cel mai mic copil al meu, aşa că mă bazez pe tine.

– Mîine am s-o aduc înapoi.

Spunîndu-şi să se mulţumească cu promisiunea asta, Eileen se trase un pas înapoi şi-i privi plecînd prin ploaie.

*

Rebecca se aşteptase să meargă cu maşina pînă la Dublin şi era pregătită pentru drumul obositor. Jack intră însă în aeroportul Cork, înapoie maşina închiriată şi-i spuse să se pregătească pentru un scurt zbor cu avionul.

Dar Rebecca nu era pregătită pentru micul avion privat, nici pentru faptul că Jack îl pilota el însuşi.

– E al tău? întrebă, aşezîndu-se lîngă el, în carlingă, şi impunîndu-şi să se calmeze.

– Al companiei. Simplifică multe.

Cît Jack citi foaia de parcurs, Rebecca îşi drese vocea:

– Şi eşti un pilot bun, nu?

– Pînă acum, da, răspunse el absent, apoi îi aruncă o privire. Ai mai zburat?

– Sigur că da.

Răsuflă scurt.

– O dată, cu un avion mare, unde nu trebuia să stau lîngă pilot.

– E o paraşută în spate.

– Încerc să mă hotărăsc dacă asta-i amuzant sau nu.

Rămase cu mîinile împreunate în poală pînă ce Jack primi autorizaţia de zbor şi începu să ruleze spre pista de decolare repartizată. Cînd avionul luă viteză şi acele cadranelor începură să se mişte, iar botul avionului se ridică, Rebecca simţi un nod în stomac.

Apoi se linişti.

– E extraordinar, nu-i aşa? comentă ea, aplecîndu-se ca să vadă cum rămîne solul tot mai jos. Nu seamănă deloc cu un avion mare. E mai bun. Cît timp durează ca să-ţi iei brevetul de pilot? Pot să încerc şi eu?

– Poate la întoarcere, dacă avem vreme bună.

– Dacă pot să pilotez un vas pe furtună, ar trebui să pot zbura şi cu un avion mic pe o ploicică. Cred că-i grozav să fii bogat.

– Sînt anumite avantaje.

– După ce punem mîna pe Parce şi ţi le vindem, am s-o iau pe mama într-o vacanţă.

Interesant, îşi spuse Jack, că asta era prima ei prioritate. Nu voia să-şi ia o maşină de lux sau să zboare la Milano pentru cumpărături, ci să-şi ducă mama în vacanţă.

– Unde?

– A, nu ştiu...

Mai relaxată, în pofida turbulenţei, Rebecca se lăsă pe spate, privind norii.

– Într-un loc exotic, cred. O insulă ca Tahiti sau Bimini, unde să se poată întinde pe plajă, sub umbrelă, şi să privească apele albastre în timp ce bea nu ştiu ce aiureală dintr-o coajă de nucă de cocos. De fapt, ce-au alea înăuntru?

– Drumul spre pierzanie.

– Nu zău? Ei, atunci o să-i prindă bine. Munceşte atît de mult şi niciodată nu se plînge. Iar noi aruncăm banii în stînga şi-n dreapta, cînd ar trebui să-i depunem la bancă, să se simtă şi ea în siguranţă.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre el.

– Ceea ce ţi-a spus ieri, că nu e vorba de lăcomie... Pentru ea, ăsta-i adevărul. Poate că eu sînt lacomă, deşi prefer să zic că-i spirit practic, dar ea nu este.

Lacomă? Nici pomeneală! O femeie lacomă nu visa să-şi ducă mama pe-o insulă tropicală şi să-i dea de băut din nuci de cocos.

– Ăsta-i modul tău de a-mi spune că, după ce iei statueta înapoi, ai să mă jumuleşti la tîrguială?

Rebecca se mulţumi să zîmbească.

– Lasă-mă şi pe mine la cîrmă, Jack.

– Nu acum. De ce nu m-ai întrebat ce căutăm la Dublin?

– Fiindcă nu mi-ai spune şi mi-aş răci gura de pomană.

– Înviorător răspuns. Am să-ţi spun altceva în schimb. Am făcut investigaţii despre tine şi fraţii tăi, şi despre Cleo Toliver.

– Nu zău? murmură Rebecca, dintr-o dată pe un ton mai rece.

– Şi tu m-ai verificat, irlandezo, aşa că putem zice că sîntem chit. Toliver avea cîteva mici pete în dosarul ei de minoră – consum de alcool sub vîrsta legală, furturi din magazine, purtare turbulentă. Rebeliune adolescentină tipică. S-a înfundat în sistem pentru că părinţii ei nu s-au repezit s-o scoată la timp.

– Ce vrei să spui?

Rebecca lupta între indignare şi şoc.

– Că au lăsat-o să ajungă la închisoare? Pe ea, propriul lor copil?

– Corecţionala nu-i închisoare, dar e pe-aproape. Părinţii ei au divorţat, iar maică-sii îi place să se recăsătorească. Şi-au pasat-o de la unul la altul, iar cînd a ajuns la optsprezece ani, a-ntins-o. Ca adultă, are dosarul curat, aşa că ori s-a dat pe brazdă, ori a-nvăţat mai bine să evite sticleţii.

– Îmi spui toate astea fiindcă te gîndeşti că, cu trecutul şi dosarul ei, ar putea fi o problemă pentru noi. Dacă Gideon era de părerea asta, ar fi spus-o.

– Nu-l cunosc pe Gideon şi prefer să-mi trag singur concluziile. Apropo de fraţii tăi, amîndoi sînt curaţi în materie de dificultăţi cu legea. Iar tu, tu eşti pură cum ţi-e şi pielea.

Cînd întinse o mînă ca să-i atingă obrazul cu vîrfurile degetelor, Rebecca îşi smuci capul.

– Ţine-ţi mîinile-acasă!

– Ce-o fi avînd pielea irlandezelor? se întrebă Jack, parcă vorbind singur. Îţi vine s-o lingi, mai ales cînd miroase ca a ta.

– Nu amestec niciodată flirturile şi afacerile, replică ţeapăn Rebecca.

– Eu da. Cît pot de des. Şi cred că, fiind o femeie practică, ţi-ar plăcea eficienţa sarcinilor multiple.

Fu nevoită să izbucnească în rîs.

– Ei, recunosc că textul ăsta nu l-am mai auzit, Jack. Dar dacă-ţi închipui că sofisticatul călător prin lume o poate momi pe ţărăncuţa naivă cu replici deştepte, te înşeli amarnic.

– Nu cred că eşti naivă.

Întoarse capul spre ea, privind-o în ochi.

– Te găsesc fascinantă. Şi, mai mult, sînt curios ce-am simţit străbătîndu-mă cînd am privit peste iarba înaltă şi vechile pietre dintr-un cimitir şi te-am văzut punînd flori pe

un mormînt. Sînt foarte curios în legătură cu asta, Rebecca, iar eu îmi satisfac întotdeauna curiozitățile.

– Și eu am simțit ceva. De-asta am și venit cu tine, nu numai ca să aflu ce cauți la Dublin. Dar să nu-ți închipui că mă poți manipula, Jack, fiindcă nu poți. Am un țel de atins, pentru mine și pentru familia mea. Și nimic nu-mi poate sta în cale.

– Nu m-am așteptat să recunoști.

Întoarse privirea și se uită la instrumentele de bord.

– Că ai simțit ceva. Ești o femeie deschisă, Rebecca. O femeie deschisă și cinstită, care se pricepe la computere și care poate să-și strîngă într-o singură geantă lucrurile pentru o călătorie anunțată în ultimul moment și să fie gata la timp. Unde-ai fost toată viața mea? Începem să ne apropiem, adăugă el, nelăsîndu-i timp să răspundă.

La aeroportul din Dublin îi aștepta o nouă mașină închiriată, iar de data asta Jack luă geanta Rebeccăi înainte de a apuca să și-o ducă singură. Fata nu comentă și nu mai aminti nici de conversația din avion. Nu știa cît de sigure ar fi fost, pentru moment, asemenea subiecte.

Nu scoase o vorbă pînă cînd cotiră în direcția opusă orașului.

– Dublinul e încolo, arătă ea.

– De fapt, nu mergem în oraș.

– Atunci de ce-ai spus că acolo mergem?

Firea suspicioasă era încă una dintre trăsăturile pentru care o găsea atrăgătoare.

– Am zburat pînă la Dublin, iar acum mergem la cîteva mile mai spre sud. După ce terminăm, ne vom întoarce și vom decola de la Dublin.

– Și unde-o să înnoptăm?

– Într-un loc unde n-am mai fost de cîțiva ani. Vei avea camera ta, adăugă el, cu posibilitatea de a o folosi pe a mea.

– Mă mulțumesc cu a mea. Cine plătește?

Un zîmbet lumină brusc toată fața lui Jack, trezindu-i Rebeccăi dorința de a-i atinge cu degetul cicatricea aceea mică, în formă de semilună.

– Asta n-o să fie o problemă. E frumos aici, la țară, comentă el, arătînd spre colinele verzi care se înălțau scînteind prin ploaia tot mai slabă. Nu mi-e greu să înțeleg de ce-a preferat să se retragă aici.

– Cine?

– Omul la care mergem. Spune-mi, ești de acord cu mama ta că Parcele sînt un fel de simbol?

– Cred că da.

– Și că trebuie să stea împreună din motive superioare valorii monetare, ba chiar și artistice?

– Da. De ce?

– Încă o întrebare doar. Crezi și tu că toate se întorc de unde au pornit?

Rebecca pufni nervoasă.

– Dacă vrei să spui că toate lucrurile se învîrtesc în cercuri și în cicluri, da, așa cred.

– Atunci o să-ți placă ce-ai să vezi.

Conduse în susul unei coline, apoi o luă pe un drum pitoresc, mărginit cu garduri vii bogate și căsuțe multicolore cu grădini înflorite.

Drumul urca, după care coti, iar mașina intră pe o alee scurtă, lîngă o casă de piatră fermecătoare pe-al cărei horn ieșea fum, în mijlocul unei grădini ca un mic ocean de frumusețe.

– Aici locuiește prietenul tău?

– Mda.

Chiar cînd Jack cobora din mașină, ușa casei se deschise. În prag apăru un bătrîn zîmbitor, rezemat într-un baston. Avea un breton călugăresc alb ca zăpada deasupra feței late, brăzdate de riduri adînci. Ochelarii cu rame argintii îi alunecau pe nas.

– Mary! orăcăi el cu un glas ca de broscoi. Au venit! mai strigă, și porni să-i iasă înainte lui Jack, care se grăbea spre el.

– Nu ieși în ploaie!

– La naiba, băiete, puțintică ploaie n-are ce să-mi facă. La vîrsta mea, toate-mi fac rău, da' nu și un strop de umezeală.

Îl strînse pe Jack la piept cu un singur braţ.

Rebecca văzu acum că bătrînul era destul de înalt, dar cam adus de spate de vîrstă. Mîna lui latră se ridică să mîngîie obrazul lui Jack. În pofida mărimii, arăta fragilă şi oarecum delicată.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Jack şi, aplecîndu-se într-o atitudine firească, pe care Rebecca o admiră, sărută uşor buzele bătrînului. Ea e Rebecca Sullivan.

Se întoarse şi Rebecca observă iar cît e de blînd, cînd îl luă pe bătrîn de braţ.

– Ei, ai zis tu că-i o frumuseţe, şi aşa şi e.

Bătrînul întinse mîna, o luă pe a ei şi o ţinu într-a lui. Iar Rebecca, nedumerită şi jenată, îi văzu ochii lucind de lacrimi.

– Rebecca, el e străbunicul meu.

– Aha...

Cu un mic efort, reuşi să zîmbească.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule.

– Străbunicul meu, repetă Jack. Steven Edward Cunningham al Treilea.

– Cunningham?

Rebecca simţi că i se pune un mod în gîtlej.

– Steven Cunningham? Sfinte Doamne!

– E o mare plăcere să te primesc în casa mea.

Steven făcu un pas înapoi, înghiţindu-şi lacrimile.

– Mary! strigă el din nou. Surdă ca o ciubotă, declară, şi mereu îşi închide aparatul auditiv. Fugi şi ad-o, Jack. Eu o duc pe Rebecca în salon. Se agită să-ţi pregătească mai repede camera, adăugă, conducînd-o pe Rebecca. De cînd a telefonat Jack ca să spună că veniţi, o clipă n-a mai stat locului.

– Domnule Cunningham...

Năucită, Rebecca intră orbeşte într-un salon ordonat în care totul lucea de curăţenie şi, la îndemnul lui Steven, se aşeză într-o berjeră cu perne adînci.

– Sînteţi acelaşi Steven Cunningham care... care a fost pe *Lusitania?*

– Acelaşi care-i datorează viaţa lui Felix Greenfield.

– Iar lui Jack îi sînteţi...

– Străbunic. Maică-sa-i nepoata mea. Aşa că, iată-ne. Iată-ne aici, repetă el, scoţîndu-şi o batistă din buzunar. La vîrsta mea sînt cam sentimental.

– Nici nu ştiu ce să vă spun... Mi se învîrteşte capul...

Rebecca duse o mînă la tîmplă ca pentru a-l ţine în loc.

– Toată viaţa am auzit de dumneavoastră. Şi, cumva, v-am văzut mereu în minte ca pe un băieţaş.

– Aveam doar trei ani cînd părinţii mei au făcut traversarea aceea.

Oftă adînc, apoi îşi vîrî batista la loc în buzunar.

– Nu pot şti sigur cît îmi amintesc cu adevărat şi cît cred că-mi amintesc, fiindcă mama mea mi-a spus atît de des povestea.

Se îndreptă spre o masă lustruită, plină cu fotografii înrămate, şi luă una pe care i-o aduse Rebeccăi.

– Părinţii mei. Asta-i fotografia lor de la nuntă.

Rebecca văzu un tînăr chipeş, cu mustaţă deasă, şi o femeie, abia mai matură decît o fetişcană, strălucind în mătăsuri şi dantele albe, cu voalul de mireasă.

– Ce frumoşi sînt!

Era în pericol s-o podidească lacrimile.

– O, domnule Cunningham...

– Mama mea a mai trăit încă şaizeci şi trei de ani graţie lui Felix Greenfield.

Steven îşi scoase din nou batista şi o îndesă blînd în mîna Rebeccăi.

– Nu s-a recăsătorit niciodată. Pentru unii nu poate exista decît o singură iubire în viaţă. Dar a fost mulţumită, creatoare şi recunoscătoare.

– Vasăzică, povestea e adevărată.

Stăpînindu-se, îi înapoie fotografia.

– Eu sînt dovada vie.

La auzul zgomotului de paşi pe scări, Steven se întoarse.

– Uite că vin Jack şi Mary a mea. Cînd va termina să se agite în preajma ta, mai vorbim.

Mary Cunningham era într-adevăr surdă ca o ciubotă, dar îşi deschisese aparatul auditiv în cinstea evenimentului.

Rebecca primi o cameră fermecătoare, cu flori proaspăt culese în vaze de porțelan, și fu invitată să se odihnească sau să se aranjeze înainte de cină.

Nu făcu nici una, nici alta, stînd doar pe marginea patului, cu speranța că își va veni curînd în fire. Peste un sfert de oră, Jack bătu la ușă. Rebecca rămase pe loc, privindu-l.

– De ce nu mi-ai spus?

– Am considerat că așa va însemna mai mult. Pentru el a contat, ceea ce e foarte important pentru mine.

Rebecca dădu din cap.

– În adîncul inimii, întotdeauna am crezut că s-a întîmplat exact așa cum mi se spusese. În mintea mea, însă, nu eram la fel de sigură. Vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai adus aici, pentru ceea ce mi-ai dăruit.

Jack se apropie și se lăsă pe vine în fața ei.

– Crezi în legăturile ascunse, Rebecca? În puterea lor, chiar și în inevitabilitatea lor?

– N-am încotro, nu-i așa?

– Nu sînt un om sentimental, începu el, dar Rebecca rîse, clătinînd din cap.

– Te-am văzut cu Steven, apoi cu Mary, așa că nu-mi spune că nu ești sentimental.

– Cu oamenii care sînt importanți pentru mine, dar nu și cu lucrurile. Nu romanțez.

Îi luă mîna și o simți încordîndu-se.

– M-am uitat la tine. N-a fost nevoie de mai mult.

– Mă zăpăcești...

Reuși să-și păstreze vocea fermă, deși își simțea inima în gît.

– Tot labirintul ăsta de împrejurări care leagă familiile noastre...

– E mai mult decît atît.

– Aș dori ca lucrurile să rămînă simple.

– Nici o șansă, răspunse el, ridicînd-o în picioare. Și-n plus, îmi plac complicațiile. Fără ele, viața e searbădă. Iar tu ești îngrozitor de complicată.

– Nu...

Îi puse o mînă în piept cînd Jack o trase spre el și se simți ca o idioată.

– Nu sînt sfioasă, sînt doar prudentă.

– Tremuri.

– A, și-ți place, nu-i așa? Îți place să mă atîți și să mă zăpăcești.

– Al dracului de-adevărat.

O trase scurt de mîini, ridicînd-o pe vîrfuri, și o auzi trăgîndu-și răsuflarea ca să înjure. Apoi gura lui coborî peste a ei, dură, fierbinte și destul de flămîndă ca să înăbușe sudalma.

Săruta ca un bărbat obișnuit să cîștige, cu o dibăcie nemiloasă care-i făcea inima să pompeze rapid sîngele și pîntecele să tremure de dorință. Deși reacția o stupefia, își simți oasele devenind lichide.

Și ale lui la fel.

Mîinile i se afundară în părul ei și îi traseră capul pe spate.

– Prima dată cînd te-am văzut, spuse... Niciodată nu mi s-a mai întîmplat așa ceva.

– Nu te cunosc.

Dar buzele ei erau încălzite de gustul alor lui, iar trupul încordat ca să-i susțină greutatea.

– Nu mă culc cu bărbați pe care nu-i cunosc.

Jack lăsă capul în jos, trecîndu-și ușor dinții peste gîtul ei.

– Asta-i o politică fermă?

– Așa a fost pînă acum.

Începu s-o muște încet, spre bărbie.

– Vom ajunge să ne cunoaștem foarte repede.

– În regulă. E-n regulă așa. Acum să nu mă mai săruți. Nu se cuvine cînd ei ne așteaptă jos, Jack. Ne așteaptă cu cina.

– Atunci să coborîm.

Se așezară în mica sufragerie, decorată încîntător cu bibelouri de porțelan și sticlărie antică. Pereții erau împodobiți cu o colecție de farfurii vechi cu motive florale.

– Aveți o casă atît de frumoasă, o felicită Rebecca pe Mary. Mă bucur foarte mult că m-ați primit.

– E o mare cinste pentru noi, zîmbi radios bătrîna, întorcîndu-se cu o ureche spre Rebecca. Jack nu-şi aduce niciodată fetele să ne vadă.

– Nu?

– Niciodată.

În vocea ei se desluşea muzica blîndă a Irlandei.

– Pe cea cu care a fost căsătorit n-am întîlnit-o decît de două ori, dintre care o dată la nuntă. Nu ne-a prea plăcut, nu-i aşa, Steven?

– Ei, Mary...!

– Asta e, nu ne-a plăcut. Avea o fire rece, dacă vrei să ştii ce cred eu, şi...

– Friptura e delicioasă, buni.

Distrasă, Mary îl privi pe Jack cu o licărire în ochi.

– Întotdeauna ți-a plăcut friptura mea la ceaun.

– Pentru ea te-am luat de nevastă, îi făcu Steven cu ochiul. La fel ca atîția tineri, am făcut Marele Tur cînd am terminat universitatea, îi spuse el Rebeccăi. Lîngă Dublin, am stat la un mic han şi am cunoscut-o pe Mary a mea, care era fiica hangiilor. M-am îndrăgostit de ea în timp ce-i mîncam friptura la ceaun, şi acolo s-a şi terminat turul meu. Două săptămîni mi-a luat s-o conving să se mărite cu mine şi să vină în Bath.

– Exagerezi. Doar zece zile.

– Şi sîntem căsătoriți de şaizeci şi opt de ani. O vreme am trăit în America. La New York. Familia tatălui meu trecea prin vremuri grele. Nu şi-au revenit niciodată după criza din douăşnouă. Una dintre fiicele mele s-a măritat cu un american şi s-a stabilit acolo. Fiica ei e mama lui Jack.

Întinse mîna şi o puse peste a lui Mary.

– Am avut patru copii, doi băieți şi două fete. Ei ne-au dăruit unsprezece nepoți, de la care avem şase strănepoți, şi mai urmează. Fiecare dintre ei îi datorează viața lui Felix Greenfield. Fapta lui altruistă şi curajoasă a pus tot restul în mişcare.

– N-a făcut-o cu intenție. În familia mea aşa se spune,

explică Rebecca. Nu voia decît să trăiască, să scape cu viață. Intrase în panică şi a găsit vesta de salvare. Se gîndea doar cum să se salveze el însuşi, cînd a văzut-o pe mama dumneavoastră, şi pe dumneavoastră, blocați între resturi. A spus că era atît de calmă, atît de frumoasă, în mijlocul acelei orori... Şi vă ținea în brațe ca să vă liniştească, iar dumneavoastră vă țineați strîns de ea, fără să plîngeți, deşi erați atît de mic. Şi n-a putut să vă lase acolo.

– Îmi amintesc chipul lui, spuse Steven. Ochi negri, piele albă, deja mînjită de fum sau funingine. Tatăl meu se prăpădise. N-am văzut cînd s-a întîmplat sau nu mai țin minte. Despre asta, mama nu mi-a vorbit niciodată. Dar, cînd nava s-a zguduit, am căzut. Mă ținea în brațe şi am căzut amîndoi. S-a întors, ca să nu mă lovesc de punte. După aceea şchiopăta mereu cînd era obosită.

– A fost o femeie minunată şi curajoasă, răspunse Rebecca.

– O, sigur că da. Şi cred că-n ziua aceea curajul ei s-a întîlnit cu al lui Felix Greenfield. Vaporul se scufunda, iar puntea se înclina tot mai tare. El a tras-o pe mama în sus, încercînd să ajungă la una din bărcile de salvare. Dar vasul s-a smucit din nou şi, deşi a încercat să ne ajungă – parcă-i mai văd şi acum fața, cum striga şi se străduia s-o prindă – am căzut în apă. Fără vesta de salvare pe care ne-o dăduse, n-am fi avut nici o şansă.

– Însă chiar şi aşa a fost un miracol. A spus că mama dumneavoastră era rănită.

– Şi-a rupt brațul, apărîndu-mă, cînd am căzut în apă. Şi cum spuneam, îşi sucise deja rău piciorul. Nu voia să-mi dea drumul. Eu n-aveam nici o zgîrietură. Miracolul, continuă el, a fost mama mea şi Felix Greenfield. Se poate spune că datorită lor firul vieții mele a fost lung şi rodnic.

Cînd Rebecca rămase mută, privindu-l, Jack ridică paharul cu apă.

– Ceea ce ne aduce din nou la Parce. Ți-am spus că străstrăbunicul meu a avut un mic magazin de antichități în Bath?

Pe ea o străbătu un fior.

– Nu, n-ai pomenit nimic.

– Da, aşa a fost.

Steven şterse sosul de friptură din farfurie.

– Îl moştenise de la bunicul meu. Mergeam acolo ca să-i vizităm pe părinţii mamei mele. Bunica nu se simţea bine. După ce tatăl meu s-a prăpădit, am rămas la Bath, nu ne-am mai întors la New York. Aşa am ajuns să manifest interes pentru antichităţi şi am început să-mi cîştig traiul cu ajutorul lor, în acelaşi magazin care fusese al bunicului meu. Încă o întorsătură a sorţii care i se datorează lui Felix.

Încrucişă cu grijă cuţitul şi furculiţa pe farfurie.

– Nici nu pot să-ţi spun cît de fascinat am fost cînd Jack mi-a spus că Felix furase una dintre Cele Trei Parce din cabina lui Henry Wyley chiar înainte de a-mi salva viaţa. Mary dragă, mîncăm în salon plăcinta aia cu mere?

– Niciodată n-are răbdare să aştepte plăcinta. Atunci, du-te şi aşază-te, o aduc îndată.

Întrebările i se îmbulzeau pe limbă, dar mama ei o învăţase cu străşnicie bunele maniere.

– Vă ajut eu să strîngeţi, doamnă Cunningham.

– O, nu e nevoie.

– Vă rog, îmi face plăcere.

În timp ce toţi se ridicau de la masă, Mary îi aruncă lui Jack o privire plină de înţeles.

– Nu-mi amintesc ca aia cu care-ai fost însurat să se fi oferit vreodată să spele o farfurie.

Pe cînd spălau vasele, Rebecca fu gratificată cu un portret cuprinzător al fostei soţii a lui Jack. Fusese frumoasă, mintoasă şi blondă. O avocată americană care, potrivit lui Mary, se preocupa mai mult de cariera ei decît de cămin şi suflet. Nu se grăbiseră să se căsătorească şi divorţaseră, după părerea ei, cît ai clipi, fără nici o reţinere.

Rebecca răspunse cu comentariile care se cuveneau, reţinînd informaţiile. O interesa totul, ba chiar ardea de curiozitate. Dar nu se putea gîndi în acelaşi timp şi la asta, şi la Cele Trei Parce.

Aduse ea tava cu desertul, stăpînindu-se să lanseze întrebările care i se învălmăşeau prin minte.

– Asta a fost crescută cum se cade, o lăudă Mary. Maică-ta trebuie să fie o femeie tare de treabă.

– Este, mulţumesc.

– Şi-acuma, dacă voi doi nu terminaţi ce-aţi început şi nu-i spuneţi bietei copile şi restul, să ştiţi c-am s-o fac eu.

– Conexiuni, spuse Jack. Am vorbit despre ele, nu-i aşa, Rebecca?

– Într-adevăr.

– Micul magazin din Bath se numea „Browne's". A fost înfiinţat pe la o mie opt sute şi a servit, ani de zile, aristocraţia care venea la băi în Bath. De multe ori, clienţii erau cei care aveau nevoie să-şi lichideze discret averea, cash. Aşa că avea piese variate şi adesea unice. Deşi discretă, prăvălia era gospodărită cu grijă, şi se ţineau registre meticulos. Potrivit lor, în vara anului 1883, un anumit Lord Barlow a vîndut magazinului „Browne's" mai multe mărunţişuri şi artefacte. Printre ele era şi o mică statuetă de argint, în stil grecesc, reprezentînd o femeie cu un foarfece în mînă.

– Maica Ta, Hristoase!

– Bunicul meu era proprietarul magazinului „Browne's" cînd Wyley a făcut ultima traversare, continuă Steven. N-avem de unde să ştim dacă ţinuseră legătura în privinţa Parcei. Am aflat prima oară despre ei în tinereţe, cînd studiam cu entuziasm pentru meseria mea. Mă interesa legenda statuetei şi dacă cea cumpărată cu atîta timp în urmă de „Browne's" fusese autentică sau nu. Cînd am auzit că Wyley avusese o piesă din set şi, din cîte se ştia, o luase cu el la bordul *Lusitaniei,* am fost cu atît mai fascinat.

– Însă chiar dacă statueta cumpărată de „Browne's" era autentică, interveni Jack, valoarea ei scăzuse, de vreme ce prima Parcă se pierduse, după cît se părea, o dată cu Wyley. Aşa că nu mai rămăsese decît încă o legătură stranie cu un pasager de pe *Lusitania,* şi o legendă.

– Şi era adevărată? întrebă Rebecca. Unde e acum?

– Mama mea nu se satură niciodată de istoria familiei.

În loc să-i răspundă la întrebare, Jack se ridică să pună încă un lemn pe focul din cămin.

– M-a crescut povestindu-mi-o adesea, iar naufragiul *Lusitaniei* şi legenda Celor Trei Parce făceau parte din ea. Şi, evident, mi-a trezit şi mie interesul pentru antichităţi, adăugă el, punînd o mînă pe umărul lui Steven. Cînd Anita a pomenit de Parce, mi-a redeşteptat interesul faţă de ele suficient ca să-i telefonez mamei mele şi să-i cer să-mi confirme povestea pe care mi-o spusese. Atîta mi-a fost de ajuns pentru a-mi programa o vizită aici pe care o amînam de prea mult timp, cu un popas la Cobh ca să mă interesez de Sullivan şi să-i aduc omagiile mele lui Felix Greenfield.

Se duse la o vitrină din lemn de santal şi o deschise.

– Imaginează-ţi cît am fost de surprins cînd am descoperit că şi familia Sullivan era o verigă în legătură cu toate astea.

Şi se întoarse ţinînd a treia Parcă.

– Iat-o.

Deşi avea senzaţia că picioarele-i deveniseră de cauciuc, Rebecca se ridică.

– Tot timpul a fost aici...

– Şi aici a rămas, continuă el, întinzîndu-i-o, de acum douăzeci şi şase de ani, cînd bunicul a tras oblonul prăvăliei „Browne's".

Rebecca o luă în căuşul palmei, cîntărind-o, studiind micul chip de argint pe care se citea o expresie rece, puţin tristă. Îşi trecu uşor degetul peste adîncitura din colţul drept al bazei – unde, ştia, Atropos s-ar fi unit cu Lachesis.

– Încă un fir, încă un cerc. Ce-ai să faci acum?

– Acum am s-o iau cu mine la New York, să negociez cu Cleo Toliver pentru a ei şi să văd cum o pot obţine înapoi pe a ta de la Anita.

– Bine că n-ai uitat că prima e a mea.

Îi înapoie statueta.

– Vin şi eu cu tine la New York.

– Ba tu ai să rămîi la Cobh, o corectă el. La un ocean distanţă de Anita.

Rebecca înclină capul pe-o parte.

– Ba am să vin la New York, cu tine sau singură, căci a naibii să fiu dac-am să vă las să terminaţi treaba asta fără mine, tu sau fraţii mei. Mai bine resemnează-te, Jack, cu gîndul că n-am să stau într-un colţ aşteptînd ca bărbaţii să le rezolve pe toate. Am şi eu ceva de spus.

– Poftim de vezi! interveni Mary, tăindu-i soţului său a doua felie de plăcintă. Ce ţi-am zis eu? Asta-mi place mult mai mult decît aia cu care-ai fost însurat, Jack. Stai jos şi termină-ţi plăcinta, Rebecca. Sigur c-ai să te duci cu el la New York.

Cu un aer îngîmfat, Rebecca se întoarse şi se aşeză, muşcînd din plăcintă.

– Vă mulţumesc, doamnă Cunningham. Mă întreb dacă n-ar fi bine să mă opresc în Dublin ca să-mi cumpăr unele lucruri pentru călătorie, sau să aştept pînă la New York. Nu mi-am împachetat decît un rînd de haine.

– A, în locul tău aş aştepta dacă se poate. O să te distrezi nemaipomenit de bine făcîndu-ţi cumpărăturile la New York, nu crezi?

– Asta nu-i o afurisită de vacanţă! se răsti Jack.

– N-o întrerupe pe buni, îl mustră blajin Rebecca.

– Lasă-te, băiete, spuse şi Steven, fluturînd o mînă. Tu eşti unul, ele-s două.

15

Malachi ştia foarte bine cum va proceda cu Tia de la prima formulă de salut pînă la atitudinea de ordin general. Desigur, avea să-şi prezinte din nou scuzele. Nu încăpea nici o îndoială. Şi avea să-şi folosească tot farmecul şi toate puterile de persuasiune ca s-o îmbuneze.

Îi era dator; nici asta nu lăsa loc de îndoială. Pentru finanţare, dar şi mai mult, mult mai mult, pentru ajutorul pe care i-l dăduse fratelui său.

Putea răsplăti asta păstrînd relaţia dintre ei la un nivel strict profesional – prietenoasă, dar rezervată. Presupunea că o cunoştea destul de bine ca să înţeleagă că aşa ar prefera.

O dată ce lucrurile vor reintra pe făgaşul firesc, se vor apuca de treabă.

El şi Gideon aveau să se mute la un hotel. Evident, nu puteau abuza mai departe de locuinţa ei. Dar spera s-o convingă să o ţină în continuare la ea pe Cleo Toliver. Aşa putea avea certitudinea că sînt amîndouă în siguranţă. Şi că nu-i vor sta în drum, ceea ce era aproape la fel de important.

Cam obosit de pe urma călătoriei, bătu scurt în uşa apartamentului, cu speranţa că ospitalitatea ei va cuprinde şi o bere rece.

Apoi Tia deschise uşa, iar Malachi uită de bere şi de toată strategia pregătită cu atîta grijă.

– Te-ai tuns.

Fără să se gîndească, întinse mîna ca să mîngîie capetele tăiate ale şuviţelor de păr.

– Ia uite cum arăţi...

Tia nici nu tresări. Ore întregi îşi adunase voinţa în scopul ăsta. Dar făcu un pas înapoi, cu mişcări rigide.

– Intră, Malachi. Pune-ţi bagajele jos, îl invită ea. Sper că zborul a fost plăcut.

– Minunat. Îţi stă bine, să ştii. Părul... Arăţi superb. Mi-a fost dor de tine, Tia.

– Vrei să bei ceva?

– Aş vrea, te rog. Iartă-mă, nici nu ţi-am mulţumit că mi-ai trimis banii de drum.

– E o problemă de afaceri.

Întorcîndu-se, Tia intră în bucătărie.

– Nu ţi-ai schimbat numai părul.

– Poate.

Presupunînd că ar fi preferat o bere, la fel ca fratele lui, scoase una din frigider, apoi luă din dulap un pahar.

– Poate că aşa a trebuit.

– Îmi pare rău, Tia, pentru felul în care am procedat.

Mîndră de sine, Tia destupă berea şi o turnă în pahar fără să-i tremure mîna.

– Pentru cum ai procedat cu mine, vrei să spui.

– Într-adevăr. Mi-aş putea găsi tot felul de scuze...

Luă paharul pe care i-l întindea, aşteptînd ca privirile să li se întîlnească.

– Aş putea chiar să te conving să mi le accepţi, dar n-am să mă ostenesc. Nici nu-ţi pot spune cît regret că te-am minţit.

– N-are nici un rost să mai revenim la asta.

Tia porni spre living, dar se opri cînd Malachi îi tăie calea.

– N-au fost toate minciuni.

Deşi roşise, vocea ei rămase rece şi limpede:

– Nici despre asta nu are sens să discutăm. Avem interese comune, şi drepturi comune, faţă de un anumit obiect de artă. Intenţionez să-mi folosesc resursele, şi pe ale tale, pentru a-l recupera. Altceva nu avem de discutat.

– Mi-e mult mai uşor aşa.

– Zău?

Îl privi cu capul înclinat într-o poziţie pe care o spera sarcastică.

– Şi de ce, mă rog?

– Pentru că nu eşti vulnerabilă. Nu mai trebuie să mă tem atît de mult că te-aş putea răni.

– Cîndva am avut obrazul subţire. Dar se pare că am scăpat de problema asta. Iar acum, regulile casei.

De astă dată, îl ocoli repede şi, de cum luă puţină distanţă, respiră mai uşor.

– În apartament nu se fumează. Poţi folosi balconul sau, aşa cum face Gideon chiar în momentul de faţă, terasa de pe acoperiş. El şi Cleo au avut o perioadă cam febrilă, aşa că le-am sugerat să stea puţin pe terasă. Nu e la fel de înghesuită ca balconul şi e sigură.

Malachi vru să-i spună că el şi fratele lui se vor duce la un hotel, apoi se răzgîndi. Dacă pe ea n-o deranja, de ce să se complice?

– M-am lăsat de fumat acum doi ani, aşa că pentru mine nu e o problemă.

– Bun, ai să trăieşti mai mult. Faci curat în urma ta, iar asta înseamnă vase, rufe, hîrtii, orice. Îmi place ordinea şi curăţenia. Vei fi nevoit să dormi pe canapea de vreme ce

Gideon şi Cleo ocupă patul din camera de oaspeţi. Asta înseamnă că va trebui să fii pregătit să te trezeşti dimineaţa la o oră rezonabilă.

Fiindcă începea să semene cu Tia cea pe care o cunoştea, Malachi era din ce în ce mai amuzat. Se aşează pe braţul canapelei.

– Ce înseamnă oră rezonabilă?

– Şapte.

– Au!

– Tu şi Gideon va trebui să vă stabiliţi programul la duş. Veţi folosi baia cea mică. Cleo o poate folosi pe a mea, dar tu şi fratele tău nu aveţi acces acolo, nici în dormitorul meu. E destul de clar?

– Precum cristalul, iubito.

– Ţin evidenţa cheltuielilor. Zborul şi mîncarea, desigur, şi orice alte transporturi. Îmi vei achita totul.

Asta îl irită de-ajuns ca să se ridice în picioare.

– Sîntem absolut hotărîţi să-ţi plătim tot. Nu sîntem paraziţi. Pot obţine un împrumut de la bancă şi rezolvăm imediat.

Simţindu-se cam meschină, Tia se îndepărtă.

– Nu e necesar. Sînt furioasă pe tine. N-am ce face.

– Tia...

– Fără.

Alarmată de tonul lui blînd, se întoarse spre el.

– Nu mă lua cu *binişorul!* Pot să fiu furioasă pe tine şi-n acelaşi timp să fac ce e de făcut. Mă pricep foarte bine să-mi evit emoţiile instabile. Şi-acum, ştii să găteşti?

Malachi îşi trecu o mînă prin păr.

– Într-un fel.

– Perfect, Cleo nu ştie. Asta-nseamnă: tu, Gideon, eu şi mîncare la pachet. Şi putem...

Se întrerupse, aruncînd o privire peste umăr cînd auzi cheia în broască.

Prima intră Cleo, potrivit de transpirată, scandalos de sexy şi dubios de smotocită. Îl măsură pe Malachi cu un zîmbet galeş.

– Ăsta trebuie să fie fratele mai mare...

– Mal.

Gideon apăru în urma ei, şi cei doi fraţi se îmbrăţişară strîns, fără reticenţe.

– Cît mă bucur că te văd! Mare belea pe capul nostru!

Fu nevoie de treizeci de minute şi încă o bere pentru a-l pune la curent.

– Nu văd ce treabă are Burdett ăsta să-şi bage nasul, comentă Malachi, privind posomorît în paharul cu bere, apoi se ridică să se plimbe prin cameră. Nu e decît o complicaţie în plus.

– Dacă nu-şi băga nasul, n-aş fi ştiut că mi se interceptează convorbirile, nu-i aşa?

Tia se ridică, luă paharul pe care Malachi îl lăsase pe masă şi puse sub el o rondea.

– Zice *el* că se interceptează.

– Şi de ce ar inventa? În orice caz, azi-dimineaţă m-am dus pe la tatăl meu şi l-am întrebat despre Jack. Mi-a confirmat că e cine spune şi că-i un colecţionar serios. Iar detectivul de la poliţie a garantat pentru el.

– Eşti furioasă că a mai intrat un tip în combinaţie.

Cînd Malachi se întoarse încruntat spre Cleo, fata îşi flutură genele, luînd o sorbitură din berea lui Gideon.

– Vorbeşte testosteronul din tine şi nimeni nu te-ar acuza pentru asta. Tia, n-ai nişte fursecuri?

– Ăă, cred că mi-au mai rămas nişte uscăţele dietetice.

– Iubito, trebuie neapărat să discutăm. O viaţă redusă la uscăţelele dietetice nu merită să fie trăită. Şi acum, înainte să mă iei la trosneală, se întoarse Cleo spre Malachi, aminteşte-ţi că noi am avut puţin mai mult timp ca să ne gîndim la Burdett şi la rolul lui în toate astea. O cunoaşte pe Anita, continuă ea, începînd să enumere pe degete. Se pricepe la securitate şi îl interesează Parcele. Sperăm s-o vindem pe a mea şi pe a treia, cînd o vom obţine. După cum văd eu lucrurile, acum aveţi doi posibili cumpărători în loc de unul singur. Putem organiza propria noastră licitaţie.

– S-ar putea să nu-mi convină apariţia unui nou participant, interveni Gideon, dar are sens, Mal. Anita a fost tot

timpul pe urmele noastre. S-ar putea ca acest Burdett să ne fie de folos sub aspectul ăsta. Iar tatăl Tiei a spus că are bani, deci îi putem vinde. Aş prefera aşa, decît să mai am de-a face cu javra aia de Anita. În plus, am sunat-o pe mama de la telefonul public de jos, ca să văd ce mai face, şi mi-a spus că l-a cunoscut. Are încredere în el, iar pentru mine atîta e de ajuns.

– Asta eu hotărăsc. Spuneai că ţi-a lăsat o carte de vizită, Tia?

Malachi se bătu cu degetele pe coapsă, chibzuind la toate detaliile.

– Am să-l sun ca să avem o întîlnire faţă-n faţă. Iar dacă-i un expert în securitate aşa de bun, poate să pună la punct telefoanele astea nenorocite ca să nu trebuiască să dăm fuga la telefonul public ori de cîte ori avem de vorbit.

– Ai nevoie de carbon, decise Cleo. Sînt nişte carbohidraţi pe-aici, da?

– Ăă...

Tia aruncă o privire spre bucătărie, nervoasă.

– Da, am...

– Nici o grijă. O să-ţi treacă. Şi mie-mi vin dracii cînd îmi scade nivelul de carbon, îl asigură Cleo pe Malachi, compătimitor.

– N-am draci!

Se ridică de pe canapea şi veni să-l ciupească de obraji.

– Pe noi îţi descarci dracii, frumuseţe mică, aşa că lasă-ne pe noi să decidem. Voi, cei din neamul Sullivan, nu faceţi faţă la călătorii. Şi Şmecherul, aici de faţă, era o zdreanţă cînd am aterizat. Da' ştiu că eşti drăgălaş! comentă ea, înclinînd capul. Aveţi un ADN de calitate superioară, măi băieţi.

În sfîrşit, Malachi rîse.

– Mare figură eşti!

– Pe bune! Auzi, Tia, hai să comandăm nişte pizza. Două mari, cu toate cele, ar trebui să ne ajungă.

– Eu, de fapt, nu prea...

Se întrerupse cînd Cleo întoarse capul spre ea, privind-o cu gura căscată.

– Dacă voiai să-mi spui că tu de fapt nu mănînci pizza, iau un pistol şi te scap de chinuri.

Nu părea momentul potrivit să discute despre lipide, nici despre posibila alergie a Tiei la bulion.

– Dacă telefoanele sînt urmărite şi eu comand două pizza mari, asta nu va da de bănuit cuiva care crede că sînt singură aici?

– Ei, şi? Au să-şi închipui că eşti mîncăcioasă ca o scroafă. Hai să ne asumăm riscul!

– Şi-n plus, la ora două am o întîlnire să iau prînzul, motiv pentru care ar trebui să plec chiar acum.

– Cu cine te-ntîlneşti? întrebă Malachi, cînd Tia porni spre dormitor. Tia?

– Accesul interzis, mormăi Gideon, înainte ca fratele lui s-o urmeze. Are reguli foarte stricte.

– Nu se poartă firesc...

Malachi îşi înfundă mîinile în buzunare, privind încruntat spre uşa dormitorului.

– Şi nu-s sigur că-mi convine.

– Dacă stai să ţii seama de tot ce s-a-ntîmplat aici de-o vreme-ncoace, ai putea s-o mai scuteşti, îi reaminti Cleo. Ne-a primit în casă cînd n-o obliga nimeni. Tu ai zăpăcit-o de cap. Stai aşa! ridică ea o mînă, cînd Malachi se întoarse gata să riposteze. Nu spun că n-aş fi procedat şi eu la fel, dar cînd ai deja probleme cu respectul de sine, ajunge să te frece la cap un tip şi o dai în bară la semnal.

– Admirabilă şi succintă analiză.

– Dansează tu gol cîteva luni şi-ai să-nveţi multe despre oameni.

Ridică din umeri.

– Lasă c-o să ne-nţelegem de minune, dulceaţă, după ce ne-om cunoaşte ceva mai bine. Sînt deja moartă după frăţiorul tău mai mic şi după gustul tău la femei, adăugă, arătînd cu capul spre uşa dormitorului.

– Poţi să-mi explici mai tîrziu cum ajungi psiholog dansînd în pielea goală, dar deocamdată...

Malachi dădu un pumn în uşa dormitorului.

– Tia, ce mama dracu' faci acolo?!

Uşa se deschise şi Tia ieşi repede. Malachi simţi izul de parfum pe care şi-l aplicase. Se rujase şi îmbrăcase un blazer negru. Simţi în pîntece un mic şi neplăcut junghi de gelozie.

– Cu cine ai întîlnire la masă?

– Cu Anita Gaye.

Tia deschise poşeta pentru a controla conţinutul.

– Pot să comand pizza de la o cabină telefonică de pe drum.

– Grozav. Mulţam. Şi fainã jachetă, comentă Cleo.

– Serios? E nouă. Nu eram sigură dacă... în fine, nu contează. Ar trebui să fiu înapoi pe la patru jumate.

– Stai naibii o clipă!

Malachi i-o luă înainte şi se postă în dreptul uşii.

– Dacă-ţi închipui că te las să ieşi de-aici şi să iei masa cu o femeie care ştim că angajează ucigaşi plătiţi, ţi-ai pierdut naibii minţile!

– Te rog să nu înjuri şi nici să nu mă înveţi ce să fac.

Un spasm nervos în stomac o făcu să se crispeze, dar nu se lăsă.

– Nu eşti stăpîn nici pe viaţa mea şi nici pe... pe acest consorţiu, declară ea. Şi-acum, dă-te la o parte. Am să întîrzii.

– Tia.

Cum furia nu dăduse rezultate, Malachi îşi puse imediat în aplicare şarmul.

– Sînt îngrijorat pentru tine, atîta tot. E o femeie periculoasă. Ştim cu toţii acum cît de periculoasă e.

– Iar eu sînt slabă, proastă şi sub nivelul ei.

– Da! Adică, nu... vreau să zic... Hristoase!

Ridică o mînă, deşi la drept vorbind îi venea s-o strîngă de gît – sau poate să se strîngă singur.

– Spune-mi doar ce vrei să faci.

– Să iau masa. Mi-a dat un telefon şi m-a invitat. Am primit. Pesemne crede că poate să mai smulgă de la mine unele informaţii despre Parce şi Henry Wyley. Şi despre voi. Îi cunosc perfect intenţiile, întrucît pînă acum nu mi-a adresat mai mult de douăzeci de cuvinte de cînd o ştiu. Oricum, ea

pe-ale mele nu le ştie, şi nici n-o să le afle. Nu-s cretină, aşa cum crezi tu, Malachi.

– Nu cred aşa ceva despre tine. Tia...

Îşi stăpîni o înjurătură cînd observă că nici fratele lui şi nici Cleo nu aveau bunul-simţ de a se preface că nu-i ascultă.

– Hai să mergem pe terasă şi să discutăm în linişte.

– Nici nu mă gîndesc. Şi-acum, dacă n-ai de gînd să mă dobori la pămînt şi să mă-nchizi în debara, legată, eu mă duc la masă.

– Bravo, Tia, mormăi Cleo printre dinţi, şi se alese cu un ghiont de la Gideon.

– Mal, spuse el încet, las-o mai moale.

Cînd Malachi se execută, Tia profită şi deschise brusc uşa.

– Nu uita de pizza! strigă Cleo chiar înainte ca Tia să-i trîntească uşa în faţă lui Malachi.

– Dacă femeia aia-i face ceva...

– Ce să-i facă? îl întrerupse Cleo. S-o înjunghie cu furculiţa de salată? Calmează-te un minut şi judecă. E o mişcare bine gîndită. Există toate şansele ca Anita s-o creadă pe Tia o fleaţă, aşa c-o să se coboare *sub* nivelul ei. Pun pariu că Tia se va alege cu o mulţime de informaţii, cîtă vreme Anita o să rămînă cu buzele umflate.

– E deşteaptă foc, Mal, confirmă Gideon. Şi avem nevoie de ea. Mai bine relaxează-te.

– Fie cum ziceţi voi...

Dar ştia că nu se va linişti pînă cînd nu se va întoarce Tia.

Chiar şi cu viaţa ei atît de activă pe tărîmul fanteziei, Tia nu se imaginase niciodată în chip de spioană. Sau agent dublu, îşi spuse ea, ajungînd la restaurant exact la timp. Şi nu avea altceva de făcut decît să fie ea însăşi ca să reuşească. Timidă, nervoasă, analitică şi plictisitoare, îşi spuse cînd fu condusă la masă.

Halal agent secret!

Evident, Anita întîrzia fiindcă, după cum ştia Tia din experienţă, femeile care nu sînt timide, nervoase, analitice

şi plitisitoare sînt de cele mai multe ori nepunctuale. Fiindcă aveau şi o viaţă personală, probabil.

Ei bine, mai mult ca sigur, şi ea avea acum o viaţă personală şi totuşi reuşise să sosească la timp.

Comandă o apă minerală, încercînd să nu bată la ochi şi să pară... în fine, nervoasă, aşa cum şedea singură în ambianţa de o eleganţă discretă de la Café Pierre. După zece minute, Anita pluti înăuntru – alt termen n-ar fi putut descrie intrarea ei maiestuos-urbană – îmbrăcată într-un splendid costum de culoarea vinetei coapte şi cu un colier spectaculos, cu o împletitură complicată din aur şi cu ametiste.

– Îmi pare atît de rău că am întîrziat! Sper că nu mă aştepţi de mult.

Se aplecă şi sărută aerul lîngă obrazul Tiei înainte de a se aşeza pe scaun, punîndu-şi telefonul celular lîngă farfurie.

– Nu, eu tocmai...

– Am fost reţinută de un client de care nu mai reuşeam să scap, o întrerupse Anita. Votca martini, îi ceru chelnerului. Stoly, sec, mare, cu două măsline.

Apoi se rezemă de spătar, scoţînd oftatul prelung al unei femei gata să se destindă.

– Mă bucur foarte mult că am reuşit să ne întîlnim. Am atît de rar ocazia să mai iau şi un prînz normal, nu de afaceri, în ultima vreme... Arăţi bine, Tia.

– Îţi mulţumesc. Şi tu...

– Te-ai aranjat altfel, nu-i aşa?

Anita ţuguie buzele şi bătu cu unghiile ei stacojii în masă, încercînd să-şi refacă imaginea Tiei aşa cum o ştia.

– Ţi-ai schimbat coafura. Îţi stă foarte bine. Bărbaţii fac atîta caz ca femeile să aibă părul lung – şi nu înţeleg de ce, adăugă ea, aruncîndu-şi pe spate şuviţele bogate. Şi-acum, povesteşte-mi despre călătoriile tale. Trebuie să fi fost fascinant să ţii conferinţe prin toată Europa. Dar şi obositor. Arăţi de-a dreptul epuizată. Dar ai să-ţi revii tu.

„Zău că eşti cea mai mare pramatie din lume", comentă Tia în sinea ei, sorbind din apa minerală cînd Anitei i se servi votca martini.

– A fost o experienţă dificilă şi captivantă. Dar nu apuci să vezi atît de mult din lume pe cît te-ai aştepta. N-ai timp decît de aeroporturi, hoteluri şi sălile de conferinţă.

– Totuşi, sînt şi avantaje. Într-una din călătorii l-ai cunoscut pe irlandezul acela fermecător cu care luai cina nu demult?

– De fapt, da. A asistat la una dintre conferinţele mele din Europa, apoi m-a căutat cînd a venit cu afaceri la New York. Era extraordinar de arătos, nu-i aşa?

– Extrem. Şi îl interesa mitologia?

– Hmm...

Tia luă lista şi o parcurse.

– Da, foarte mult. Mai ales grupurile. Sirenele, Muzele, Parcele... Ce crezi, aş putea să iau puiul ăsta la rotisor cu salată fără seminţe de pin?

– Sînt sigură. Şi mai ţii legătura cu el?

– Cu cine?

Tia lăsă lista pe masă şi o privi pe Anita peste ochelarii de citit. Apoi zîmbi vag.

– A, cu Malachi... Nu, a trebuit să se întoarcă în Irlanda. Mă gîndeam că poate-o să mă mai sune, dar cred că... În fond, sînt trei mii de mile. În general, bărbaţii nu mă mai caută după o întîlnire nici cînd locuiesc în Brooklyn.

– Bărbaţii sînt nişte porci. Bine le-au făcut amazoanele. Îi foloseau pentru sex şi reproducere, după care îi omorau.

Rîse, apoi se întoarse spre chelner, care se apropiase iar de masă.

– Eu iau o salată Caesar, o apă minerală şi încă un martini.

– Ăă... puii sînt de crescătorie? întrebă Tia, începînd intenţionat să facă din comandarea unei salate simple un eveniment major. Observă cu coada ochiului zîmbetul ironic al Anitei şi îşi spuse că treaba mergea strună.

– E interesant că ai vorbit despre Parce, reveni Anita la subiect.

– Poftim?

Tia îşi scoase ochelarii, punîndu-i cu grijă în toc.

– Parcă era vorba despre amazoane – deşi, desigur, astea nu erau zeiţe, nici grecoaice. Totuşi, aveau o cultură feministă fascinantă şi întotdeauna am...

– Parcele...? reuşi Anita să strecoare printre dinţi, terminînd primul martini.

– A, da. Din nou puterea femeilor. Trei surori care determină lungimea şi calitatea vieţii pentru zei şi oameni.

– Cu preocupările tale şi cu familia din care provii, trebuie să fi auzit despre statuete.

– Am auzit despre o mulţime de statuete. A...! exclamă Tia cu un aer nevinovat, şi fu gata să jure că auzise dinţii Anitei scrîşnind. Cele Trei Parce! Da, desigur. De fapt, se spune că unul dintre strămoşii mei ar fi avut-o pe una dintre ele – cred că era Clotho, prima Parcă. Dar a murit pe *Lusitania* şi, din cîte se ştie, o avea la el. Dacă aşa este, e foarte trist. Lachesis şi Atropos nu mai au ce să măsoare şi să taie fără Clotho care depăna firul vieţii. Dar, în fond, eu mă pricep mai mult la mituri decît la antichităţi. Crezi că statuetele astea există? Celelalte două, vreau să spun.

– Cred că sînt destul de romantică pentru a crede că da. Mă gîndeam că o persoană cu cunoştinţele şi cu relaţiile tale ar putea avea unele idei.

– I-auzi!

Tia îşi muşcă buza.

– Abia dacă am dat vreodată atenţie lucrurilor de acest gen. La fel i-am spus şi lui Malachi cînd am vorbit despre asta.

– Aşadar, şi el ţi-a vorbit despre statuete?

– Îl interesa subiectul.

Cu gesturi delicate, Tia alese o chiflă caldă din coş.

– Colecţionează obiecte de artă antice. A început acum cîţiva ani, cînd a făcut o călătorie de afaceri în Grecia. Se ocupă de navlosiri.

– Chiar aşa? Un irlandez chipeş şi bogat, preocupat de domeniul tău. Şi nu l-ai mai *căutat?*

– A, n-am putut...

Prefăcîndu-se fîstîcită, Tia privi faţa de masă, jucîndu-se cu gulerul blazerului.

– M-aş fi jenat să caut eu un bărbat. Oricum, niciodată nu ştiu ce să spun. Şi-n plus, cred că a fost dezamăgit că nu i-am putut da nici un ajutor cu Parcele. Cu statuetele, vreau să spun. În materie de mituri, l-am ajutat foarte mult – dacă o pot spune chiar eu. Şi cum una dintre ele zace pe fundul Atlanticului, setul nu se va mai putea completa niciodată, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

– Cred că dacă era... complet, aş zice... ar avea o valoare destul de mare.

– Destul.

– Dacă Henry Wyley nu făcea călătoria aceea tocmai atunci, cu vaporul acela, cine ştie...? Dar, din nou – asta-i soarta. Poate vei reuşi s-o găseşti pe una dintre ele, dacă mai există, sau dacă au existat vreodată. Cred că ai tot felul de surse.

– Am, şi întîmplător am găsit un client interesat. Nu suport să-mi dezamăgesc clienţii, aşa că fac tot ce pot ca să le confirm existenţa şi să le dau de urmă.

– Clienţilor?

– *Parcelor!*

Anita muşcă delicat dintr-o chiflă, privind-o pe Tia.

– Sper că n-ai să-i spui asta lui... – cum îl chema? Malachi? – dacă te mai caută. N-aş vrea să mi-o ia înainte.

– N-am să-i spun, dar nu cred că se pune problema.

Oftă din rărunchi.

– I-am spus că auzisem, ăă... mai demult, că cineva din Atena susţine c-ar avea-o pe Atropos. Asta-i a treia Parcă.

Simţind cum îi bate inima de emoţia improvizaţiei, Tia îşi studie atent salata, căutîndu-i vreun cusur.

– Din Atena?

– Da. Cred că mi-a vorbit cineva despre asta în toamna trecută. Sau poate primăvara trecută...? Nu-mi mai aduc bine aminte. Ştiu că făceam nişte cercetări despre Muze. Acestea sînt cele nouă fiice ale lui Zeus cu Mnemosyne. Fiecare avea specialitatea ei – Clio, de pildă...

– Şi ce-i cu Parcele? o întrerupse Anita.

– Ce-i cu ce? A...!

Tia rîse nervos, sorbind din apă.

– Scuză-mă, cred că mă tot abat de la subiect. E atît de iritant pentru interlocutor...!

– Cîtuşi de puţin, răspunse Anita, imaginîndu-şi că se întindea peste masă şi-o vîra pe imbecila aia cu nasul în salată. Dar ce spuneai?

– Da, trebuie să fi fost în primăvara anului trecut.

Concentrată, Tia picură pe salată un strop infim de ulei.

– De fapt, nu căutam informaţii despre Parce – în nici un caz despre obiectele de artă. Eram atentă doar să nu fiu nepoliticoasă. Sursa aceea cu care am luat legătura... Cum se numea? Ei, nu contează din moment ce oricum nu m-a putut ajuta atît pe cît speram. Cu Muzele, vreau să spun. Dar, în timpul conversaţiei, a pomenit că auzise despre o persoană din Atena care o avea pe Atropos. Statueta, nu personajul mitologic.

– Cred că nu-ţi aminteşti nici cum se numea persoana din Atena, aşa-i?

– Vai de mine, n-am deloc memoria numelor!

Cu o privire de scuză spre Anita, Tia înfipse furculiţa în salată.

– De fapt, cred că nici nu l-am reţinut de vreme ce mi l-a menţionat doar în trecere. Şi a trecut atît de mult timp de atunci... Ţin minte că era din Atena numai fiindcă dintotdeauna mi-am dorit să vizitez oraşul. Şi-n plus, părea logic ca una dintre statuete să fie acolo. În Grecia. Ai fost vreodată?

– Nu, ridică Anita din umeri. Nu încă.

– Nici eu. Nu cred că mi-ar prii mîncarea.

– I-ai spus toate astea lui Malachi?

– Despre Atena? Nu, nu cred. Nu mi-a trecut prin minte. O, vai de mine! Crezi c-ar fi trebuit să-i spun? Poate că, dacă-mi venea ideea, pe urmă m-ar mai fi căutat. Zău că arăta extraordinar de bine.

„Idioată", îşi spuse Anita. „Imbecilă."

– Tot ce se poate.

*

Tia era ameţită. Îşi imagina că aşa s-ar simţi şi o femeie după ce-şi înşelase bărbatul, într-un motel mizer, cu un pictor tînăr şi fără slujbă, în timp ce soţul ei serios şi de nădejde prezida o şedinţă a consiliului de administraţie.

Dar nu, îşi spuse ea, intrînd grăbită în clădire, o asemenea ameţeală s-ar fi făcut simţită *înainte* de adulter, în drum spre motelul cel mizer care închiria camere cu ora. După aceea s-ar fi simţit vinovată, ruşinată şi nerăbdătoare să facă un duş lung şi fierbinte.

Sau cel puţin aşa îşi imagina ea.

Şi totuşi minţise, înşelase – la figurat, regulase pe cineva – şi nu se simţea cîtuşi de puţin vinovată. Se simţea puternică.

Şi-i plăcea.

Anita o detesta. Oare oamenii chiar credeau că nu putea să-şi dea seama cînd o găseau plicticoasă, enervantă şi proastă făcută grămadă? Ei bine, nu conta, se asigură ea urcînd spre etajul la care locuia, parcă plutind pe un nor triumfal. Nu avea nici cea mai mică importanţă ce credea despre ea o femeie ca Anita. Pentru că ea, Tia Marsh, cîştigase runda.

Intră în apartament pregătită să se împăuneze şi o găsi numai pe Cleo, care şedea tolănită pe canapea, uitîndu-se la MTV.

– Salut. Cum a mers?

– Perfect. Unde-s ceilalţi?

– S-au dus s-o sune pe mama lor. Irlandezii au un sentiment special faţă de mame, nu-i aşa? Pe urmă au să cumpere nişte îngheţată. Acu' cîteva minute au plecat.

Mai aruncă o privire spre televizor, apoi îl închise.

– Şi cu Anita cum a fost?

– Mă crede o nevrotică fără creier, recunoscătoare ori de cîte ori îi dă cineva cea mai mică atenţie.

Cleo se ridică de pe canapea – cu o graţie fluidă pe care Tia nu putea decît să i-o admire fără speranţă.

– Eu nu. Nu că ar conta, dar te consider o tipă isteaţă şi cu clasă, care încă nu şi-a încercat cizmele de dat şuturi în fund. Bei ceva?

Descrierea o lăsase pe Tia cu gura căscată, aşa că nu-şi dădu seama cît de neobişnuit era să i se ofere de băut la ea acasă.

– Poate. Nu prea beau.

– Eu da, şi mi se pare momentul potrivit. O să ciocnim un pahar de vin şi poţi să-mi povesteşti.

Cleo destupă o sticlă de Pouilly-Fumé şi turnă în două pahare. Apoi ascultă. La un moment dat, în timpul primului pahar, Tia constată că numai Carrie o mai ascultase vreodată atît de concentrat şi cu interes. Poate că tocmai de-asta erau prietene, îşi spuse ea.

– Ai trimis-o la Atena? hohoti Cleo. Asta-i genială!

– Mie mi s-a părut... Da, probabil.

– Pe bune că da!

Îşi repezi o mînă spre ea, atît de repede şi aproape, încît Tia se smuci înapoi, speriată că vrea să-i dea o palmă.

– Bate cinci!

– A... Mă rog...

Cu un chicotit, Tia o bătu peste palmă.

– O să trebuiască să le povesteşti faza şi băieţilor, continuă Cleo. Aşa că, dacă tot sîntem între noi pînă se-ntorc ei, vinde-mi şi mie pontu' cu Malachi.

– Pontul...?

– Îhî. Ştiu că eşti supărată pe el şi, personal, în locul tău aş vrea să-i frig ouăle la micul dejun, da' zău că-i un tip trăsnet. Cum ai de gînd să-l joci?

– Nicicum. Nu m-aş pricepe, aşa că n-am s-o fac. E vorba numai de afaceri.

– E plin de remuşcări la adresa ta. Te-ai putea folosi de asta.

Cleo muie un deget în vin, apoi îl linse.

– Da' nu-s numai remuşcări. I s-au aprins călcîiele după tine. Călduri vinovate, asta-ţi dă o putere extraordinară.

– Nu-l atrag în sensul ăsta. Se preface doar ca să-l ajut.

– Aiurea. Ascultă, Tia, mă pricep şi eu la un lucru pe lumea asta. La bărbaţi. Ştiu cum se uită la o femeie, cum se

mişcă-n jurul ei şi ce se-ntîmplă-n timpul ăla-n creierii lor obsedaţi de sex. Tipul vrea să te soarbă ca pe-un suc acidulat, şi, simţindu-se vinovat c-a fost măgar cu tine, devine nervos, frustrat şi se poartă ca un tăntălău. L-ai putea pune să facă sluj milogindu-se ca un labrador, dacă ştii să-ţi joci cartea.

– N-am nici o carte, începu Tia. Şi nu vreau să-l umilesc.

Apoi se gîndi la ceea ce simţise cînd îşi dăduse seama că o minţise. Că se folosise de ea. Mai luă o gură de vin.

– Sau, poate că da. Puţin. Dar nu cred că e important. Eu nu atrag bărbaţii ca femeile de categoria ta...

Se întrerupse, oripilată, şi puse paharul pe masă. *N-ar* fi trebuit să bea.

– Te rog să mă scuzi! N-am vrut să... adică, am spus-o ca pe-un compliment...

– Stai liniştită. M-am prins. Ai mai multe arme decît crezi. Minte, candoare, represiune.

– Nici una nu sună prea sexy.

– Cu frăţiorul mai mare merg de minune. Şi pe urmă, mai ai şi înfăţişarea asta de nimfă visătoare a pădurii...

– Nimfă a pădurii? Eu?

– Scumpo, ar trebui să te uiţi mai des în oglindă. Zău că eşti fierbinte.

– Nu, crede-mă, mă simt foarte bine...

Lăsă fraza neterminată cînd Cleo se îndoi de rîs.

– A... *Fierbinte...!*

Rîzînd şi ea, o privi atent pe Cleo.

– Eşti beată?

– Nnţ, da' s-ar putea să se rezolve şi asta mai încolo.

Cleo se rezemă de spătar. Nu se împrietenea repede, cel puţin nu cu alte femei. Dar Tia avea ceva deosebit.

– Întotdeauna mi-am dorit să arăt ca tine, izbucni Tia.

– Ca mine?

– Înaltă, senzuală, exotică... Şi bine făcută.

– Ne descurcăm cu ce avem. Iar ce ai tu, face glandele frăţiorului mai mare să se dea de-a dura. Crede-mă pe cuvînt. Ascultă...

Se aplecă spre ea.

– Cînd se-ntorc, eu am s-arunc o bombiță. Șmecherului n-o să-i placă, iar fratele mai mare se va uita deja pieziș la mine. Mi-ar prinde bine puțin ajutor. Sprijin, o diversiune, vezi și tu ce poți...

– Ce-o să fie?

Cleo dădu să vorbească, dar auziră cheia în ușă. Tia îi văzu fața străbătută de o expresie care putea fi regret sau amărăciune. Apoi își turnă pe gît restul de vin din pahar.

– Începe numărătoarea inversă, mormăi ea.

– Atena?

Gideon izbucni într-un rîs cu hohote, aproape nebunesc.

– La Atena? repetă el și o ridică pe Tia de pe scaun, sărutînd-o entuziasmat pe gură. Ești genială!

– Păi, eu... ăă...

Îi țiuiau urechile.

– Mulțumesc.

– Genială! declară Gideon din nou și o învîrti scurt în cerc înainte de a-i zîmbi fratelui său. Și ție ți-era teamă că Anita o s-o-nfulece pe nemestecate. Avem aici o maestră a combinațiilor cu patalama la mînă!

– Las-o jos, Gideon, că se sparge. Deșteaptă manevră, îi spuse Malachi Tiei. Deșteaptă și promptă.

– Era logică, precizăea și, cu capul învîrtindu-i-se și mai tare, dar destul de plăcut, se așeză la loc. Nu știu dac-o să se ducă personal în Grecia, dar e clar că va căuta într-acolo.

– Am mai cîștigat puțin timp, fu de acord Malachi. Așa că acum să vedem: cum îl folosim? Rebecca face tot ce poate ca să obțină informații despre acel Jack Burdett. Îl vom lăsa în seama ei deocamdată. Logic vorbind, primul lucru pe care-l avem de făcut e să vedem cum poate lua Cleo Parca de la White-Smythe. Va fi bine s-o facem cît mai discret, fără s-o punem pe Anita în gardă, și pe urmă s-o ducem într-un loc sigur.

– Asta nu-i o problemă.

Cleo nu trase aer în piept, dar se încordă și întoarse încet capul pînă cînd întîlni privirea lui Gideon.

– O am deja și e la loc sigur.

16

Ai avut-o tot timpul?

Stupefiat și abia stăpînindu-se, Gideon se holbă la Cleo.

– De la început?

– Mi-a dat-o bunica mea cînd eram mică.

Cleo simțea aripi de lilieci fîlfîindu-i în stomac.

– Începuse s-o cam ia razna – cred că o considera mai mult un fel de păpușă. Pentru mine era ca un talisman. O luam cu mine oriunde mergeam.

– Ai avut-o la tine și la Praga.

– Mda, am avut-o.

Pentru că tonul lui ferm și aparent calm o făcea să se simtă cam rău, mai turnă un pahar de vin.

– N-am auzit niciodată povestea. Toată treaba cu Cele Trei Parce. Dacă în familia mamei a fost cunoscută vreodată, pînă la mine n-a ajuns. Nici n-am știut ce era pînă cînd mi-ai spus tu.

– Și n-a fost un mare noroc pentru tine c-am apărut eu ca să te instruiesc?

Cleo conchise că tonul tăios al cuvintelor lui, rostite exact cu măsura potrivită de dispreț, era la fel de eficient ca un pumn în burtă.

– Ascultă, Șmechere, vine unul și se ia după mine la slujbă, începe să-mi pună întrebări despre talismanul meu, îmi înșiră verzi și uscate despre un purcoi de bani și legende grecești, și ce vrei să fac, să i-o dau pe tavă? Nu te cunoșteam.

– Și pe urmă ai ajuns să mă cunoști, nu?

Gideon se aplecă spre ea, rezemîndu-și mîinile pe brațele fotoliului și prinzînd-o sub el ca într-o cușcă.

– Sau ai tu aşa, un obicei, să te tăvăleşti pe podelele camerelor de hotel cu străinii?

– Gideon!

– Nu cu tine vorbeam! întoarse Gideon brusc capul, fulgerîndu-şi fratele cu privirea.

Apoi reveni la Cleo.

– Pentru aia mă cunoşteai destul de bine. Şi la fel de bine mă cunoşteai, nu-i aşa, şi cînd am împărţit patul pe care ni l-a oferit Mikey cu cîteva ore înainte de a muri.

– Destul.

Deşi mîinile-i îngheţaseră de spaimă, Tia îl trase pe Gideon de braţ. Avu senzaţia că încearcă să deschidă cu degetele uşa de oţel a unui seif.

– A fost prietenul ei. L-a iubit. Oricît ai fi de furios, ştii asta, şi mai ştii şi că n-ai dreptul să te foloseşti de el ca s-o loveşti.

– Ea s-a folosit de el. Şi de mine.

– Ai dreptate.

Cleo ridică bărbia, nu sfidător, ci ca o invitaţie. „Hai, pocneşte-mă", părea să spună, „aş prefera aşa."

– Nici n-ai putea să ai mai multă dreptate. M-am supraestimat şi am subestimat-o pe Anita. Iar Mikey a murit. Oricît de mult dezgust şi furie ai adunat în tine acum împotriva mea, nici nu se compară cu ceea ce simt eu faţă de mine însămi.

– S-ar putea să fie mai aproape decît crezi, replică Gideon, smulgîndu-se din faţa ei.

– OK.

Ceva în sufletul lui Cleo se frînse, ceva despre care nu ştiuse că se află acolo şi că este vulnerabil.

– OK. Te-am tras în piept. Am crezut că pot încheia un tîrg cu Anita, să iau banii şi să-ţi dau şi ţie partea ta. Toată lumea ar fi fost mulţumită. M-am gîndit, OK, o să se cam supere el că l-am lucrat pe la spate, da' cînd se va vedea cu toţi verzişorii ăia-n mîini, cum să se mai plîngă?

Cînd Gideon se întoarse din nou spre ea, învăluit într-o aură de violenţă aproape vizibilă, Tia păşi între ei.

– Termină. Gîndeşte-te. Avea sens ce-a făcut. Dacă avea de-a face cu o femeie de afaceri normală, chiar şi una necinstită, tot ar fi avut sens. Nimeni dintre noi n-a putut prevedea pînă unde va merge Anita.

– A mînţit, asta a făcut, răspunse Gideon, ignorînd mîna Tiei care încerca să-l tragă deoparte. Pe toţi ne-a mînţit.

– Totul a început cu minciuni.

În vocea Tiei se simţea destulă energie pentru ca Gideon să o privească.

– Încrederea şi sinceritatea deplină au fost aici principalele probleme. Tot timpul. Toţi am pornit în direcţii diferite, cu scopuri diferite. Cu planuri diferite. Şi atîta timp cît vom rămîne aşa, Anita va fi în avantaj. Ea are o singură direcţie şi un singur ţel. Dacă nu cădem de acord cu privire la ale noastre, o să ne învingă.

– Aşa e.

Malachi îi puse o mînă pe umăr, iar Tia, deşi înţepeni, nu se retrase.

– Nici mie nu-mi convine mai mult ca vouă, celorlalţi, că am ajuns în situaţia asta. Toţi, sau, mă rog, toţi cu excepţia Tiei, avem motive să regretăm cîte ceva. Putem să izbim cu pumnii în pereţi. Gid.

Tonul i se îmblînzise şi aşteptă pînă cînd fratele lui întoarse privirea furioasă spre el.

– Mai ţii mine sacul de box pe care-l agăţase tata în şantierul naval? Îi ziceam Nigel, le spuse el celor două femei. Şi-l snopeam pe el în bătaie, ca să nu ne batem între noi. De cele mai multe ori...

– Nu mai sîntem copii.

– Ai dreptate, nu mai sîntem. Aşa că-n loc să ne bosumflăm sau să ne găsim un Nigel la-ndemînă, de ce n-am porni de-aici încolo? Vestea cea bună e că avem a doua Parcă. Unde-i banca aia de care ziceai, Cleo?

– Mai încolo, pe Seventh.

Vîrî mîna în buzunarul blugilor după cheia pe care o băgase acolo în dimineaţa aceea.

– Trebuie s-o iau. Ca să am acces la seif, trebuie să semnez şi să mă identific. Pot s-o fac mîine dimineaţă.

– O s-o *facem* mîine dimineaţă, o corectă Gideon. Acum am nevoie de aer. Mă duc pe terasă.

Cînd uşa se trînti în urma lui, Cleo rămase pe loc. Apoi, rănită de cioburile rezultate din ceea ce se frînsese în sinea ei, se ridică.

– A ieşit o treabă grozavă.

Îngrozită la auzul propriei voci, porni spre birou.

– Mă duc să mă culc puţin.

După ce închise uşa, Tia îşi trecu mîinile prin păr.

– Măi, frate! Niciodată nu ştiu ce să fac... nici ce să spun...

– Ai făcut şi ai spus ce trebuia. Nu te mai tot învinui, Tia. Devine enervant.

– Ei bine, scuză-mă. Mă duc să văd dac-o pot ajuta cu ceva pe Cleo.

– Nu, aşa e cel mai simplu.

Cu un mic oftat, Malachi îi atinse din nou umărul.

– Mă duc eu să vorbesc cu Cleo, iar tu încearcă cu Gideon. Să vedem dacă putem realiza vreo unitate din toată încurcătura asta pe care am creat-o.

Porni spre uşa biroului, după care se întoarse.

– Ai fost extraordinară cu Anita, mai spuse el.

Apoi ciocăni scurt şi deschise uşa fără să aştepte răspunsul.

Cleo zăcea pe spate, pe canapeaua extensibilă nedesfăcută. Nu plîngea, dar ştia că se aduna în ea tensiunea unei descărcări explozive.

– Ascultă, m-am săturat să-i mai văd pe fraţii Sullivan în actul ăsta. Am nevoie de o pauză.

– Păcat, pentru că piesa nu s-a terminat.

Malachi îi ridică picioarele, se aşeză, apoi şi le puse în poală.

– Şi asta fiindcă şi acest frate Sullivan e gata să recunoască cum că şi el ar fi făcut exact ceea ce-ai făcut tu. N-aş fi mîndru, aş privi în urmă şi aş vedea toate momentele în care am greşit, în care ar fi trebuit s-o iau la stînga, nu la dreapta. Dar asta nu schimbă nimic din toată mizeria, este?

– Vorbeşti aşa de drăguţ cu mine ca să cooperez? Hai băieţii, nu-i nimic?

– N-ar fi rău deloc, dar adevărul e că ai trecut printr-o perioadă îngrozitoare, în parte şi din cauza mea. Gideon, în ce-l priveşte, nu-i la fel de şiret din fire ca tine şi ca mine. Nu c-ar fi o cîrpă sau un nătîng, dar tinde mai mult să spună ce gîndeşte şi adeseori îl irită că nu face toată lumea la fel. Are un simţ rafinat al fairplay-ului, băiatul nostru.

Ştiind asta şi auzindu-l pe Malachi confirmînd, Cleo nu prea reuşea să se consoleze.

– Oamenii care joacă cinstit pierd de cele mai multe ori.

– Nu-i aşa?

Malachi rîse scurt, apoi începu să-i maseze picioarele, binevoitor.

– Dar şi cînd cîştigă – atunci cîştigă cinstit. Pentru el, asta contează. Şi tu contezi.

– Poate că *am* contat.

– Poate că *mai* contezi, iubito. Îl cunosc pe fratele meu, aşa că ştiu ce spun. Dar, cum pe tine nu te cunosc la fel de bine, trebuie să te întreb: el contează pentru tine?

Cleo încercă să-şi tragă piciorul din mîna lui, dar Malachi îl ţinu strîns, continuînd să-l maseze.

– N-am încercat să-l fraieresc de bani.

– Nu asta te-am întrebat. Contează pentru tine sau nu?

– Mda, cred că contează.

– Atunci am să-ţi dau un sfat. Ripostează. Strigă la el şi înjură-l pînă-l oboseşti, pînă-i toceşti nervii. Sau îneacă-l în lacrimi. Cu el, ambele variante dau rezultate.

Cleo îşi îndesă încă o pernă sub cap.

– Asta-nseamnă să fiu iar şireată, nu?

– Păi tu ce vrei, îi bătu el piciorul, să cîştigi sau să pierzi?

Criza de plîns părea să se fi stins, suficient pentru ca Cleo să se ridice în capul oaselor, trăgîndu-şi nasul. Îl privi lung pe Malachi.

– Nu eram sigură c-o să-mi placi. Dacă ţin seama de toate, cred că e mai comod că mi-eşti simpatic.

– Sentimentul e reciproc. Aşa că răspunde-mi la o întrebare care mă frămîntă de mai multă vreme. Majoritatea

femeilor care fac strip-tease au trupul ăla de la mama lor sau de la miracolele medicinei moderne?

Tia nu avea la fel de mult noroc cu Gideon. O vreme nu făcu decît să stea tăcută pe unul dintre scaunele de fier din grădina de pe terasă. Rareori venea acolo, neavînd încredere nici în atmosferă, nici în altitudine. Ceea ce era mare păcat, îşi spuse ea, fiindcă îi plăcea grozav panorama dinspre rîu.

Fiind o femeie obişnuită să n-o ia lumea în seamă, stătu nemişcată în timp ce Gideon fuma tăcut, morocănos, rezemat de balustrada de piatră.

– Am petrecut zile şi nopţi împreună, alergînd prin toată afurisita aia de Europă, şi tot timpul a avut-o-n poşeta aia afurisită!

„OK", îşi spuse Tia, „s-a apucat să vorbească. E un început."

– E a ei, Gideon.

– Nu asta-i problema.

Se întoarse în loc, ridicol de chipeş, furios peste măsură.

– Ce credea, c-o să-i dau una-n cap ca să i-o fur? Să fug cu ea noaptea, după ce făceam amor, lăsînd-o de izbelişte într-o cocină de cameră?

– La asta nu-ţi pot răspunde. Eu, una, n-aş fi avut curaj să mă duc cu tine nici în ruptul capului, şi nici atîta prezenţă de spirit ca să mă apăr – cum a făcut ea. E... cred că pare o discriminare sexuală, dar e altceva pentru un bărbat să alerge prin toată Europa cu o femeie, decît e pentru o femeie să alerge cu un bărbat. E mai riscant, mai înspăimîntător, mai... E şi gata!

– Nu te contrazic, dar eram împreună de nici o săptămînă cînd... s-a schimbat situaţia dintre noi.

– În unele privinţe, sexul e un alt risc înspăimîntător.

Gideon se încruntă la ea, făcînd-o să roşească.

– Dacă se punea problema să se folosească de tine – cum crezi că a făcut – ar fi fugit cu Lachesis, noaptea. Şi cînd colo, te-a adus aici.

– Atunci m-a lucrat pe la spate şi...

– A făcut o greşeală, încheie Tia în locul lui. Una care a costat-o mai mult decît te-a costat pe tine. Ştim amîndoi în ce hal era cînd ai adus-o aici. Numai noi doi ştim asta. Şi cred că sînt singura care-a văzut cum te purtai cu ea. Cît de blînd şi atent. Cît de iubitor.

Gideon mormăi scurt, grosolan, strivindu-şi ţigara sub călcîi.

– Din cauza mea era beată şi ameţită. Ce voiai să fac, s-o ţin în şuturi?

– Ai avut grijă de ea. Iar cînd am auzit-o că s-a trezit plîngînd în toiul nopţii, ai avut iar grijă de ea. Probabil era prea zdrobită de durere ca să-şi dea seama. N-am fost îndrăgostită niciodată, adăugă, făcînd cîţiva paşi prudenţi spre cl – şi spre zid; şi spre golul ameţitor de dincolo. Aşa că s-ar putea să greşesc dacă spun că o iubeşti. Dar ştiu ce înseamnă să ai sentimente pentru o persoană şi apoi să vezi că te răneşte.

– Mal e aproape bolnav din cauza asta, Tia.

O luă de mînă, fără să-şi dea seama că împotrivirea ei instinctivă era provocată de înălţime, nu de gestul lui.

– Îţi dau cuvîntul meu.

– Nu despre asta e vorba acum. Vreau să-ţi spun numai că, atunci cînd nu vei mai fi atît de furios, sau atît de rănit, ar fi bine să încerci să priveşti lucrurile şi din punctul ei de vedere. Sau, dacă nu poţi, măcar să te linişteşti destul ca să putem lucra împreună.

– O să lucrăm împreună, îi promise el. De rest, am să mă ocup eu.

– Bine... bine...

De ce oamenii care se tem de înălţimi nu se pot abţine să privească în jos? se întrebă ea. Neputincioasă, se uită spre stradă pînă simţi că i se învîrte capul. Izbuti să facă un pas împleticit îndărăt, apoi încă unul.

– Phii... Ce ameţeală...

– Stai cuminte.

Cînd se clătină, Gideon o prinse de braţ.

– E-n regulă.

– Cred c-o să fie. Mai mult sau mai puţin...

*

Cleo nu avu nici o şansă să încerce să urmeze sfatul lui Malachi. Îi era greu să lupte – folosind cuvintele sau lacrimile – cu un om care se ferea de ea ca de ciumă. La fel de greu îi era şi să se răfuiască cu el cînd prefera să-şi petreacă noaptea dormind pe acoperişul unui bloc de apartamente decît într-un colţ al aceluiaşi pat.

O durea, în părţi ale făpturii ei pe care nici nu ştiuse că le avea ca s-o doară. Iar cea mai cumplită era teama că o merita.

– Duceţi-vă acolo, luaţi-o şi veniţi înapoi, repetă Malachi dimineaţa, în timp ce Gideon, cu ochii roşii, bea a doua ceaşcă de cafea.

– Ai mai zis o dată.

– E mai bine să nu mergeţi pe un drum drept, nici la dus, nici la întors. Banca e destul de aproape... de celălalt apartament, încheie el, aruncînd o privire spre Cleo. S-ar putea să fi pus oameni să mai ţină toată zona sub supraveghere.

– S-au ţinut după noi prin toată Europa.

Gideon puse pe bufet ceaşca goală, apoi, cînd Tia îşi drese vocea cu subînţeles, o luă din nou şi o clătì la chiuvetă.

– Ne descurcăm noi cu ei.

– Păziţi-vă bine spatele. Şi ce mai aveţi...

Gideon dădu din cap.

– Gata? o întrebă el pe Cleo.

– Sigur.

Tia le uni mîinile, abţinîndu-se să le strivească una într-alta înainte ca Gideon şi Cleo să iasă pe uşă.

– N-avem de ce să ne facem griji cu ei, spuse ea, atît pentru sine, cît şi pentru Malachi.

– Într-adevăr. Se descurcă bine.

Malachi vîrî mîinile în buzunare, dorindu-şi din toată inima să nu se fi lăsat de fumat.

– E bine c-o vom vedea, o vom examina în detaliu. Ca să ne asigurăm că e autentică.

– Da. Şi pînă atunci, eu am multă muncă de recuperat.

– Ştii, acum am rămas pentru prima dată cu adevărat singuri. Aş dori să-ţi spun unele lucruri.

– Mi le-ai spus.

– Nu pe toate. Nu şi pe cele la care m-am gîndit după ce mi-ai dat papucii.

– Nu e momentul. N-am mai putut lucra la cartea mea de cîteva zile. Sînt în întîrziere. Tu poţi să te uiţi la televizor, să asculţi radioul, să citeşti o carte. Sau să te duci pe terasă şi să te-arunci de-acolo. Mie mi-e totuna.

– Îţi admir puterea de a păstra pică.

Trecu în calea ei cu o mişcare lină cînd Tia porni spre birou.

– Ţi-am spus că-mi pare rău. Ţi-am spus că am greşit, iar asta nu te-a impresionat nicicum. Aşa că de ce n-ai asculta şi restul?

– Ia să vedem... poate pentru că nu mă interesează? Da, s-ar putea ca ăsta să fie motivul.

Găsea o mare satisfacţie în sarcasmul din propria voce. O făcea să se simtă stăpînă pe situaţie.

– Partea personală a acestei relaţii a luat sfîrşit.

– Nu sînt de aceeaşi părere.

Făcu un pas spre ea; Tia făcu un pas înapoi.

Iar această mişcare de retragere, oricît de mică, o făcu să se simtă iar vulnerabilă.

– Vrei să discutăm problema?

Ridică din umeri, încercînd s-o imite puţin pe Cleo.

– Nu prea ştiu să discut în contradictoriu, dar, ca să lăsăm totul în urmă o dată pentru totdeauna, am să mă străduiesc. M-ai tratat ca pe o proastă şi, mai rău, m-ai făcut să cred că mă găseai atrăgătoare, că mă doreai chiar. Iar aşa ceva, Malachi, e vrednic de tot dispreţul.

– Aşa ar fi, într-adevăr, dacă asta ar fi realitatea. Adevărul e că te-am găsit atrăgătore şi dezirabilă, ceea ce m-a pus într-o mare dilemă.

Văzu apărîndu-i pe faţă o expresie de iritare. Iritare întemeiată, după cum ştia, pe neîncredere – aşa că trecu peste ea.

– Şi astfel am făcut prima greşeală dintr-un lung şir. Ştii cum a început seria de greşeli în ceea ce te priveşte?

– Nu, şi nici nu mă interesează. Mă doare capul.

– Ba nu te doare deloc. Speri numai să te doară capul ca să ai altceva la care să te gîndeşti. Vocea ta a fost cauza.

– Poftim?

– Vocea ta. Cînd stăteam în amfiteatrul acela şi îţi auzeam vocea plăcută, la început puţin nervoasă, apoi din ce în ce mai sigură pe sine. O voce atît de frumoasă şi curgătoare... Recunosc că ceea ce spuneai mă plictisea de moarte, dar îmi plăcea să te ascult.

– Nu văd ce legătură are asta cu...

– Şi pe urmă au mai fost şi picioarele tale.

Nu se mai oprea, nu se putea opri cînd îi vedea nervozitatea biruind treptat furia.

– Mi-am petrecut tot timpul ascultîndu-ţi vocea şi admirîndu-ţi picioarele.

– E ridicol ce spui.

Aha! Acum era fîstîcită, şi o prefera aşa, decît iritată, decît nervoasă, pentru că nu-l mai putea împiedica să spună lucrurile pe care dorea atît de mult să le spună.

– Dar nu ăsta a fost principalul. Mi-a plăcut cît de timidă, obosită şi derutată păreai cînd am venit la tine cu cartea. Erai atît de politicoasă...

Făcu un nou pas spre ea, iar de astă dată Tia se retrase pînă în spatele canapelei.

– Nu te gîndeai că eram obosită, te gîndeai cum să mă tragi de limbă despre Parce.

Malachi dădu din cap.

– Destul de adevărat, eram concentrat asupra Parcelor, dar aveam în minte loc pentru ambele. Pe urmă, cînd te-am ademenit să facem o plimbare, mi-a plăcut să văd cît de uimită erai, începînd să te uiţi în jur şi să observi cu adevărat unde te afli.

– Îţi plăcea să crezi că eram uimită de tine.

– Într-adevăr. Recunosc. Era măgulitor, dar nici ăsta n-a fost momentul în care situaţia a început să se schimbe, astfel încît să nu mai fac greşeli.

Se duse la capătul canapelei, iar Tia se retrase spre masa de cafea, derutată, cît pe ce să cadă pe spate.

– Momentul respectiv a fost acela în care ne-am întors în camera ta.

– În camera mea devastată.

– Exact.

Îi simţi mirosul care dăinuia în aer în locul unde stătuse. Atît de delicat... atît de gingaş...

– M-am înfuriat – şi pe cei ce-o răvăşiseră, şi pe mine, ştiind că avusesem şi eu o contribuţie. Te vedeam cum stăteai acolo, tulburată şi descumpănită, scotocind după tot felul de pastile şi după drăcia aia pe care-o tot sugi ca pe-o acadea...

– Inhalatorul este un dispozitiv medical pentru...

– Ori ce-o fi.

Îi zîmbi, continuînd să se ţină după ea în jurul canapelei.

– Ştii ce a avut asupra mea efectul decisiv, Tia? Ce anume mi-a străpuns garda şi m-a făcut să mă topesc după tine?

Tia pufni.

– Să te topeşti? Vezi să nu!

– Momentul în care m-am uitat în baie. Cînd am privit în baia aceea finlandeză minunată şi am văzut toate sticluţele şi cutiuţele. Care energizante, care calmante, săpunuri speciale, Dumnezeu mai ştie ce...

– Desigur. Te atrăgeau alergiile şi fobiile mele. Întotdeauna le-am găsit nişte unelte sexuale irezistibile.

Tonul ei puritan, aproape scorţos, suna ca o muzică în urechile lui.

– Eram fascinat că o femeie care credea că are nevoie de toate chestiile alea ca să reziste de dimineaţa pînă seara pornise singură într-o asemenea călătorie. Ce curajoasă eşti, iubito, dincolo de toate aparenţele!

– Nu sînt deloc curajoasă. Vrei să nu te mai tot ţii după mine, te rog?

– Plănuisem să văd dacă puteam obţine informaţii de la tine, cu speranţa că mă vei duce la celelalte statuete. Foarte simplu, şi fără să fac rău nimănui. Dar răul se întîmplase. Pentru că nu mai puteam să mi te scot din minte.

Tia simți un gîdilat în gît, o apăsare pe inimă.

– Nu vreau să mai discutăm despre asta.

– Te tot vedeam stînd acolo, în mijlocul camerei răvășite, și vorbind atît de calm cu poliția, deși erai palidă și zguduită.

Acum emoția ei începea să devină indignare.

– Și m-ai lăsat acolo, m-ai părăsit pînă cînd ți-ai zis că nu ți-aș mai putea fi de folos.

– Așa e. Dar cînd am venit la New York, nu mă mai gîndeam numai la Parce. Nu le mai voiam numai pe ele. Îți amintești cum te-am sărutat în fața ușii? Îți mai amintești cum a fost?

– Terminã!

– Te-am lăsat să intri singură în casă și am închis ușa cu mîna mea. Dacă n-ai fi contat pentru mine, aș fi intrat și eu. Știam că m-ai fi lăsat. Dar n-am putut, nu puteam să te ating în timp ce te mințeam.

– Ai fi intrat și te-ai fi culcat cu mine dacă erai în stare să faci dragoste cu o femeie ca mine.

Malachi se opri în loc, ca și cum s-ar fi izbit de un perete de sticlă.

– Ce naiba vrei să spui? „O femeie ca tine"! Mă scoți din minți cînd te aud vorbind așa.

Se mișcă atît de repede, încît fu cît pe ce s-o prindă de braț înainte ca Tia să se ferească.

– Și al dracului să fiu dacă te las s-o crezi. Te-am dorit în noaptea aceea, te-am dorit prea mult ca să-mi fie bine, mie sau ție. Și de-atunci simt întruna gustul tău. După cîte văd eu, nu mai rămîne decît o singură soluție. Să fii a mea.

– Să fiu a ta...?!?

Cînd Malachi se opri, rîzînd ca un apucat, Tia înțelese în sfîrșit. Sîngele îi năvăli în obraji, apoi păli.

– Nu-mi poți spune una ca asta. Nu poți să-ți închipui că...

– Nu-mi închipui nimic și nu mă mulțumesc doar să spun. De cînd am venit aici îți tot spun și nu mai am cuvinte. Vreau să te ating. Și nu mai tot gîfîi, că iar o să ai nevoie de sugiucul ăla.

– Nu gîfîi.

Dar gîfîia de-a binelea chiar în timp ce alerga iar să se ascundă în spatele canapelei.

– Și n-am să ajung cu tine-n pat.

– Nu e nevoie să fie în pat, deși mă gîndeam că acolo ar fi mai plăcut.

Malachi făcu o fentă la stînga, apoi se repezi în dreapta și dădu s-o prindă de braț. O lăsă să-i scape, intenționat, parcă jucîndu-se de-a șoarecele și pisica.

Culoarea revenise în obrajii Tiei, îmbujorîndu-i fermecător fața.

– Nu te prea pricepi la jocuri dintr-astea, comentă el cînd o văzu că e gata să se împiedice în propriile-i picioare. Pariez că nu mulți bărbați te-au fugărit în jurul canapelei.

– Cum nu am relații cu puștani de doisprezece ani, într-adevăr, nu m-au prea fugărit.

Dacă sperase să-l jignească, chicotitul lui o înștiință că nu reușise.

– Încetează în clipa asta!

Aruncă o privire spre birou, calculînd distanța.

– Hai, încearcă! Din spirit de fairplay, am să-ți las un mic avantaj. Vreau să te sărut pe ceafă. Doar să-mi trec buzele peste curba elegantă a gîtului tău.

Se repezi spre ea. Cu un țipăt, Tia își pierdu echilibrul și, dînd din mîini, căzu pe canapea. Norocul făcu să se rostogolească mai departe, așa că ajunse pe podea, în fund, cînd Malachi se prăbuși peste pernele canapelei.

Cu un chicotit nervos care o surprinse pe ea mai mult decît pe el, sări în picioare și o zbughi spre ușa biroului.

Malachi o prinse cu un pas înainte de a ajunge, o întoarse în loc și o lipi cu spatele de perete, apăsat. Tia încercă să protesteze, dar cuvintele i se opriră în gît, sufocate, la vederea ochilor lui scînteietori.

– Iată cît de neatrăgătoare și respingătoare te găsesc.

Îi strivi gura sub a lui, devorînd-o, fără nimic din tandrețea și căldura aținătoare pe care i le arătase înainte. Cu trupul îl presa neînduplecat pe al ei, astfel încît bătăile inimii lui păreau s-o străbată dintr-o parte în alta.

Tia ridică mîinile cu gîndul să... Fără nici un gînd. Mîinile îi căzură iar pe lîngă trup, inerte.

Capul lui Malachi se ridică, la un deget de fața ei, astfel încît îi vedea neclar chipul.

– Acum ne-am lămurit? întrebă el.

Cînd Tia nu putu decît să clatine din cap, îi cuprinse gura din nou.

Parcă ar fi fost catapultată dintr-o țeavă de tun, sau coborînd vertiginos cu un vagonet de montagne-russe. Cel puțin bănuia că numai o asemenea situație i-ar fi adus astfel sîngele-n cap și i-ar fi făcut inima să bată atît de tare, lichefiindu-i membrele și făcînd-o să simtă ceva între o teroare rece ca gheața și însuflețire incandescentă.

Urechile începură să-i țiuie, amintindu-i că-și ținea respirația. Dar cînd răsuflă prelung, se auzi un fel de geamăt.

Reacția ei neputincioasă îl făcu să-i muște nervos buza de jos înainte de a sfîrși sărutul.

– Dar acum?

– Am... am uitat întrebarea.

– Atunci am s-o reformulez.

Malachi o luă în brațe, culegînd-o efectiv de pe picioare cu o mișcare de învăluire.

– O, Doamne...! abia putu ea să bîiguie cînd o duse în dormitor și închise ușa cu piciorul în urma lor.

– Ține-ți ideea. Știi, desigur, că fac asta numai ca să nu mai fii supărată.

– A... murmură ea cînd o întinse pe pat. Bine...

– N-am absolut nici un interes personal să te dezbrac și să-mi înfig dinții în tine.

O încălecă, privindu-i fața în timp ce-i descheia bluza.

– Dar omul mai trebuie să facă uneori și sacrificii pentru binele obștei.

Își trecu degetele mari, ușor ca pana, peste sînii ei. Tia începu să tremure.

– Nu ești de acord?

– Eu... Da... Nu... Nu știu ce fac aici... Mi-am pierdut mințile...

– Asta și speram, Tia.

O ridică puțin, ca să-i scoată bluza.

– Ești atît de drăgălașă...

– Port o lenjerie nepotrivită...

Malachi își satisfăcu plăcerea de a-și plimba vîrful unui deget în lungul torsului ei. Avea pielea gingașă ca niște petale calde de trandafir.

– Cum adică?

– Dac-aș fi știut c-o să... Lenjeria de pe mine nu e potrivită pentru așa ceva...

– Serios? replică el, privindu-i sutienul simplu și practic, de bumbac alb. Păi atunci să ne debarasăm de ea cît mai repede.

– N-am vrut să...

Înghiți în sec, sonor, cînd Malachi își strecură mîna sub ea și-i descheie sutienul.

– Ai mai făcut asta...

– Mărturisesc că da. Sînt un mitocan.

Se aplecă să-i mîngîie buzele cu ale lui, înlăturînd în același timp sutienul.

– Acum am să profit de tine cu nerușinare.

Folosindu-și din nou degetele mari și le trecu peste sfîrcurile ei pînă cînd Tia simți un bulgăre de foc în pîntece.

– Cred c-ar fi cazul să chemi în ajutor.

– Nu cred că ai nevoie.

O cuprinse într-o îmbrățișare pătimașă.

– Hristoase, ești una la un milion. Sărută-mă și tu.

Își trecu buzele peste ale ei.

– Sărută-mă acum. Am nevoie de tine.

În toată viața ei, nimeni nu-i mai vorbise așa. Fiorul o străbătu prin tot trupul, inundîndu-i inima și revărsîndu-se în sărut. Își aruncă brațele împrejurul lui, îndesîndu-și trupul în el cu un abandon la care nici unul dintre ei nu se așteptase.

Zguduit, Malachi își înfipse degetele în carnea ei, străduindu-se cîteva clipe să se mai stăpînească. Apoi o răsturnă pe spate și făcu lucrul cu care o amenințase: își înfipse dinții în ea.

Tia se ridică sub el ca pe creasta unui val şi, fără alt gînd decît acela de a-l avea, îl trase de cămaşă.

– Vreau... vreau...

– Şi eu...

I se tăiase respiraţia, toţi muşchii îi tremurau. Îi simţea în gură gustul cald şi dulce, îi simţea sub mîini pielea netedă ca mătasea. Îi simţea entuziasmul, neînchipuit de delicios, plimbîndu-şi pe trupul lui mîinile mici şi nervoase.

Era atît de delicat plămădită, cu curbe minunat de subtile. Mirosea discret şi feminin, începeţoşîndu-i treptat simţurile, pînă avu senzaţia că ar putea să o inspire pur şi simplu. Dornic să o exploreze, îşi lăsă buzele să-i cutreiere trupul, în jos, urcînd apoi iar spre sînii mici şi fermecători.

Din nou spre gura ei caldă şi dornică.

Cînd nu făcu mai mult decît să-i apese cu mîna centrul fierbinte al fiinţei, iar Tia juisă cu un ţipăt scurt, se simţi ca un zeu.

Murmura ceva, sau poate striga. În capul ei răsuna un asemenea vuiet încît nici nu putea să-şi dea seama. Tot organismul îi era bombardat de o serie de impulsuri prelungi, lichide, de şocuri scurte, compacte, fiecare senzaţie succedîndu-se atît de rapid în următoarea încît nu se mai puteau distinge separat.

Iar trupul ei le absorbea lacom, cerînd iar şi iar.

Şi al lui, al lui era atît de ferm, şi neted, şi fierbinte... De mirare că mîinile ei se repezeau aşa să-l atingă? Cînd îl atingea, îi simţea zvîcnetul cîte unui muşchi, saltul nebunesc al pulsului.

Nevoie. Era nevoia de ea.

Apoi uită de nevoia lui, simţind-o numai pe a ei, cînd degetele lui alunecară umed peste ea, în ea. Nu mai putu decît să strîngă pumnii în cuvertura mototolită, ţinîndu-se de pat în timp ce îşi luă zborul.

Gura lui se pogorî din nou peste a ei, care se deschise. Se deschise toată, aşa că atunci cînd se repezi în ea, intră cu trup şi suflet.

Îi şopti iar numele. Părea să-i răsune în minte cu ecouri nesfîrşite pe cînd se afunda în ea, în căldura aceea umedă.

Se înălţa spre el, cobora, se ridica din nou, pînă cînd ritmul deveni ca o muzică. Iar el se pierdea în acel ritm şi în ea pe măsură ce mişcările deveneau tot mai grăbite, iar graba atingea disperarea. Şi disperarea se prefăcu într-o plăcere orbitoare care-i înghiţi pe amîndoi.

Vlăguită, zăcea sub el. Într-o parte tulbure a minţii era conştientă de greutatea lui, de galopul bătăilor inimii, chiar şi de şuieratul sacadat al respiraţiei. Dar şi mai conştientă era de întinderea delicios de moleşită a propriului trup, de torentul fierbinte al propriului ei sînge care-i clocotea pe sub piele.

O parte a conştiinţei ei continua să stea ghemuită într-un colţ, copleşită de şoc şi o nemulţumire usturătoare. Făcuse dragoste fără să-i pese, ca o nebună, cu un bărbat în care nu putea avea încredere. La ora nouă dimineaţa! *Joi!*

Exact aceleaşi coordonate determinau un soi de îngîmfare de care ştia că ar trebui să-i fie ruşine.

– Nu mai cugeta aşa de adînc, îi şopti Malachi. O să te doară. Ţi-am ratat ceafa.

Întoarse capul ca s-o muşte uşurel de umăr.

– Va trebui să îndrept omisiunea asta cînd o să pot să mă mişc din nou.

Tia închise ochii, impunîndu-şi să asculte vocea mustrătoare.

– E nouă dimineaţa.

Întorcînd capul, Malachi privi ceasul de pe noptieră.

– De fapt, e zece şi şase minute.

– Nu se poate. Au plecat la nouă fără ceva.

Era atît de plăcut să-şi poată trece degetele prin părul lui, printre toate firele alea castanii, dese...!

– M-am uitat la ceas ca să ştiu cînd să-ncep să-mi fac griji dacă nu revin.

Încercă să se întoarcă pentru a vedea cu ochii ei ceasul, dar Malachi o opri cu gura.

– Şi cînd ţi-ai programat să-ncepi să-ţi faci griji?

– La zece.

– Atunci ai rămas în urmă. Iubito, dacă-ți dai cît de cît silința să faci dragoste bine, durează ceva timp...

– Zece? E trecut de zece?

Tia se foi sub el, zbătîndu-se și împingîndu-l.

– Trebuie să se-ntoarcă din clipă-n clipă.

– Probabil.

Mișcările ei erau perfecte, conchise el.

– Și ce-i cu asta?

– Au să... Nu ne pot găsi aici. Așa.

– Ușa e închisă, iar dormitorul e teritoriu tabu din cîte-mi amintesc.

– Vor ști fără-ndoială ce-am făcut. Și n-ar fi trebuit să...

– Da, și eu cred c-au să se prindă. Într-adevăr, e șocant.

Începu să-i mîngîie sînul cu o mînă.

– Nu mă tachina.

– N-am încotro, cum nu mă pot abține nici să te doresc din nou. Îmi placi afară din pat, Tia, dar trebuie să-ți spun...

Îi mușcă lobul urechii, făcînd-o să se înfioare.

– Și-n pat îmi placi la fel de mult. O să mai stau aici doar cîteva minute ca să-ți arăt.

– Trebuie să ne sculăm în clipa asta... începu ea, dar limba lui îi coborî peste sîni. Sau... Sau, mă rog, cred că doar cîteva minute nu mai contează.

17

Gideon Sullivan ar fi trebuit să dea lecții despre pedepse, își spunea Cleo. Ar fi putut să scrie și-o afurisită de carte pe tema asta.

CUM SĂ-ȚI FACI IUBITA SĂ SE SIMTĂ CA O MÎZGĂ
ÎN ZECE LECȚII SIMPLE

Dar nici nu se gîndea să cedeze. Voia să fie rece cu ea? Ea putea fi și mai rece. Putea să vorbească în cuvinte

monosilabice? Ei bine, atunci ea va comunica prin mormăieli.

Dacă își închipuia că hotărîrea lui de a dormi pe nenorocitul ăla de acoperiș în loc să împartă cu ea patul o rănise, își greșise planurile.

Tare-ar mai fi vrut să plouă. Cu găleata.

Mergeau cu metroul, care oferea, după părerea lui Cleo, ocazia ideală pentru o tăcere împietrită. Ședea, uitîndu-se în gol cu privirea ei newyorkeză perfect pusă la punct, în timp ce el citea *Ulise* într-o ediție de buzunar zdrențuită.

Ar fi trebuit să-i vină mintea la cap, își spuse ea. Și, oricum, un tip care-l citea pe James Joyce de plăcere, din proprie inițiativă, nu era genul ei.

Își închipuia probabil că-n viața ei nu pusese mîna pe o carte.

Ei bine, se înșela. Îi plăcea să citească la fel de mult ca oricui, dar prefera să nu-și piardă timpul bălăcindu-se prin junglele metaforice ale depresiei și disperării.

Pe-astea le lăsa în seama Șmecherului, care era așa de-al naibii de irlandez încît probabil îi curgea sînge verde prin vene.

La stația lor se ridică. Gideon puse semnul de carte și coborî din vagon împreună cu ea. Era prea ocupată să stea îmbufnată ca să-l observe cum se uita la ceilalți care coborau și cum înclina trupul ca s-o protejeze. O urmă prin tuneluri pînă la celălalt peron.

Acolo, așteptă cu răbdare pe cînd Cleo își muta greutatea de pe un picior pe altul, nervoasă.

– Nu cred că sîntem urmăriți, spuse el calm.

Sunetul vocii lui o făcu aproape să tresară, ceea ce o irită suficient ca să uite să mormăie în loc de răspuns.

– Nimeni nu știe că stăm la Tia, așa că n-au cum să ne urmărească.

– N-or fi știind ei că stăm la Tia, dar e posibil să țină clădirea sub supraveghere. Prefer să nu le atrag atenția asupra ei sau să-i fac să se ia după noi.

Avea dreptate și-i amintea și că le atrăsese atenția asupra lui Mikey.

– Poate ar fi mai bine să mă arunc în fața primului tren care vine. Cred că pedeapsa asta te-ar mulțumi.

– Ar fi cam trasă de păr și cam defetistă. Cel puțin pînă scoți statueta de la bancă.

– Oricum, totul merge așa cum ți-ai dorit.

Pe peron se auzi zgomotul trenului care se apropia.

– Cred că te simți mai bine știind asta.

Cleo se înghesui orbește în vagon, aproape aruncîndu-se să ocupe un scaun. Gideon se așeză pe cel din fața ei, deschise cartea și începu să citească.

Și continuă să citească, deși mișcările vagonului făceau cuvintele să-i joace pe dinaintea ochilor. N-avea nici un rost să se certe cu ea, își reaminti el. Sau, în nici un caz în public. Principalul era să ajungă la bancă, să ia Parca și s-o ducă acasă la Tia. Discret și fără să bată la ochi.

După aceea s-ar fi putut pune și problema unui meci de răcnete – deși nu prea vedea la ce ar folosi. În pofida intimității impuse în care trăiau, rămăseseră în esență doi străini. Doi oameni veniți din locuri diferite. Doi oameni din locuri diferite, cu idei diferite. Și planuri diferite.

Dacă el își permitea să considere că era mai mult decît atît, dacă-și lăsa sentimentele față de ea să intervină în realitatea situației, asta era problema lui.

Principala lui țintă, ca să spună așa, fusese Lachesis. Așa că, în curînd, partea aceea a călătoriei avea să se sfîrșească.

Ar fi vrut să se întoarcă la Cobh, la șantierul naval, și să-și consume surplusul de energie raschetînd coca unei nave sau făcînd diverse treburi pe-acolo. Dar a doua Parcă era doar una din trei și presimțea că va mai trece ceva timp pînă să se întoarcă acasă.

O zări mișcîndu-se, văzu ridicîndu-se albastrul cămășii împrumutate de la fratele lui cînd se săltă în picioare – picioarele acelea interminabile. Se ridică și el, vîrînd cartea în buzunarul hainei.

Cleo ieși pe peron și se depărtă ca și cum ar fi fost foarte grăbită să ajungă undeva. Dar, de fapt, la New York toți se mișcau la fel. Gideon se îndoia că cineva ar băga-o în seamă.

Aproape că zbura pe străzi, cu el chinuindu-se să se țină pe urmele ei.

Cînd ajunse la ușa băncii și trase de mîner ca s-o deschidă, Gideon uită că jurase să n-o atingă și-i acoperi mîna cu a lui.

– Dacă intri acolo ca și cum ai vrea să muști pe cineva de nas, oamenii au să observe.

– Sîntem la New York, Șmechere, nimeni n-o să observe nimic.

– Calmează-te, Cleo. Dacă vrei să te certi cu mine, o s-o facem. Dar deocamdată, aici, fii mai calmă.

Cleo conchise, atunci pe loc, că lucrul pe care-l detesta cel mai mult la el era capacitatea de a trece direct la subiect. Îi adresă un zîmbet înghețat.

– Perfect. Sînt calmă.

– Te-aștept aici, mai spuse Gideon, îndepărtîndu-se de ușă.

Rămase privind strada, mașinile, oamenii. Nu vedea pe nimeni care să pară că-i dă atenție și tocmai ajunsese la concluzia că oricine locuia de bunăvoie într-un loc atît de populat și zgomotos fie își pierduse mințile, fie și le va pierde mai devreme sau mai tîrziu, cînd Cleo apăru din nou.

Dădu din cap spre el, bătîndu-și ușor geanta de pe umăr cu degetele. Gideon se apropie pînă cînd geanta, cu prețiosul ei conținut, fu blocată între trupurile lor.

– O să luăm un taxi pînă acasă, spuse el.

– Perfect. Dar vom face o escală. Tia mi-a împrumutat două sute. Am și eu nevoie de niște haine.

– Nu e momentul să bîntuim prin magazine.

– Nu bîntui prin magazine, îmi cumpăr haine. Sînt destul de disperată ca să mă mulțumesc cu cele de la Gap, ceea ce înseamnă ceva din partea mea. Putem merge pe jos pînă pe Fifth.

Pornise deja în direcția aceea, așa încît lui Gideon nu-i mai rămase decît s-o urmeze.

– Pe urmă, cînd vom fi siguri că nu se ține nimeni după noi, am să înhață două cămăși, niște blugi, luăm un taxi și

mergem acasă. După aia s-ar putea să dau foc hainelor pe care le țin pe mine de la Praga.

Ar fi putut să o contrazică, dar era un om care știa să-și cîntărească repede posibilitățile. Dacă o trăgea cu forța într-un taxi, trebuia să o țină strîns acolo pînă ajungeau înapoi la Tia.

În schimb, îi putea lăsa o jumătate de oră ca să facă ce voia.

– Nu pot suferi magazinul ăsta, mormăi ea de cum intrară. E atît de... fercheș!

Și se îndreptă spre raionul de confecții negre.

Gideon o urma atît de îndeaproape, încît lui Cleo îi venea să ia ceva la nimereală și să intre într-o cabină de probă numai ca să vadă dacă se va ține după ea și acolo. L-ar fi crezut în stare.

Se vedea că încrederea nu făcea parte din program.

Luă produsele pe care le considera strict esențiale: două tricouri, o bluză cu mînecă lungă, o cămașă, un pulover, o pereche de blugi. Toate negre. Apoi văzu că factura se ridică la două sute doisprezece dolari și cincizeci și opt de cenți.

– Nu stai prea bine cu aritmetica, nu-i așa? o întrebă el cînd Cleo înjură printre dinți.

– Știu și eu să adun. N-am fost atentă.

Scoase toți banii pe care-i avea la ea, dar tot îi mai lipseau opt dolari și douăzeci și doi de cenți.

– Fă-ți și tu pomană cu mine, vrei?

Gideon îi dădu o hîrtie de zece, rămînînd cu mîna întinsă în așteptarea restului.

– Nu-s nici doi dolari!

Îi trînti banii în palmă, apoi își mută geanta pe umărul celălalt.

– Sînt lefteră.

– Atunci ar trebui să ai mai multă grijă la cheltuieli. Poți să scazi cei opt dolari și douăzeci și doi de cenți din cît îți datorez pentru cercei. Taxiul îl plătesc eu.

– Ești un adevărat cavaler!

– Dacă-ți dorești un bărbat care să te întrețină, caută-l în altă parte. Sînt sigur că nu-ți va fi greu să găsești unul.

La asta, Cleo nu răspunse nimic. Oricum n-ar fi putut vorbi din cauza nodului din gît. În schimb, porni spre bordură, cu el agățat de braț, și ridică mîna ca să oprească un taxi.

– Te rog să mă scuzi.

– Taci din gură, murmură ea. Taci și gata. Știm amîndoi ce părere ai despre mine, așa că las-o baltă.

Cînd mintea i se limpezi din nou, le mulțumi zeilor care-i trimiseseră în sfîrșit un taxi. Urcă și spuse răstit adresa Tiei.

– N-ai de unde să știi ce părere am despre tine. Nici chiar eu nu știu.

O lăsă să aibă ultimul cuvînt pînă acasă.

Cînd ajunseră, Cleo ar fi intrat direct în dormitorul ei temporar, dar Gideon o opri.

– Hai să vedem mai întîi statueta.

– Adică s-o vezi tu.

Îi dădu una cu geanta în abdomen, destul de tare ca să-i taie respirația.

– Poftim, uită-te.

Ajunsese la jumătatea distanței spre ușă, cînd se opri brusc.

– Ascultă, Cleo...

Ridică o mînă, dînd din cap frenetic. Cînd și-o imagină plîngînd, Gideon simți un gol în stomacul deja maltratat. Dar, cînd se întoarse spre el, zîmbetul ei larg și tîmp îl făcu să mijească ochii.

– Ssssst! făcut ea, arătînd cu degetul mare spre dormitorul Tiei. Sînt acolo!

– Cine?

Prin mintea lui Gideon începură să se succeadă fulgerător imagini cu Anita Gaye și gorilele sale. Cleo fu nevoită să sară în fața lui.

– Iisuse, omule, cască urechile!

Abia atunci Gideon auzi – un țipăt scurt, gîtuit, care nu putea însemna decît un singur lucru. Cînd curiozitatea năucă îl făcu să se apropie cîțiva pași, distinse zgomotele inconfundabile ale unui pat scîrțîind.

– Ei, fir-aș al naibii!

Îşi trecu o mînă prin păr nevoit să-şi stăpînească un hohot de rîs.

– Acum ce dracu' facem? şopti el, pomenindu-se că-i zîmbea lui Cleo. Doar nu pot să stau aici, ascultîndu-l pe fratele meu cum îşi face de cap cu Tia. Nu se cade...

– Mda, cred şi eu că nu se cade...

Rîzînd afectat, Cleo îşi apropie urechea de uşa dormitorului.

– Cred că mai au destul – doar dacă nu cumva fratele tău e unul dintr-ăia gen ţac-pac, mersi, bonjur.

– N-ai de unde să ştii, iar eu aş prefera să nu aflu. Să mergem puţin pe terasă.

– Hai, tu, Tia! murmură Cleo, pornind spre uşă. Reuşi să-şi stăpînească rîsul pînă ajunseră în lift.

– Crezi că ne-au auzit?

– Nu cred c-ar fi auzit nici o explozie nucleară.

Respirînd adînc, Cleo porni cu el spre scările care urcau pe terasă. Ieşi la soare, se aşeză pe un scaun şi îşi întinse picioarele.

Apoi simţi că se alege praful de moralul ei cînd Gideon deschise geanta. Momentele în care se amuzaseră împreună trecuseră, reveneau la afaceri.

Gideon scoase Parca şi o ridică în lumina soarelui.

– Nu-i mare lucru, comentă el. Destul de drăguţă şi bine lucrată dacă stai să examinezi detaliile. Ai lăsat-o să se înnegrească.

– Înainte arăta mult mai rău. Şi, oricum, nu-i decît una dintre ele.

Privirea lui Gideon se îndreptă spre ea, studiindu-i ochelarii negri în care se reflectau razele soarelui.

– E una pe care Anita n-o are, iar noi o avem. Parca mijlocie, cea care măsoară. Poate că se întreabă: „Cît de lungă să fie viaţa asta? Cincizeci de ani, cinci, optzeci şi nouă de ani şi trei sferturi? Şi cum se va măsura această viaţă în fapte?" La asta te-ai gîndit vreodată?

– Nu. Şi chiar dacă mă gîndesc, tot nu pot schimba nimic.

– Nu?

Gideon întoarse statuia într-o parte şi-n alta.

– Ba eu cred că da. Să reflectezi la viaţa ta, să chibzuieşti ce vei face şi ce nu vei face, astea sînt straturile vieţii.

– Şi dacă-n timp ce te gîndeşti dă un autobuz peste tine, ce-ai rezolvat?

Rezemîndu-se de perete, Gideon o privi şezînd între ghivecele şi jardinierele cu flori.

– De-asta nu mi-ai spus că era la tine? Fiindcă pentru tine nu reprezintă decît un mijloc de a atinge un scop? Fără nici un sens mai profund?

– Plănuieşti s-o vinzi, nu-i aşa?

– Asta plănuiam. Dar nu e vorba numai de bani. Acum mai mult ca oricînd.

– N-am să vorbesc despre Mikey.

Vocea ei deveni subţire, tremurătoare înainte de a face efortul să şi-o controleze.

– Şi nici n-am să mă scuz iar pentru felul cum am procedat. Ai obţinut ceea ce-ai vrut de la mine, plus puţină căldură la aşternut ca supliment. N-ai de ce să te plîngi.

Gideon se ridică, strîngînd Parca în mînă.

– Iar tu cu ce te-ai ales, Cleo?

– Am scăpat naibii de la Praga.

Sări în picioare.

– Am venit acasă şi sînt pe cale să fac rost de destui bani ca să ţin lupul departe de gîtul meu mult timp de-acum încolo. Pentru că, orice-ai crede tu, nu ard de nerăbdare să mă curvăsăresc pînă-mi plăteşte vreunul drumul. Am făcut striptease, OK, da' nu mi-am dat poalele peste cap. Şi nici nu-s aşa de proastă încît să las pe fiştecine să mă reguleze şi apoi să mă lase iar falită şi cu ochii-n soare, cum am rămas după Sidney.

– Cine-i Sidney?

– Alt nenorocit care-a stat la coada perpetuă pe care par s-o atrag. Totuşi, nu pot da vina pe el de vreme ce proasta am fost eu. S-a apropiat de mine şi eu am picat. Mi-a zis că e coproprietar al unui teatru din Praga, că pun în scenă un

spectacol şi au nevoie de o dansatoare – o dansatoare americană capabilă să lucreze coregrafia şi dispusă să investească – şi, de fapt, nu voia decît o fraieră pe gratis. Iar cu mine i-a mers strună.

Vîrî degetele mari în buzunarele din faţă pentru a-şi stăpîni impulsul de a-şi cuprinde trupul cu braţele, strîns, începînd să se legene.

– Voia să se întoarcă în Europa, iar eu eram biletul lui. Şi am muşcat momeala. Fiindcă ce mama dracu'? Voiam să încerc şi eu ceva nou. Dacă tot nu-mi făceam un nume aici, măcar să-mi fac unul acolo. Cu cît îmi turna mai multe gogoşi, cu-atîta mă repezeam să le cred pe toate.

– Erai îndrăgostită de el?

– Mda, tu eşti romantic pînă-n măduva oaselor.

Îşi aruncă părul pe spate şi se duse spre balustradă, cu pletele fluturîndu-i în urmă, ochii acoperiţi de ochelarii negri şi buzele răsfrînte într-o expresie cinică.

– Arăta excelent şi te vrăjea pe cel mai firesc ton. Textele sună întotdeauna puţin mai credibil cînd sînt spuse cu accent străin. Eram topită după el, ceea ce-i cu totul altceva decît să te îndrăgosteşti. Şi mă cucerise ideea că cineva-mi dă o şansă să fac coregrafie.

O şansă, îşi spuse ea acum, să facă un lucru la care se pricepea.

– Aşa c-am trăit în stil mare cîteva zile la Praga, pînă într-o dimineaţă cînd m-am trezit din somn ca să văd că mă curăţase. Îmi luase banii şi cardurile, şi mă lăsase cu o notă de plată la hotel pe care n-am putut-o plăti pînă nu mi-am amanetat ceasul şi inelele.

– Nu te-ai dus la poliţie? La ambasadă?

– Iisuse, Gideon. Pe ce lume trăieşti? Tipul plecase, era dus de mult. Am reclamat furtul cardurilor, mi-am făcut bagajele şi am căutat o slujbă. Şi-am mai învăţat şi o lecţie. Cînd ceva sună prea frumos ca să fie adevărat, motivul e că-i o gogoaşă umflată cît toate zilele. Lecţia numărul doi? Vezi lecţia numărul unu. La-nceput, la sfîrşit – tot timpul.

– Poate-ar trebui să mai înveţi o lecţie.

Întoarse Parca în mînă, aşa încît faţa ei să strălucească în soare.

– Dacă nu crezi în ceva, sau în cineva, care naiba-i rostul?

Jos, în apartament, Tia se cuibări lîngă Malachi, gîndindu-se să tragă un pui de somn. Doar unul scurt, pisicesc, fiindcă se simţea chiar ca o pisică. Una cu burta plină de smîntînă.

– Ai cei mai frumoşi umeri din lume, îi spuse el. Ar trebui să umbli cu ei goi tot timpul. Nu trebuie să-i acoperi niciodată cu hainele sau cu părul.

– Anita spunea că bărbaţilor le place ca femeile să aibă părul lung.

La auzul acestui nume, lui Malachi îi pieri tot cheful, iar gura i se crispă într-un rictus.

– Nu te gîndi la ea acum. Mai bine să vedem dacă s-au întors Gideon şi Cleo.

– Dacă s-au întors? oftă Tia, începînd să se întindă. De unde să se întoarcă...? O, Doamne, Dumnezeule!

Se ridică în capul oaselor, prea uluită ca să se acopere cu cearşaful.

– E unsprezece! Trebuie să li se fi întîmplat ceva. Ce-o fi fost în capul nostru?

Se dădu jos din pat, îşi luă bluza mototolită fără leac şi o privi îngrozită.

– Dacă te-ntorci aici un minut, am să-ţi arăt ce-am avut în cap.

– Sîntem absolut iresponsabili.

Îşi acoperi sînii cu bluza şi se retrase de-a-ndăratelea spre debara ca să-şi caute alta.

– Dacă li s-a întîmplat ceva? Ar trebui să ne ducem să-i căutăm sau...

Se întrerupse la auzul soneriei.

– Ei trebuie să fie!

Era atît de uşurată, încît îşi luă un halat în locul bluzei şi alergă spre uşă, îmbrăcîndu-l din mers.

– Slavă Domnului! Eram atît de îngrijorată... Mamă.

– Tia, de cîte ori ţi-am spus, chiar şi cînd te uiţi prin vizor, trebuie întotdeauna, întotdeauna, să întrebi cine e.

Alma simulă un sărut la doi centimetri de obrazul Tiei şi intră în casă.

– Eşti bolnavă. Ştiam eu.

– Ba nu sînt bolnavă...

– Nu mă-nvăţa tu pe mine.

Îi apăsă o mînă pe frunte.

– Ai obrajii roşii şi stai în halat ziua-n amiaza mare. Şi ochii... Ei bine, tot mă duceam la doctor, aşa că poţi veni şi tu cu mine. Foloseşte tu programarea, dragă. Altfel nu mi-aş ierta-o niciodată.

– Nu mi-e rău. N-am nevoie de nici un doctor. Eu doar...

Dumnezeule mare, ce putea să-i spună?

– Am să te-ajut să te îmbraci. N-am nici o îndoială, nici una, că ai luat cine ştie ce virus străin în călătoriile alea. I-am şi spus-o tatălui tău azi-dimineaţă.

– Mamă.

Tia trecu peste un taburet şi, cu iuţeala disperării, alergă pînă la uşa dormitorului.

– Mă simt absolut perfect. Şi doar nu vrei să întîrzii la vizită, nu-i aşa? Eşti cam palidă. Ai dormit bine?

– Cînd am dormit eu vreodată bine? răspunse Alma, afişînd zîmbetul de martiră. Cred că nu m-am mai odihnit niciodată mai mult de-o oră în şir de cînd te-ai născut. Iar în dimineaţa asta mi-am consumat toate resursele doar îmbrăcîndu-mă. Sînt sigură că mi-a scăzut calciul. Absolut sigură.

– Să-i spui medicului să-ţi facă o calcemie, o îndemnă Tia, trăgînd-o spre uşă.

– Ce rost are? Medicii nu-ţi spun niciodată cînd eşti cu adevărat bolnav, să ştii. Trebuie să mă aşez puţin. Am palpitaţii.

– Oh... Atunci cred c-ar trebui să ajungi la doctor cît mai repede. Şi mai trebuie neapărat să...

Se întrerupse, cu umerii prăbuşiţi, cînd uşa se deschise şi apărură Gideon şi Cleo.

– Ăă, păi... hmmm... V-aţi întors. Ei sînt doi asociaţi de-ai mei, mamă.

– Asociaţi? repetă Alma, privind blugii albiţi şi sacoşa de la Gap din mîna lui Cleo.

– Da, da... Lucrăm împreună la un proiect. De fapt, tocmai ne pregăteam să...

– Lucrezi în halat? întrebă Alma.

– Hai că i-a zis-o! murmură Cleo printre dinţi, dar printre numeroasele slăbiciuni ale Almei nu se număra şi auzul.

– Ce înseamnă asta? Ce se întîmplă aici? Tia, îţi cer o explicaţie.

– Aşa ceva ar fi cam delicat, interveni Malachi, ieşind din dormitor.

Şi el era în blugi şi avea un zîmbet care-ar fi topit un aisberg de la un kilometru. Îmbrăcase o cămaşă, lăsînd-o intenţionat descheiată. Există momente, socotise el, cînd cea mai bună strategie este adevărul.

– Mă tem că am reţinut-o pe fiica dumneavoastră în timp ce asociaţii noştri erau plecaţi.

Se apropie, luă mîna Almei şi i-o strînse uşor.

– E complet neprofesional din partea mea, desigur, dar, mă rog, ce puteam să fac? E atît de fermecătoare... Acum văd pe cine moşteneşte.

Ridică la buze mîna pe care o mai ţinea încă într-a lui, în timp ce Alma se holba la el.

– Fiica dumneavoastră m-a cucerit, doamnă Marsh, de cînd am cunoscut-o.

Apoi cuprinse cu un braţ umerii ţepeni ai Tiei şi o sărută uşor pe obraz.

– Dar o fac să se simtă penibil, şi pe dumneavoastră la fel. Sperasem să vă cunosc, pe dumneavoastră şi pe tatăl Tiei, în împrejurări mai puţin stînjenitoare.

Ochii Almei se repeziră de la chipul lui Malachi la faţa fiicei sale, revenind apoi spre el.

– Aproape orice situaţie ar fi fost mai puţin stînjenitoare.

Malachi dădu din cap, făcînd o mutră cît putea de spăsită.

– Aici nu vă pot contrazice. Nu e cel mai bun început să fiu surprins cu pantalonii-n vine de mămica iubitei mele

înainte de a fi schimbat măcar niscaiva politeţuri. Pot numai să vă spun că sînt încîntat de fiica dumneavoastră.

Cu toată graţia de care era în stare, Tia se desprinse de braţul lui.

– Poate-aţi putea să treceţi în bucătărie un moment? Cu toţii? Ca să stau puţin de vorbă cu mama mea.

– Dacă vrei...

Malachi îi cuprinse bărbia în palmă şi i-o ridică pînă cînd privirile li se întîlniră.

– ... atunci aşa să fie.

Îi atinse buzele cu ale lui, stăruind o clipă înainte de a-i urma pe ceilalţi în bucătărie.

– Ţi-am cerut o explicaţie... începu Alma.

– Cred că explicaţiile nu mai au nici un rost după tot ce-ai văzut.

– Cine sînt oamenii ăştia şi ce caută în apartamentul tău?

– Sînt asociaţi de-ai mei, mamă. Prieteni. Lucrăm împreună la un proiect.

– Şi aveţi orgii în fiecare dimineaţă?

– Nu. Numai azi.

– Ce te-a apucat? Străini în casă? Irlandezi necunoscuţi în patul tău, în plină zi? Ştiam eu că n-o să se-aleagă nimic bun din fuga asta a ta în Europa. Ştiam că vor urma nişte consecinţe îngrozitoare. Nimeni n-a vrut să mă asculte şi acuma, poftim!

– Consecinţe îngrozitoare...! Mamă, ce-i aşa de îngrozitor că am prieteni? Ce-i aşa de cumplit dacă există un bărbat care vrea să se culce cu mine în plină zi?

– Nu mai pot să respir...

Alma îşi încleştă o mînă pe piept şi se prăvăli pe un scaun.

– Mă furnică braţul... Am un atac de cord... Cheamă salvarea!

– Încetează! Nu poţi să suni la salvare ori de cîte ori ne contrazicem, ori de cîte ori fac şi eu un pas pe picioarele mele. Ori de cîte ori, adăugă ea, ghemuindu-se în faţa mamei sale, fac ceva numai pentru mine.

– Nu ştii ce vorbeşti. Inima...

– Inima ta n-are nimic. Ai o inimă de elefant şi fiecare doctor pe care-l găseşti îţi spune acelaşi lucru. Uită-te la mine. Mamă, n-ai putea doar să te uiţi la mine? M-am tuns, continuă ca mai încet. Nici măcar n-ai observat, fiindcă nu te-ai uitat. Cînd te uiţi la mine nu vezi decît o fetiţă bolnăvicioasă, una care poate să-ţi ţină companie la medic şi să-ţi dea cîte un pretext pentru orice indispoziţie pe bază nervoasă.

– Ce grozăvii spui!

Şocul o făcuse pe Alma să uite de posibilitatea unui stop cardiac.

– Mai întîi te înhăitezi cu nişte bărbaţi străini, iar acum îmi spui mie grozăviile astea. Ai intrat într-o sectă, nu-i aşa?

– Nu...

Neputîndu-se stăpîni, Tia izbucni în rîs, rezemîndu-şi fruntea de genunchiul mamei sale.

– N-am intrat în nici o sectă. Şi acum te rog să cobori. Te aşteaptă şoferul. Du-te la vizita medicală. Am să trec şi eu pe la voi cît de curînd.

– Nu sînt sigură că mă simt destul de bine ca să mă duc singură la doctor. Trebuie să vii şi tu cu mine.

– Nu pot.

Cu blîndeţe, Tia o ridică pe Alma în picioare.

– Îmi pare rău. Dacă vrei, îl sun pe tata şi-i spun să vă întîlniţi acolo.

– Lasă...

Învăluindu-se în martiriul ei ca într-o mantie, Alma porni spre uşă.

– Fireşte, faptul că era să mor la naştere, după care mi-am dedicat viaţa sănătăţii şi bunăstării tale, nu e de-ajuns ca să-mi acorzi o oră din timpul tău cînd sînt bolnavă.

Tia deschise gura, apoi îşi înghiţi cuvintele plăcute şi împăciuitoare.

– Îmi pare rău. Sper să te simţi mai bine cît de curînd.

– Mamă, e tare! comentă Cleo, ieşind din bucătărie în clipa în care auzi uşa de la intrare închizîndu-se. Ce „tare", e campioană absolută! Auzi...?

Se apropie de Tia şi o cuprinse cu braţul pe după talie.

– Nu te mai gîndi, scumpo. Juca teatru cu tine, atîta tot.

– Puteam să mă duc cu ea. N-ar fi durat prea mult.

– În schimb, ai ținut-o pe-a ta. O alegere mult mai bună, dacă vrei să știi. De-o înghețată ai nevoie.

– N-am nevoie, dar îți mulțumesc oricum.

Trase adînc aer în piept, îl simți oprindu-se lîngă stern, dar făcu un efort hotărît să-și revină. Apoi se întoarse spre ceilalți.

– Mă simt prost, sînt obosită, și de data asta chiar mă doare capul. Aș vrea să-mi prezint scuzele pentru toată situația asta. Și aș mai dori să văd Parca, s-o examinez, să-i și confirm autenticitatea. Sper, înainte să iau un medicament, să mă îmbrac și să mă duc în oraș la tatăl meu.

Malachi ridică o mînă și-i arătă statuia pe care fratele lui i-o dăduse în bucătărie.

Fără o vorbă, Tia o duse în cabinetul ei, la birou. Acolo, cu ochelarii pe nas, o studie prin lupă. Îi simți pe toți bulucindu-se în spatele ei.

– Am fi mai siguri dac-ar putea-o examina și tatăl meu – sau, și mai bine, dacă am consulta un expert.

– Nu putem risca asta, răspunse Malachi.

– Într-adevăr. În nici un caz nu l-aș pune în pericol pe tatăl meu, implicîndu-l și pe el. Astea-s semnele sculptorului, continuă ea, ridicînd baza statuetei. Și, potrivit cercetărilor mele, sînt corecte. Tu și Gideon sînteți singurii de-aici care ați văzut-o pe Clotho. Eu n-am văzut-o decît în fotografii și reproduceri grafice, dar stilistic se potrivesc. Și, vedeți, aici...

Bătu cu vîrful creionului în adînciturile din stînga și din dreapta bazei.

– Fantele astea erau punctele de unire cu sora mijlocie, cu Clotho, într-o parte, și cu Atropos, în cealaltă.

Ridică privirea, așteptînd pînă cînd Malachi dădu din cap. Apoi scoase o ruletă din sertar și notă dimensiunile exacte.

– Și astea corespund. Să vedem acum greutatea.

O duse la bucătărie și o cîntări.

– E exactă, pînă la ultimul gram. Dacă e falsă, a fost executată foarte migălos. Iar șansele în acest sens sînt mici,

dată fiind legătura prin Cleo. După părerea mea, relativ competentă, o avem aici pe Lachesis. Avem a doua Parcă.

O puse pe bufet, își scoase ochelarii și-i puse lîngă statuetă.

– Mă duc să mă îmbrac.

– La naiba, Tia... Stai o clipă, îi spuse Malachi lui Gideon și se duse după ea.

– Trebuie să fac un duș, răspunse Tia, încercînd să-i închidă ușa în nas, dar Malachi o împinse cu forța. Trebuie să mă schimb și să hotărăsc ce-am să-i spun tatălui meu și ce n-am să-i spun. Nu mă pricep la fel de bine ca voi la jocurile astea.

– Ești jenată că am făcut dragoste sau că știe și mama ta?

– Sînt jenată și gata.

Intră în baie și luă un flacon de medicamente din dulăpior. Apoi scoase o sticlă cu apă din debaraua de rufe și înghiți un Xanax.

– Sînt nemulțumită că m-am certat cu mama mea și am lăsat-o să plece supărată pe mine. Și încerc să nu mi-o imaginez prăbușindu-se pe stradă fiindcă eu am fost prea ocupată și dezinteresată ca să mă duc cu ea la doctor.

– A mai căzut vreodată pe stradă?

– Nu, în nici un caz.

Scoase altă sticluță de medicamente și luă două pastile de Tylenol pentru durerea de cap.

– Dar vorbește destul de des despre posibilitatea asta, așa că imaginea mi-e tot timpul vie în minte.

Clătinînd din cap, întîlni privirea lui Malachi în oglindă.

– Sînt într-un hal fără de hal, Malachi. Am douăzeci și nouă de ani, iar în ianuarie viitor se împlinesc doisprezece ani de cînd urmez tratamentul. Fac vizite regulate la un alergolog, la un internist și la un homeopat. Am încercat și acupunctura, dar cum am o fobie față de instrumentele ascuțite, n-a durat mult.

Simplul gînd o făcu să se înfioare ușor.

– Mama mea e ipohondră, iar pe tatăl meu nu-l interesează, continuă ea. Eu sînt nevrotică, plină de fobii și

inadaptată social. Uneori îmi imaginez că sufăr de o boală cronică rară – sau că am intoleranță la lactoză. Nici una, nici alta nu e adevărată – cel puțin pînă acum.

Se rezemă cu mîinile de chiuvetă. Se simțea jalnic auzindu-se spunînd toate astea cu voce tare.

– Ultima dată cînd m-am culcat cu un bărbat – înaintea dimineții de azi – a fost acum trei ani, în aprilie. Nici unul dintre noi n-a fost prea încîntat de rezultate. Așa că ce cauți aici?

– În primul rînd aș vrea să-ți spun că dacă aș fi stat trei ani fără relații sexuale, acum și eu aș urma un tratament.

O întoarse cu fața spre el, cu mîinile pe umerii ei.

– Apoi, timiditatea nu e totuna cu inadaptarea socială. Pe urmă, sînt aici fiindcă aici vreau să fiu. Și, în sfîrșit, aș vrea să te întreb dacă, după ce terminăm cu toată povestea asta, ai putea să vii puțin cu mine în Irlanda. Aș dori s-o cunoști pe mama mea în împrejurări mai puțin tensionate decît cele în care am cunoscut-o eu pe a ta. Ei, na, uite ce-ai făcut! remarcă el, cînd flaconul alunecă din mîna ei și se sparse. Ai umplut de pastile pe jos.

18

Anita se gîndea la posibilitatea de a zbura la Atena ca să-i chestioneze personal pe toți comercianții și colecționarii de antichități din oraș. Deși o asemenea abordare directă avea ceva satisfăcător, nu se putea aștepta ca încă o Parcă să-i cadă pur și simplu în poală.

Mai mult, nu era dispusă să facă un asemenea efort numai bizuindu-se pe amintirile vagi ale unei toante zăpăcite ca Tia Marsh. Nu, oricît de mult jinduia după puțină acțiune, nu mergea.

Avea nevoie de o direcție, de niște piste. Avea nevoie de angajați care să le urmărească în așa fel încît să n-o oblige să le tragă un glonț în cap.

La acest gînd, oftă. Fusese destul de dezamăgită că asasinarea fostului ei angajat nu meritase mai mult de cîteva rînduri în *New York Post*. Zău așa, asta spunea destul de multe despre lume, nu? medită ea. Cînd un om ucis merita mai puțină publicitate decît a doua căsătorie a unui pop-star.

Nu dovedea decît că banii și faima făceau lumea să se învîrtească. Un lucru pe care îl știuse toată viața. Aceste două elemente fuseseră scopul ei încă de pe vremea cînd lîncezea în maghernița sordidă din Queens. Cînd se numea Anita Gorinsky și își vedea tatăl spetindu-se cu munca pentru o leafă de mizerie pe care mama ei se chinuia să o facă să ajungă de la o săptămînă la alta.

Nu-și avusese niciodată locul acolo, între zidurile acelea dărăpănate pe care mama ei încercase să le înfrumusețeze cu tablouri de la tîrgul de vechituri și perdele croșetate în casă. Niciodată nu făcuse parte din lumea aceea, cu camerele ei care miroseau tot timpul a ceapă prăjită și macrameurile de prost-gust. Întotdeauna o făcuse să se rușineze cu fața lățăreață și proaspăt frecată cu apă și săpun de rufe a mamei sale și mîinile muncite ale tatălui ei.

Îi detestase pentru că erau oameni atît de banali. Felul cum se mîndreau cu ea, singura lor fiică, bucuria de a se sacrifica pentru ca ea să o ducă mai bine o dezgustaseră.

Știuse, încă din copilărie știuse că era destinată pentru ceva mult mai de soi. Dar destinul, își spunea Anita, avea adesea nevoie de o mînă de ajutor.

Le luase bani pentru studii și haine, și încă mai ceruse. Merita. I se cuveneau, își spunea Anita. Și-i justifica pînă la ultimul gologan cu fiecare zi trăită în apartamentul acela sordid.

Și se achitase, în felul ei, avînd grijă ca ceea ce investiseră în ea să producă dividende considerabile.

Nu-și mai văzuse părinții, nici pe cei doi frați, de mai bine de optsprezece ani. Din punctul de vedere al lumii în care trăia acum – din propriul ei punct de vedere – nu avea familie.

Se îndoia că cineva din fostul ei cartier ar fi recunoscut-o

pe mica Nita în femeia de acum. Se ridică şi se duse la oglinda cu ramă aurită în care se reflecta spaţioasa zonă amenajată ca salon din cabinetul ei de lucru. Cîndva avusese părul lung şi des ca o blană de hermină cafenie, iar mama ei îşi petrecuse ore întregi periindu-l şi ondulîndu-l. Avusese nasul proeminent şi dinţii din faţă încălecaţi. Obrajii-i fuseseră rotunzi şi moi.

Cîteva ajustări, vreo două întinderi, o intervenţie stomatologică şi o coafură inspirată schimbaseră ambalajul. Îl rafinaseră. Dintotdeauna ştiuse să-şi scoată în evidenţă cele mai remarcabile calităţi.

Pe dinăuntru era la fel cum fusese întotdeauna. Flămîndă şi hotărîtă să-şi satisfacă poftele.

Ştia că bărbaţii erau oricînd dispuşi să pună o farfurie plină în faţa unei femei frumoase. Atîta vreme cît bărbatul credea că femeia va plăti cu sexul, varietatea meniului era nesfîrşită.

Iar acum, Anita era o văduvă foarte bogată – care şi-l putea cumpăra singură.

Totuşi, bărbaţii rămîneau folositori. Numai dacă se gîndea la toate relaţiile pe care i le furnizase scumpul ei soţ răposat. Adevărul este că Paul era mai util mort decît fusese cînd era în viaţă. Văduvia o făcea mai respectabilă şi disponibilă.

Îngîndurată, reveni la birou şi deschise agenda de adrese a soţului ei legată în piele roşie. În unele privinţe, Paul fusese foarte demodat şi ţinuse această agendă la zi, iar Anita o actualizase meticulos. În ultimii ani, cînd mîna lui nu mai era atît de sigură, chiar ea scrisese numele pe pagini.

Soţia conştiincioasă.

Răsfoi agenda pînă găsi numele de care avea nevoie. Stefan Nikos. De vreo şaizeci de ani, îşi amintea. Vital, sănătos. Livezi de măslini sau vii, poate şi unele, şi altele. Nu mai ţinea bine minte. Nu mai ştia nici dacă era căsătorit. Ceea ce conta era că avea bani, putere şi interes faţă de antichităţi.

Descuie un sertar şi scoase o altă agendă, personală. Acolo îi notase pe toţi cei care veniseră la înmormîntarea soţului ei

şi ce flori trimiseseră. Domnul şi doamna Stefan Nikos nu veniseră din Corfu sau de la Atena – aveau cîte o casă în ambele locuri –, dar trimiseseră cinci duzini de trandafiri albi, o carte poştală de condoleanţe şi, lucrul cel mai important, un mesaj de compasiune personal pentru tînăra văduvă.

Ridică receptorul şi fu cît pe ce să-şi sune asistenta ca să-i facă legătura, apoi se răzgîndi. Era mai bine să telefoneze chiar ea – ca între prieteni – şi în timp ce forma numărul începu să-şi pregătească tonul şi cuvintele.

Nu avu legătura imediat, dar rămase la telefon, stăpînindu-şi nervii, iar cînd Stefan veni la aparat, vocea ei era la fel de caldă şi prietenoasă ca a lui.

– Anita! Ce surpriză minunată! Te rog să mă scuzi că te-am lăsat să aştepţi.

– A, nu, n-am aşteptat deloc. Eu trebuie să mă mir că am reuşit să prind un om atît de ocupat ca tine. Sper că tu şi fermecătoarea ta soţie sînteţi bine.

– Sîntem, sîntem, desigur. Şi tu?

– Perfect. Şi ocupată. Munca e o mană cerească pentru mine de la moartea lui Paul.

– Toţi îi simţim lipsa.

– Într-adevăr. Dar mă simt minunat petrecîndu-mi zilele la „Morningside". Ştii, îl simt prezent aici pretutindeni, în fiecare colţ. E foarte important pentru mine să... În fine...

Vocea se îngroşă deliberat, doar puţin.

– E foarte important să-i păstrez amintirea vie şi să ştiu că şi vechii lui prieteni îl mai ţin minte. Ştiu că e mult de cînd nu te-am mai căutat. Mă simt ruşinată din cauza asta.

– Lasă, lasă. Timpul trece, nu-i aşa, draga mea?

– Da, dar cine ştie mai bine decît mine că nu trebuie să lăsăm oamenii să se îndepărteze? Aşa că iată-mă, Stefan, după atîta timp, te chem din nou ca să-ţi cer o favoare. Am fost cît pe ce să n-o fac.

– Ce pot face pentru tine, Anita?

Îi plăcea faptul că în glasul lui se ivise o vagă precauţie. Era un om obişnuit cu scaieţii, cu vechile cunoştinţe care se tot agăţau de el ca să-i ceară favoruri.

– Numele tău mi-a trecut cel dintîi prin minte pentru că eşti cine eşti şi datorită prieteniei tale cu Paul.

– Ai dificultăţi la „Morningside"?

– Dificultăţi?

Făcu o pauză, făcînd ca vocea ei să sugereze că se jeneză, ba chiar că e oripilată.

– O, nu! Nu, Stefan, nimic de genul ăsta. A, sper că nu crezi că te-aş căuta aşa ca să-ţi cer un ajutor financiar... Mă simt atît de prost...

Încîntată, se învîrti cu scaunul rotativ de la birou.

– E vorba de un client şi de nişte piese pe care încerc să le găsesc la comanda lui. Sincer, mi-a venit în minte numele tău ca din senin, întrucît piesele sînt figurine greceşti.

– Înţeleg. Pe clientul tău îl interesează ceva din colecţia mea?

– Depinde.

Încercă să rîdă uşurel.

– Nu cumva ai Cele Trei Parce, nu-i aşa?

– Parcele?

– Trei mici statuete de argint. Individuale, dar se pare că se pot uni la bază ca să formeze un set.

– Da, am auzit de ele, dar numai ca un fel de poveste. Statuete turnate pe muntele Olimp care, adunate la un loc, îi îndeplinesc posesorului orice dorinţă, de la viaţa veşnică pînă la bogăţii fără număr – chiar şi legendarele trei dorinţe, cîte una de la fiecare Parcă.

– Legendele sporesc valoarea unei piese.

– Într-adevăr, dar eu aveam impresia că piesele acestea s-au pierdut – presupunînd că au existat vreodată.

– Cred că au existat, spuse Anita, trecîndu-şi vîrful degetului peste statueta lui Clotho, aflată acum pe biroul ei. Paul vorbea adesea despre ele. Mai la obiect, clientul meu crede că există. Sinceră să fiu, Stefan, mi-a trezit suficient interesul ca să fac unele investigaţii, cu eforturi considerabile. O sursă, care pare să fie credibilă, insistă că una dintre statuete, a treia, ar fi la Atena.

– Dacă e aşa, la urechile mele n-a ajuns nimic.

– În momentul de faţă, încerc pe toate căile. Nu suport gîndul de a dezamăgi un client. Speram să pui cîteva întrebări, discret, pentru mine. Dacă pot să scap în următoarele cîteva săptămîni, aş face cu multă plăcere o călătorie pînă în Grecia. Ca să combin munca şi distracţia.

– Sigur că trebuie să vii şi să stai la noi.

– N-aş vrea să abuzez...

– Casa noastră de oaspeţi de-aici, de la Atena, şi vila din Corfu îţi stau la dispoziţie. Pînă atunci, voi pune cu plăcere acele întrebări discrete.

– Nici nu-ţi pot spune cît de recunoscătoare îţi sînt. Clientul meu e cam excentric şi, în momentul de faţă, aceste trei piese îl obsedează efectiv. Dac-aş putea găsi măcar una, ar însemna foarte mult. Ştiu că Paul ar fi extrem de mîndru să ştie că „Morningside" a participat la găsirea Celor Trei Parce.

Mulţumită de sine, Anita închise, apoi mai dădu un telefon, de natură personală. Se uită la ceas, îşi răsfoi agenda zilnică şi calculă cînd putea programa cel mai comod întîlnirea pe care intenţiona s-o stabilească.

– Burdett Securities.

– Anita Gaye, îl caut pe Jack Burdett.

– Îmi pare rău, doamnă Gaye, domnul Burdett nu e disponibil. Pot să notez un mesaj?

Nu e disponibil? Vacă idioată, *ştii* tu cine sînt eu? Anita strînse din dinţi.

– E foarte important să vorbesc cu domnul Burdett cît mai curînd posibil.

Imediat, îşi spuse ea. Trebuia să pună în mişcare a doua treime din plan.

– Voi avea grijă să-i parvină mesajul dumneavoastră, doamnă Gaye. Dacă-mi daţi un număr unde vă poate găsi, am să...

– Are numerele mele. Pe toate.

Trînti receptorul în furcă. „Indisponibil", vezi să nu! Să facă bine să fie disponibil, şi cît mai repede!

N-avea de gînd să le lase pe Cleo Toliver şi a doua Parcă

să-i scape printre degete. Jack Burdett era omul cel mai potrivit ca să le dea de urmă.

Jack vorbea şi el la telefon. Mai exact, îşi petrecuse aproape tot timpul zborului transatlantic la telefon sau cu laptopul. Rebecca urmărise două filme – de fapt, doar unul şi jumătate, căci în timpul celui de-al doilea adormise. Şi încă nu-şi ierta că irosise dormind fie şi un minut de zbor.

Nu mai zburase niciodată cu clasa întîi şi ajunsese la concluzia că era o metodă de călătorie cu care se putea obişnui uşor.

Ar fi vrut şi ea să-şi sune mama, fraţii... Dar aprecia că bugetul ei actual nu i-ar permite o asemenea cheltuială. Şi nu-i putea cere lui Jack să plătească pentru ea.

În ritmul în care mergeau lucrurile, se cam temea să nu creadă el cumva că o interesează doar banii lui. Nici vorbă, deşi averea lui nu o nemulţumea.

Îi plăcuse să-l vadă în compania străbunicilor lor. Fusese atît de blînd şi delicat cu ei. Nu siropos, îşi spunea acum. Atît de mulţi, din cîte văzuse, îi tratau pe bătrîni ca pe nişte copii, ca pe nişte inconveniente sau simple ciudăţenii.

Cu Jack nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Comportarea lui naturală şi dezinvoltă cu familia sa spunea ceva despre el ca om, după părerea Rebeccăi.

Desigur, era puţin cam prea autoritar pentru gusturile ei, dar trebuia să fie atît de cinstită încît să admită că bărbaţii care se aşezau la coadă ori de cîte ori pocnea din degete o plictiseau îngrozitor.

Era şi plăcut la vedere, şi nici această calitate nu o nemulţumea mai mult decît contul din bancă. Şi era deştept – mai mult, era iscusit. După ce îi încredinţase atît de multe, se simţea mai bine ştiind că-i acordase încredere unui om abil.

Se întoarse în scaun, vrînd să-i spună ceva, şi văzu că dădea încă un telefon. Deşi cam nemulţumită, Rebecca îşi făgădui să nu-i atragă atenţia că în mai bine de cinci ore abia dacă-i adresase două cuvinte.

– Un mesaj de la Anita Gaye, spuse Jack deodată.

– Cum? Te-a sunat? Ce voia?

– N-a spus.

– Ai să-i telefonezi?

– Mai încolo.

– De ce n-o cauţi acum, ca să ştim...

– Pe de o parte, o las să fiarbă un timp. Şi apoi, nu vreau să ştie că sînt în avion, şi curînd va începe coborîrea, cu toate anunţurile de rigoare. Dacă m-a sunat, înseamnă că doreşte ceva. O vom lăsa să mai aştepte o vreme.

New York-ul era fascinant şi, deşi Rebecca nu voia să caşte gura ca un turist de două parale, era hotărîtă să se bucure de fiecare minut. Avea de făcut lucruri importante şi probleme vitale de rezolvat, dar asta nu însemna că nu se putea delecta din tot sufletul cu emoţia de a fi acolo sau de a fi în sfîrşit *undeva,* în lume.

Era chiar aşa cum şi-l imaginase. Zgîrie-norii supli şi strălucitori, pogoanele de magazine, străzile aglomerate şi pline de viaţă. Iar a vedea totul pentru prima dată dintr-o limuzină rapidă – o limuzină autentică, mare cît un vapor, cu fotolii din piele moale ca untul *şi* un şofer în livrea, cu chipiu cu tot – era cea mai agreabilă aventură cu putinţă.

Abia aştepta s-o sune pe mama ei şi să-i spună. Şi, o, cum o mai furnicau degetele să se joace cu toate butonaşele din faţa ei! Îi aruncă o privire piezişă lui Jack. Şedea alături, cu picioarele întinse, ochelarii de soare pe nas şi mîinile împreunate relaxat pe abdomen.

Dădu să întindă mîna spre panou, apoi o retrase brusc. Poate că dormea şi n-avea cum s-o vadă – dar şoferul...?

– Hai, joacă-te, murmură Jack.

Rebecca roşi, ridicînd din umeri.

– Mă întrebam doar la ce foloseşte fiecare.

Întinse mîna cu un gest pe care îl voia cît mai nepăsător şi se jucă cu diferitele scheme de lumină. Urmară radioul, televizorul, geamul din plafon.

– N-ar fi atît de greu să se instaleze dintr-astea într-o maşină obişnuită, conchise ea. Într-o rulotă le-ai putea avea, fără-ndoială, şi oamenii s-ar simţi excelent în timp ce călătoresc.

Privi telefonul şi se gîndi din nou la familia ei.

– Trebuie să iau legătura cu fraţii mei. Nu-mi place că nu pot să-i sun ca să le spun că sînt aici.

– O să-i vizităm personal. Foarte curînd.

Limuzina se apropie de bordură, tăcută ca o stafie, iar Rebecca se uită pentru prima oară la clădirea în care locuia Jack. Nu părea prea deosebită, reflectă ea coborînd. Se aşteptase ca un om cu darea lui de mînă să aibă o casă de lux, cu accente excentrice şi un portar cu alură milităroasă.

Totuşi, părea o clădire solidă şi impunătoare. Nu fu nici surprinsă, nici dezamăgită cînd Jack descuie uşa folosind atît un card, cît şi un cod ca să intre în vestibulul îngust. Urmară un alt card şi un alt cod pentru a accesa liftul.

– Mă aşteptam să locuieşti singur, începu ea cînd ascensorul porni în sus.

– Aşa şi locuiesc.

– Nu, voiam să spun, nu într-un bloc de apartamente, cu vecini...

– Nu am nici un vecin, preciză el. Ocup singurul apartament din clădire.

– Mi se pare îngrozitor de mare ca să n-o foloseşti pe toată.

– O folosesc.

Cabina se opri. Jack acţionă încuietorile şi sistemele de alarmă, apoi deschise uşa, care dădea direct în living.

– Ia te uită...

Rebecca intră în încăperea pardosită cu scînduri late, întunecate, privi pereţii de culoarea biscuiţilor, obiectele de artă, ferestrele imense.

– Spaţiul ăsta l-ai folosit destul de bine.

Pe jos erau aşternute superbe covoare vechi. Nu se pricepea destul de bine ca să recunoască arta decorativă chinezească, dar îi plăceau combinaţiile de culori şi felul

cum accentuau nuanţele închise ale pernelor moi de pe canapea, scaunele, chiar şi lemnăria lustruită.

Hoinări prin casă, observînd la început că era ordonată, apoi că avea gust şi în cele din urmă că era aranjată cu stil. Îi plăcură dalele Nevada care despărţeau bucătăria de living, precum şi arcadele încadrate cu lemn dintre holuri şi camerele unde păreau să se afle dormitoarele.

– Pare foarte mult spaţiu pentru un singur om.

– Nu-mi place să stau înghesuit.

Rebecca dădu din cap şi se întoarse. Da, îşi spuse, i se potrivea. Un spaţiu neobişnuit şi bine gîndit, pentru un om neobişnuit care gîndea bine.

– Poţi fi sigur că n-am să te înghesui, Jack. E vreun loc unde pot să-mi pun lucrurile, poate şi să mă spăl şi să mă schimb înainte de a merge la fraţii mei?

– Două dormitoare pe culoar. Al meu e pe dreapta, cel pentru musafiri e pe stînga.

Aşteptă o clipă, privind-o.

– Tu alegi.

– Eu aleg vasăzică...?

Expiră prelung, prudent, ridicînd sacul de voiaj.

– Am să-l iau pe cel de oaspeţi deocamdată. Şi am ceva să-ţi spun.

– Dă-i drumul.

– Vreau să mă culc cu tine, şi în general nu simt dorinţa asta pentru un bărbat pe care-l cunosc de atît de puţin timp. Dar cred că ar fi mai bine să aşteptăm o vreme. Pînă vom fi amîndoi siguri că sexul nu e un fel de plată din partea nimănui.

– Nu consider sexul o plată.

– Cu atît mai bine, şi vei fi sigur că nici eu nu-l ofer ca atare. N-o să dureze mult.

Îşi duse bagajul prin arcadă şi intră în camera din stînga.

Jack îndesă mîinile în buzunare şi se duse la fereastră. Apoi se întoarse şi, chiar cînd făcu doi paşi după ea, auzi telefonul de pe birou.

Ascultă mesajul asistentei, care-i spunea că doamna Gaye sunase din nou. Poate că o lăsase să fiarbă destul.

Trecu pe sub o altă arcadă pînă în micul lui cabinet din apartament. Înainte de a suna, verifică telefonul, execută un scurt control al sistemelor, apoi puse în funcțiune dispozitivul de înregistrare.

Unii l-ar fi putut considera paranoic. El prefera s-o declare procedură de operare standard.

– Anita. Jack.

– O, slavă Domnului! De ore-ntregi încerc să dau de tine.

Jack înălță o sprînceană la auzul tonului ei excesiv, atît de diferit de vocea calmă dintotdeauna, și se așeză comod în fotoliul de la birou.

– N-am putut vorbi. Ce s-a întîmplat, Anita? Pari tulburată.

– Sînt. Cred că-i o prostie, dar sînt într-adevăr. Foarte tulburată. Trebuie să-ți vorbesc, Jack. Am nevoie de ajutor. Plec spre casă chiar în clipa asta dacă poți veni să ne întîlnim acolo.

– Aș vrea eu...

„N-o să-ți fie prea ușor, scumpo", adăugă în sinea lui.

– Nu sînt la New York.

– Dar unde ești?

Auzi clar asprimea din voce.

– La Philadelphia, improviză el. O scurtă verificare. Am să mă întorc mîine. Spune-mi care-i problema.

– Nu știu pe cine să sun. Pur și simplu nu mă pricep la lucruri de genul ăsta. E vorba de Parce. Mai ții minte, am vorbit despre ele la cină.

– Sigur. Ce-i cu ele?

– Ți-am spus că am un client pe care îl interesează. Le-am pomenit și altora, m-am interesat pe ici, pe colo, deși recunosc că nu mă așteptam să ajung la vreun rezultat. Dar am ajuns.

– Ai găsit una?

Deschise geanta de voiaj și scoase punga de protecție.

– Pare o veste bună.

– S-ar putea să fi găsit una. Am fost contactată în legătură cu ea, dar nu știu ce să fac... Of, scuză-mă, vorbesc aiurea...

– Nu te grăbi.

O scoase pe Atropos din pungă, punînd-o pe birou cu fața spre el.

– În regulă.

Anita răsuflă sonor.

– M-a sunat o femeie susținînd că ar avea una dintre statuetele care mă interesează și că este dispusă s-o vîndă. Evident, am fost sceptică, dar a trebuit să dau curs apelului. Chiar și cînd a insistat să ne întîlnim în afara biroului meu. Mi-a propus să vin pe terasa de observație de la Empire State.

– Nu mă-nnebuni.

– Știu. M-am și amuzat. Părea ca într-un *film noir*. Dar se comporta destul de ciudat, Jack. Cred că era toxicomană. Mi-a cerut o sumă de bani exorbitantă și m-a amenințat. M-a amenințat cu represalii fizice dacă nu-i plătesc.

Jack se încruntă ușor, continuînd să o învîrtă pe Atropos pe birou.

– Cred că ar trebui să anunți poliția, Anita.

– Nu-mi pot permite o asemenea publicitate. Și, în orice caz, ce rost are? N-au fost decît amenințări. Avea o fotografie, cred că era făcută cu o cameră digitală, a unei statuete care putea fi una dintre Parce.

„Interesant," își spuse el. „Din ce în ce mai interesant."

– Dacă este așa, știi bine că pe computer imaginile se pot truca foarte ușor. Pare o escrocherie standard.

– Mă rog, da, dar părea autentică. În toate detaliile. Vreau să merg mai departe, dar sînt... Mărturisesc că sînt destul de zguduită. Dacă mă duc la poliție, n-am să mai pot folosi relația asta pentru clientul meu.

– Și cum a rămas?

– Vrea să ne mai întîlnim, iar eu am purtat-o cu vorba. Sincer îți spun, m-a speriat. Înainte de a mai stabili o întîlnire cu ea, vreau să știu cu cine am de-a face. Pe moment n-am decît un nume, numele pe care mi l-a dat ea. Cleo Toliver. Dac-ai putea s-o găsești...

– Nu sînt detectiv, Anita. Pot să-ți dau numele unei firme.

– Jack, nu pot avea încredere cu problema asta în niște străini. Am nevoie de un prieten. Știu c-o să ți se pară o nebunie, dar sînt sigură că mă urmărește cineva. După ce voi ști cine e și unde e, am să pot stabili dacă e cazul să negociez sau mai curînd să iau măsuri legale împotriva ei. Am nevoie de ajutorul unui prieten, Jack. Toată povestea asta mă neliniștește îngrozitor.

– Lasă-mă să văd ce pot face. Cleo Toliver, ai spus? Fă-mi o descriere.

– Știam eu că pot conta pe tine. Totul va rămîne neoficial, da? Ca o favoare între prieteni.

Jack aruncă o privire spre magnetofon.

– Evident.

După mai puțin de o oră, Cleo scoase un chiuit de bucurie.

– Asta trebuie să fie mîncarea chinezească!

Pofta de orez la ceaun cu condimente o făcu să se repeadă spre ușă, dar Malachi i-o luă înainte și o opri.

– S-o lăsăm pe Tia să arunce o privire ca să fim siguri.

Cu un oarecare regret, Tia puse deoparte jurnalul lui Henry Wyley și ieși din camera de oaspeți spre ușă. Imediat ce privi prin vizor, exclamă surprinsă:

– E Jack Burdett! șuieră ea. Și mai e cu cineva, dar nu disting cu cine.

– Lasă-mă să mă uit și eu.

Malachi o dădu la o parte, își lipi ochiul de vizor, apoi chiui de bucurie la rîndul lui. Spre surprinderea Tiei, răsuci toate încuietorile, deschise ușa și se repezi s-o îmbrățișeze pe roșcata de afară.

– Uite-o pe fetița mea!

O învîrti în loc, o sărută apăsat, apoi o lăsă din nou pe picioare.

– Ce naiba-i cu tine aici? întrebă el brusc ostil. Și ce dracu' cauți cu unul ca el?

– Am să-ți spun dacă mă lași două secunde să-mi trag sufletul.

În loc să-i răspundă, Rebecca se aruncă spre Gideon.

– Nu-i așa că-i un miracol? Noi trei la New York!

– Aș vrea să știu de ce sîntem toți trei la New York, cînd tu ar trebui să fii acasă, continuă Malachi.

– Pentru ca numai tu și Gid să vă distrați? S-o crezi tu! Bună, tu trebuie să fii Tia.

Cu un zîmbet larg, întinse mîna, o apucă pe a Tiei și i-o strînse cu putere, scuturînd-o.

– Eu sînt Rebecca și, cu regret mărturisesc, sînt sora acestor doi păgîni care nu catadicsesc să-ți spună cine ți-a intrat pe ușă. Ce casă frumoasă ai! Tu ești Cleo? se întoarse ea spre bruneta care ședea rezemată de spătarul canapelei. E o mare plăcere să te cunosc. El e Jack Burdett, după cum Tia știe deja, și am adus cu noi vești de o importanță considerabilă.

Soneria se auzi din nou.

– Ăștia să facă bine să fie cei de la restaurantul chinezesc, spuse Cleo. Și să sperăm c-au adus niște rulouri cu ouă în plus.

– Becca.

Gideon o trase deoparte, coborînd glasul, în timp ce Tia se duse să deschidă.

– Nu se cuvine să fugi așa cu un bărbat străin.

– De ce nu? i-o întoarse Cleo. Și eu am făcut la fel. Tia, mă duc să desfac o sticlă de vin, OK?

– Bine...

Pentru că i se învîrtea capul, Tia se rezemă de ușă, cu brațele pline de pachete cu mîncare chinezească. Apartamentul ei era plin de oameni și cei mai mulți dintre ei vorbeau în același timp. Foarte tare. Urma să se îndoape cu mîncare plină cu M.S.G. și, probabil, să moară din cauza asta.

Mama ei abia dacă-i mai adresa o vorbă, avea un obiect de artă extrem de valoros ascuns după cutia de lapte din frigider și împărțea patul cu un bărbat care în momentul acela părea ca scos din minți la sora lui.

Era înnebunitor. Era... minunat.

– Ai fost ocupată ca o albinuță, nu-i așa? comentă Jack.

Stai, lasă-mă să-ţi dau o mînă de ajutor cu astea. A comandat cineva orez la ceaun?

– Eu.

Cleo se apropie de el cu o sticlă de vin destupată.

– Poate-l împart cu tine dacă reuşeşti să le-nchizi gura ăstora trei.

– Se face.

Jack înclină capul într-o parte, privind-o lung.

– Te-a nedreptăţit. Nici nu mă aşteptam la altceva.

– Da...?! Cine?

– Anita Gaye.

Aşa cum se aşteptase, la auzul acestui nume, în cameră se lăsă o tăcere mormîntală.

– M-a sunat acum vreo oră şi mi-a cerut să te găsesc.

Degetele lui Cleo se strînseră pe gîtul sticlei.

– Se pare că ai reuşit.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Rebecca.

– Era mai uşor să v-o spun tuturor în acelaşi timp. M-a lăsat să cred că eşti un personaj periculos, îi spuse el lui Cleo.

– Nu mai spune!

– Perfect. Hai să atacăm orezul ăsta şi să stăm de vorbă.

Livingul ei era vraişte. Rectificare, îşi spuse Tia – viaţa ei era vraişte. În capul ei, o voce îi predica să facă ordine – chiar în clipa aceea. Dar îi era cam greu s-o audă peste toate vocile care răsunau pe-alături.

Acum avea legături cu nişte hoţi şi ucigaşi. Şi două *objets d'art* preţioase în apartamentul ei.

– Cunningham, spuse Malachi, studiind cele două statuete. Se potriveşte. Dacă stai să te gîndeşti, dacă crezi cum se deapănă viaţa în jur, se potriveşte perfect. Sînt două.

Îşi privi fratele.

– Asta căutam.

– Asta căutam la început, preciză Gideon.

– Nu mai sîntem la început.

Cleo sări în picioare, tremurînd de furie.

– Una-i a mea, faceţi bine şi ţineţi minte. Mai curînd am s-o văd topită decît să pună laba pe ea căţeaua aia.

– Calmează-te, Cleo, o sfătui Malachi.

– Mă calmez pe dracu'! Dacă voi trei vreţi s-o plătiţi, treaba voastră. Dar pentru mine problema banilor a încetat să se mai pună după ce l-a omorît pe Mikey. Mikey valora mai mult decît banii.

– Sigur că da.

Pentru prima dată în cîteva zile, Gideon o atinse – uşor, trecînd mîna peste piciorul ei.

– Îmi pare rău pentru prietenul tău, spuse şi Rebecca, lăsînd jos paharul de vin. Aş vrea să existe o cale de a îndrepta totul. E destul de clar că trebuie să ne gîndim la altceva. Nici unul dintre noi n-a plănuit decît s-o jumulim de bani după ce le vom găsi pe astea două. Dumnezeu ştie de ce-om fi crezut că putem s-o facem, şi totuşi aşa ne-am gîndit. Asta trebuie să însemne ceva.

– N-am să i-o vînd. Pentru nici o sumă de bani.

– Ce-ar fi să mi-o vinzi mie? întrebă Jack, luînd îndemînatic cu beţişoarele încă o îmbucătură de orez cu carne de porc.

– Ca să i-o vinzi ei? ripostă Cleo. N-aş crede.

– N-am să-i vînd nimic Anitei, răspunse el pe un ton îngheţat.

– Dacă-ţi închipui c-o să şi-o vîndă pe aia care-i la ea, eşti nebun.

Dezgustată, Cleo se întinse pe podea.

– Nici n-am de gînd să cumpăr ceva de la ea.

– Nu ating adevărata lor valoare decît împreună, le aminti Tia. Dacă nu vrei să negociezi cu Anita tot setul, singura cale de a o obţine pe prima ar fi prin furt.

Jack dădu din cap, turnînd vin în două dintre paharele de pe masă.

– Exact.

– A, îmi place cum gîndeşti!

Mulţumită, Rebecca se îndreptă de spate, aruncîndu-i lui Jack o privire caldă, aprobatoare.

– Totuşi, trebuie să reţii că dacă i-o furi, la început ne-a fost furată nouă. Sau, cred că de la Tia, într-un fel, apoi de la noi. E complicat, dar în concluzie ne aparţine tuturor, nu crezi?

Tia clipi repede, apăsîndu-şi un deget sub pleoapa stîngă, unde părea să zvîcnească un muşchi.

– Nu ştiu ce să spun...

– Eu da. Nu e de-ajuns, clătină Cleo din cap. Chiar dacă reuşeşti, ea va pierde doar un lucru. Un obiect care nici nu i-a aparţinut de drept, de la bun început. Nu-i nici pe departe de-ajuns.

– Într-adevăr, îi dădu Gideon dreptate. Nu mai e de-ajuns.

– Vreţi să se facă dreptate? întrebă Jack, ridicînd paharul, şi uitîndu-se la toţi, pe rînd.

– Exact.

Gideon puse o mînă pe umărul lui Cleo, apoi se uită la fratele şi sora lui, iar cînd ei dădură din cap, îl privi din nou pe Jack.

– Aşa e corect.

– OK. Justiţia complică puţin situaţia, dar o s-o rezolvăm noi.

19

Nu se va rezolva nimic în timpul acestei prime întîlniri dezorganizate şi improvizate, îşi spunea Malachi. Aveau nevoie de timp ca să lase toate concluziile să se aşeze. De timp, aşa cum spusese Tia, pentru a-şi defini direcţia şi scopul.

Ca de obicei, mintoasa şi încîntătoarea domnişoară doctor Marsh trecuse direct la esenţa problemei. Cei şase oameni împrăştiaţi prin apartamentul ei aveau planuri şi stiluri multiple.

Factorul extern, reprezentat de Anita Gaye, avea unul singur.

Ca să învingă, trebuia să-i contopească pe cei şase indivizi într-o singură unitate. Pentru asta era nevoie de mai mult decît de cooperare. Era necesar să aibă încredere.

Şi, întrucît trebuia să înceapă de undeva, Malachi se hotărî să exploreze elementul nou.

Jack Burdett.

Nu era absolut sigur că-i plăcea felul cum omul acela se uita la sora lui. Asta era însă o problemă personală pe care intenţiona s-o rezolve cît mai curînd posibil.

În orice caz, Tia arăta destul de şocată. După părerea lui, avea să se simtă mai bine după ce va sta puţin singură cu gîndurile ei. Aşa că principala prioritate era să elibereze apartamentul şi s-o lase liniştită o vreme.

– Toţi avem nevoie de un oarecare timp ca să ne acomodăm cu situaţia.

Deşi nu ridicase tonul, turuielile din jur amuţiră. Jack observă acest lucru şi-l reţinu.

– Sînt de acord, spuse el, ridicîndu-se. Pînă una-alta, am ceva pentru tine, Tia.

– Ceva pentru mine...?

– Consideră-l un cadou pentru gazdă. Îţi mulţumesc pentru mîncarea chinezească.

Scoase din geantă un telefon.

– E sigur, îi spuse el, şi la fel va fi şi linia după ce ţi-l conectez. Îl poţi folosi ca să vorbeşti cînd nu vrei să audă prietenii noştri care trag cu urechea. Cred că nu e nevoie să-ţi spun că nu trebuie să dai numărul nimănui.

– Nu. Dar compania telefonică nu trebuie să...? Lasă, nu contează.

Jack îi zîmbi scurt.

– Unde vrei să ţi-l pun?

– Nu ştiu.

Tia îşi frecă rădăcina nasului cu degetele, încercînd să gîndească. Biroul ei era exclus de vreme ce Cleo îl folosea ca dormitor. În propriul ei dormitor i s-ar fi părut nepotrivit, egoist oarecum...

– În bucătărie, hotărî ea.

– Bună alegere. Ți-l instalez imediat. Uite numărul, adăugă el, scoțînd un cartonaș din buzunar.

– Trebuie să-l memorez și să mănînc hîrtia?

– Exact, domnișoară doctor.

Cu un chicotit, își săltă geanta și porni spre bucătărie. Apoi se opri din nou.

– Se pare că aici s-a cam aglomerat. Eu am loc destul acasă. Rebecca stă la mine.

– Așa crezi?

Glasul lui Malachi era periculos de calm.

– Termină, fu singurul răspuns al Rebeccăi, rostit printre dinți.

– Mai pot lua încă un locatar dacă vrea cineva să se mute. Așa vom fi chit.

– Mă duc eu, spuse Cleo, ridicîndu-se de pe podea cu grijă să nu se uite la Gideon.

Jack, însă, îl privi și-i văzu expresia de uimire, precum și începutul brusc al unei furii derutate.

– Perfect. Adună-ți lucrurile. Eu termin imediat.

– N-am prea multe.

Cleo îi zîmbi Tiei.

– Așa vei avea șansa să și lucrezi puțin.

Intră în birou, iar Malachi îi aruncă surorii sale o privire fulminantă care nu reuși decît să-i smulgă un căscat.

– Crezi c-am să te las să pleci așa cu un bărbat?

– Adică cum „așa", Malachi? flutură ea genele spre el, deși privirea ei era rece și tăioasă ca oțelul.

– O să mai vedem noi.

Malachi se săltă în picioare și intră în bucătărie după Jack.

– Am o vorbă cu tine.

– Mă așteptam. Stai numai să termin cu telefonul ăsta.

Încruntat, Malachi îl privi cum lucra. N-avea idee la ce-i foloseau toate acele scule și echipamente, dar era foarte clar că Jack știa ce face.

– Dă-mi te rog capul ăla mic din trusa de-acolo, ceru Jack.

– Ai de gînd să găurești peretele? întrebă Jack, întinzîndu-i

burghiul, pe care Jack îl înfipse în vîrful unei mici bormașini cu baterie. N-o să se bucure.

– Sacrificii mici, compensații mari. A înghițit deja mai mult decît cîteva găurele în pereți.

Instală mufa telefonului la locul ei, trase cablul, apoi scoase din geantă un fel de computer mic cît palma și tastă o serie de numere.

– Poți vorbi de-aici și cu mama ta, spuse el pe un ton degajat. Dar eu nu i-aș spune domnișoarei doctor că fentează compania telefonică de convorbiri internaționale. E de o cinste ireproșabilă. Telefoanele mamei tale sînt neatinse. Sau, cel puțin, așa erau cînd am fost eu acolo și le-am verificat. I-am arătat la ce să fie atentă și o să le controleze de două ori pe zi. E o femeie isteață. Nu cred c-o să le meargă cu ea.

– Îți formezi repede impresiile.

– Mda. Gata, l-am instalat. Îți stau la dispoziție, adăugă el, strîngîndu-și instrumentele.

– Atunci, ce-ar fi să mergem în biroul meu? propuse Malachi, luînd două beri din frigider.

De la locul ei de pe canapea, Rebecca vedea bine toate micile drame din jur. Îi văzu pe cei doi frați ai ei pornind în direcții diferite, furioși. Gideon intră în camera mică din dreapta, unde se dusese Cleo. Ușa se trînti violent în urma lui. Malachi ieși din apartament cu Jack. În urma lor, ușa se închise amenințător de controlat.

– Se pare că toți au de gînd să se certe fără noi.

Se întinse, apoi căscă din nou. Abia acum își dădea seama cît de mult o obosise zborul.

– Ce-ar fi să te-ajut să faci ordine după dezastrul ăsta pe care l-am provocat în casa ta? Poți să-mi spui ce se coace între fratele meu și Cleo, și ce fierbe între celălalt frate al meu și tine?

Tia se uită prin cameră cu o privire goală.

– Nici nu știu de unde să încep.

– Alege un loc, îi propuse Rebecca. Mă pricep să te prind din mers.

*

– Cum adică, pleci de-aici? întrebă Gideon.

– Adică e foarte logic, răspunse Cleo, îndesîndu-şi lucrurile în geantă. Aici stăm claie peste grămadă.

– Exagerezi.

– Nu exagerez atîta vreme cît tu dormi pe nenorocita aia de terasă.

Puse geanta pe pat şi se întoarse spre el.

– Uite ce e, Gideon, nu mă vrei aici, în faţa ochilor tăi. Ai dat limpede de înţeles. Aşa că, dacă ne despărţim, va fi mai uşor pentru toată lumea.

– Asta-nseamnă uşor la tine? Zice ăla că are loc în casă şi tu te şi repezi?

Obrajii lui Cleo se albiră.

– Mai du-te-n mă-ta.

Îşi luă iar geanta, dar Gideon o apucă şi el. Zece secunde traseră de geantă încoace şi-ncolo, îndîrjiţi.

– Nu la asta m-am referit.

Gideon reuşi să-i smulgă geanta şi o aruncă cît colo.

– Drept cine mă iei?

– Nu ştiu drept cine să te iau.

În pofida sfatului lui Malachi, Cleo nu avea de gînd să recurgă la lacrimi şi era furioasă că îi împăienjeneau vederea.

– Dar ştiu drept cine mă iei tu. Drept o mincinoasă şi-o trădătoare – şi-ncă una ieftină, pe deasupra.

– Nu-i adevărat. Fir-ar al naibii să fie, Cleo, sînt furios pe tine. Şi am toate motivele.

– Perfect. Înfurie-te cît vrei. Nu te pot opri. Dar nici nu-s obligată să stau şi să-nghit în fiecare zi. Am scrîntit-o şi eu o dată. Îmi pare rău. Şi cu asta am terminat.

Vru să treacă pe lîngă el ca să-şi ia geanta, dar Gideon o prinse de braţe, strîngînd-o şi mai tare cînd încercă să şi le smulgă.

– Nu plînge. N-am vrut să te fac să plîngi.

– Dă-mi drumul.

Lacrimile îi curgeau acum în voie pe obraji şi nu şi le mai putea stăpîni.

– Nu plînge, repetă Gideon, slăbind strînsoarea, într-o mîngîiere. Nu pleca.

O trase spre el, legănînd-o la piept.

– Nu vreau să pleci. Nici nu ştiu ce vreau, dar ştiu că nu vreau să pleci.

– Aşa n-o s-ajungem nicăieri.

– Rămîi.

Îşi frecă obrazul de al ei, umezindu-şi-l de lacrimi.

– Şi-o să vedem noi.

Cleo oftă, rezemîndu-şi capul pe umărul lui. Îi lipsise... Dumnezeule, atît de mult îi lipsise legătura aceea simplă dintre ei, încît o durea pînă-n măduva oaselor.

– Nu poţi să te laşi înduioşat de o femeie numai fiindcă dă apă la şoareci în faţa ta, Şmechere. Înseamnă că eşti un pămpălău.

– Lasă grija asta-n seama mea. Gata acum... Gata...

Îi mîngîie cu buzele obrazul umed, apoi îi găsi gura şi se afundă în ea, încet, blînd.

Tandreţea sărutului făcu muşchii lui Cleo să tremure şi-i răscoli pîntecele. Chiar şi cînd sărutul deveni mai profund, rămase doar cald, fără nimic din străfulgerările acelea fierbinţi la care se aşteptase, pe care le înţelegea.

Pentru prima dată în viaţa ei se afla la un pas de abandonul total, în stăpînirea totală a unui bărbat. Cu trup, suflet şi minte.

O înfricoşa. Şi-i umplea inima.

– Nu te purta aşa de frumos cu mine...

Îşi îndesă faţa în umărul lui, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul.

– Am s-o încurc din nou.

Nu e atît de dură pe cît se prefăcea, îşi spuse Gideon. Şi nici pe departe atît de sigură pe sine.

– Lasă şi grija asta tot în seama mea. Pe moment, n-ai de făcut decît un singur lucru, adăugă, ridicîndu-i faţa spre a lui.

– Ce?

Îi zîmbi.

– Să despachetezi.

Cleo îşi trase nasul, sperînd să-şi mai revină.

– Aşa obţii tu ceea ce vrei? Purtîndu-te frumos?

– Din cînd în cînd. Cleo.

Îi cuprinse faţa în mîini, privind cum în ochii aceia adînci şi neguroşi se ivea din nou teama. Nu-l deranja. Dacă se temea, însemna că se gîndea la el.

– Eşti atît de frumoasă... Cu adevărat frumoasă. Poate fi puţin cam deconcertant. Despachetează, repetă el. Am să-i spun lui Burdett că rămîi aici. Cu mine, adăugă. Eşti cu mine, Cleo. Va trebui să ne ocupăm amîndoi de treaba asta.

Pe terasă, Jack studie terenul. O singură cale de acces, constată el. Zona era astfel fie o capcană, fie o fortăreaţă solidă. Putea fi înţelept să ia cîteva măsuri de siguranţă şi acolo.

Dacă nu anticipezi un război, nu poţi decît să pierzi lupta.

– Grozavă privelişte, comentă el.

– Ai o ţigară?

– Nu, regret. Nu s-a lipit de mine.

– Eu m-am lăsat.

Malachi ridică din umeri.

– De cîtva timp. În clipa asta regret. Prin urmare, să începem cu începutul.

– Cu Rebecca, adică.

Malachi dădu din cap.

– Exact. În primul rînd, n-avea ce să caute aici, dar dacă tot a venit, nu se poate să stea la tine.

– Nu se poate. Nu se cade.

Întorcîndu-se cu spatele spre oraş, Jack se rezemă de balustradă.

– Dacă i-ai spus prea des cuvintele astea, pariez că ai nişte cicatrice foarte interesante.

– Destul de adevărat. E o fiinţă perversă Becca noastră.

– Şi e deşteaptă. Îmi place mintea ei. Şi faţa, adăugă Jack, privindu-l pe Malachi drept în ochi. Îmi place din cap pînă-n picioare. Iar asta pentru tine e o problemă, fiind sora ta.

Trase o duşcă din sticla de Harp.

– Am şi eu o soră, aşa că te înţeleg. A mea s-a dus şi s-a măritat cu un tip, deşi după părerea mea n-ar fi trebuit să ştie nici măcar ce înseamnă sexul. Acum are doi plozi, dar prefer să cred că i-a găsit sub o tufă de mure. Probabil în acelaşi crîng unde ne-a găsit şi mama noastră pe noi.

Amuzat, Malachi vîrî mîna în buzunar.

– Creşti şi mure în apartamentul ăla al tău?

– Hai să zicem aşa: stă în camera de musafiri. Ea a hotărît. Oricum, numai ea decide. I-am dat mamei voastre cuvîntul c-o să am grijă de ea. Iar eu nu-mi calc niciodată cuvîntul. Sau, în orice caz, nu faţă de o persoană pe care o respect.

Spre surpriza lui, Malachi se simţea din ce în ce mai relaxat. Era gata să-l creadă pe Jack pe cuvînt.

Poate că tot vor realiza uniunea aceea – poate...

– Cred că asta mă salvează de-o bătaie la sînge cu Rebecca. Dar adevărul rămîne că e o fată impulsivă şi încăpăţînată care...

– O iubesc.

Ochii lui Malachi se dilatară, gîndurile o luară razna.

– Iisuse Hristoase, omule, lucrezi repede, este?

– A fost de-ajuns s-o văd doar o dată, şi-o ştie şi ea. Asta o pune în avantaj.

Făcu o pauză.

– Şi ştie să-şi folosească avantajele cînd îi vine la socoteală.

– Nu te contrazic, încuviinţă Malachi, nu fără compasiune. La nevoie...

– Ceea ce nu ştie, şi nici eu nu m-am gîndit, e ce-am să fac. Nu sînt fatalist. Consider că oamenii îşi conduc singuri locomotiva vieţii.

– Şi eu.

Se gîndea la Felix Greenfield, la Henry Wyley şi la o după-amiază însorită de mai.

– Dar nu alegem întotdeauna linia.

– Indiferent de linie, stăm cu mîna pe manşă. Dacă n-ar fi aşa, aş crede că statuetele alea, şi cercul pe care l-au parcurs, au o legătură cu ceea ce mi s-a întîmplat mie cînd am văzut-o

pe Rebecca. Întrucît nu cred, voi spune doar că m-am îndrăgostit de sora ta. Aşa că poţi să nu te mai temi c-am s-o las să păţească ceva – inclusiv din partea mea. Îţi convine aşa?

– Am să mai stau un minut aici...

Se aşeză, şi bău, îngîndurat, apoi puse sticla pe măsuţa de fier de lîngă scaun. Bătîndu-şi genunchii cu palmele, îl studie pe Jack.

– Tatăl nostru nu mai e, iar eu sînt cel mai mare dintre fraţi, aşa că-mi revine datoria să te întreb...

Se întrerupse, răvăşindu-şi părul cu mîinile.

– Ştii, pur şi simplu nu-s pregătit. Hai să purtăm altă dată partea a doua a discuţiei ăsteia.

Jack trase o nouă duşcă din bere.

– N-am nimic împotrivă.

– Eşti un tip de soi, sînt sigur. Cu atît mai bine pentru ea. Aşa că hai să trecem la alt subiect. Parcele.

– Asta-i răspunderea ta.

Malachi se rezemă de spătar, arcuind o sprînceană.

– Pentru noi e o problemă de familie, Jack.

– N-am spus niciodată altceva, dar tu răspunzi. Cînd e nevoie de o decizie, toţi aşteaptă răspunsurile tale. Inclusiv Tia. Probabil şi Cleo, deşi ea e elementul imprevizibil.

– A trecut printr-o perioadă grea, dar e destul de stabilă. Ai vreo problemă cu structura de putere pe care ai văzut-o la noi?

– S-ar putea să am, dar mi-ai făcut impresia că ştii să delegi puterea şi să-i laşi pe toţi să acţioneze după forţele lor. Pe ale mele mi le cunosc. Nu mă deranjează să primesc ordine, Sullivan, dacă sînt de acord cu ele. Şi n-o să mă deranjeze nici să te trimit de unde-ai ieşit dacă nu-mi convin. Una peste alta, îţi sînt dator. Pentru Felix Greenfield, continuă el. Şi vreau Parcele. Am să cooperez cu voi ca să primim cu toţii ceea ce ne dorim.

Bău iar, apoi continuă:

– Următorul punct la ordinea de zi. Nu mi se pare în regulă să ţinem Parca lui Cleo în frigiderul Tiei. Apartamentul

meu are cele mai bune sisteme de securitate din cîte există. Vreau s-o ţinem în seiful de-acolo, împreună cu a mea.

Luîndu-şi sticla de bere, Malachi începu să o mute dintr-o mînă în alta, dus pe gînduri. Încrederea, îşi spuse el. Fără încredere nu vor putea fi uniţi niciodată.

– Nu te contrazic în privinţa aspectului practic, dar asta ar însemna ca două din trei să fie în mîinile tale. Ce te va opri să alergi după ultima de unul singur sau să negociezi cu Anita? Fără supărare.

– Nici nu mă supăr. Să pornesc singur după ultima ar fi dificil, logistic vorbind. Nu imposibil, dar problematic. Mai mult, Rebeccăi nu i-ar conveni deloc, iar asta contează cu adevărat. Şi, în sfîrşit, nu păcălesc oamenii care-mi plac. Iar domnişoara doctor îmi place în mod special, adăugă el, cu un zîmbet scurt, de lup.

– Ca şi mie.

– Mda, e destul de clar. Cît despre tratativele cu Anita, nu negociez cu sociopaţii. Iar ea asta e, nu altceva. Dac-ar avea o şansă, ne-ar lichida pe toţi cu sînge rece, apoi s-ar duce să-şi facă manichiura săptămînală.

Malachi se rezemă iar de spătar şi mai trase un gît de bere.

– De acord. Aşa că n-o să-i dăm ocazia. Toţi avem de chibzuit pe îndelete.

– De ce n-am aştepta douăzeci şi patru de ore? Apoi putem s-o scutim pe Tia şi să ne întîlnim la mine mîine.

– În regulă.

Malachi se ridică şi-i întinse mîna.

– Bun venit la bord.

– A durat cam mult discuţia voastră privată, comentă Rebecca, întorcîndu-se în fotoliul SUV-ului ca un tanc pe care Jack îl conducea prin oraş. Despre ce-aţi vorbit?

– De una, de alta... de ailaltă...

– Poţi începe cu una, apoi să treci la alta...

– Îmi trece prin minte că, dacă voiam să asişti şi tu la discuţie, te-am fi chemat pe terasă.

– Sînt la fel de implicată în povestea asta ca toată lumea.

– Nu te contrazice nimeni.

Coti pe Fifth, luînd-o spre Lexington, la est, cu o privire în oglinda retrovizoare.

– Şi, ca atare, am tot dreptul să ştiu ce-ai trăncănit voi acolo. Sîntem o echipă, Jack, nu o poiată de cocoşi şi găini.

– Ce-are coada vacii cu ştampila primăriei? Lasă complexele feministe, irlandezo.

– Mă jigneşti!

Jack conduse o vreme spre sud, apoi coti iar spre est. Nu erau urmăriţi, conchise el, şi nici nu depistase vreo supraveghere a clădirii unde locuia Tia. Asta putea să se schimbe, dar deocamdată era mai comod.

O lăsă pe Rebecca să fiarbă la foc scăzut în timp ce se îndreptau spre casă. Ocoli clădirea, apoi tastă codul garajului construit după specificaţiile lui. Poarta de oţel armat se ridică şi maşina intră în garaj.

Mai avea înăuntru un Boxster, un Harley şi un furgon de supraveghere. Nimeni nu putea trăi fără jucăriile lui, îşi spunea Jack. Niciodată nu-i convenise să le ţină într-un garaj public, şi nu numai fiindcă l-ar fi costat pe an mai mult decît studiile unui tînăr la facultatea de drept de la Harvard, ci şi pentru că le dorea la îndemînă. Şi păzite de propriile lui sisteme.

Coborî, resetă încuietorile şi dispozitivele de alarmă ale porţii şi ale maşinii, apoi introduse codul liftului.

– Vii sus, o întrebă el pe Rebecca, sau preferi să stai bosumflată în garaj?

– Nu sînt bosumflată.

Trecu pe lîngă el, maiestuoasă, cu braţele încrucişate la piept.

– Dar ar fi o reacţie destul de firească la faptul că mă tratezi ca pe un copil.

– Să te tratez ca pe un copil e ultimul lucru care mi-ar trece prin minte. OK, alege: la ce vrei să auzi rezumatul, la asta, la aia sau la ailaltă?

Rebecca ridică nasul spre tavan, dorindu-şi să nu se amuze atît de mult.

– O aleg pe asta.

– Asta ar fi că fratele tău şi-a exprimat preocuparea faţă de faptul că locuieşti aici, cu mine.

– Ei bine, nu-i treaba lui, este? Şi mai are şi tupeu cînd e clar că s-a culcuşit comod la Tia. Sper că i-ai spus-o.

– Nu.

Jack deschise uşa liftului, făcîndu-i loc să intre în apartament.

– I-am spus că te iubesc.

Rebecca se opri ca trăsnită, apoi se întoarse în loc.

– Ce...? Ce-ai zis?!?

– Ceva ce-a părut să-l liniştească mai mult decît pe tine. Am unele treburi de făcut. În cîteva ore-s înapoi.

– Înapoi?

Aruncă braţele în lături ca pentru a-şi menţine echilibrul.

– Doar nu poţi să mă laşi singură aici după ce mi-ai spus una ca asta!

– Nu ţie ţi-am spus-o, ci fratelui tău. Întinde-te puţin, irlandezo. Pari frîntă.

Şi, cu aceste cuvinte, închise uşa, o încuie în urma lui şi plecă, lăsînd-o pe Rebecca să bălmăjească blesteme şi sudălmi.

Nu se duse departe. Coborî doar la baza pe care o avea în clădire. Prefera să lucreze de-acolo cînd îi era mai comod sau cînd se simţea neliniştit în apartament şi avea nevoie de o diversiune.

În momentul de faţă dorea şi comoditatea, şi diversiunea.

Era un spaţiu confortabil. Nu înţelesese niciodată rostul spaţiilor de muncă spartane, cînd aveai posibilitatea să alegi. Apartamentul conţinea fotolii moi, lămpi de calitate ca să compenseze lipsa ferestrelor, covoare antice aşa cum îi plăceau lui şi o bucătărie complet utilată.

Acolo intră mai întîi, puse de cafea şi, în timp ce fierbea, accesă mesajele venite pe diverse canale. Îşi porni unul dintre computerele de pe masa lungă în formă de L, intră în inbox

şi ascultă vocea electronică citind mesajele, pregătind între timp prima ceaşcă de cafea.

Răspunse la mesajele care nu puteau să aştepte, le puse deoparte pe celelalte, apoi trecu la cele personale. E-mail-ul de la tatăl său îl făcu să zîmbească.

Extratereştrii, după ce au executat pe noi experimente medicale hidoase – de o natură sexuală jenantă – ne-au adus înapoi pe Pămînt, pe mama ta şi pe mine. Poţi să auzi toată povestea la „Larry King". Iar acum, că ţi-am reţinut atenţia, poate-ţi sacrifici cinci minute ca să iei legătura cu noi. Mama ta îţi trimite salutări. Eu, nu. O prefer pe sora ta mai mică. Ca fel ca întotdeauna. Ghici cine.

Rîzînd, Jack se aşeză la keyboard.

– OK, OK.

Îmi pare rău să aud despre experienţa cu extratereştrii. Aşa procedează – le inserează celor răpiţi dispozitive de urmărire. Ar fi indicat să mesteci staniol în timp ce porţi orice conversaţie personală, pentru că le bruiază frecvenţele. Tocmai m-am întors la New York. Ţin prizonieră în apartamentul meu o roşcovană irlandeză trăsnet. Posibilele favoruri sexuale exotice din partea respectivei m-ar putea ţine ocupat în următoarele cîteva săptămîni. Salutări mamei. Ţie, nu. Nici măcar nu sînt sigur că eşti tatăl meu. Ghiceşte şi tu cine.

Ştiind că tatăl său se va prăpădi de rîs la citirea mesajului, clică pe send. Apoi se apucă de lucru.

O supuse pe Cleo unei verificări modificate, doar atît cît s-o potolească pe Anita. Pe un computer separat, începu un control propriu.

Ajunsese deja la aceeaşi concluzie ca Tia şi Malachi. Trebuia ca toţi şase să lucreze împreună ca o singură entitate. Nu avea nici o problemă cu munca de echipă, dar voia să ştie tot ce se putea şti despre membrii acesteia.

În timp ce datele se derulau pe display, trecu la monitoare şi, spunîndu-şi că e mai bine pentru toată lumea, dacă se uita cu un ochi la Rebecca, angajă camerele de supraveghere pe care şi le instalase în propriul apartament.

Era în biroul lui, la computer, şi părea sub presiune. Curios, deschise sonorul.

– Al dracu' să fii, Jack, dacă-ţi închipui că n-am să pot trece de parolele şi blocajele tale împuţite!

– Dacă poţi, irlandezo, replică el, am să fiu foarte impresionat.

O privi un timp, observîndu-i mişcările rapide ale degetelor pe keyboard şi buza răsfrîntă cînd întîlni încă un obstacol.

Ştia din proprie experienţă că majoritatea femeilor, cînd rămîn singure în locuinţa unui bărbat, îşi vîrî nasul prin debarale şi sertare, examinează conţinutul dulapului cu medicamente sau ale celor din bucătărie. Ea, însă, se repezise drept la autostrada informaţiilor.

Îl ungea pe suflet.

Închise sonorul, apoi începu să scrie un raport despre Cleo care avea să o convingă pe Anita că-i făcea o favoare, fără să-i ofere nimic util.

– Asta o să te pună pe jăratic, gîndi el cu glas tare.

Trecu la altceva, lăsîndu-l să se aşeze înainte de a-l citi încă o dată, apoi ridică receptorul.

– Biroul de detectivi. Cu detectivul Robbins.

– Tipul cu insigna.

– Tipul cu ID-ul fraudulos.

– Nu eu, amice. Cred că te gîndeşti la altul. Cum mai e-n lumea luptei contra crimei?

– Tot alea şi tot alea. Cum mai e viaţa în Paranoia-ville?

– Nu mă plîng. Mă-ntrebam dacă vrei să iei polul ăla pe care ţi-l datorez şi să mergi la dublu sau nimic pentru meciul Angels cu O's de diseară.

– Vrei să insinuezi că eu, un funcţionar public, pun pariuri?

– Eu mizez pe O's.

– N-ai decît, fraiere. Şi acum, c-am terminat cu politeţurile, ce urmăreşti?

– Hai că mi-ai rănit sentimentele. Da' dacă tot mă-ntrebi, am nişte descrieri să mi le rulezi. Gorile, liber-profesionişti

probabil, locali cu siguranță. Mă gîndeam că poate mi-i treci prin sistem, să vedem dacă răsare ceva.

– Poate. Ai vreun nume?

– Nu, da' caut. Burlacul Numărul Unu. Bărbat alb, patruzeci-patruşcinci, păr şaten rar, culoare ochi nu, ten palid, nas proeminent. Vreo cinci şi zece, o sută şaptezeci.

– Mulți tipi corespund cu descrierea asta, inclusiv cumnatu-meu. Un nenorocit de două parale.

– Am informații că-i place să dea cu pumnii şi-i prost mobilat la mansardă.

– Mda, e cumnatu-meu. Vrei să-l umflu şi să dau cu el de toți pereții?

– Cum preferi. Cumnatu-tău a făcut recent vreun drum în Europa de Est?

– Nu-şi urneşte fundul ăla alb şi fleşcăit din şezlong nici ca să se ducă pîn-la cofetăria din colț. Cauți un tip umblat prin lume, Burdett?

– Caut un bou care s-a întors de curînd dintr-o mică excursie-n Republica Cehă.

– Ce coincidență. Avem un cadavru la gheață, care corespunde cu descrierea ta. Avea un costum fandosit şi-n buzunar, un paşaport. Două vize de intrare pe el. Una, din Praha. Asta, după cum îmi spun prietenii mei eruditi, e Praga, capitala Republicii Cehe. Cealaltă, din New York, de-acu' vreo zece zile.

Drept la țintă, îşi spuse Jack, şi se întoarse spre keyboard.

– Poți să-mi împrumuți şi mie numele?

– Nu văd de ce nu. Carl Dubrowsky, băiat din Bronx. Are un dosărel încărcat, nu glumă – mai mult violențe – şi un omor din culpă. Ce treabă ai cu mortulețul nostru, Jack?

Jack introduse numele în computer şi începu şi el să caute.

– Spune-mi cum a murit.

– Cred că de la cele patru găuri calibru douăşcinci băgate-n el. L-au găsit țeapăn într-un antrepozit părăsit din Jersey. Hai să facem un mic schimb.

– N-am nimic în clipa asta, da' am să-ți dau imediat ce găsesc.

Trecu la alt computer, pregătindu-se să înceapă o a doua căutare.

– Ai adresa antrepozitului?

– Iisuse, de ce nu ți-aş trimite tot dosarul prin fax, n-ar fi mai bine?

– Ai vrea?

La auzul răspunsului obscen al lui Bob, Jack zîmbi şi notă adresa.

Cînd termină de vorbit la telefon, începu să scrie meticulos note despre toate datele pe care le obținuse. Se ridica în picioare cu gîndul la o cafea cînd aruncă o privire spre monitoare.

Licărul maniacal din ochii Rebeccăi îl făcu să se apropie, dînd iar drumul sonorului.

– Te credeai deştept, aşa-i? mormăia ea. Ei, las' că-ți arăt eu deşteptăciune!

– Într-adevăr, comentă Jack surprins – şi, da, impresionat – că trecuse peste măsurile lui de securitate.

Desigur, nu ținea nimic confidențial în computerul acela, iar blocajele erau moderate. Dar existau, şi era nevoie de un hacker cu un talent considerabil ca să le străpungă atît de repede.

– Exact cum credeam, spuse el spre monitor. Sîntem făcuți unul pentru celălalt.

Luă încă o ceaşcă de cafea şi se apucă iar de lucru, în timp ce Rebecca îi trecea în revistă hard-disk-ul.

Peste douăzeci de minute făcuse tot ce avea de făcut pentru moment. Tot aşa şi ea, observă, privind iar spre monitoare.

Rebecca închise computerul, se întinse, după care, foarte mulțumită de sine, ieşi din cameră şi trecu prin living spre hol. Jack întoarse capul spre următorul monitor, o privi rotindu-şi umerii înțepeniți, apoi îşi scoase panglica din păr şi îl scutură.

Cînd începu să-şi descheie bluza, Jack îşi zise că nu e un voyeur. Îşi impuse să închidă camerele.

Şi se tortură singur, privind-o cum îşi scoate bluza.

Cînd Rebecca îşi duse mîinile la încheietoarea sutienului, scrîşni din dinţi şi lovi în comutatorul sistemului.

Luă o bere în loc de cafea şi petrecu următoarea jumătate de oră punîndu-şi documentele în ordine. Şi întrebîndu-se cum naiba se putea aştepta să se concentreze.

Cînd intră din nou în apartament, avea în minte mai multe fantezii foarte interesante în curs de desfăşurare. Nici una dintre ele nu presupunea că o va găsi complet îmbrăcată, cu excepţia picioarelor ei drăgălaşe goale, în bucătăria lui, cu o oală din care ieşeau aburi aromaţi.

– Ce faci?

– Cum, mă caţăr pe Matterhorn, ce credeai că fac?

Jack intră, adulmecînd cu nesaţ oala. Şi pe ea.

– Seamănă suspect de mult cu gătitul.

Duşul şi schimbatul hainelor, precum şi lucrul la computerul lui o înviorasera. Oboseala ieşise din discuţie, iar temperamentul ei rămăsese activ.

– Cum nu aveam idee cît de mult timp intenţionezi să mă ţii închisă aici, nici nu mă gîndeam să aştept să mor de foame. Apropo, n-ai legume şi fructe proaspete, aşa că mă descurc cu conserve şi borcane.

– Am fost plecat din oraş. Scrie pe hîrtie tot ce vrei şi-am să-ţi cumpăr.

– Pot să-mi fac şi singură piaţa.

– Nu vreau să ieşi singură din casă.

Becca trase un cuţit de bucătărie peste fundul de lemn, verificîndu-i apoi vîrful cu degetul. Bucăţică ruptă maică-sa, îşi spuse Jack. Amîndouă ştiau să se exprime convingător.

– Nu tu îmi spui unde mă duc şi cînd.

– Dacă-mi vii cu fiţe de-astea, o să-ţi pară rău.

Zîmbetul ei fu la fel de subţire şi tăios ca lama cuţitului.

– Ţie ţi-ar părea şi mai rău, nu crezi?

– Nu te pot contrazice.

Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de apă.

– Să reformulez. Aş prefera să nu ieşi singură pînă nu te familiarizezi cu topografia locului.

– Voi ţine seama de preferinţele tale. Şi încă ceva. Dacă-ţi

închipui că spunîndu-mi că mă iubeşti ai să mă faci să mă reped în patul tău arzînd de nerăbdare...

– Nu apăsa butonul ăsta, Rebecca.

Tonul lui devenise dur, foarte dur şi foarte rece.

– N-o să-ţi placă rezultatul.

Rebecca înclină capul. Găsea interesant faptul că gestul cu cuţitul abia dacă-l făcuse să clipească. Dar îl tulburase considerabil pomenind de dragoste şi sex.

– Nu-mi place să-mi trînteşti o bombă dintr-astea şi pe urmă să-mi închizi uşa-n nas.

– În nasul meu am închis-o.

Stătu un moment pe gînduri, apoi acceptă răspunsul.

– Sînt capabilă s-o fac, dacă şi cînd vreau.

Cu mîna stîngă, luă o lingură şi începu să amestece în oală.

– Nu ştiu ce vreau în momentul de faţă. Cînd am să ştiu, vei fi primul care va afla. Pînă atunci, să nu mă mai închizi aici ca pe un papagal în colivie. Dacă-ncerci, am să-ţi fac praf toate jucărelele, am să-ţi rup hainele în bucăţi, am să-ţi înfund closetul şi am să întreprind diverse alte chestii neplăcute. Şi tot am să găsesc o cale de a ieşi.

– OK, să zicem că merge. Cînd mîncăm?

Rebecca pufni nervoasă, punînd cuţitul la loc.

– Peste vreo oră. Ai timp destul să te duci după nişte pîine italienească sau franzelă, ca să meargă la mîncarea asta. Şi ceva dulce pentru desert.

Îşi aruncă părul pe spate.

– Aveam draci, dar nu destui ca să şi coc.

20

Era ca un copil prost care se temea să intre în casa părinţilor, îşi spuse Tia. Dar avea palmele umede şi simţea un gol în stomac cînd intră în sufrageria vilei familiei Marsh.

Era ora nouă fără un sfert. Tatăl ei se aşeza la micul dejun, în fiecare dimineaţă, şapte zile pe săptămînă, la opt şi jumătate fix. Acum trebuia să fie la a doua ceaşcă de cafea şi să fi trecut de la prima pagină a ziarului *The New York Times* la rubrica financiară. Terminase fructele şi începuse felul următor. Care, observă Tia, era în ziua aceea o omletă din albuş de ou.

Mama ei îşi bea în pat ceaiul de plante, sucul de fructe proaspăt stoarse şi primul din doza zilnică de opt pahare de apă îmbuteliată – cu care înghiţea complementul matinal de vitamine şi medicamente. Şi alături, mînca o singură felie de pîine integrală prăjită, uscată, şi o ceşcă de fructe de sezon.

La nouă şi douăzeci, Alma cobora la parter, îl regala pe Stewart cu necazurile clinice din dimineaţa respectivă, apoi vorbea despre vizita medicală şi celelalte sarcini de peste zi în vreme ce el îşi verifica servieta.

Se sărutau de rămas-bun, iar la nouă şi jumătate Stewart ieşea pe uşă.

Era un program la fel de sigur şi exact, considera Tia, ca un tren elveţian.

Cîndva făcuse şi ea parte din acest program. Sau, mai bine zis, fusese inclusă în el cu forţa. Oare era vina lor, sau a ei, că nu putuse face nimic, dar absolut nimic ca să-i tulbure precizia?

Cînd Tia intră, Stewart ridică privirea şi sprîncenele i se înălţară pe fruntea ridată cu un aer uşor surprins.

– Tia. Aveam o întîlnire?

– Nu. Îmi pare rău că-ţi întrerup dimineaţa.

– Lasă prostiile.

Însă chiar în timp ce-i răspundea, se uită la ceas.

– Vrei ceva la micul dejun? O cafea?

– Nu, mulţumesc. Nimic.

Se stăpîni să-şi încleştеze nervos degetele şi se aşeză în faţa lui.

– Voiam să-ţi vorbesc înainte de a pleca la birou.

– În regulă.

Stewart întinse un strat subţire de unt pe pîinea integrală puţin prăjită, apoi clipi.

– Te-ai tuns.

– Da...

Simţindu-se prost, Tia duse o mînă la păr.

– Acum cîteva zile.

– Îţi stă bine. Foarte şic.

Crezi?

Tînăra femeie roşi. Era o caraghioasă, îşi spuse ea, că se lăsa intimidată de un compliment din partea propriului ei tată. Dar erau atît de puţine şi rare...

Cînd m-a văzut mama, n-a părut să se bucure. Credeam că ţi-a spus.

Mi-o fi spus.

Zîmbind uşor, Stewart continuă să mănînce.

Nu ascult întotdeauna, mai ales cînd are toane. Şi iar a avut.

Eu sînt de vină, şi e unul dintre motivele pentru care am vrut să te văd în dimineaţa asta. Mama a trecut pe la mine în drum spre cabinetul medicului. S-a produs un... moment penibil. Eram cu cineva.

Trase aer în piept, adînc, prelung.

– Cu un bărbat.

– Înţeleg...

Stewart ezită, se încruntă, amestecă în ceaşca de cafea cu linguriţa.

– Înţeleg oare, Tia?

– Am o relaţie cu cineva. Locuieşte cu mine, în apartament, cît timp stă la New York. În momentul de faţă lucrez la un proiect cu el şi cu alte persoane. Şi am... am o relaţie intimă cu el, încheie ea grăbită şi tăcu, amărîtă.

Stewart îşi mai contemplă un moment cafeaua. Ar fi fost greu de spus care dintre ei se simţea mai prost.

– Tia, relaţiile tale... personale nu mă privesc pe mine, şi nici pe mama ta. Evident, presupun că orice bărbat cu care ai de-a face e potrivit şi civilizat.

– Nu-s sigură că ai fi de aceeaşi părere, dar eu aşa îl găsesc.

Surprinzător, continuă ea grăbită, mă consideră interesantă şi atrăgătoare, ceea ce mă face să mă şi *simt* interesantă şi atrăgătoare. Şi-mi place. În orice caz, mama a fost – şi cred că mai este – foarte supărată. Nu-s sigură că pot rezolva situaţia cu ea, dar am să încerc, fii sigur. Îmi voi prezenta scuzele anticipat, dacă nu reuşesc. Nu pot şi nici nu vreau să-mi aranjez viaţa ca să corespundă cu nevoile ei. Sau ale tale. Aşa că-mi pare rău.

– Mă rog...

Stewart puse jos furculiţa şi trase aer pe nas.

– Mă rog, repetă el. Nu m-am aşteptat să aud vreodată asta de la tine. Vrei să spui că, deşi s-ar putea ca mama ta şi cu mine să nu fim de acord, ba chiar să ne supărăm, tu vei face aşa cum doreşti.

Ştia că durerea ei de stomac se datora tensiunii, dar nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva avea o tumoare.

– În două vorbe, cred că asta e.

– Bun. Era şi timpul.

Tia uită complet de posibilitatea unui cancer gastric.

– Poftim?

– O iubesc pe mama ta, Tia. Nu mă întreba de ce, că nici eu n-am habar. E o mare pacoste pe capul omului, dar o iubesc.

– Da, ştiu. Vreau să zic, ştiu că o iubeşti... nu că e... Întotdeauna am ştiut că vă iubiţi, încheie ea.

– Spui asta de parcă n-ai face şi tu parte din ecuaţie.

Tia încercă să se scuze, apoi spuse pur şi simplu adevărul:

– Nici nu simt că aş face parte.

– Atunci toţi sîntem de vină. Ea n-a putut tăia niciodată cordonul ombilical care o lega de tine. Poate că eu l-am tăiat prea uşor sau prea repede. Iar tu ai tolerat ambele atitudini.

– Probabil. Dar întotdeauna ai fost un tată bun cu mine.

– Ba n-am fost.

Lăsă ceaşca de cafea pe masă, studiind chipul uimit al Tiei.

– Şi nu pot spune că m-am gîndit prea mult la problema asta de cînd aveai vreo ăă... vreo doisprezece ani. Dar m-am

gîndit recent, din ziua în care ai venit să-mi ceri jurnalul lui Henry Wyley şi ţi l-am adus. Şi te-am văzut cum stăteai şi mă aşteptai, arătînd îngrozitor de nefericită.

– Eram nefericită.

– Iar acum eşti surprinsă că am observat.

Ridică o mînă, apoi luă din nou ceaşca.

– M-a surprins şi pe mine şi m-a făcut să mă întreb de cîte ori nu observasem.

– Te-am nemulţumit, declară Tia, nefiind aşa cum ai fi vrut tu.

– Da, iar din partea mea, soluţia a fost aceea de a te lăsa în seama mamei tale, întrucît păreai să ai mai multe în comun cu ea decît cu mine. Ciudat, întotdeauna m-am considerat un om foarte drept. Dar acest lucru a fost reprobabil de nedrept faţă de toată lumea. Cel mai bine pentru tine şi mama ta, după părerea mea, este să tai tu însăţi cordonul care vă uneşte. Toată viaţa te-ai lăsat dominată de ea. Ori de cîte ori am încercat să intervin – şi nu pot susţine că m-am străduit prea mult – una sau alta dintre voi, sau amîndouă, mi-aţi zădărnicit eforturile.

– Şi te-ai lăsat păgubaş.

– Păreai destul de mulţumită cu situaţia. Copiii pleacă de-acasă, Tia. Dacă te legi de cineva prin căsătorie, atunci trăieşti cu persoana aceea aproape toată viaţa. Eu mi-am structurat-o pe a mea într-un fel care-mi place şi mă mulţumeşte. Tu eşti fiica a doi oameni foarte absorbiţi de ei înşişi. Şi ce sînt fobiile şi tulburările tale nervoase dacă nu o altă formă a absorbirii de sine?

Tia îl privi lung, apoi rîse cu jumătate de gură.

– Cred că ai dreptate. Nu vreau să rămîn aşa. Am aproape treizeci de ani, cît de mult mă mai pot schimba?

– Indiferent dacă te schimbi sau nu, tot aproape treizeci de ani ai. Ce importanţă are vîrsta?

Aproape amuţită, se rezemă de spătar.

– Niciodată n-ai mai vorbit cu mine aşa.

– Niciodată n-ai mai venit la mine să stăm de vorbă.

Tatăl ei ridică dintr-un umăr, elegant.

– Nu am obiceiul să mă abat din drum sau să-mi schimb programul. Apropo de care...

Se uită la ceas.

– Am nevoie de o favoare, se grăbi Tia să intervină.

– Zău că asta-i o zi marcată cu roşu în casa Marsh.

– E vorba de Cele Trei Parce.

Uşoara nerăbdare care apăruse pe chipul lui Stewart dispăru.

– În ultima vreme manifeşti un mare interes pentru ele.

– Într-adevăr. Şi aş dori ca acest interes să rămînă între noi doi. Anita Gaye are de asemenea un interes semnificativ la adresa lor. S-ar putea să te întrebe din nou despre ele, să încerce să-ţi smulgă orice detalii pe care le poţi şti datorită legăturii lui Henry Wyley cu ele. Dacă şi cînd o va face, mă întreb dacă ai putea ţine minte că ai auzit spunîndu-se despre a treia Parcă – vag, într-o doară – că ar fi fost văzută la Atena.

– La Atena?

Stewart se rezemă de spătar.

– Ce joc e ăsta, Tia?

– Unul important.

– Anita nu e o femeie care să-şi facă scrupule spre a încălca regulile dacă aşa ceva i-ar fi profitabil.

– Nici nu-ţi pot spune cît de conştientă sînt de asta.

– Tia, ai vreun necaz?

Pentru prima dată de cînd intrase în casă, Tia zîmbi.

– Niciodată nu m-ai mai întrebat aşa ceva. Nici măcar o dată în viaţa mea. Dacă am vreun necaz, sînt hotărîtă să mi-l rezolv, ba chiar cu plăcere. Poţi găsi o cale să-i pomeneşti treaba cu Atena?

– Uşor.

– Şi să nu faci aluzie, în nici un caz, la jurnalul lui Wyley sau la relaţia mea cu bărbatul pe care mama l-a întîlnit la mine în apartament.

– De ce-aş face-o? Tia, ai vreo pistă spre una dintre Parce?

Ar fi vrut să-i spună, voia să simtă fiorul de a-i vedea surpriza şi mîndria în ochi. Dar clătină din cap.

– E foarte complicat, dar am să-ţi spun totul de îndată ce am să pot.

Se ridică.

– O ultimă întrebare. Ca dealer, cît ai plăti pentru ele?

– Depinde. În principiu, pînă la zece milioane. Dacă aş avea un client interesat, i-aş recomanda să urce pînă la douăzeci. Poate chiar ceva mai mult. În funcţie de teste şi verificări, desigur.

– Desigur.

Tia se apropie de el şi-l sărută pe obraz.

– Mă duc sus să încerc să mă împac cu mama.

În timp ce Tia astîmpăra amorul propriu şifonat al Almei, Jack intră la Biroul de Detectivi. Ar fi preferat s-o lase pe Rebecca în apartament, dar, de vreme ce nu se putea asigura că va rămîne acolo decît încuind-o, o adusese cu el. Nu voia să rişte să găsească apartamentul devastat la întoarcerea acasă şi nu se îndoia că Rebecca şi-ar fi pus ameninţarea în aplicare.

Aducînd-o cu el, mai avea în plus şi avantajul de a o vedea asimilînd şi punînd în ordine fiecare amănunt din secţia de poliţie. Aproape că-i putea auzi rotiţele învîrtindu-se în cap în timp ce urcau scara spre boxa detectivilor. La fel cum avea şi satisfacţia de a-i vedea pe toţi copoii măsurînd-o cu privirea.

Îl văzu pe Bob la birou, cu receptorul rezemat pe umăr. Şi observă privirea prietenului său abătîndu-se spre ei, scrutînd-o pe Rebecca, apoi ridicîndu-se spre el. Îi privea cu o expresie întrebătoare şi o căldură amuzată.

– Stai o clipă, îi spuse Jack Rebeccăi, apoi porni spre biroul lui Bob. Se aşeză pe colţul mesei, schimbînd cîteva saluturi cu ceilalţi detectivi pînă ce Bob termină convorbirea.

– Hubba hubba, îl salută Bob. De unde-ai agăţat-o pe roşcovana asta mică şi aşa de sexy?

– Ce-ţi mai face nevasta?

– Are destulă minte ca să ştie că, atunci cînd voi înceta să mă mai uit după roşcovane mici şi sexy, o să-nsemne c-a venit timpul să arunce un pumn de ţărînă peste trupul meu rece şi înţepenit. Ce vrei?

– Mai multe informații în legătură cu trupul rece și înțepenit despre care am discutat ieri.

– Ți-am dat tot ce-aveam.

– Am nevoie și de o fotografie.

– De ce nu-mi ceri naibii și insigna?

– Mulțam, am și eu una. S-ar putea să dezgrop și pentru tine ceva despre el, dar mai întîi trebuie să-l identific.

– Hai să-ncercăm așa. Îmi spui ce știi și pe urmă poate-ți găsesc o poză a cadavrului.

– Vrei s-o cunoști pe roșcată?

Bob își apăsă cu degetele încheietura mîinii, apoi dădu din cap.

– Mda, mai am puls. Ce părere ai?

Cu un zîmbet, Jack îi făcu semn Rebeccăi să se apropie.

– Detectiv Bob Robbins, Rebecca Sullivan, femeia cu care am să mă însor.

Bob rămase cu gura căscată, apoi sări în picioare.

– Măi fir-aș al dracu'! Al dracului să fiu! Bună treabă. Salut, încîntat de cunoștință.

Rebecca zîmbi, în timp ce Bob îi scutura mîna.

– Jack are mania grandorii. Pe moment nu sîntem decît asociați în afaceri.

– Se lasă greu, da' rezolvăm noi. Irlandezo, nu vrei să-i spui prietenului nostru aici de față, căruia tocmai i-a pierit piuitul, ce-ai aflat despre antrepozitul din New Jersey?

– Sigur că da. Am cotrobăit ceva azi-noapte și a ieșit la lumină că proprietatea aceea, care foarte recent a fost scena unei crime, fusese vîndută în ajun de „Morningside Antiquities".

– Și de ce-ar trebui să mă intereseze asta?

– Dă-mi voie să-ți arăt fotografia unor oameni, continuă Jack. Dacă presimțirea mea se adevereşte, voi avea un răspuns foarte interesant la întrebarea asta.

– Jack, cînd ai o pistă în legătură cu un omor calificat, nu te mai joci cu ea.

– Pista „Morningside".

– Anita Gaye, rosti clar Rebecca, făcîndu-i pe amîndoi s-o

privească încruntați. Noroc că eu n-am orgoliul dereglat de testosteron. Anita Gaye de la „Morningside Antiquities". N-ar strica s-o investighezi mai îndeaproape, detectiv Robbins. Dar nu are nici un rost să continuăm înainte de a vedea fotografia și a ne convinge că omul ucis e într-adevăr cel care credem noi că este.

Îi aruncă lui Bob un zîmbet strălucitor.

– În ultimă instanță, urmărim același lucru, nu-i așa, detective? Dar, dacă-n ăsta n-ai încredere, arătă ea cu capul spre Jack, cred că ai motivele dumitale. Și eu încă mă mai întreb dacă e demn de încredere sau nu.

Bob inspiră șuierător printre dinți.

– Am să v-aduc o poză.

– Ai auzit vreodată despre așii din mînecă? mormăi Jack cînd Bob se îndepărtă.

– Da, am auzit. Cum am mai auzit și despre datul cărților pe față cînd e momentul să tranșezi. Și am reușit.

Își adună părul la spate, studiindu-i fața.

– Cam ușor arunci în stînga și-n dreapta cu ideea de căsătorie, Jack.

– Ba n-arunc deloc. Treaba e serioasă. Fă bine și te obișnuiește.

– Vai, dar ești atît de-al naibii de romantic că mă ia cu leșin!

– Las-că-ți arăt eu romantism, irlandezo. Alege doar ora și locul.

Mai nesigură pe sine decît ar fi vrut, încrucișă brațele pe piept.

– Tu doar vezi-ți de treabă acolo și taci.

– Consider-o tot o sarcină multiplă, spuse el, apoi se ridică de pe birou cînd Bob reveni cu un dosar.

Tia își dădu toată silința cu mama ei. O împăcare completă ar fi necesitat două-trei ore cel puțin, iar ea nu avea atîta timp. Mai trebuia să se oprească într-un loc. Dacă nu se înscria în program, Malachi și ceilalți aveau să intre la griji și să-și pună întrebări.

Faptul că cineva era îngrijorat pentru ea o făcea să simtă o încurajare ciudată. Bănuia că, dacă ar fi cinstită, ar cuprinde-o şi pe mama ei în această zonă încurajatoare. Adevărul era însă că Alma nu-şi făcea nici pe departe atîtea griji pentru fiica ei cîte-şi făcea pentru sine.

Aşa era firea ei, îşi spuse Tia, coborînd din taxi pe Wall Street. Toate şedinţele psihoterapeutice cu doctorul Lowenstein nu fuseseră în stare s-o facă să înţeleagă şi să accepte asta ca pe un fapt.

Fusese nevoie de un irlandez, trei statuete de argint şi o adunătură bizară de prieteni noi pentru a o face să vadă limpede şi a-i întări şira spinării.

Sau poate, oricît ar părea de ciudat, fusese nevoie de Anita Gaye. Cînd toate se vor termina, iar viaţa ei va reveni la o oarecare normalitate, va trebui să-i mulţumească Anitei că o împinsese într-o situaţie care o silea să-şi pună la încercare propriile capacităţi.

Desigur, dacă totul ieşea aşa cum spera ea, Tia se îndoia că Anita i-ar aprecia recunoştinţa.

Fredona în ascensorul cu care urca spre firma de brokeraj. Tia Marsh, îşi spunea ea, făcînd planuri, intrigi, avînd relaţii sexuale constante. Şi totul fără suport farmaceutic.

Sau aproape fără.

Se simţea destul de încîntată de sine, aproape încrezătoare. Şi plină de o putere tainică.

Se simţi şi mai bine cînd se opri la biroul asistentului lui Carrie şi îşi dădu seama că acesta nu o recunoştea.

– Tia Marsh, se prezentă ea, confuză şi bucurîndu-se să-l vadă clipind, surprins. Doamna Wilson are cîteva minute libere?

– Domnişoara doctor Marsh... Desigur.

O privi lung şi ridică receptorul.

– Am s-o anunţ că aţi venit. Arătaţi minunat astăzi.

– Vă mulţumesc.

Hotărî să se ducă la cumpărături cu prima ocazie pentru a-şi reface garderoba în ton cu noua coafură. Şi cu atitudinea.

Îşi va cumpăra ceva realmente excentric.

– Tia!

Carrie se grăbi să iasă din birou. Arăta elegantă, dichisită şi foarte agitată.

– Nu aveam întîlnire, nu-i aşa?

– Nu, îmi pare rău... N-am nevoie decît de vreo cîteva minute, dacă-ţi poţi permite.

– Doar cîteva am. Hai înăuntru. Tod, voi avea nevoie de analiza conturilor Brockaway pînă la amiază.

– Nu m-a recunoscut, comentă Tia, cînd Carrie o conducea în cabinetul ei cochet din colţul clădirii.

– Ce? A, Tod?

Carrie rîse, aruncînd o privire spre displayul computerului la care lucra, apoi se îndreptă spre cafetieră.

– Ei, iubito, arăţi altfel. Fabulos chiar.

Turnă o ceaşcă fără să-şi dea osteneala să o întrebe pe Tia dacă doreşte şi ea, fiind vorba de cafea naturală. Apoi se aşeză, privindu-şi atent prietena.

– Fabulos de-a dreptul. Şi nu doar părul.

Puse ceaşca deoparte, se ridică şi-i cercetă faţa.

– Ai făcut sex.

– Carrie! Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Tia, grăbindu-se să închidă uşa biroului.

– De cînd nu te-am mai văzut, ai făcut sex, o ameninţă Carrie cu degetul. Hai, dă-i drumul!

– N-am venit aici ca să vorbim despre asta, şi ai doar cîteva minute libere.

Ca să clarifice problema, Carrie reveni la birou şi înhăţă receptorul.

– Tod, reţine-mi apelurile şi spune-i lui Minlow că s-ar putea să întîrzii cîteva minute la întîlnirea de la ora zece. Poftim, declară ea, închizînd telefonul. Vorbeşte. Vreau să aud detalii. Numele, datele, poziţiile.

– E complicat...

Tia îşi muşcă buza de jos. Se simţea un fel de Clark Kent, conchise ea, neputînd spune nimănui că de fapt era Superman. Şi nu suporta.

– Să nu spui nimănui.

– Da' ce-s eu, heraldul oraşului? Tia, eu sînt Carrie. Îţi ştiu toate secretele. Sau... le ştiam. Cine e?

– Malachi. Malachi Sullivan.

– Irlandezul? S-a întors?

– Stă la mine.

– *Stă* la *tine?* Gata, îmi contramandez întîlnirea de la ora zece.

– Nu, nu!

Rîzînd, Tia îşi răvăşi părul cu mîinile.

– Nici eu n-am timp. Serios. Am să-ţi spun totul de cum voi putea. Dar a... am... e uluitor. Niciodată nu m-am mai simţit atît de... puternică, alese ea termenul şi, incapabilă să stea locului, începu să se plimbe prin birou, continuînd să vorbească. Asta-i cuvîntul. Puternică. Nici nu se poate stăpîni să mă atingă tot timpul. Nu-i nemaipomenit? Şi chiar mă ascultă, îmi cere opiniile. Se amuză pe seama mea, dar fără răutate. Mă face să mă uit la mine însămi, Carrie, iar cînd mă uit, nu mă mai simt atît de proastă, stîngace şi nepricepută...

– Niciodată n-ai fost aşa, iar dacă el te-ajută să-ţi dai seama, cred că-s dispusă să-l plac. Cînd am să-l cunosc şi eu?

– Ţi-am spus, e complicat...

– O, Hristoase, e căsătorit!

– Nu! Nu, nici vorbă... Lucrăm la un proiect...

– Tia, vreau să lămurim un lucru. Îţi cere bani pentru vreo investiţie sau altfel?

– Nu, Carrie, dar îţi mulţumesc că te-ai gîndit.

– Eşti îndrăgostită de el.

– Probabil.

Trase adînc aer în piept, simţind o zvîcnire în abdomen.

– Am să mă gîndesc la asta mai tîrziu. Pe moment trec printr-o situaţie interesantă, sensibilă şi, după toate probabilităţile, foarte periculoasă.

– Începi să mă sperii, Tia!

– Asta şi vreau.

Se gîndi la prietenul lui Cleo.

– Pentru că e vital să nu spui nimănui ce-ai auzit de la mine. Să nu pomeneşti numele lui Malachi.

Deschise poşeta şi scoase o hîrtie.

– Dacă-mi telefonezi ca să vorbim în legătură cu ce-am discutat acum, sună-mă la numărul ăsta. Telefoanele mele sînt interceptate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tia, în ce te-a băgat tipul ăsta?

– Singură m-am băgat. Tocmai ăsta-i lucrul cel mai minunat. Şi am nevoie să-mi faci o favoare care s-ar putea să fie cam neetică. Poate chiar ilegală, nu-s sigură.

– Nici nu ştiu ce să-ţi răspund.

– Anita Gaye, spuse Tia, aplecîndu-se înainte. De la „Morningside Antiquities". Trebuie să ştiu ce avere are, personal şi pe firmă. Am nevoie să ştiu pe cîţi bani lichizi poate pune mîna rapid. Şi nu trebuie să afle că te interesezi. E esenţial. Ai vreo cale de a obţine informaţiile fără să se ştie că te-ai uitat?

Ca pentru a se sprijini să nu cadă, Carrie îşi rezemă mîinile de braţele fotoliului.

– Vrei să intru în documentele financiare ale cuiva şi să-ţi transmit datele?

– Da, dar numai dacă o poţi face fără ca nimeni să ştie că eşti implicată.

– Şi n-ai de gînd să-mi spui de ce?

– Am să-ţi spun doar că e o miză foarte mare şi voi folosi informaţiile primite de la tine pentru a încerca să fac ceva important. Şi cinstit. Şi-am să-ţi mai spun şi că Anita Gaye e periculoasă şi, foarte probabil, răspunzătoare cel puţin de o crimă.

– Sfinte Dumnezeule, Tia. Nu-mi vine să cred că port conversaţia asta. Şi tocmai cu tine! Dacă ai asemenea bănuieli despre ea, de ce nu anunţi poliţia?

– E prea complicat.

– Vreau să-l cunosc pe acest Sullivan. Să judec personal.

– Am să aranjez de îndată ce am să pot. Îţi promit. Ştiu ce-ţi cer, şi dacă n-o poţi face, am să înţeleg.

– Trebuie să mă gîndesc.

Carrie răsuflă prelung.

– Neapărat trebuie să mă gîndesc.

– OK. Cînd îmi telefonezi, sună-mă la numărul pe care ți l-am dat.

Tia se ridică.

– A lovit oameni, Carrie. Am s-o fac să plătească.

– La naiba, Tia, ai grijă.

– Ba nu, replică ea, pornind spre ușă. M-am săturat să tot am grijă.

– Mai las-o cîteva minute, insistă Gideon. Ce rost are să alergi prin tot orașul, căutînd-o?

– Lipsește de peste două ore.

De mai bine de jumătate din intervalul respectiv, Malachi nu mai putea de îngrijorare.

– Nu trebuia s-o las să plece singură. Cum a putut femeia asta să devină atît de încăpățînată așa de repede? Cînd am cunoscut-o eu, era moale ca plastilina.

– Dacă ai nevoie de o cîrpă, găsești la bucătărie.

Malachi se întoarse în loc, sfredelind-o pe Cleo cu o privire arzătoare.

– Ia vezi!

– Ei, atunci nu te mai fîțîi de colo-colo ca un tătic grijuliu a cărui fetiță întîrzie seara peste ora stabilită. Tia nu-i proastă. O să se descurce.

– N-am spus niciodată că e proastă, dar în materie de descurcat, n-are pic de experiență, nu-i așa? Dac-ar răspunde la afurisitul ăla de mobil, n-ar mai trebui să mă fîțîi.

– Ne-am înțeles să nu folosim telefoanele mobile decît pentru urgențe, îi reaminti Gideon. Astea-s ca aparatele de emisie-recepție, nu?

– Ei bine, și-asta-i o afurisită de urgență! Mă duc s-o caut.

Porni spre ușă, o deschise și Tia aproape că-i căzu în brațe.

– Unde-ai fost? E totu-n regulă?

Luînd-o în brațe, aproape că o ridică în aer cu tot cu sacoșele din mîini.

– Neica Grijuliu' aici de față era pe cale să cheme Infanteria Marină. Acolo-i mîncare? întrebă Cleo, venind să înhațe o sacoșă. Fir-ar să fie! Prînzu'!

– Am trecut pe la delicatese... începu Tia.

– N-am nevoie. Pur și simplu n-am nevoie.

Malachi îi smulse cealaltă sacoșă din mînă și i-o trînti în brațe lui Gideon.

– Cîți bani ai la tine? își întrebă el fratele.

– Vreo douăzeci de verzișori.

– Dă-i încoa', ceru Malachi, începînd să se scobească și el prin buzunare. N-o să trăim pe spinarea ei ca o liotă de paraziți.

– Malachi, banii nu contează. E doar...

Se întrerupse cînd Malachi i-o reteză scurt:

– Pînă acum ai plătit mai mult din banii tăi, nu? Ei bine, s-a terminat. Trebuie să vorbim cu mama să ne trimită ....

– N-o să vorbiți cu nimeni.

Cînd Tia strînse din fălci și se propti pe picioare, Gideon făcu un gest spre bucătărie și, împreună cu Cleo, se retrase discret de pe cîmpul de luptă.

– Nu accept să trăiesc de pe urma unei femei în nici un fel de împrejurări, dar al dracului să fiu dac-am să mă las întreținut de cea cu care mă culc!

– Am stabilit c-o să-mi plătiți. Iar dacă te deranjează atît de mult că avansez bani în timp ce noi doi ne culcăm, atunci putem foarte bine să nu ne mai culcăm.

– S-o crezi tu!

Furios, Malachi o apucă de braț și începu s-o tragă spre dormitor.

– Termină! Încetează-n clipa asta!

Tia se împiedică, iar piciorul drept îi ieși din pantof.

– Ce-i cu tine? Te porți ca un maniac.

– Mă *simt* ca un maniac!

Malachi trînti ușa dormitorului în urma lor și o lipi cu spatele de ea.

– Nu renunț la tine și cu asta am terminat!

Îi strivi gura sub a lui, iar Tia aproape că simți gustul frustrării și al mîndriei rănite.

– Și n-am să te las să plătești fiecare coajă de pîine pe care-o-nghit!

Tia reuși să-și tragă răsuflarea.

– Am cumpărat salată de cartofi, curcan afumat și cannolis. Coji de pîine am uitat să iau.

Malachi deschise gura, o închise la loc, apoi își rezemă fruntea de a ei.

– Să știi că pentru mine asta nu-i o glumă.

– Ar trebui să fie. În joc e mult mai mult decît bonul de la băcănie, Malachi. Dacă-i ceri mamei tale să vă trimită bani, ar putea fi urmăriți. Asta e o prostie.

Își trecu mîinile peste spatele lui, frămîntîndu-i mușchii încordați prin cămașă.

– Am bani destui. Dintotdeauna am avut. Ceea ce n-am avut niciodată a fost un om care să țină la mine atît de mult încît să se jeneze să-i primească.

– N-aș suporta să crezi că te consider la discreția mea.

– Nici nu cred asta.

Dornică să-l facă să înțeleagă, să știe, îi cuprinse fața între palme.

– Mă faci să mă simt aparte.

– Ai întîrziat atît de mult că îmi ieșisem din minți de îngrijorare.

– Îmi pare rău. Totul e atît de ciudat... Atît de ciudat și de minunat.

Îi atinse buzele cu ale ei, ușor, o dată, și încă o dată, cînd îi simți inima tresărind lîngă a ei.

Puterea, își spuse ea, era o stare delicioasă. Îl cuprinse cu brațele pe după gît, conducîndu-l de-a-ndăratelea spre pat.

– Am să te seduc.

Îl mușcă ușurel de bărbie.

– E prima mea încercare, așa că va trebui să-mi ierți orice pas greșit.

Înclinînd capul, își frecă ațîțător buzele de ale lui.

– Pînă aici cum mă descurc?

– La fix.

Îl împinse, făcîndu-l să se așeze pe pat, apoi îl încălecă.

– În legătură cu banii... șopti ea, descheindu-i cămașa.

– Care bani?

Rîzînd, îndepărtă cămașa, apoi își trecu posesiv mîinile peste pieptul lui.

– Pot oricînd să-ți pun și dobîndă.

– În regulă. Oricît.

– Și penalizări, adăugă ea, zgîriindu-i umărul cu dinții.

Apoi se retrase, își scoase jacheta, dar cînd își duse degetele la nasturii bluzei, Malachi îi dădu mîinile la o parte.

– Nu, lasă-mă pe mine. Tu uită-te doar.

– Vreau să te ating.

– Știu.

Îi descheie încet bluza.

– Și-mi place că o știu.

Tia își scoase bluza și se săltă în genunchi ca să-și descheie pantalonii.

– Lasă-te pe spate, îl îndemnă ea, gustîndu-i din nou buzele.

Își lăsă gura să-l cutreiere, imaginîndu-și că trupul lui era un festin delicios, privat. Cînd limba ei îi lunecă peste pîntece, îi simți mușchii tremurînd.

Era deja întărit, deja disperat. Și știa că Tia voia să conducă. Se chinui să rămînă pasiv în timp ce-l dezbrăca, stăpînindu-și dorința de a se repezi s-o înșface pe cînd Tia îi scotea încet toate hainele.

Cînd își folosi gura, Malachi își înghiți un geamăt și-și strînse pumnii în așternut.

Mintea i se goli de orice gînd, apoi i se umplu de Tia.

Piele fină, gură fierbinte, mîini dornice și mirosul acela subtil, discret, pe care îl va asocia întotdeauna cu ea; combinația îl umplea de dorință.

La auzul sunetelor de plăcere care-i susurau din gît, un val de fierbințeală îi năvăli în sînge, umezindu-i pielea. Tia se prelinse peste el, împrejurul lui.

Era scăldat tot în ea. Se îneca.

Tia îi simţea inima galopînd. Aproape că-i gusta bătăile înnebunite, cînd îşi plimba buzele peste pieptul lui. Era o minune să vadă cum îi tremură trupul în timp ce se agaţă să nu-şi piardă controlul, în timp ce se abţine ca ea să poată lua atîta cît poftea.

Pentru Tia era o revelaţie să ştie că putea să ia ce voia, cum voia. Cît de mult voia.

Îi auzea respiraţia tot mai întretăiată, îi simţea tensiunea din muşchi cînd îl atingea şi-l gusta, îl sîcîia şi-l tortura. Şi, tot timpul, se simţea atît de fluidă, atît de agilă... Atît de... puternică.

Cînd îi şopti numele, gîfîind, se ridică peste el, apoi se aplecă şi-l sărută profund, îmbătător.

– Nimeni nu m-a mai dorit vreodată aşa, nici nu m-a mai făcut să doresc aşa.

Din gîtul ei se desprinse un sunet, aproape un tors, cînd coborî şi-l primi în ea. Cînd mîinile lui i se rezemară pe şolduri, cu degetele înfigîndu-se în carne, Tia se cutremură.

Începu să se legene, gemînd pe măsură ce plăcerea creştea, rostogolindu-se într-un sublim val tot mai mare care răspîndea lumină, căldură şi dorinţă.

PARTEA A TREIA

TĂIEREA

Ne depănăm propria soartă, bună sau rea,
nicicînd a fi desfăcută.
Fiecare atingere a virtuţii sau a viciului, oricît de
mică, îşi lasă cicatricea de neşters.

WILLIAM JAMES

21

El e, spuse Cleo, privind copia xerox a fotografiei. Unul din tipii de la Praga. Cel scund, adăugă, uitîndu-se la Gideon în aşteptarea confirmării. Al doilea era mai înalt, mai lat în umeri, şi s-a luat după noi pe jos, în timp ce ăsta s-a dus să ia maşina. Pe cel înalt l-am văzut urmărindu-mă şi după ce m-am întîlnit cu Anita.

Gideon îi puse o mînă pe umăr, apăsînd-o uşor, încurajator.

– I-am văzut destul de bine la Praga.

– O să-l punem pe Bob să-i verifice pe asociaţii lui cunoscuţi, să vedem dacă prindem un fir spre al doilea.

Jack luă fotografia şi o prinse de un panou pe care îl agăţase pe perete.

Se aflau în casa lui, la etajul de lucru, cum îl numea el.

– Se numeşte Carl Dubrowsky. Isprăvile lui sînt în cea mai mare parte agresiuni şi vătămări corporale. Bătăuş plătit, cu mintea cît o nucă. A fost găsit într-un antrepozit pustiu din New Jersey, beneficiar nefericit a patru gloanţe de calibru douăzeci şi cinci.

– Crezi că partenerul lui l-a omorît? întrebă Tia.

– Cu un douăzeci şi cinci? Nu. Dacă un tip ar purta la el un pistol ca ăsta, l-ar da afară-n şuturi din Sindicatul Spărgătorilor de Rotule.

– Anita.

Malachi se apropie de panou. Jack prinsese acolo şi o fotografie a Anitei.

– Nu i-a convenit că a făcut valuri omorîndu-l pe prietenul lui Cleo fără să se-aleagă cu nimic. Pînă acum n-am crezut-o capabilă să omoare – cu mîna ei. Dar, desigur, e în stare s-o facă, nu?

– Aşa s-ar zice.

Tipul era calm, îşi spuse Jack, studiindu-l pe Malachi. Şi stabil. Putea să lucreze cu el.

– Antrepozitul fusese vîndut de curînd de „Morningside". Prietenul meu din poliţie va avea în curînd o discuţie cu Anita. Cum credeţi c-o să reacţioneze?

– O să se-nfurie, răspunse Malachi, începînd să se legene uşor pe călcîie, cu mîinile în buzunare. Pe urmă o să-i placă. Adaugă puţină sare şi piper jocului. Nici o clipă n-ar crede că e vulnerabilă.

– Cînd mor oameni, nu mai e un joc.

Rebecca aşteptă ca fratele ei să o privească.

– Cleo a pierdut un prieten, iar autorul faptei a murit şi el. E vreunul dintre noi dispus să meargă atît de departe, să omoare pentru cîteva livre de argint?

– Nu despre asta e vorba, Becca, spuse Gideon, rămînînd cu mîna pe umărul lui Cleo. Am depăşit de mult simpla valoare a obiectelor.

– Pentru tine, îi dădu ea dreptate. Şi pentru Mal. Dar pentru tine, Cleo?

– Vreau să plătească. Vreau să piardă. Vreau să sufere.

Rebecca se lăsă pe vine în faţa scaunului lui Cleo, privind-o drept în ochi.

– Cît de departe ai merge pentru asta?

– Era un om blînd, inofensiv. L-am iubit. Cît de departe aş merge? Pînă la capăt.

Răsuflînd prelung, Rebecca se ridică şi se întoarse spre Tia.

– Şi tu? Ai fost atrasă în toată povestea asta, ţi s-a întors viaţa pe dos. Dacă mergem mai departe de-acum încolo, cale de întoarcere nu va mai fi. Dar ai putea să te retragi acum şi

să-ţi reiei viaţa de acolo de unde rămăsese înainte să dăm noi năvală.

Putea oare? se întrebă Tia. Putea să se întoarcă la mersul liniştit prin viaţă, tremurînd de frică să n-o observe cineva? Putea să se îngroape iar în faptele zeilor şi să nu aibă niciodată curajul de a acţiona? De a fi?

O, spera că nu!

– Niciodată în viaţa mea n-am făcut ceva deosebit. Nimic care să conteze într-adevăr. Niciodată nu m-am impus, n-am făcut-o cu adevărat, pentru că mereu mi-era mai uşor să mă retrag într-un colţ. Nimeni dintre cei care mă cunosc nu se aşteaptă s-o fac. Numai cei de faţă. Are un bun care ne aparţine, adăugă ea, dînd din cap spre Malachi. E al tău şi al meu, iar ea nu-l merită. Cele Trei Parce trebuie să fie adunate la un loc, iar eu...

Lăsă fraza neterminată, roşind puţin cînd îşi dădu seama că toţi o priveau.

– Nu, continuă, o încurajă Malachi, uitîndu-se atent la ea. Zi pînă la capăt.

– În regulă.

Îşi adună curajul, aşa cum învăţase să facă înaintea conferinţelor cu public.

– Toţi cei de aici au legătură cu Parcele şi, datorită lor, unii cu alţii. E ca o tapiserie. Parcele au depănat, au măsurat, au tăiat firele vieţilor lui Henry Wyley, Felix Greenfield, Steven Cunningham, chiar şi ale familiei White-Smythe. Desenul, modelul conceput de ele este deja început.

– Vrei să spui că totul a fost orînduit dinainte, începu Jack, dar Tia clătină din cap.

– Nu-i chiar atît de simplu. Soarta nu e albă sau neagră, dreaptă sau strîmbă. Oamenii nu sînt doar aruncaţi pe Pămînt şi puşi să urmeze un singur drum în viaţă, după toanele zeilor. Dacă aşa ar fi, ar trebui să spunem că Lenin şi Stalin au fost doar victime ale propriului lor destin – prin urmare, nevinovaţi. Dar mă abat de la subiect...

– Nu, o contrazise Cleo. Intri în profunzime. E grozav.

– Ei, cred că ceea ce încerc să spun e că avem de luat

decizii, de întreprins acțiuni, bune şi rele, care formează textura vieții. Tot ceea ce facem sau nu facem contează, îi spuse ea lui Jack. În ultimă instanță, totul contează. Dar tapiseria care a început cu oamenii ce-au trăit înainte noastră încă nu e terminată.

– Iar noi sîntem firele, spuse Malachi.

– Într-adevăr. Am început să alegem modelul, individual cel puțin, pe care sperăm să-l întregim. Mai trebuie să ne punem de acord, să hotărîm ce model vrem să facem împreună. Cred că există un motiv pentru care ne-am întrunit aşa, un motiv pentru care avem de completat un model. Trebuie să-l ducem pînă la capăt, să-ncercăm să găsim o cale de a-l termina. Cred că sîntem hărăziți să încercăm. Oricît de prosteşte ar suna.

– Nu sună deloc prosteşte.

Malachi făcu un pas spre ea şi o sărută pe frunte.

– Aici avem miezul chestiunii, spuse el. Nimeni nu poate defini esența problemei la fel ca tine.

– Nu m-ați întrebat ce-aş face eu, comentă Jack, iar Rebecca se întoarse spre el.

– Cu ăsta am să vorbesc eu, Tia. Tu ai pus punctul pe i, şi cu asta ai terminat. Ai o gîndire unilaterală, Jack. Aşa ai ajuns unde-ai ajuns.

– Aici ai nimerit-o. Iar acum, că ne-am înțeles, putem trece la calea de atingere a obiectivului.

– N-am spus-o ca un compliment.

– Şi pe asta am înțeles-o, replică el. Aici sînt fotografii ale firmei „Morningside" şi ale casei Anitei. Burdett a actualizat sistemele de securitate în ambele locuri.

– Comod, nu-i aşa?

Interesat, Malachi se apropie să studieze fotografiile.

– Grozavă coşmelie!

– Mărită-te cu un nătărău bogat şi destul de bătrîn ca să-ți fie bunic, aşteaptă-l să se dea cu burta-n sus şi pe urmă înhață prada.

Jack ridică din umeri.

– Paul Morningside era un om cumsecade, dar în materie de Anita a fost orb, surd şi mut. Iar ea, spre lauda ei, şi-a

jucat perfect rolul. Nu e bine s-o subestimăm. E o femeie deşteaptă. Slăbiciunea ei este rapacitatea. Oricît de mult ar avea, niciodată nu-i e de ajuns...

– Nu asta e cea mai mare...

Tia tresări, dîndu-şi seama că-l întrerupsese.

– Iartă-mă. Gîndeam cu voce tare.

Jack se întoarse dinspre panou.

– Care e cea mai mare slăbiciune a ei?

– Vanitatea. Sau, mai bine zis, orgoliul, în care şi vanitatea joacă un rol important. Se consideră mai deşteaptă, mai abilă, mai nemiloasă... mai altfel decît toți ceilalți. A furat prima Parcă de la Malachi. Nu era nevoie s-o facă. Ar fi putut să i-o cumpere. Ar fi putut măslui o expertiză ca să-l convingă că e o piesă fără valoare sau aşa ceva. A furat-o fiindcă era mai distractiv şi-i alimenta orgoliul. „Poftim, pot să ți-o iau chiar de sub nas şi n-ai ce să-mi faci!" Obține ceea ce vrea, iar cînd răneşte sau ridiculizează pe cineva, se simte şi mai bine.

– Un profil psihologic excelent din partea unei specialiste în mitologie, comentă Jack.

– Dacă-ți trăieşti toată viața călcat în picioare de alții, înveți să le recunoşti paşii. Lăcomia e un defect, dar orgoliul e adevăratul ei călcîi al lui Ahile. Pune săgeata în arc, ținteşte-i orgoliul şi o să se prăbuşească.

– Nu-i aşa că-i o minune?

Zîmbind, Malachi luă mîna Tiei şi i-o sărută cu adorație.

– Dacă-i şterpelim Parca de sub nas, o să-i lovim orgoliul în plin, fu Jack de acord. Înainte de asta, trebuie să luăm mai multe măsuri. Mai întîi să determinăm dacă o ține aici sau aici, bătu el cu degetul în fotografia intrării la „Morningside", apoi în cea a vilei.

– Cum nu putem fi siguri, cel puțin pe moment, va trebui să găsim o cale de a intra în ambele locuri, spuse Gideon, apropiindu-se de panou ca să vadă mai bine. Nici unul dintre noi nu are experiență în spargeri.

– Uiți cînd am intrat în beciul cîrciumii lui Hurlihy şi am dat cep butoiaşului ăluia de Harp, îi aminti Malachi.

– Mai mult de zece ani m-am chinuit să uit după ce-am ieşit de-acolo cu capul cît o baniţă.

– Iar cînd a aflat mama, interveni Rebecca, v-a dat cap în cap ca pe doi proşti şi v-a dus de urechi la preot, să vă spovediţi.

– Şi pe urmă am petrecut toată vara la discreţia lui Hurlihy, încheie Malachi. Am plătit înzecit pentru berea aia.

Îi zîmbi lui Jack.

– Nu-i o bază prea solidă pentru hoţie, cred.

– Nici o problemă, am să vă învăţ eu.

La vederea privirii tăioase a Rebeccăi, se aşeză şi întinse picioarele.

– Cînd îţi cîştigi existenţa ridicînd obstacole pentru hoţi, trebuie să le înţelegi modul de gîndire şi să ai un anumit respect pentru el. Va trebui să pătrundem în ambele locuri, adăugă el, dînd din cap spre Gideon. Ca s-o pregătim pentru căderea totală, trebuie să le lucrăm pe amîndouă.

– O tragem pe sfoară, cooperă Malachi. O atragem într-o cursă şi pe urmă o punem şi-n ramă.

Desenă cu degetul un chenar în jurul fotografiei Anitei.

– Îmi place cum sună.

– Sună îngrozitor de complicat, interveni Tia.

– Şi cine vrea o tapiserie simplă? Va trebui să planificăm fiecare nivel, continuă Jack. Şi să stabilim legăturile dintre ele. Pentru început, în casa din oraş sînt patru seifuri. La „Morningside", de două ori mai multe. Va fi nevoie de ceva timp şi efort ca să trecem de sistemul de pază, să intrăm, să deschidem fiecare seif – dacă va fi necesar –, să luăm Parca, să ieşim şi să repunem sistemul în funcţiune. Am cîteva idei cu privire la folosirea spaţiului de la „Morningside" ca să restrîngem cîmpul de acţiune. Dar cînd vom da lovitura, vom avea nevoie de mai mult timp şi spaţiu. Dac-o putem înlătura din drum cîteva zile, reducem riscul la minimum.

– Cred, ăă, că s-ar putea să plece la Atena.

Tia îşi drese vocea cînd toţi se întoarseră spre ea.

– L-am întrebat pe tatăl meu dacă i-ar putea menţiona ca

din întîmplare filiera de la Atena. Nu ştie ce se întîmplă, dar cred c-o s-o facă pentru mine. Părea destul de intrigat că i-am cerut-o.

Jack se rezemă de spătar.

– Bine gîndit. Iar cînd eu îi voi da raportul şi-i voi spune că numita Cleopatra Toliver a luat un bilet de avion pentru Atena, asta ar trebui să bată totul în cuie. Vom avea multe de făcut pînă la faza asta. Trebuie să fim gata să luăm Parca de îndată ce Anita va fi pe drum.

– Nu s-a dus la Praga după Cleo, îi aminti Rebecca. De ce s-ar duce la Atena? Şi-ar putea trimite unul dintre haidamacii ăia cu mutre de bidon turtit.

– N-au făcut nici o brînză, spuse Malachi, aşezîndu-se pe braţul fotoliului, lîngă Tia. Iar dacă ea e cea care l-a omorît pe tipul din antrepozit, atunci a ridicat considerabil miza. De data asta n-o să mai trimită un subordonat. Nu şi dacă e convinsă că s-ar putea să pună mîna, dintr-o singură mişcare, pe ambele Parce rămase.

– De acord, e logic.

Rebecca făcu gura pungă, studiind panoul.

– Ar fi mai bine să ţină Parca acasă, cred. La „Morningside" sînt prea multe ascunzători, şi presupun că acolo securitatea e mai strictă, nu?

– Într-adevăr, confirmă Jack, mulţumit că gîndeau la fel.

– Prin urmare, trebuie să se teamă că la „Morningside" nu e destul de sigur.

Gideon înclină capul.

– Săltăm ceva de-acolo?

– Consider-o repetiţie generală, îi răspunse Jack.

Au urmat discuţii considerabile şi cîteva certuri. Pe panou au apărut mai multe diagrame, scheme şi diverse alte imprimate. Tia absorbea totul. Plănuiau să pătrundă într-unul din mausoleurile culturale ale New York-ului – şi asta numai cu scopul să inducă în eroare.

Era fascinant.

– Dacă intrăm acolo, de ce nu căutăm din capul locului afurisita de statuetă? întrebă Rebecca cu vocea tăioasă de frustrare.

– Nu vom ajunge atît de departe. Pentru aşa ceva avem nevoie de mai mult timp şi pregătire. Ne putem permite timpul şi pregătirea, adăugă Jack. Dar dacă executăm o intrare prin efracţie simplă şi înhăţăm statueta, n-o să-i atîrnăm nici o tinichea de coadă.

– Reformulează, spuse rece Cleo. N-o s-o atîrnăm pe ea în şireang.

– Dacă lucrăm bine, fu Jack de acord, treaba cu casa e fezabilă pe termen scurt. „Morningside", nu. Nu cu amatori.

– A, acum sîntem amatori!

– Ei, Bec, îi puse Gideon mîinile pe umeri, scuturînd-o uşor. Asta sîntem, ce vrei?

– Mai bine vorbeşte pentru tine...

– Aş vrea un ceai, îi întrerupse Tia, ridicîndu-se. Pot să mă duc la bucătărie?

– Te rog, o invită Jack. Nici mie nu mi-ar displăcea o cafea dacă tot te duci.

– Sus e o bucătărie mai performantă, sugeră Rebecca, văzînd expresia nemulţumită a Tiei. Ce-ar fi să urcăm acolo şi să încropim ceva?

– Cleo?

Chiar cînd începu să protesteze, Cleo o văzu pe Tia arătînd cu capul spre uşă.

– În regulă, dar treburile gospodăreşti le facem cu schimbul.

Cînd ajunseră toate trei în ascensor, Rebecca se întoarse spre Tia.

– Voiai să scapi de ei?

– Pentru cîteva minute. Mi-a trecut prin minte că ăsta-i un teritoriu nou pentru noi toţi. Abia dacă ne cunoaştem.

– Mie nu-mi plac aerele lor de superioritate.

– Aerele de superioritate ale lui Jack, vrei să spui, preciză Cleo, în timp ce Rebecca introducea codul şi trecea din lift în apartament.

– În special. Nici măcar nu mi-a spus că au apartamentul ăla de jos.

– Înainte de a vorbi despre ei, să vorbim despre noi.

Cleo se aşează într-un fotoliu, cu picioarele peste braţul acestuia.

– E ceva vin pe-aici? întrebă ea.

– Este, răspunse Rebecca. Dar mai aşteaptă cu cafeaua şi ceaiurile alea. Hai să bem un pahar şi să vedem ce părere avem noi trei una despre alta înainte de a ne apuca de treabă.

– Zău c-ar trebuit să ne întoarcem jos, zise Tia muşcîndu-şi buza cînd Rebecca umplu iar toate cele trei pahare.

– N-au nevoie de noi pe moment.

Rebecca muşcă dintr-un covrigel, privindu-l gînditoare.

– Mai lasă-i să-şi vadă un timp de planurile şi diagramele lor. Pot să le arunc şi eu o privire mai încolo. Alea se ocupă de detalii tehnice şi pot fi rafinate uşor.

– Dacă ştii să înţelegi ceva dintr-un plan, răspunse Tia, sorbind din pahar. Eu nu pricep o iotă.

– Nici nu trebuie. Pentru tine o să explicăm în cuvinte şi vei înţelege foarte bine. Malachi te consideră genială.

– Ei, da, Malachi...

– Noroc! închină Cleo şi muie un cartof pai în vin. Tipul e nebun după tine, da' cretin nu-i. Eşti într-adevăr genială. Pînă acum, niciodată nu m-am înţeles bine cu deştepţii. Deştepţii ca tine, explică ea. Genul academic. În şcoală mi-am petrecut aproape tot timpul căutînd în ce belea să mă bag mai departe şi detestîndu-le pe fetele ca voi două.

Zîmbi ironic, înfulecînd încă un cartof prăjit.

– Ciudat cum se leagă toate.

– Gideon nu şi-ar pierde vremea cu tine dacă n-ai avea creier, sublinie Rebecca. Oricum i-ar fi plăcut ambalajul. Dar, după ce s-a înfruptat din pachet, i-ar fi pierit destul de repede interesul dacă n-aveai altceva de oferit decît sîni sexy şi picioare lungi.

– I-auzi, mulţumesc, surioară.

– Păi, în fond, te-a văzut despachetată – ca să zic aşa – încă de la început, nu? Şi-acum, că tot veni vorba, zi-mi şi mie cum e?

Cleo nu făcu decît să-şi ia paharul de vin, sorbind.

– Hai, nu te ofusca! insistă Rebecca. E o curiozitate firească, nu? Tia, tu nu te-ntrebi cum o fi să te despoi în fundu' gol în faţa unei săli pline de bărbaţi?

– Nu m-am gîndit niciodată la...

Tia se întrerupse sub privirea amuzat-afectată a Rebeccăi.

– Poate, recunoscu ea. Dar nu vreau să te jignesc, Cleo.

– Nu mă jigneşti. Vezi, ea e mult mai de comitet decît tine, îi spuse Cleo Rebeccăi.

– E, într-adevăr. Da' nici eu n-am vrut să te jignesc. Nu crezi că, la un moment dat în viaţă, orice femeie îşi închipuie că e frumoasă şi sexy şi că scoate din minţi o mulţime de bărbaţi dezbrăcîndu-se în public? Ştiind că o doresc, dar n-o pot avea. E o chestie de mare putere.

– Poate fi. Poate inspira putere sau înjosire, umilinţă şi exploatare. Poate fi distractiv sau umilitor. Depinde cum o priveşti.

– Tu cum ai privit-o? întrebă Tia.

– Ca pe un stat de plată. Rîndul de jos.

Cleo ridică din umeri, apoi se înfipse iar în cartofii pai.

– N-am mari probleme cu pudoarea. Oricum, majoritatea bărbaţilor nu te văd ca persoană. Nu-ţi văd decît ţîţele şi curu'. Pentru mine a însemnat plata chiriei şi şansa de a dansa şi a face coregrafie. Am avut cîteva numere bunişoare de tot.

– Mi-ar plăcea şi mie să văd odată. Nu partea cu dezbrăcatul, preciză Tia, roşind ca o sfeclă cînd Cleo rîse. Dansul.

– Vezi ce drăguţă e? Ştii ce cred eu? Chestiile alea pe care le-ai spus înainte, că eram cu toţii destinaţi să ajungem împreună. Mi se pare adevărat. Altfel, noi trei n-am fi stat acum aici. Şi e grozav. Acum am o întrebare pentru tine, i se adresă ea Rebeccăi. Te culci deja cu Jack sau ce faceţi?

– Cleo.

– Ei, na, că parcă tu nu te-ntrebi! aruncă ea cu dispreţ la adresa şoaptei indignate a Tiei.

Rebecca ridică paharul.

– Încă nu. Dar mă bate gîndul. Şi-acum, că tot veni vorba de sex, aş vrea să continuăm discuţia în ceea ce-o priveşte pe Anita Gaye. Băieţii de jos se pot juca cu jucăriile lor, să studieze hărţile şi să se umfle-n pene ca bărbaţii, cu tehnologia. Dar n-o înţeleg cum e pe dinăuntru. Pentru asta e nevoie să fii femeie. Numai o femeie poate înţelege cu adevărat o asemenea lipsă de scrupule feminină. Orice-ar spune ei, un bărbat îşi va imagina întotdeauna o femeie ca fiind puţin mai slabă, mai delicată, mai vulnerabilă decît el. Şi nu sîntem aşa. Cum nici ea nu e.

– E rece, spuse încet Tia. Eminamente rece, cred. Asta o face să fie cu atît mai periculoasă, pentru că nu-i pasă – la nici un nivel – de nimeni, numai de ea însăşi. N-ar ezita să lovească pe cineva ca să obţină ceea ce vrea. Consideră probabil că toate i se cuvin. Iar devin analitică, se scuză ea. După atîţia ani de terapie, acum am devenit şi psiholog.

– Cred că e perfect logic ce spui, fu Rebecca de acord. Iar eu încă n-am cunoscut-o. Ascultîndu-te pe tine, îmi formez o imagine mai clară decît din ceea ce mi-a spus Malachi. Descrierea lui era influenţată de propria jenă, cred, şi de furie. Cînd va şti că am tras-o pe sfoară – cum, pe toţi sfinţii, o să şi reuşim – ce crezi că va face?

– Va încerca să se răzbune cel puţin pe unul dintre noi, răspunse Tia. Pe familia voastră. Fiindcă totul a început cu Malachi.

– Cleo? Eşti de aceeaşi părere?

– Mda... răsuflă scurt Cleo. Şi eu cred.

– Şi eu. Deci trebuie să ne asigurăm că nu poate ajunge la noi. Orice s-ar întîmpla, trebuie s-o demascăm drept ceea ce e. S-o lăsăm fără nici o putere.

– Într-un fel am şi început să mă ocup de asta.

Tia se ridică, ducîndu-se în bucătărie pentru a face în sfîrşit cafeaua.

– Puterea ei constă în bani şi dacă-i priveşti căsnicia, ajungi la concluzia că banii au o importanţă vitală pentru ea. Mă gîndeam că ar putea fi util să aflăm cîţi are. Aşa ne vom face o idee cît de mult trebuie să-i... cum să zic?

Se opri cu linguriţa de cafea într-o mînă.

– Să-i pompăm? Ăsta-i cuvîntul? o întrebă ea pe Cleo.

– Nu-i extraordinară? Amatoare, aiurea! Tia, iubito, cred că ţi-ai putea cîştiga existenţa din asta.

Jos, Gideon îşi zornăi mărunţişul în buzunar.

– Durează cam mult pentru o cafea şi un ceai.

Jack privi ceasul computerului şi ridică din umeri.

– S-au dus să stea de poveşti. Dar...

Se întoarse spre monitoare, degetele îi jucară peste un keyboard, iar camerele de luat vederi din apartament intrară în funcţiune.

Cînd cele trei femei apărură pe ecran, Malachi fluieră încet.

– Ai camere de spionaj la tine-n casă? Cuvîntul „paranoia“ are vreun înţeles personal pentru tine?

– Prefer s-o consider meticulozitate.

– Se îndoapă cu cartofi prăjiţi, observă Gideon. Puteam să jur că îi va mirosi, Cleo a mea. Pare aproape o petrecere. Dumnezeule, frumos mai arată împreună, nu-i aşa?

– Blonda distinsă, roşcata fierbinte, bruneta sexy, comentă Jack, privind ecranul. Acoperă tot spectrul. Uitaţi-vă bine, pentru că va trebui să decidem cît de departe le vom duce în toată povestea asta.

– Nu cred că avem prea mult de ales, comentă Gideon.

– Întotdeauna avem de ales.

– Vrei să spui că le putem ascunde unele lucruri.

Malachi, care se aplecase spre ecran, se îndreptă.

– Ţinem secrete anumite părţi ale planului ca să le protejăm de Anita.

– E răspunzătoare de două omoruri pînă acum. Nu există nici un motiv să se codească de la un al treilea.

– N-o să ţină, Jack, spuse Malachi, privind-o pe Tia cum turna laptele într-o carafă mică. Vor ghici în orice caz. De Rebecca, cel puţin, pot să garantez.

– E drept, încuviinţă Gideon.

– Mai mult, am început toată povestea asta mînţind-o pe Tia. Nu vreau s-o mai mint. Merită să ştie tot adevărul. Va trebui doar să găsim o cale de a le proteja totuşi.

– Aş putea să le ţin în apartamentul ăla o săptămînă. Încuiate, rupte de lume. Nici n-avem nevoie de mai mult de-o săptămînă dacă ne mişcăm repede şi corect. Au să iasă de acolo furioase foc, dar vor fi în siguranţă.

– Ai gînduri serioase cu sora mea?

Jack îşi desprinse privirea de imaginea Rebeccăi, uitîndu-se la Malachi.

– Absolut serioase.

– Atunci urmează-mi sfatul şi scoate-ţi din cap ideile astea. O să-ţi jupoaie pielea de pe faţă, iar cînd va termina... Gideon?

– O să plece, ştergîndu-te din viaţa ei cum ştergi cuvintele de pe tablă. Cît despre mine, eu n-am s-o exclud pe Cleo. A pierdut un prieten şi merită să ia parte la răzbunarea lui.

– Dacă facem o greşeală, una singură, cineva ar putea păţi ceva.

Jack bătu cu degetul în ecran.

– Şi ar putea fi una dintre ele.

– Atunci n-o să facem nici o greşeală, declară Malachi. Uite-le că vin jos. În locul tău aş închide monitoarele astea – doar dacă nu cumva ai chef de-o cafea turnată-n pantaloni.

– Bine zis.

Jack stinse ecranul, apoi se întoarse cu scaunul.

– Aşadar – ca muşchetarii...

– Toţi pentru unul... începu Malachi.

– ... şi unul pentru toţi, încheie Gideon.

Dînd din cap, Jack deblocă uşa pentru ca femeile să intre. În acelaşi moment sună telefonul. Se uită la luminiţa de pe panoul centralei.

– Sus, linia din birou.

În spatele lui, Tia fu cît pe ce să răstoarne cafeaua cînd intră şi auzi vocea Anitei.

– Jack, Anita Gaye. Aşteptam un răspuns de la tine.

Glasul ei trăda iritarea.

– E urgent. Toliver asta mă hărţuieşte şi vreau să înceteze. Contez pe tine, Jack.

Făcu o pauză, apoi tonul se schimbă, devenind gingaş, vibrant:

– Eşti singurul om pe care pot conta. Mă simt atît de singură, atît de... vulnerabilă. Te rog, sună-mă de îndată ce poţi. M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti că faci ce te-am rugat.

– Iar Oscarul îi revine...

Cleo se trînti pe un scaun.

– Mănîncă rahat cu polonicul. „O, Jack..." continuă ea cu voce frîntă, fluturînd din gene. „Mă simt atît de singură, atît de vulnerabilă...!"

Apoi se întinse, privindu-l pe Jack îngîndurată.

– I-ai tras-o vreodată?

– Cleo! Nu poţi să...

– Lasă, reteză cu un gest Rebecca protestul indignat al Tiei. Mă interesează şi pe mine răspunsul.

Malachi şi Gideon începură să-şi facă de lucru cu cafelele. „Halal toţi pentru unul!" îşi spuse Jack amărît.

– M-am gîndit... Vreo cinci secunde. Îmi tot venea în minte imaginea unei maşini de tocat zarzavaturi. Le ştii cum sînt, făcu el o serie de mişcări rapide cu latul palmei: uite aşa le toacă, uite-aşa... Iar în maşină era scula mea. Nu m-a prea tentat, adăugă el, în timp ce Malachi şi Gideon tresăriră vizibil.

– De ce lucrezi pentru ea?

– În primul rînd nu lucrez pentru ea. Soţul ei a angajat compania mea pentru consultanţă de securitate. Mi-era simpatic. În al doilea rînd, o slujbă e o slujbă. Voi nu luaţi la bord decît oameni care vă plac?

– Corect, acceptă Rebecca, oferindu-i vasul cu cartofi pai în semn de împăcare.

– Ai s-o suni? îl întrebă Tia.

– După un timp. O mai lăsăm să fiarbă o vreme. Cred că amicul meu, Bob, o să-i facă o vizită mîine. Asta îi va da motiv să se perpelească şi mai tare. N-o să-i convină c-o interoghează poliţia. Pe urmă, mîine seară, îi tragem primul şut în dinţi cu spargerea de la „Morningside".

– Mîine?

Tia îşi dădu drumul pe un scaun.

– Atît de curînd? Cum putem fi gata?

– O să fim gata, o asigură Jack. Dacă tot vom da greş... sau, cel puţin aşa o să pară la prima vedere. Tu ai să faci primul pas mîine dimineaţă.

– Eu...?

Îl ascultă, stupefiată, în timp ce-i explica misiunea.

– De ce Tia? întrebă Rebecca. Dintre toţi şase, eu sînt singura pe care Anita sau maimuţoii ei n-au văzut-o niciodată.

– Nu poţi fi sigură de asta, preciză Jack. E foarte probabil să te fi văzut în fotografii. Şi-n plus, avem nevoie de tine aici. După mine, eşti cea mai bună tehniciană.

– Tia ştie să gîndească din mers, adăugă Malachi, făcînd-o să se uite la el cu gura căscată.

– Ştiu...?

– Iar cel mai bine, adăugă el, luînd-o de mînă, e că nici măcar n-are habar că o face. Are un stil al ei de a deveni invizibilă şi a vedea ce se întîmplă-n jur. Iar dacă e văzută şi recunoscută, nimeni nu-i dă prea multă atenţie.

Îi strînse mîna.

– Eu sînt cel care te-a propus pentru rolul ăsta, spuse el. Ştiu că-l poţi juca. Dar trebuie să fii şi tu de acord. Dacă nu-l vrei, o să găsim altă cale.

– Crezi că sînt în stare?

– Iubito, ştiu că poţi. Dar trebuie s-o ştii şi tu.

Era cel mai ciudat lucru, îşi dădu seama Tia. Pentru prima oră în viaţa ei, cineva avea deplină încredere în ea. Şi nu era deloc înspăimîntător. Era fermecător.

– Da. Da, o pot face.

– OK, se ridică Jack. Atunci, să recapitulăm etapele.

*

Era trecut de miezul nopții cînd Jack și Rebecca reveniră în apartament. Jack știa că Rebecca nu era chiar mulțumită de evoluția planului. L-ar fi dezamăgit dacă ar fi fost.

– De ce să fiți spărgătorii tu și Cleo?

Știa că acest detaliu o rîcîia și se bucură să detecteze în vocea ei ceva ce îi plăcea să creadă că ar fi gelozie. Sau poate i se părea...

– Mai întîi, ca să pară o tentativă de spargere credibilă am nevoie de mai mult decît de două mîini. Vrei să bei ceva?

– Nu, n-am chef. De ce mîinile lui Cleo și nu ale lui Malachi sau Gideon?

– Ei vor patrula prin preajmă, uitîndu-se după sticleți sau trecători și așa mai departe. Sigur nu vrei un brandy? întrebă din nou, în timp ce-și turna într-un pahar.

– Sigur. Asta nu explică...

– Încă n-am terminat.

Învîrti paharul, sorbi și privi cu profundă afecțiune cum i se aprindeau ochii de indignare că o întrerupsese.

– În pofida marilor progrese realizate în direcția egalității între sexe, o femeie care umblă singură noaptea pe străzile din New York riscă mult mai mult să fie agresată decît un bărbat. Așa că frații tăi fac de pază pe străzi, tu te ocupi de tehnică, în furgonetă, cu Tia, iar Cleo și cu mine facem treaba.

Era o explicație prea rațională ca s-o contrazică, așa că Rebecca se agăță de alt pretext.

– Tia e nervoasă în legătură cu planul de dimineață.

– Tia e nervoasă și-n legătură cu numărul de la pantofi. Așa e ea. O să-și revină. Cînd se pune problema, răzbește întotdeauna. Și-n plus, o să reușească fiindcă Malachi e convins de asta, iar ea e îndrăgostită de el.

– Chiar crezi că e?

În sufletul Rebeccăi se topise ceva.

– ... Îndrăgostită de el?

– Mda. E ultima modă pe-aici.

Rebecca rămase cu ochii în ochii lui, în același timp apropiindu-se de el și luîndu-i paharul din mînă ca să ia o sorbitură.

– Ei, atunci ne așteaptă o zi grea. Eu mă duc la culcare.

– Bună idee.

Jack puse brandy-ul jos, o apucă de brațe și o împinse ușurel spre perete.

– Singură.

– OK.

Rămase cu ochii deschiși, ațintiți într-ai ei lăsîndu-și gura peste a ei și transformînd sărutul, dintr-o atingere ațîțătoare a buzelor, într-o devorare fierbinte.

Cînd ochii ei începură să se încețoșeze, cînd mîinile i se agățară de șoldurile lui, pe amîndoi îi fulgeră o dogoare tulburătoare. Jack simți tremurul care o străbătea, ca și pe el, auzi geamătul ei sugrumat oprindu-i-se în gît.

Și totuși, știa că Rebecca se abținea încă.

– De ce?

O smuci înapoi.

– Spune-mi de ce.

Îl dorea aproape dureros de tare.

– Fiindcă e important, Jack. Fiindcă e important.

Își rezemă obrazul de al lui.

– Și mă sperie.

Apoi întoarse capul doar atît cît să-și treacă buzele peste obrazul lui, după care, desprinzîndu-se din îmbrățișare, porni pe culoar și intră în camera ei.

22

Era o dimineață frumoasă de septembrie, cu primul semn de răcoare a toamnei în văzduh.

Cel puțin așa spunea Al Roker într-unul dintre reportajele sale vesele de la 50 Rock. Dar, cînd erai prins în războiul feroce al traficului pietonal și automobilistic, cînd ai trecut de linia frontului și te afli deja departe în spatele liniilor inamice, aerul înviorător nu te mai interesează.

Se simțea vinovată. Mai rău, Tia era sigură că *arăta* vinovată. Se aștepta ca din clipă-n clipă oamenii ce se îmbulzeau pe trotuar și pe carosabil să se oprească și s-o arate cu degetul.

Se opri la colț și privi țintă la culoarea roșie a semaforului doar ca să nu-i piară concentrarea. Simțea o nevoie disperată să-și scoată inhalatorul, dar se temea să vîre mîna în poșetă. Mai avea acolo multe altele.

Multe și ilegale.

În schimb, își număra respirațiile – inspirînd și expirînd – în timp ce se alătura șuvoiului de pietoni care se angajaseră în traversare cu o clipă înainte ca semaforul să-și schimbe culoarea.

– Încă o jumătate de cvartal, murmură, apoi roși cînd își aminti că era cablată. Tia Marsh, reflectă ea nevenindu-i să creadă, purta asupra ei un microfon, și tot ce spunea sau i se spunea era recepționat de echipamentele din furgoneta oprită într-o parcare, la două străzi distanță de „Morningside".

Se abținu să-și dreagă vocea. Malachi ar fi auzit-o și ar fi știut că e nervoasă. Iar dacă el va ști, va fi *și mai* nervoasă.

Era ca un vis. Ba nu, nu, ca și cum ar fi fost într-o emisiune de televiziune. Se apropia scena ei și, pentru prima dată în viață, va intra la semnal și va ține minte textul.

– OK, spuse ea, de astă dată cu o voce calmă și hotărîtă. Să începem.

Deschise ușa sălii principale de prezentare de la „Morningside" și intră.

Ambianța era mai convențională ca la „Wyley's" și-i lipsea – dacă ea însăși o spunea – farmecul discret de la „Wyley's".

Știa că acum camerele de securitate îi înregistrau toate mișcările. Le cunoștea precis locurile, întrucît Jack revăzuse cu ea diagrama de mai multe ori.

Se apropie de o vitrină și privi în gol spre porțelanurile Minton pînă se calmă.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

Tia socoti că numai cu un efort suprem de voință reușise

să nu sară-n sus, agățîndu-se cu unghiile de stucaturile din plafon, la auzul acelei voci.

Reamintindu-și că nu avea pe frunte inscripția luminoasă *Vinovat*, se întoarse spre vînzătoare.

– Nu, mulțumesc. Aș dori doar să arunc o privire prin magazin.

– Desigur. Mă numesc Janine. Vă rog să mă anunțați dacă aveți nevoie de ajutor sau aveți vreo întrebare.

– Mulțumesc.

Cînd Janine se îndepărtă discret, Tia observă că era îmbrăcată într-un costum negru elegant care o făcea să arate subțire ca un șarpe și aproape la fel de exotică. Și, tot ca un șarpe de repede, o evaluase pe Tia, declarînd-o lipsită de importanță.

O cam irita, deși Tia își reaminti că tocmai ăsta era esențialul. Purta un taior maro mohorît și o bluză crem – pe care intenționa să le arunce de cum va ajunge acasă – pentru că o făceau să treacă neobservată.

Se apropie de un *secretaire* din lemn de trandafir și văzu cu coada ochiului că un alt vînzător, bărbat de astă dată, manifesta tot atît de puțin interes pentru ea ca Janine.

Mai existau și alții, desigur. Mergea avînd în minte topografia magazinului. În fiecare salon de prezentare, la fiecare etaj, se aflau cel puțin doi vînzători cu ochi de vultur. Și la fiecare etaj era cîte un paznic.

Toți erau instruiți, la fel ca la „Wyley's", să deosebească cumpărătorii de simplii vizitatori și să-i recunoască pe posibilii hoți.

Își amintea suficient din propriul ei instructaj pentru a-și fi ales garderoba și gesturile tocmai în acest scop.

Costumul scump și dezavantajos. Pantofii comozi, practici. Poșeta simplă maro, prea mică pentru a putea șterpeli ceva important. O făceau să arate ca o femeie cu bani, dar fără stil.

Nu întîrzia prea mult la nici o vitrină, trecînd din loc în loc cu aerul distrat al unei persoane care vizitează magazinul ca să-și omoare timpul.

Nici vînzătorii şi nici paznicii nu-i acordau mai mult de o atenţie minimă.

Intrară două femei – mamă şi fiică, după cum arătau. Janine se şi repezi. Tia îi aprecie iuţeala şi eficienţa, fiindcă identificase două posibile cumpărătoare înainte ca vînzătorul din acelaşi salon să se fi clintit din loc.

Cînd atenţia tuturor se îndreptă într-acolo, Tia scoase din poşetă primul microfon şi-l prinse sub marginea din faţă a unui alt *secretaire*.

Aşteptă să răsune semnalele de alarmă, oamenii cu pistoale să se repeadă pe uşă. Cînd sîngele încetă să-i mai vîjîie în urechi, le auzi pe cele două femei discutînd cu Janine despre nişte mese de sufragerie.

Continuă drumul prin încăpere, studiind îndelung un prespapier în formă de broască din *pâte de verre*. Şi fixă încă un microfon sub tăblia mesei de trapeză George al III-lea pe care era pusă greutatea.

Cînd termină cu primul etaj, se simţea atît de competentă încît începu să fredoneze. Plasă încă un microfon sub balustrada scării cînd urcă spre etajul întîi. Cu diagrama lui Jack în minte, localiza încăperile şi îşi făcea treaba.

De fiecare dată cînd se apropia cîte un vînzător, zîmbea zaharisit şi le refuza ajutorul. Cînd ajunse la etajul doi, o văzu pe Janine arătîndu-le celor două cliente o masă de sufragerie Duncan Phyfe pentru douăzeci de persoane.

Nici una dintre ele n-o învrednici măcar cu o privire.

Îi mai rămăsese un singur microfon şi se întreba unde ar fi cel mai util să-l pună. Sub gheridonul Ludovic al XIV-lea, hotărî ea. Întorcîndu-se astfel încît să evite camera de supraveghere, deschise poşeta.

– Tia? Tia Marsh, nu-i aşa?

În cap îi răsună clar cuvîntul *eek*, aproape desprinzîndu-i-se de pe limbă cînd se întoarse spre Anita.

– Ăă, eu, mm... Bună.

– Studiezi terenul?

Sîngele care îi bubuia în urechi i se scurse în degetele de la picioare.

– Poftim?

– Ei, eşti fiica unui concurent, chicoti Anita, dar ochii ei rămaseră tăioşi ca două săbii cînd o cuprinse pe Tia cu braţul de talie. Nu cred că te-am mai văzut la „Morningside".

În furgonetă, Malachi făcu un imens efort ca să nu se repeadă pe uşă afară.

– Stai pe loc! se răsti Jack. E-n regulă. O să se descurce. Se aştepta la posibilitatea asta.

– N-am mai fost, îngăimă Tia, pe faţa ei înfiripîndu-se un zîmbet, mă rog, aproape un zîmbet. „Foloseşte-o!" îşi impuse ea. „Foloseşte-ţi stînjeneala asta împiedicată." Ştii, mi se pare atît de ciudat că n-am intrat niciodată. Aveam o întîlnire la cîteva străzi distanţă, aşa că...

– Da, unde?

– Cu terapeutul meu de medicină alternativă.

Minciuna o făcu să se îmbujoreze, sporind credibilitatea afirmaţiei.

– Ştiu că mulţi oameni consideră medicina neconvenţională un moft, dar, cinstit vorbind, am avut rezultate foarte bune! Vrei să-ţi dau numele ei? Cred că am o carte de vizită la mine.

Dădu să deschidă din nou poşeta, dar Anita o întrerupse:

– E-n regulă. Dacă am nevoie de un... moft, am să-ţi dau un telefon.

– De fapt, ştii, era doar o scuză. Am intrat fiindcă mă gîndeam că s-ar putea să te întîlnesc. M-am simţit atît de bine la masă, deunăzi, şi mă... speram că poate-o să ne mai întîlnim.

– Ce drăguţ. Am să mă uit în agendă şi am să te sun.

– Mi-ar face mare plăcere. Eu sînt liberă aproape tot timpul. De obicei încerc să-mi programez vizitele medicale dimineaţa ca să pot să...

Lăsă fraza neterminată, îşi drese vocea şi respiră de două ori, spectaculos.

– Vai de mine! Ai cumva o pisică?

– O pisică? Nu.

– Am o reacţie... ceva...

Începu să răsufle şuierător, pînă cînd mai mulţi clienţi şi vînzători se uitară nervoşi în direcţia ei.

– Alergie... Astmă...

Gîfîielile şi şuierăturile o ameţeau atît de tare, încît începu să se clatine cu adevărat. Scoase inhalatorul din poşetă şi-l folosi, zgomotos.

– Vino. Hai cu mine. Pentru Dumnezeu!

Anita o trase după ea în lift şi apăsă pe butonul etajului trei.

– Ai să nelinişteşti clienţii.

– Iartă-mă... Iartă-mă...

Continuă să tragă din inhalator, înfiorată de succesul ei.

– Dac-aş putea să stau jos... un minut... un pahar cu apă...

– Bine, bine...

O tîrî pe Tia prin mai multe birouri.

– Aduceţi-i domnişoarei doctor Marsh un pahar cu apă! strigă ea, apoi aproape că o trînti pe un scaun. Lasă-ţi capul între genunchi sau ceva...

Tia se supuse, zîmbind în sinea ei. În atitudinea Anitei se simţea toată nerăbdarea şi iritarea oamenilor sănătoşi şi robuşti faţă de cei bolnăvicioşi.

– Apă... horcăi ea şi văzu pantofii scumpi ai Anitei îndepărtîndu-se pe covorul şi mai scump.

– Aduceţi-mi naibii paharu-ăla de-apă! Imediat!

Cînd reveni în încăpere, Tia plasase ultimul microfon sub fundul scaunului.

– Îmi pare rău, îmi pare atît de rău...

Îndreptîndu-se de mijloc, Tia îşi lăsă capul să cadă pe spate, fără vlagă.

– Ce deranj... Ce pacoste... Sigur n-ai nici o pisică?

– Dac-aveam o afurisită de pisică, aş fi ştiut cred! se răsti Anita luînd paharul cu apă din mîna asistentei şi împingîndu-l spre Tia.

– Sigur că da. Numai că, de obicei, doar pisicile îmi provoacă reacţii atît de bruşte şi violente.

Sorbi încet din apă.

– Dar, în fond, ar putea fi şi de la polen. De la aranjamentele florale – care sînt foarte frumoase, apropo. Terapeutul meu mi-a stabilit un regim de plante combinate, meditaţie, fortificare subliminală şi purgaţii săptămînale. Îmi fac foarte mari speranţe.

– Excelent.

Anita se uită ostentativ la ceas.

– Te simţi mai bine?

– Da, mult. O, eşti ocupată, iar eu ţi-am răpit atît de mult timp! Tatăl meu detestă să-i întrerupi ziua de lucru, şi sînt sigură că şi tu eşti la fel. Sper c-ai să mă suni curînd ca să luăm prînzul împreună. Aş... dori să-ţi fac eu cinste, adăugă ea, ştiind că suna jalnic. Ca să-ţi mulţumesc pentru ajutorul de azi.

– Ţinem legătura. Te conduc pînă la lift.

– Sper că nu ţi-am stricat programul, reluă Tia, dar se opri cînd asistenta Anitei se ridică în picioare.

– Doamnă Gaye, vă caută detectivul Robbins de la N.Y.P.D. Ar dori să vă vorbească.

Tia îşi stăpîni un hohot de rîs isteric.

– A... I-auzi... Păi... Să nu te mai reţin. Îţi mulţumesc atît de mult...! Şi pentru apă îţi mulţumesc! adăugă ea spre asistentă, pornind grăbită spre lift. Se muşcă de obraz pînă la durere şi nu renunţă decît după ce ieşi pe uşa salonului principal.

Newyorkezii erau prea obişnuiţi cu nebunii ca să-i dea atenţie blondei îmbrăcate vetust care alerga pe trotuar chicotind necontrolat.

– Ai fost genială!

Malachi o luă aproape pe sus în compartimentul din spate al furgonetei şi o strînse în braţe de-i trosniră oasele.

– Genială de-a dreptul!

– Am fost...

Tia nu se mai putea opri din chicotit.

– Chiar că am fost. Deşi era să fac pe mine cînd am auzit-o pe Anita vorbindu-mi. Şi pe urmă mi-am zis că dac-aş putea să intru în biroul ei doar un minut ca să pun ultimul microfon

acolo... Dar îmi tot venea să rîd. O reacție nervoasă, cred. Și am... Să-mi închidă careva gura!

– Cu plăcere!

Malachi îi închise gura cu a lui.

– Copii, dacă vă liniștiți, poate vă interesează să auziți chestia asta.

Jack puse în funcțiune sonorul și își scoase căștile.

– ... înțeleg ce-ar putea dori de la mine un detectiv de poliție. Doriți o cafea?

– Nu, mulțumesc, doamnă Gaye, și vă mulțumim pentru timpul acordat. E vorba de o fostă proprietate a dumneavoastră, un antrepozit de lîngă Drumul Nouăsprezece, la sud de Linden, New Jersey.

– Domnule detectiv, soțul meu a avut mai multe proprietăți, pe care le-am moștenit... A, ați spus „fostă". Am vîndut recent o proprietate din New Jersey. Avocații și contabilii mei se ocupă de majoritatea detaliilor de felul ăsta. E vreo problemă cu vînzarea? N-am auzit nimic în sensul ăsta și știu că tranzacția a fost finalizată în cursul lunii.

– Nu, doamnă. Nici o problemă din cîte știu.

Se auzi un foșnet slab, apoi urmă o clipă de tăcere.

– Îl cunoașteți pe acest om?

– Nu mi se pare cunoscut. E adevărat că întîlnesc mulți oameni, dar... nu, nu-l recunosc. Ar trebui?

– Doamnă Gaye, omul acesta a fost găsit în antrepozitul respectiv. Asasinat.

– O, Doamne!

Un scîrțîit de scaun cînd se așeză Anita.

– Cînd?

– Momentul morții e adeseori greu de determinat. Credem că a murit foarte aproape de data cînd ați vîndut antrepozitul.

– Nici nu știu ce să spun... Proprietatea aceea n-a mai fost folosită de... nu sînt absolut sigură. Șase luni, opt poate... Ar fi trebuit să mi se spună acest lucru. Va fi necesar să iau legătura cu cumpărătorii. E îngrozitor...

– Doamnă Gaye, aveați acces în clădire?

– Sigur că aveam. Reprezentantul meu a primit toate

cheile și codurile de securitate pe care urma să le predea cumpărătorilor. Va trebui să luați legătura cu reprezentantul meu imobiliar, desigur. Stați să-i spun asistentei mele să vă dea informațiile referitor la el.

– V-aș fi recunoscător. Doamnă Gaye, aveți o armă de foc?

– Da. Trei. Soțul meu... Domnule detectiv.

O nouă pauză, mai lungă.

– Sînt cumva suspectă?

– Acestea sînt doar întrebări de rutină, doamnă Gaye. Presupun că cele trei arme ale dumneavoastră sînt înregistrate.

– Da, sigur că sînt. Am două acasă – una în birou și una în dormitor. Iar o alta o țin aici.

– Ar fi util să ni le predați, pentru verificare. Vă vom elibera o recipisă.

– Am să iau măsuri.

Vocea ei era rigidă acum, înghețată.

– Ne-ați putea spune unde ați fost în zilele de opt și nouă septembrie?

– Domnule detectiv, încep să cred că ar trebui să-mi chem avocatul.

– E dreptul dumneavoastră, doamnă Gaye. Dacă doriți să vă exercitați acest drept, vă interoghez cu plăcere în prezența avocatului dumneavoastră, la secție. Dar adevărul e că aș prefera să lămurim totul acum și să vă las să vă vedeți de treabă.

– Doar n-o să mă las tîrîtă la secția de poliție pentru a fi interogată în legătură cu un om pe care nici nu-l cunosc!

Se auziră foșnete de hîrtii cînd Anita răsfoi calendarul de birou. Apoi înșiră mai multe ore, întîlniri, relații de afaceri și personale.

– Pe cele mai multe le puteți verifica cu ajutorul asistentei mele sau, dacă e nevoie, al personalului casei.

– Vă mulțumesc, doamnă, și scuzele mele că v-am deranjat. Știu că este neplăcut.

– Nu sînt obișnuită să mă interogheze poliția.

– Nu, doamnă. În asemenea cazuri, însă, trebuie să analizăm toate posibilitățile. E un mister de ce individul acela s-a dus tocmai în New Jersey ca să fie împuşcat. Şi chiar în clădirea aceea. Mă rog... Vă mulțumesc pentru cooperare, doamnă Gaye. Grozavă firmă aveți aici. E prima oară că am intrat. Grozavă firmă, repetă Bob.

– Asistenta mea vă va conduce, domnule detectiv.

– Perfect. Vă mulțumesc.

Se auziră paşi, o uşă închizîndu-se. Apoi, cîteva secunde, lungi, doar tăcere.

– Ce dobitoc!

Era o şoaptă veninoasă şi-l făcu pe Jack să zîmbească.

– Ce cretin! Idiot nenorocit! Auzi ce tupeu, ce tupeu să vină aici să mă ia la întrebări ca pe o criminală ordinară! Dacă am pistol? Dacă am pistol?

Ceva fragil se sparse cu un clinchet de cioburi.

– N-am lăsat împuțita aia de armă a crimei acolo unde-o putea găsi şi un copil de zece ani? Da' nu, el vine aici să mă deranjeze de la lucru şi să mă insulte!

– Bingo! strigă Jack, şi se rezemă de spătar.

– Ea a făcut-o.

Tia se cutremură, aşezîndu-se pe unul dintre scaunele fixate în podeaua furgonetei. Din difuzor, Anita se auzea răstindu-se la asistentă să-i cheme avocatul.

– Ştiu că şi noi credeam că a făcut-o, o ştiam chiar pînă într-un punct. Dar s-o auzim spunînd-o aşa, simplu, enervată fiindcă o deranjează... E oribil.

O auziră pe Anita înjurîndu-şi asistenta cînd tînăra o anunță că avocatul era într-o reuniune.

– Anita noastră are o zi proastă...

Jack se întoarse cu scaunul.

– Iar noi o să i-o facem şi mai proastă. Eşti gata să continui? o întrebă el pe Tia.

– Da.

Avea obrajii palizi, dar mîna pe care o ridică spre a lui Malachi era sigură.

– Mai mult ca oricînd.

*

Gideon o privi pe Cleo strîngîndu-şi părul sub un fes negru, foindu-se în fața oglinzii.

– Ce părere ai? întrebă ea cu o piruetă scurtă. Ultima modă pentru pătrunderile prin efracție nocturne.

– Mai ai destul timp.

– Mda, da' voiam să văd cum arăt.

Îmbrăcată în blugi negri, pulover negru, adidaşi negri, îşi mai privi o dată, atentă, imaginea din oglindă.

– Îmi stă bine. Cine-ar fi crezut?

– Nu eşti nervoasă.

– Nu cine ştie ce. Cît de greu poate fi să *nu* faci o spargere undeva?

Execută două plié-uri ample pentru a verifica flexibilitatea blugilor.

– Păcat că n-am avut timp să caut un costum supraelastic.

Cînd Gideon nu-i răspunse, se îndreptă şi se uită la el.

– Ce e, Şmechere?

– Vino aici un minut.

Dispusă să-i facă hatîrul, se apropie de el – şi fu surprinsă cînd o cuprinse strîns în brațe.

– Mamă! Asta ce mai e?

– Există oricînd riscul ca ceva să nu meargă bine.

– Există oricînd riscul ca un satelit să cadă din cer şi să mă nimerească pe mine-n cap. Asta nu mă face să stau ascunsă-n pivniță.

– Cînd te-am tîrît în povestea asta, nu te cunoşteam.

– Pe mine nu mă tîrăşte nimeni nicăieri, e clar?

– Atunci nu țineam la tine. Acum țin.

– Ce drăguț. Nu-ncepe, că mă buşeşte plînsul.

– Cleo, nu e nevoie să faci asta. Stai, o opri el, cînd vru să se retragă. Lasă-mă să termin. Acțiunea de la noapte nu e un pas atît de important, decît cînd o priveşti în ansamblu. Dacă reuşeşte, urcăm cu un nivel. Un nivel foarte înalt. Data viitoare cînd îți mai pui fesul ăsta, o vei face ca să intri în casa Anitei şi să-i iei un lucru pentru care ar face moarte de om ca să-l păstreze.

– Un lucru care nu-i aparţine.

– Nu asta contează. Ai auzit ce-a spus, pe bandă. A omorît un om şi nu va ezita să mai omoare. Ştie cine eşti.

– Oricum ştie cine sînt.

– Ascultă-mă.

Degetele lui se încleştară împrejurul braţelor ei, strîns.

– Jack ar putea să te scape. Ar şti cum – oamenii, actele... Ai putea să dispari cu banii pe care ţi i-ar da el pentru statuetă. Anita nu te-ar mai găsi nicidată.

– Asta mă crezi? Un şobolan care abandonează nava încă înainte de a începe să se scufunde?

Se smulse din braţele lui.

– Mulţumesc.

– Nu vreau să se atingă de tine. N-am să-i permit să te atingă.

Violenţa reţinută din tonul lui, frustrarea care se ghicea o dezarmară.

– De ce?

– Ţin la tine, ce mama dracului! Ţi-am spus vreodată?

– Mai încearcă şi alt termen de alint.

Gideon deschise gura. Îşi simţea limba încleiată.

– La naiba.

Cleo scoase un bîzîit, apoi pocni din degete.

– Răspuns greşit. Vrei să mai încerci? Încă mai poţi cîştiga excursia de două locuri la San Juan şi setul complet de bagaje Samsonite.

– Nu mi-e deloc uşor, să ştii. Nu-m place să fiu în situaţia asta.

Îşi înfundă mîinile în buzunare, începînd să se plimbe nervos prin spaţiul strîmt din micul cabinet al Tiei.

– Nu ştiu ce să fac. În condiţiile astea n-am timp să gîndesc.

– Mda, mda, bla-bla.

Scoţîndu-şi fesul, Cleo îşi scutură părul.

– Cred c-am să iau o gustare înainte să plecăm.

Gideon o opri, apucînd-o de păr şi înfăşurîndu-i-l în jurul mîinii ca pe o funie.

– Fir-ar să fie, Cleo! Te iubesc şi trebuie să te împaci cu gîndul ăsta.

– OK.

Şi căldura aceea lichidă, înceată, dinăuntrul ei, deveni un torent rapid cînd el o cuprinse cu braţele.

– OK, repetă ea, cuibărindu-se la pieptul lui. OK.

Gata, îşi spuse. În sfîrşit.

– OK? De mai mult nu eşti în sta...

– Şşt...

Îl cuprinse şi mai strîns.

– Taci. Trăim un moment istoric.

Gideon oftă.

– De cele mai multe ori nici nu ştiu despre ce vorbeşti.

– O să-ţi uşurez eu sarcina. Şi eu te iubesc.

Se retrase puţin, privindu-l în ochi.

– Asta ai înţeles?

– Mda.

Strînsoarea mîinii lui slăbi pînă ajunse s-o mîngîie cu degetele prin păr.

– Asta am înţeles.

Îşi coborî buzele spre ale ei într-un sărut prelung.

– Va trebui să discutăm pe larg despre asta, cîndva.

– Te cred, răspunse Cleo, încleştîndu-şi iar gura peste a lui.

– Vreau să le spun celorlalţi că trebuie să găsim altă cale.

– Nu.

Cînd îl auzi spunînd asta, se desprinse.

– Nu, Gideon. Am să-mi joc rolul, aşa cum a făcut şi Tia azi-dimineaţă. Aşa cum am făcut cu toţii. Îi sînt datoare lui Mikey. Şi nu e numai atît, continuă ea, nelăsîndu-l să vorbească. Voi fi sinceră cu tine. Sînt o ratată.

– Asta ce dracu' mai vrea să însemne?

– Ca dansatoare, sînt o nulitate.

– Nu-i adevărat. Te-am văzut.

– M-ai văzut făcînd strip-tease, îl corectă ea. Un număr de trei minute, în care mă zgîlţîiam, mă despuiam şi mă vindeam mulţimii. Mare scofală.

Îşi dădu părul pe spate, răsuflînd zgomotos.

– Ştiu să dansez, dar aşa ştie orice al doilea copil care a urmat vreodată un curs de dans. Nu-s nemaipomenită şi nici n-am să fiu vreodată. Îmi plăcea să fac parte din trupă cînd primeam cîte un angajament. Îmi plăcea să particip. Cu familia mea n-am avut niciodată parte de asta.

– Cleo.

– Să ştii că asta nu-i cine ştie ce confesiune filozofică profundă despre copilăria mea nefericită. Nu spun decît că-mi place să dansez. Îmi plăcea să lucrez cu ceilalţi dansatori fiindcă puteam face ceva împreună. Cam la fel ca tapiseria aia despre care vorbea Tia, mai ştii?

– Da.

Gideon se gîndi la lumea lui din Cobh – familia, firma şi nevoia de a le ţine unite.

– Înţeleg.

– Am trăit aproape zece ani ca o ţigancă şi singurul prieten adevărat pe care l-am avut a fost Mikey. Trebuia să înţeleg că unul dintre motive era că niciodată nu m-am implicat suficient. M-aş fi plictisit. Aceeaşi piesă, aceleaşi numere, aceleaşi feţe, noapte de noapte, iar miercurea de două ori.

Gideon îi urmări cu un deget sprînceana, peste mica aluniţă din capăt.

– Aveai nevoie de mai mult.

Cleo ridică din umeri.

– Nu ştiu. Dar ştiu că, atunci cînd eşti o dansatoare bună cu o voce mediocră, e mai bine să ai cît mai multă energie şi ambiţie dacă te-aştepţi să-ţi cîştigi existenţa pe scenă. Eu nu le aveam. Aşa că, atunci cînd canalia aia mi-a legănat pe la nas ideea cu teatrul din Praga, şansa de a face coregrafie, m-am şi repezit. Şi uite unde-am ajuns. Am avut destul timp să mă gîndesc cînd trăgeam mîţa de coadă la Praga. M-am concentrat asupra întoarcerii la New York, deşi n-aveam idee ce voi face cînd mă voi întoarce. Cred că acum ştiu.

Îşi luă fesul şi-l învîrti pe deget.

– Acum fac parte din ceva. Am prieteni. Pe Tia, în special pe Tia. Cred că am o familie şi n-am să-i întorc spatele.

Expiră prelung.

– Şi cu asta se încheie numărul de Confesiuni Adevărate din spectacolul de astă-seară.

Un moment, Gideon nu spuse nimic, apoi îi luă fesul şi i-l potrivi pe cap.

– Îţi stă bine.

O usturau ochii, dar vocea ei rămăsese ştrengărească:

– Ai înţeles pe dos, Şmechere. *Eu* îi stau bine!

Începuseră să monitorizeze „Morningside Antiquities" cu schimbul. După ora şapte, cînd firma se închise pentru noaptea aceea, treaba deveni plicticoasă şi ingrată. Dar aveau s-o supravegheze în continuare, ascultînd orice schimbare, orice sunet, pînă terminau treaba.

La ora trei, Malachi o auzise pe asistenta Anitei, pe care o porecliseră Iapa de Bătaie, amintindu-i şefei sale de o programare la salon şi de aranjamentul pentru cină.

Anita plecase zece minute mai tîrziu, după ce-şi muştruluise avocatul la telefon, şi nu se mai întorsese.

La miezul nopţii, Rebecca era de gardă la postul de ascultare din furgonetă. Cînd Jack urcă şi el în compartimentul din spate, nu putu decît să-l privească încruntată.

– O să-nceapă să-mi iasă creierii pe urechi dacă mai fac mult timp treaba asta.

– Într-o oră plecăm.

Jack se aplecă, apropiindu-şi capul de al ei pentru a studia afişajele. Apoi îi mirosi gîtul.

– De ce ţi-ai dat cu parfumul ăsta?

– Ca să te scot pe tine din minţi de frustrare.

– S-ar putea să reuşeşti.

Întoarse capul, trecîndu-şi buzele peste ale ei, apoi reveni cu obrazul lîngă ea.

– Ai şanse certe de reuşită. Fă-mi o trecere în revistă.

Aveau şanse, îşi dădu el seama. În ambele sensuri.

– Ţi-am mai făcut-o de cinci sute de ori. Ştiu ce fac aici, Jack.

– N-ai mai lucrat niciodată cu echipamentul ăsta. Numai prin practică se atinge perfecțiunea, irlandezo.

Rebecca mormăi un blestem, dar se conformă.

– Îmi place cum mă săruți.

– Cu atît mai bine, pentru că am de gînd s-o fac încă vreo cincizeci de ani de-acum încolo.

– Eu îți dau un deget, iar tu te și repezi să-mi iei toată mîna. Sectorul unu. Alarmele – și cele silențioase, și cele sonore – pornite, detectoarele de mișcare pornite, infraroșiile pornite.

Introduse codurile pe care le învățase pe de rost, apoi privi afișajele de pe monitoare.

– Ușile exterioare și interioare, asigurate și accesate.

Continuă prin toate cele șaisprezece sectoare care formau sistemul de securitate al lui Jack pentru „Morningside Antiquities".

– Închide alarmele în sectorul cinci.

– Să le închid?

– Exercițiu, puișor. Oprește sectorul cinci timp de zece secunde.

Rebecca oftă, ridicînd din umeri.

– Opresc sectorul cinci.

Jack îi privi degetele mișcîndu-se rapid și sigur pe keyboard.

– Se aude un piuit în sector. Ar trebui să...

– E normal. Continuă.

– Sectorul e oprit.

Privi ceasul, numărînd secundele. La zece, introduse un nou cod și privi sistemul reintrînd în funcțiune.

– Alarma pornită în sectorul cinci.

– Ți-am spus zece secunde.

– Au fost zece.

– Ba nu, au trecut încă patru pînă cînd sistemul a intrat complet în funcțiune. Asta înseamnă paisprezece secunde.

– Atunci trebuia să spui...

– Am spus zece, așa că de zece aveam nevoie.

O bătu pe cap.

– Detaliile fac succesul.

Rebecca se încruntă, în timp ce Jack își deschise geanta ca să-și verifice ultima oară echipamentul portabil.

– Dacă tot sistemul e oprit, cît timp îți ia ca să repui în funcțiune securitatea?

– Bună întrebare. Alarmele standard, ușile exterioare și ferestrele sînt instantanee. Detectoarele de mișcare, infraroșiile și interioarele intră nivel cu nivel. Patru minute și douăsprezece secunde ca să-l aduci la anvergură și capacitate maximă. E un sistem complicat, cu multiple niveluri.

– Știi, e cam mult. Există o cale de a-l accelera.

– Probabil.

– Pariez c-aș putea economisi un minut întreg din alea patru și douăspe secunde dacă aș avea acces la tot sistemul și timp să mă joc cu el.

– Îți cauți o slujbă, irlandezo?

– Spuneam doar, replică ea, întorcînd scaunul, că timpul contează în fond. În tot felul de situații.

– Ăsta-i modul tău de a-mi spune că nu mi-am folosit bine timpul cu tine?

– E modul meu de a spune că-mi place să-mi aleg singură momentul.

– Nu m-ai răni în amorul propriu dacă și acolo ai economisi cîte ceva. Mă duc să-i chem pe ceilalți.

23

Un loc de parcare, pe stradă. Upper East Side.

Jack clătină din cap. Conducea furgoneta, cu Cleo alături.

– Îl vom lua ca pe un semn.

Intră între un sedan model recent și un SUV cam vechi.

Cleo se aplecă să privească prin parbriz spre felinarul de pe stradă.

– E cam multă lumină aici, nu?

– Aici sînt banii dumneavoastră.

– Ai tăi poate. În ultima vreme n-am avut salariu.

Făcu ochii mari cînd Jack scoase un pistol de sub scaun.

– Ia stai, barosane, n-ai zis nimic de jaf cu mînă armată.

– Vin imediat. Stai cuminte.

Coborî, porni agale pe trotuar, apoi, întorcîndu-se, trase în bec cu un pocnet înfundat şi un clinchet melodios de sticlă spartă.

– Pistol cu aer comprimat, îi spuse cînd reveni la volan.

Duse o mînă la spate şi bătu de trei ori în peretele despărţitor.

Peste cîteva secunde, furgoneta se clătină cînd portiera din spate se deschise şi se închise la loc. În oglinda retrovizoare, Cleo îi văzu pe Malachi şi Gideon păşind pe trotuar. Gideon porni spre est, iar Malachi spre vest.

– Şi s-au dus... mormăi ea.

Aşteptară tăcuţi trei minute, în întuneric, înainte ca walkie-talkie-ul lui Jack să pîrîie.

– Pentru un oraş care nu doarme niciodată, spuse Malachi, e-al dracu' de linişte pe-aici.

– Stai pe lungimea asta de undă.

Jack bătu de două ori în perete, iar cînd auzi bătaia de răspuns din spate, o privi pe Cleo.

– Eşti gata?

– Ca şunca la cutie.

Coborîră pe ambele portiere. Jack îşi săltă geanta pe umăr şi, cînd ajunse lîngă Cleo, o cuprinse cu braţul.

– Doi orăşeni ieşiţi la o plimbare.

– Sticleţii se-nvîrt mult prin cartierele selecte ca ăsta, comentă ea. Cîţi ani la pîrnaie ai putea să iei pentru ce duci în sacoşa aia?

– E doar o geantă. O geantă ca oricare alta. Între trei şi cinci, conchise el, dacă judecătorul nu e om de înţeles. Cu suspendare. Am pile.

Duse walkie-talkie-ul la gură.

– Traversăm Madison colţ cu Eighty-eight.

– Cale liberă, raportă Malachi.

– Şi aici, adăugă Gideon.

– Baza recepţionat, anunţă Rebecca.

Cînd trecură prin dreptul intrării de la Morningside şi dădură colţul, Jack o luă de mînă. Continuară drumul spre intrarea pentru livrări.

Aşa cum repetaseră, Cleo îşi scoase walkie-talkie-ul în timp ce Jack îşi deschise geanta.

– Centrala P.E., spuse ea încet. James Bond îşi scoate jucăriile.

– Sînt la, ia să văd, Eighty-ninth între Fifth şi Madison, spuse Malachi. Aici pare să fie o petrecere într-un apartament. Ies mai mulţi afară, destul de trosniţi.

– Eu mă întorc de pe Park Avenue, raportă şi Gideon. Am văzut ceva oameni în uşă şi destul de multe maşini pentru ora asta. Nici o problemă.

– Eşti gata să urcăm? întrebă Jack.

Cleo dădu din cap, lungind gîtul ca să se uite la cele patru etaje.

– Uşa asta de-aici e foarte bună. Vreau doar să-ţi amintesc.

– Există mari şanse ca Parca să fie în seiful din biroul ei. O să se neliniştească şi mai rău dacă spargerea ţinteşte etajele superioare.

Ochi cu un instrument asemănător unui harpon şi lansă o ancoră cu trei cîrlige şi o frînghie.

– Hamurile, spuse el, trăgînd a doua coardă, în timp ce Cleo îşi punea hamurile.

Îi încheie carabina de siguranţă, apoi repetă procedeul şi la el.

– La trei. Mi-ai spus cinstit cît cîntăreşti, da?

– Tu numără acolo. Unu, doi...

– Trei, încheie Jack şi apăsă pe butonul mecanismului de pe hamuri.

Se ridicară lin, ceva mai repede decît prevăzuse Cleo.

– Iisuse! Ce lansare!

– Uită-te numai spre acoperiş.

– Dacă asta-nseamnă să nu mă uit în jos, e exact pe dos decît... Of, rahat! şopti ea, uitîndu-se, într-adevăr, în jos. Cu dinţii strînşi şi un gol în stomac, dibui să prindă cornişa,

palmele asudate alunecîndu-i puțin, și se săltă deasupra printr-o mișcare lipsită de grație.

– Totu-i OK?

– Mda, mda. Doar o clipă m-am neliniștit. Trei etaje par mult mai înalte cînd te uiți de sus, fără nimic sub picioare. Gata, e-n regulă.

Își aminti următorul pas și scoase aparatul.

– Baza. Sîntem pe acoperiș.

– Recepționat, răspunse Rebecca. Închid alarmele în sectorul doisprezece în șaizeci de secunde. Acum.

– Acum, repetă Cleo, iar Jack apăsă pe butonul cronometrului de la ceas.

Își vîrî aparatul de radio la loc în geantă, cuplat la o cască stereo cu microfon.

– Toate unitățile recepție?

Dădu din cap cînd primi răspunsurile afirmative.

– Ți-ai tras sufletul? o întrebă pe Cleo.

– Mda. Sînt întreagă.

Smuci de coardă, apoi și de a ei pentru un ultim control.

Rebecca păși pe margine, inspiră adînc și se lăsă să alunece pe coardă.

Aerul îi năvăli afară din plămîni, dar opri balansul gentii lui Jack în timp ce stăteau atîrnați. Urmîndu-i instrucțiunile, rezemă picioarele pe peretele clădirii, cu genunchii relaxați.

Ceasul lui Jack scoase un bip slab, iar din cască se auzi vocea Rebeccăi.

– Sectorul e oprit. Cinci minute. Acum.

Un taxi trecu pe stradă, sub ei, și dădu colțul pe Madison.

Jack prinse pe geam un aparat portativ de decodificare, introduse un cod și așteptă să se succeadă numerele. Cînd pe display apăru lumina verde, îl desprinse și i-l dădu lui Cleo.

– Sistemul backup al ferestrei oprit, alarma silențioasă stinsă.

Fixă pe geam niște ventuze și întinse mîna ca un chirurg. Cleo îi trînti în palmă cutitul de tăiat sticlă. În ciuda frigului, pe spate i se prelingea un fir de sudoare.

– Patru minute treizeci, anunță ea în timp ce Jack tăia atent geamul armat.

Urletul unei sirene o făcu să-și înghită un țipăt.

– Ești tare?

– Ca Gibraltarul.

– Ia-ți capătul.

Cleo apucă în mîinile înmănușate sîrma unei ventuze, iar Jack făcu același lucru cu a doua. La semnul lui din cap, coborîră încet geamul în interiorul clădirii, pînă se rezemă pe podea.

– Intrăm, spuse el încet și se săltă prin fereastră.

– Trei minute treizeci, îl preveni Rebecca.

Jack își desfăcu hamurile, ocoli cu grijă geamul, apoi trecu repede prin birou. Cleo se prelinse după el și se grăbi în direcția opusă.

Ghemuindu-se la ușa cabinetului Anitei, Jack scoase un șperaclu. Avu nevoie de tot atîta timp pentru a simula o încercare ratată de forțare a broaștei, cam cît ar fi durat ca să reușească.

În capul scării, Cleo ezită un moment între un platou Baccarat și o vază Lalique. Fără urmă de regret, împinse vaza și se dădu la o parte cînd aceasta se sparse pe podea.

– Două minute, Jack. Ieșim acum.

– Recepționat.

Se întîlniră din nou la fereastră, dar de astă dată Jack călcă intenționat pe marginea geamului, spărgîndu-l. Își prinse coarda și ieși pe fereastră, în spatele ei.

– Jos, îi spuse. Folosește-ți picioarele, cu genunchii moi. Toată lumea înapoi la bază, spuse el în cască.

În timpul coborîrii lăsă să-i cadă un alt aparat de bruiaj prins de o centură ruptă.

– Ăsta-i un indiciu! spuse Cleo cu răsuflarea tăiată cînd picioarele ei atinseră solul. Mai avem un minut.

– Poți să te înapoiezi.

– Ba nu, prefer să plec cu tipul cu care-am venit.

Își desprinse coarda, scoase hamurile și le îndesă în

geantă. Jack făcu acelaşi lucru. Apoi privi la frînghia rămasă agăţată.

– Pariez că-s foarte scumpe chestiile astea.

– Dar nu prea greu de găsit.

Jack o luă iar pe după umeri. Porniră agale. Doar puţin mai repede decît la o plimbare.

– Va părea că hoţii au avut probleme cu securitatea şi au fost nevoiţi să abandoneze – şi repede.

– Cinci minute fix, anunţă Rebecca. Sistemul se rebutează. Aveţi treizeci de secunde. Ce-aţi spart?

– O vază. Am mai împrăştiat şi cîteva nimicuri, pentru orice eventualitate.

– Hoţu-i grăbit, scapă prada. Dă bine.

– O întrebare, ceru Cleo. N-ai avut nevoie de ajutor. De ce m-ai luat şi pe mine?

– Totul era să nu pară că au participat mai puţin de doi. N-aş fi putut ajunge la capetele opuse ale etajului trei în timpul pe care-l aveam. Ştiind că au fost doi, Anita va deveni şi mai nervoasă.

– Şi unul ar fi enervat-o destul.

– Mda, dar va fi nevoie tot de doi pentru a intra în casă, a deschide seiful şi a ieşi din nou fără probleme. Trebuia să te testez.

– Prin urmare, a fost ca o ambiţie.

– Exact. Şi ai primit rolul.

– Stai numai să-i spun agentului!

Ajunseseră la o distanţă de un cvartal întreg, mergînd lejer, de mînă, cînd sirenele de alarmă îşi ieşiră din minţi.

Trecuse de ora două noaptea cînd Jack scoase dopul unei sticle de şampanie.

– Nu-mi vine să cred că toată treaba a durat mai puţin de o oră! exclamă Tia, trîntindu-se într-un fotoliu. Sînt epuizată, şi n-am făcut nimic!

– Noi sîntem echipa tehnică, îi aminti Rebecca. Personal de înaltă clasă. Şi am lucrat impecabil.

– E cam devreme pentru felicitări şi sărbătoriri, zise

Malachi şi ridică paharul. Da' ce naiba. simpla idee că pe Anita o s-o trezească poliţia din somn merită un rînd de şampanie. Ne mai aşteaptă încă multă muncă.

– Nu-mi tăia aripile.

Cleo îşi turnă pe gît primul pahar de şampanie.

– Eu încă mai zbor. Crezi că Anita o să-şi dea jos fundul din pat ca să se ducă acolo?

– Fii sigură. Copoii au s-o anunţe şi va veni fără discuţie şi la timp. Şi mai întîi o să-şi verifice seiful din birou – dacă acolo e Parca. După ce se va asigura că-i la locul ei, o să tragă un dans cu sticleţii, apoi o să mă sune pe mine. Va face „Burdett Securities" cu ou şi cu oţet.

– Da' ai să rezolvi tu, remarcă Malachi.

– Ei da, fiindcă sistemul a ţinut. Ăsta-i esenţialul. Au intrat, dar n-au avut timp să-şi facă treaba, fiindcă a intrat în funcţiune sistemul de rezervă – ca în reclamă. Apoi am să-i dau raportul meu despre Cleo.

– Pariez că-i o căldură infernală la Atena în perioada asta a anului, spuse meditativ Tia. Crezi c-o să plece curînd?

– Dacă avem la dispoziţie două zile ca să punem totul la punct, voi fi satisfăcut.

Îi făcu cu ochiul lui Cleo.

– Partenera mea are un talent înnăscut.

– Cred c-am fi putut merge pînă la capăt în noaptea asta.

Cleo întinse paharul să-i mai toarne.

– În birou, în seif, şi acasă cu prada.

– Poate, acceptă Jack. Dar ar fi fost mare păcat să ne dăm atîta osteneală şi să nu fie acolo.

– Da, ştiu, considerente practice. Dar, una peste alta, ştii cum să distrezi de minune o fată.

– Toate zic la fel. Acum ar fi cazul să dormi. Cu toţii. Eu rămîn la recorder. Oricum o să mă sune peste vreo oră.

– Ţi-aş putea face o cafea şi nişte sandvişuri, se oferi Tia.

– Eşti o comoară la casa omului, pe cinstea mea.

Astfel, după două ore aproape la minut, în timp ce Jack rădea o felie de pîine de secară cu brînză şi şuncă, telefonul

fix sună. Zîmbi, lăsîndu-l să sune de trei ori. O auzise deja în direct pe Anita înjurînd, din biroul ei.

La fel cum o auzise şi deschizînd uşa seifului şi scoţînd un oftat de uşurare.

– Burdett.

– Jack. La dracu', Jack. Sînt la „Morningside". A avut loc o spargere.

– Anita? Cînd?

– Astă-noapte. E aici poliţia. Vreau să vii încoace, Jack, şi imediat!

– În douăzeci de minute.

Închise şi îşi termină de băut cafeaua.

Cînd ajunse, echipa de la criminalistică era în plină acţiune. Bănuia că le lăsase destule semene ca să aibă de lucru. Unul dintre agenţii în uniformă care blocau intrarea în clădire îi dădu puţin de furcă şi trebui să aştepte un chip cunoscut care să-l acrediteze.

În mod normal, amînarea l-ar fi iritat, dar acum îşi spuse că nu făcea decît s-o ţină şi mai mult pe Anita pe jăratic. O găsi în biroul ei, tocîndu-l pe unul dintre detectivii care avuseseră ghinionul să fie însărcinaţi cu cazul.

– Vreau să ştiu ce faceţi ca să-i găsiţi pe oamenii care mi-au violat proprietatea.

– Doamnă, facem tot posibilul să...

– *Dacă* făceaţi tot posibilul, nimeni n-ar fi putut să spargă o fereastră şi să intre în clădirea asta. Aş vrea să ştiu unde era poliţia cînd hoţii mi-au avariat proprietatea şi au intrat în firma mea ca la ei acasă. Asta aş vrea să ştiu.

– Doamnă Gaye, primul echipaj a răspuns la nici două minute după semnalul de...

– Două minute e prea tîrziu.

Anita îşi dezgoli dinţii, iar lui Jack îi trecu prin minte că dacă se va mai ambala mult, va muşca cu adevărat pe cineva de beregată.

– Pretind ca poliţia să-mi apere proprietatea. Aveţi idee ce impozite plătesc în cartierul ăsta? Nu pompez mii de dolari

în oraşul ăsta pentru ca forţele de poliţie să şadă în fund înfulecînd gogoşi în timp ce hoţii pleacă cu antichităţi inestimabile.

– Doamnă Gaye, în momentul de faţă nu putem fi siguri dacă s-a furat ceva din inventarul dumneavoastră. Dacă aţi...

– Nu datorită Departamentului Poliţiei din New York. Iar acum, dumneata şi *colegii* dumitale împiedicaţi, cu degetele pline de grăsime, îmi umblaţi de colo-colo prin clădire, răvăşind totul, şi refuzaţi să-mi spuneţi în ce stadiu e ancheta. Aţi prefera să-l sun pe primar – o cunoştinţă personală a mea – şi să-i cer să vorbească cu superiorii voştri?

– Doamnă, puteţi să-l sunaţi şi pe Dumnezeu Atotputernicul şi tot n-am să vă pot spune mai mult decît ştiu. Investigaţia durează doar de două ore. Şi ar merge mult mai repede dacă mi-aţi da informaţii în loc să proferaţi insulte şi ameninţări.

Jack bănuia că nu se fardase şi nu se lustruise la fel de atent ca de obicei – şi, cu obrajii roşii de furie, nu era surprinzător că nu arăta în cea mai bună formă.

– Vreau să-ţi aflu numele şi numărul matricol, şi să *pleci* de pe proprietatea mea.

– Detectiv Lewis Gilbert.

Lew îşi scotea deja cartea de vizită din portact. Jack se hotărî să-i distragă atenţia Anitei ca să-l scutească. Afişă o mină îngrijorată şi intră în încăpere.

– Lew.

– Jack.

Lew puse cartea de vizită pe biroul Anitei.

– Am auzit că securitatea e „Burdett".

– Mda, răspunse Jack, strîngînd din buze. Pe unde-au pătruns?

– Pe fereastra de la etajul trei, în spate, colţul dinspre est.

– Au intrat înăuntru?

– Mda. Totuşi, undeva au călcat greşit şi au declanşat alarma. Au lăsat şi cîteva jucării în urmă.

– Au luat ceva?

Lew aruncă o privire dezgustată spre Anita.

– Nu se ştie.

– Aş dori să vorbesc cu domnul Burdett, spuse Anita. Între patru ochi.

Ştiind că o putea face să se înece cu propria-i fiere, Jack ridică un deget, continuînd să discute cu Lew.

– Dac-aş putea arunca o privire în locul pe unde-au intrat, poate aş reuşi să vă dau nişte date.

– Ţi-aş fi recunoscător.

– Nu admit să fiu ignorată în timp ce...

– Imediat, întrerupse Jack noua tiradă a Anitei şi ieşi cu Lew, lăsînd-o să tremure de furie.

– Mare figură asta, începu Lew.

– Mie-mi spui? Rahatu' cu care te-a-mproşcat pe tine nici nu se compră cu ce-o să-mi arunce mie-n cap.

Se duseră în colţul de est, unde biroul se deschidea într-un fel de alcov. Prin fereastra fără geam intra aerul rece al dimineţii. Criminaliştii măsurau, prelevau amprente, căutau indicii pe rama ferestrei.

– Probabil şi-au zis că fereastra de sus e cea mai vulnerabilă, începu Jack. Geamul ăsta e armat şi cablat. Au fost nevoiţi să ocolească sistemul primar de alarmă ca să ajungă pînă aici. Pentru aşa ceva e nevoie de capacităţi tehnice serioase. Cum au urcat?

– Cu corzi de rapel. Se pare că s-a declanşat alarma, iar eu au luat-o la sănătoasa. Au lăsat corzile pe loc.

– Hm, se încruntă Jack, vîrîndu-şi degetele mari în buzunare. Poate că n-au contat pe sistemul secundar.

Explică formula în timp ce cobora cu Lew în zona de serviciu unde erau instalate panourile principale de securitate.

– Ar trebui să pot face un rulaj ca să văd cît timp a fost oprit sistemul – poate şi în ce fel l-au oprit – după ce vă terminaţi voi treburile. Dar din cîte-am văzut, îţi pot spune deja că nu de-aici au făcut-o.

– Cine cunoaşte sistemul? Pe ăsta de-aici, anume.

– Echipa mea. Ştii cum îmi selecţionez oamenii, Lew. Nimeni dintre cei care lucrează pentru mine n-a fost implicat

în treaba asta. Dacă ei au fost, şi au fost atît de tîmpiţi încît să nu scoată din funcţiune şi secundarul, la naiba, fie şi numai pentru atîta lucru va trebui să-i dau afară.

Lew pufni scurt, apoi se scărpină în bărbie.

– Oricum am nevoie de nume, ştii cum merge treaba.

– Mda, scrie în caietul de sarcini.

Răsuflă profund.

– Va trebui să mă uit, să văd cine-a lucrat cu mine la instalaţia asta. Sistemul original a fost pus pentru bătrîn, pentru Paul Morningside. De-atunci l-am mai modernizat. Văduva insistă să aibă mereu ultimul răcnet, şi nu numai în materie de pantofi.

Deschise gura, apoi clătină din cap şi o închise la loc.

– Zi, îi ceru Lew.

– Nu vreau să-ţi influenţez investigaţiile...

Parcă fără tragere de inimă, Jack îşi trecu o mînă prin păr, aruncînd o privire spre scară.

– Voiam doar să amintesc că şi clientul cunoaşte sistemul – cel puţin în linii mari.

Ideea îl înveseli vizibil pe Lew.

– Ar fi normal, nu?

– Şi-acum mă duc şi-o las să mă ia la trosneală.

– Ai vreo rudă apropiată pe care s-o anunţ?

Jack îl învrednici cu un zîmbet acru, după care o luă înapoi spre birou.

Cînd intră, Anita tocmai trîntea receptorul în furcă. În treacăt, Jack se întrebă pe cine sunase ca să-i facă scandal la ora cinci dimineaţa. Apoi văzu dosarul cu asigurări deschis pe birou.

Cucoana nu-şi pierdea vremea.

– Ai ajuns la concluzia că-ţi poţi sacrifica un moment şi pentru mine? îl întrebă ea cu o voce dulce ca zahărul dizolvat în stricnină.

– Nu-ţi pot fi de folos cu nimic dacă nu ştiu ce s-a întîmplat. Şi n-am cum să ghicesc ce s-a întîmplat fără să văd sistemul şi locul faptei.

– Am să-ţi spun eu ce s-a întîmplat. Ai fost plătit să

concepi şi să instalezi un sistem de securitate care să-mi protejeze firma de vandali şi de hoţi. Primeşti o sumă lunară ca să întreţii, să evaluezi şi să supervizezi sistemul, cu taxe suplimentare pentru modernizare în funcţie de cele mai recente progrese tehnologice.

– Văd că ai citit atent contractul, replică el moale.

– Crezi c-ai de-a face cu o paţachină aici? se răsti tăios Anita, ieşind de după birou. Crezi că dacă am ţîţe, n-am şi o afurisită de minte?

– Nu ţi-am subestimat niciodată mintea, Anita. Nici ţîţele nu ţi le-am comentat. De ce nu stai jos?

– Nu-mi spune tu mie să stau jos!

Îl împunse cu degetul în piept, iar ochii i se dilatară de stupoare cînd mîna lui Jack o apucă de încheietură ca într-un cleşte.

– Fii atentă, o preveni el calm. Un poliţist poate fi nevoit să înghită toate mizeriile unui civil, dar eu nu sînt obligat să le tolerez pe ale unui client. Vino-ţi în fire.

– Crezi că poţi să-mi vorbeşti aşa?

Jack înţelese, după expresia şi din tonul ei, că-i plăcea. „Ca să vezi", îşi spuse el dezgustat.

– Dacă dai în mine, dau şi eu. Nu m-am dat jos din pat la patru dimineaţa fiindcă ai pocnit tu din degete, ci mă aflu aici pentru că-mi respect munca. Şi acum stai jos şi calmează-te.

Aproape că putu să vadă clipa în care Anita se hotărî să schimbe macazul, momentul cînd optă să dea drumul la lacrimi.

– Am fost violată. Mă simt atît de expusă, atît de neajutorată...

„S-o spui lu' mutu'!" – gîndi Jack, dar preferă să-i facă jocul.

– Ştiu că eşti tulburată şi speriată. Stai jos acum.

O conduse la un scaun.

– Vrei să-ţi aduc ceva? Puţină apă?

– Nu, nu... îşi agită Anita o mînă, apoi se şterse delicat pe obraz cu un deget. Dar mi-e atît de greu... Şi poliţia...

Nici nu-ţi pot spune cum e. Sînt atît de reci, de nesimţitori... Înţelegi ce înseamnă „Morningside" pentru mine. Spargerea asta, Jack, e ca un viol. M-ai dezamăgit. Mă bizuiam pe tine ca să aperi ce-i al meu.

– Şi am făcut-o.

– Cum poţi spune asta? Sistemul a căzut.

– Ba n-a căzut. A funcţionat. Altfel ai fi depus reclamaţie pentru mult mai mult decît un ochi de geam. Sistemul secundar a intrat în funcţiune exact aşa cum a fost conceput.

– Nici nu ştiu ce mi-au luat, insistă ea. Am fost prea răvăşită ca să încep să fac inventarul...

– Atunci o să ne ocupăm de asta. Voi colabora cu poliţia cît de strîns posibil. „Burdett" va inspecta, evalua, repara şi înlocui oricare parte a sistemului – şi pe toate, dacă va fi necesar. Pe cheltuiala noastră. Voi veni cu o echipă aici imediat după ce vor pleca poliţiştii de la locul faptei. Sistemul secundar trebuie să fi pornit la cinci minute după ce cel primar a ieşit din funcţiune. Şansele să-ţi fi luat cine ştie într-un interval atît de scurt sînt destul de mici. Eu m-aş concentra asupra etajului ăstuia, iar aici sînt mai mult birouri.

Făcu o pauză, parcurgînd deliberat cabinetul cu privirea.

– Ai cîteva valori aici şi în sălile de aşteptare de afară. Cu uşa biroului tău ce e? Era asigurată?

Anita trase aer în piept, apoi expiră tremurător.

– Da. Am încuiat-o şi am pus alarma în funcţiune înainte de a pleca. Poliţia... crede că cineva a încercat să forţeze broasca.

Jack se încruntă, se duce la uşă şi se aplecă să studieze încuietoarea cu ochii lui.

– Mda, pare o tentativă. Nu prea grozavă.

Se ridică la loc.

– Nu văd de ce şi-ar fi pierdut vremea să jefuiască un birou cînd în sălile de prezentare sînt atîtea lucruri de valoare. Mai sînt şi pe-aici cîteva, dar nimic care să merite timpul şi osteneala.

Vorbea uitîndu-se la ea şi-i văzu privirea îndreptîndu-se spre poşeta de pe birou.

– Doar n-au intrat la „Morningside" ca să caute echipamente de birou... începu ea, ridicîndu-se.

Cu o mişcare firească, Jack ajunse la poşetă înaintea ei. Anita încremeni.

– Eu am să trec sistemul în revistă, pas cu pas, îi promise el, culegînd de pe birou geanta elegantă şi grea din piele de şarpe. Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, Anita, dar ai încredere-n mine, „Morningside Antiquities" e asigurată cum nu se poate mai bine. Şi acum, ce-ar fi să te machezi puţin?

Îi dădu poşeta şi-i văzu degetele înfigîndu-se posesiv în pielea suplă.

– Şi-am să te duc cu maşina acasă, ca să poţi dormi un timp înainte de a avea de făcut faţă situaţiei.

– N-aş putea să dorm... începu ea, apoi păru să se răzgîndească. Sau poate că ai dreptate. Ar fi mai bine să mă duc acasă, să-mi limpezesc minţile...

Îşi strînse ferm poşeta cu conţinutul ei sub braţ.

– Şi m-aş simţi mai în siguranţă dacă m-ai duce tu.

Contase să prindă şi el cîteva ore de somn, şi fu surprins să o vadă pe Rebecca în living cînd intră.

– Am auzit liftul, spuse ea. Eram neliniştită. Ai fost plecat?

– Mda, răspunse Jack, scoţîndu-şi sacoul. M-a chemat, ca la semnal. A mers aşa cum mă aşteptasem, parcă eu aş fi scris scenariul. Acum şi-a încuiat Parca în seiful de-acasă.

– Eşti sigur?

– Ca de moarte şi de impozite.

O puse la curent, scurt şi cuprinzător, în timp ce intră în bucătărie de unde luă un suc de portocale şi-l bău direct din cutie.

Rebecca era prea fascinată ca să-l mustre.

– Ai ajuns atît de aproape de ea... Nu ştiu dacă eu m-aş fi putut stăpîni să nu-i dau un pumn în mutră şi să plec cu statueta.

– E şi asta o idee. N-am lovit o femeie niciodată în viaţa

mea, dar ar fi o premieră satisfăcătoare. Aproape la fel de satisfăcătoare ca şi gîndul că am zăpăcit-o.

Puse sucul la loc.

– Sau tot atît de satisfăcătoare ca ceea ce va urma. Peste un timp o să ne întoarcem acolo. Eu şi tehniciana mea principală, adăugă el făcînd cu ochiul, ca să controlăm personal sistemul.

Rebecca scoase cutia din frigider, o scutură ca să-i arate că era goală şi o aruncă la gunoi.

– Şi eu cît cîştig pe oră?

– În funcţie de performanţă. De unde-ai ştiut că e goală?

– Cutia? Fiindcă eşti bărbat şi am crescut în casă cu doi ca tine. Şi după ce am dat examenul cu sistemul de securitate?

– Am să-i dau Anitei un raport. Apoi am să-mi amintesc despre cealaltă mică sarcină pe care mi-a încredinţat-o.

Căscă, frecîndu-şi faţa cu mîinile.

– Dar acum am să fac un duş şi-am să mă culc.

– Munceşti îngrozitor de mult pentru treaba asta, comentă Rebecca, cînd Jack porni spre baie. Şi rişti la fel de mult.

Se opri, întorcîndu-se spre ea.

– Cînd ceva e important, munceşti. Iar riscurile nu contează.

Rămasă singură, Rebecca expiră, aproape fără să-şi dea seama că-şi ţinuse respiraţia. Atît de multe erau importante... Aproape prea multe. Şi tocmai teama de acest lucru o reţinuse.

Era o prostie, îşi spuse ea. Niciodată nu puteai avea prea multe lucruri importante. Iar o femeie care continua să dea înapoi în faţa dragostei pierdea timp preţios.

Sub duş, Jack dădu drumul la apa fierbinte, aproape opărindu-se, îşi rezemă palmele de faianţă şi lăsă stropii puternici să-i bombardeze capul. Adrenalina care-l ţinuse activ douăzeci şi patru de ore în şir se epuizase.

Îşi simţea creierul stors. Nu-şi putea permite s-o înfrunte din nou pe Anita înainte de a lăsa puţin timp ca să se refacă. Nu şi-o putea permite cu atît mai mult cu cît avea s-o ia cu el

şi pe Rebecca. Închise ochii şi-şi lăsă mintea să se golească de orice gînduri.

Aproape adormit pe picioare, nu auzi uşa băii deschizîndu-se, nici închizîndu-se la loc cu un ţăcănit slab. Nu auzi foşnetul uşor al halatului ei alunecînd pe duşumea.

Dar, cu o clipă înainte ca Rebecca să deschidă paravanul de sticlă, o clipă înainte de a păşi lîngă el, în căldură şi aburi, îi simţi mirosul.

Ridică brusc capul, trupul îi zvîcni. Iar braţele ei îl cuprinseră cu o mişcare sinuoasă, în timp ce sînii îl apăsau, tari şi uzi, pe spate.

– Arătai atît de obosit, începu ea, urmărindu-i şira spinării cu limba, încît mă gîndeam să mă ofer să te spăl pe spate.

– Sîntem goi la duş fiindcă sînt obosit? Ce spuneai acu' cîtva timp despre alegerea momentului?

– Am găsit că e momentul ideal.

Se prelinse în jurul lui, împingîndu-şi pe spate părul tot mai îmbibat de apă, apoi lăsă privirea în jos pe trupul lui. Buzele i se arcuiră.

– Şi, de unde stau eu, nu pari chiar atît de obosit.

– Cred că mi-au mai rămas nişte resurse.

– Hai să nu le irosim.

Se înălţă pe vîrfuri, apoi îşi înfipse delicat dinţii în buza lui de jos.

– Vreau să-ţi simt mîinile peste tot, Jack. Şi gura. Şi pe-a mea o vreau peste tot, pe tine. Din prima clipă am dorit-o.

Pumnul lui Jack se strînse în părul ei aburind.

– Şi de ce am aşteptat?

– Fiindcă te-am vrut din prima clipă, răspunse ea, desfăcîndu-şi degetele pe pieptul lui.

– Fraţii tăi au zis că eşti perversă.

– E şi cazul să ştie. Vrei să discutăm acum despre asta sau mă vrei pe mine?

– Ia ghici.

Şi, lăsîndu-şi capul în jos, începu să-i devoreze gura.

Rebecca rămase cu respiraţia tăiată, rîzînd cînd o lăsă să respire din nou.

– Ce-ar fi să-mi mai dai un indiciu?

– Sigur.

O rezemă de perete şi-i cuprinse iar gura, în timp ce aburii se învolburau şi apa curgea peste ei, aproape brutal de fierbinte.

Apoi, fu întocmai cum ceruse ea. Mîini şi guri repezi şi frenetice. Carne lunecînd umed peste carne, în timp ce fiecare dintre ei încerca să prindă mai mult, să ia mai mult.

În Jack clocotea un vulcan de dorinţă, fierbînd, arzînd chiar sub suprafaţă. Îndrăzneaţă, Rebecca se înfăşură în jurul lui. Se agăţă de el, se cutremură şi se lăsă să ardă.

– Asta vreau, Jack.

Cu oasele deja topindu-i-se, se arcui pe spate cînd gura lui coborî să-i cuprindă sînul.

Era totul. Mai presus de orice. Faptul că venea spre el, că o vedea capitulînd. Că-i simţea trupul cutremurîndu-se de pasiune – era totul şi mai presus de atît.

Şi o putea lua acum, i se putea dărui acum. Cînd îi răvăşi gura, Rebecca îi răspunse cu aceeaşi patimă. Dorind cu disperare căldura, îşi afundă degetele în ea, iar şoldurile ei începură să pompeze în întîmpinarea ritmului lui nebunesc.

Juisă cu o violenţă frenetică şi rapidă care-i lăsă pe amîndoi vlăguiţi.

Jack îi simţi muşchii prelungi şi supli ai picioarelor tremurînd şi încordîndu-se cînd o apucă de coapse şi o săltă mai sus. Pielea pură de ivoriu i se înroşise trandafiriu şi lucea pe dalele albe de faianţă. Iar apa îi întuneca părul aşa încît arăta ca un mănunchi de frînghii de aur aprins pe umerii ei.

Arăta ca o sirenă înălţîndu-se dintr-o mare albă.

– Eşti frumoasă.

Îi cuprinse şoldurile în mîini şi le ridică.

– Atît de frumoasă. Şi eşti a mea.

Rebecca oftă o dată, lung, adînc.

– Sînt deja.

Lunecă într-însa, o umplu. O iubi încet, cu mişcări prelungi, adînci, care-i dădeau fiori. Cînd Rebeca ajunse pe culme, îi rosti numele, ridică gura spre a lui. I se oferi.

Apoi se înfăşură în jurul lui, îi rezemă capul pe umărul ei şi porni călare pe tunetul propriei sale inimi în timp ce el se revărsa în trupul ei.

24

Se prăvăliră în pat, încă umezi, încă fără suflare.

– Trebuie să-mi usuc părul... Într-un minut... Dacă te culci cu părul ud, răceşti...

Totuşi, căscă şi se cuibări lîngă el. Nu numai satisfăcută, nu numai sătulă, îşi dădu ea seama. Ci saturată.

– Ai o constituţie superbă, Jack. Data viitoare aş vrea s-o simt peste mine. Dar mai întîi dormi puţin.

Jack îşi încurcă degetele în părul ei ud.

– De ce tocmai acum?

– Eşti obosit, răspunse Rebecca, ridicînd capul. Şi chiar şi un amant atît de focos are nevoie de puţină odihnă.

– De ce acum? repetă el, aşa că nu se mai putu preface că nu înţelege.

– Bine, atunci.

Rebecca se ridică, luă un prosop din baie şi, aşezîndu-se lîngă el, începu să se şteargă pe cap.

– Sub duş arătai ca o sirenă. Şi acum mai arăţi.

– Iar tu nu arăţi ca un om care ar gîndi sau ar spune lucruri atît de poetice şi romantice.

Întinse mîna şi-i urmări cu un deget cicatricea, apoi liniile aspre ale feţei.

– Dar o faci. Nici eu n-am crezut vreodată că am o slăbiciune pentru poezie şi romantism. Şi totuşi am.

Se retrase, continuînd să-şi şteargă părul.

– Am avut un vis, urmă ea. Eram pe o navă. Nu un vapor mare ca *Lusitania,* nici una dintre ambarcaţiunile noastre de agrement. Era un vas alb, elegant şi simplu. Luneca fără nici un sunet peste apele albastre. Şi era foarte frumos. Cald şi

linişte. Iar eu ştiam, în mintea mea, că puteam pilota nava aceea oriunde doream.

Îşi scutură pe spate părul umed şi şterse cu prosopul stropii de apă de pe umerii şi pieptul lui Jack.

– Aveam libertatea şi îndemînarea s-o fac. Vedeam ici şi colo mici furtuni tulburînd orizontul. În apă erau vîrtejuri şi curenţi. Dar nu mă îngrijorau. Dacă o croazieră merge perfect, îmi spuneam eu în vis, devine obositoare. Iar la prova navei au apărut trei femei. Începe să devină interesant, mi-am spus.

Se ridică din nou, se duse la scrin, deschise sertarul de sus şi scoase un tricou alb.

– Nu te superi, nu-i aşa?

– Serveşte-te.

– Ştiu unde-ţi ţii lucrurile, spuse ea, trăgînd tricoul peste cap. Nu am pic de respect pentru viaţa ta personală. Aşa, şi... unde rămăsesem?

– Erai pe navă, cu Parcele.

– A, da.

Zîmbi, încîntată că înţelesese.

– Prima, care ţinea un fus, a vorbit. „Eu depăn firul, dar tu faci din el ce doreşti." A doua ţinea o panglică de argint pentru măsurat şi a spus: „Eu marchez lungimea, dar timpul tu îl foloseşti", iar a treia, cu foarfecele ei de argint, mi-a spus aşa: „Eu tai firul, căci nimic nu poate dura veşnic. Nu irosi ceea ce primeşti."

Se aşeză din nou, strîngînd picioarele la piept.

– Şi, aşa cum se întîmplă adesea în vise, au dispărut şi m-au lăsat singură pe nava albă şi frumoasă. Aşa că mi-am spus: „Ei, Rebecca Sullivan, iată viaţa ta întinsă de jur împrejurul tău ca o apă albastră cu furtunile şi vremurile ei liniştite, cu vîrtejurile şi curenţii ei. Şi unde vrei să ajungi cu ea, ce vrei să faci în timpul pe care-l ai?" Ştii care a fost răspunsul?

– Care?

Se aplecă rîzînd, şi îl sărută uşor.

– Jack. Ăsta a fost răspunsul şi nu mă codesc să spun că

n-am fost prea mulțumită de el. Știi cînd am avut visul ăsta?

– Cînd?

– În noaptea în care te-am cunoscut.

Îi luă mîna pe care Jack o ridicase spre a ei și își frecă de obraz nodurile degetelor.

– Nici nu prea e de mirare că mi-a provocat vreo cîteva momente neplăcute. Sînt o femeie prudentă, Jack. Nu mă reped să înhață ceva numai fiindcă arată atrăgător. Am avut în viața mea trei bărbați. Prima dată m-a mînat sîngele fierbinte și nevoia pustiitoare de a afla despre ce e vorba. Al doilea a fost un băiat pentru care aveam o mare afecțiune și speram să-mi pot petrece viața cu el. Dar s-a întîmplat să fie doar unul dintre acele vîrtejuri din mare. Tu ești al treilea. Nu mă dăruiesc prea ușor.

Jack se ridică în capul oaselor, cuprinzîndu-i fața în mîini.

– Rebecca...

– Să nu-mi spui că mă iubești.

Vocea îi tremura ușor.

– Nu încă. Inima mea s-a deschis pentru tine atît de repede, încît jur că m-a lăsat cu răsuflarea tăiată. Am avut nevoie să-mi aștept capul s-o ajungă din urmă. Culcă-te la loc, da? Lasă-mă să mă cuibăresc lîngă tine.

Jack o trase după el, rezemîndu-i capul pe umărul lui.

– Nu am nimic împotrivă să călătoresc, spuse ea, iar mîna pe care el o ridicase ca s-o mîngîie pe păr încremeni.

– Bine.

Rebecca zîmbi, mulțumită că se încordase. Unele lucruri, lucruri care se cuveneau, puteau veni ușor, dar nu trebuia să fie niciodată lipsite de impact.

– Dintotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Și voi aștepta să aflu mult mai multe despre ocupația asta a ta. Nu-s genul care să stea acasă și să-ți calce cămășile.

– Pe-ale mele le trimit oricum la spălătorie.

– Atunci e perfect. Nu pot părăsi complet Irlanda. Mama mea... Mi-e dor de mama...

Vocea i se îngroșă și își lipi fața de gîtul lui.

– Ceva de speriat. Mai ales acum, cînd sînt îndrăgostită

și nu pot să-i spun. Sau, mă rog, am să-i pot spune destul de curînd...

Își trase nasul, ștergîndu-și o lacrimă.

– Oricum, poți să te-aștepți să-mi bag nasul în compania ta.

– Altfel nici nu m-aș gîndi. Vreau să faci parte din viața mea, Rebecca, și eu dintr-a ta.

– Trebuie să-ți pun o întrebare. De ce n-a mers căsnicia ta?

– Din multe motive.

– Ăsta nu-i un răspuns, Jack.

– Concluzia? Voiam lucruri diferite.

Direcții diferite, adăugă el în gînd. Scopuri diferite.

– Ce anume îți doreai tu și ea nu voia?

Tăcu atît de mult timp, încît nervii Rebeccăi începură să se încordeze.

– Copii.

Auzindu-l, mai că se topi într-o băltoacă de ușurare și iubire.

– Așa? Și la cîți te-ai gîndi?

– Nu știu. Vreo doi în orice caz.

– Numai doi? pufni ea. Zgîrcitule. Sîntem în stare de mai mult. Mie mi-ar conveni patru.

Își vîrî cearșaful sub bărbie, oftînd, și își schimbă poziția.

– Acum poți să-mi spui că mă iubești.

– Te iubesc, Rebecca.

– Te iubesc, Jack. Dormi un timp. Ți-am pus deșteptătorul să sune la nouă jumate.

Adormi și ea, pradă visurilor, pe barca albă care aluneca peste o mare albastră. Iar de astă dată Jack stătea lîngă ea, la cîrmă.

Cu douăzeci de minute înainte ca deșteptătorul lui Jack să sune, Gideon fierse prima cafetieră a zilei. Scotoci prin dulapurile Tiei și găsi covrigii cu mac. Începea să-i placă slăbiciunea americanilor pentru covrigi. În timp ce ceilalți dormeau, vîrî un covrig în buzunarul hainei, își turnă o cană mare de cafea și porni spre ușă.

Își va lua micul dejun și țigara de dimineață pe acoperiș.

Deschise uşa şi rămase cu privirea spre negresa atrăgătoare care tocmai ridicase degetul să sune.

Femeia tresări; Gideon se încordă. Iar cînd ei îi scăpă un chicotit scurt, nervos, el schimbă lin macazul.

– Ne-am speriat unul de altul, nu-i aşa? comentă el cu un zîmbet larg. Vă pot ajuta cu ceva?

– Eu sînt Carrie Wilson, o prietenă a Tiei.

Şi ea întorsese foaia la fel de firesc ca el, iar acum îl studia cu băgare de seamă.

– Tu trebuie să fii Malachi.

– De fapt, eu sînt Gideon. Tia mi-a vorbit de tine. Intri?

– Gideon şi mai cum? întrebă ea mijind ochii.

– Sullivan.

Gideon făcu un pas înapoi, în semn de invitaţie, chiar cînd Malachi ieşea din dormitor.

– Uite-l şi pe Mal. Tocmai începem să facem ochi. Azi-noapte am stat pînă tîrziu.

Încă în prag, Carrie se holbă la amîndoi.

– Dumnezeule mare, are doi acum? Nici nu ştiu dacă să fiu impresionată sau... Am să mă mulţumesc să fiu impresionată.

– De fapt, unul dintre ei e al meu.

Din camera de oaspeţi apăru Cleo, doar cu un tricou bărbătesc pe ea.

– Straşnici pantofi, remarcă ea, după ce o măsură pe Carrie cu privirea. Tu cine eşti?

– La loc comanda.

Cu fălcile strînse, Carrie intră în casă şi închise uşa.

– Cine sînteţi *voi?* Şi unde-i Tia?

– Încă nu s-a sculat.

Malachi o privi cu un zîmbet la fel de cuceritor – şi, după părerea lui Carrie, la fel de suspect – ca al lui Gideon.

– Scuză-mă, n-am reţinut numele.

– Sînt Carrie Wilson. Şi vreau s-o văd pe Tia în clipa asta.

Îşi lăsă servieta jos, ridicîndu-şi mînecile jachetei Donna Karan.

– Că de nu, vă iau pe toţi în şuturi.

– Începe cu unul dintre ei, îi ceru Cleo. Eu încă nu mi-am băut cafeaua.

– Mai bine toarnă pentru toată lumea, propuse Malachi. Tia mai doarme puţin. Ne-am culcat tîrziu azi-noapte.

– La o parte.

Carrie făcu un pas spre el, hotărîtă.

– Imediat!

– Cum pofteşti.

Malachi se dădu la o parte din calea ei şi o urmă în drumul ei spre dormitor.

– Cred c-o s-avem nevoie de cafeaua aia.

Draperiile erau trase. În lumina slabă, Carrie nu văzu decît o moviliţă în mijlocul patului. Un fior de teamă îi străbătu iritarea, cu gîndul la ce i-ar fi putut face trei străini prietenei sale încrezătoare şi vulnerabile.

Bărbatul brunet avea ceva voluminos în buzunarul vestonului. Un pistol, îşi spuse ea. O drogau pe Tia sub ameninţarea armei. Îngrozită de ceea ce avea să vadă, Carrie smulse cearşaful de pe pat.

Şi o văzu pe Tia, goală puşcă, dormind strînsă ghem. Clipi din ochi buimacă, dădu să se întindă, apoi scoase un ţipăt subţire:

– Carrie!

– Ce se întîmplă aici? Cine-s oamenii ăştia? Eşti bine?

– Ce...? Ce...?

Roşind din vîrful degetelor de la picioare spre cap, Tia îşi încrucişă braţele peste sîni, pudică.

– Cît e ceasul?

– Ce naiba contează cît e ceasul? Tia, ce-i cu tine?

– Cu mine nu e nimic, decît că... Iisuse, Carrie, sînt goală! Dă-mi cearşaful.

– Dă să-ţi văd braţele!

– Ce să-mi vezi?

– Vreau să văd dacă n-ai urme de înţepături.

– De înţepături... Carrie, nu mă droghez.

Ţinîndu-şi un braţ peste piept, Tia i-l întinse pe celălalt.

– Totu-i în perfectă regulă. Ți-am spus despre Malachi.

– Mai mult sau mai puțin. De ceilalți doi nu ai pomenit. Iar cînd prietena mea cea mai bună, căreia i-ar cădea degetele de la picioare dacă s-ar gîndi să traverseze pe roşu, îmi cere să încalc legea, *nu* e totul în perfectă regulă!

– Sînt goală...! repetă Tia, care nu se mai putea gîndi la altceva. Nu pot să stau de vorbă cu tine goală. Trebuie să mă îmbrac...

– Hristoase!

Nervoasă, Carrie se duse la debara şi smuci uşa. Mirosi zgomotos cînd văzu cămăşile bărbaților agățate lîngă hainele Tiei. Apoi luă un halat şi-l aruncă pe pat.

– Pune-l pe-ăsta pe tine şi dă-ți drumul la gură.

– Nu pot să-ți spun totul...

– De ce?

– Fiindcă țin la tine.

Tia îşi vîrî brațele prin mînecile halatului, apoi şi-l strînse pe ea şi imediat se simți mai bine.

– Tia, dacă oamenii ăştia te silesc să faci ceva...

– Nu mă silesc nimic. Îți dau cuvîntul meu. Fac un lucru pe care trebuie să-l fac, pe care vreau să-l fac. Pentru ei, da, dar şi pentru mine. Carrie, mi-am cumpărat un pulover roşu.

Predica de pe vîrful limbii lui Carrie se spulberă ca prin farmec.

– Roşu?

– De caşmir. Se pare că, de fapt, n-am alergie la lînă. Am lipsit de la ultimele două întîlniri cu doctorul Lowenstein şi am contramandat vizita lunară la alergolog. Nu am mai folosit inhalatorul de peste o săptămînă. Sau, mă rog, o dată, se corectă ea. Dar mă prefăceam, aşa că nu se pune la socoteală. Şi niciodată-n viața mea nu m-am simțit mai bine ca acum.

Carrie se aşeză pe marginea patului.

– Un pulover roşu?

– Roşu-roşu. Şi mă gîndesc să-mi iau şi un sutien-minune, să-l port pe dedesubt. Iar lui nici că-i pasă. Mă place şi cînd mă-mbrac în maro ca mîlul şi lenjerie de fată mare. Nu-i aşa că-i minunat?

– Mda. Tia, faci ceea ce faci fiindă eşti îndrăgostită de el?

– Nu. Am început să le fac înainte de a mă îndrăgosti de el. Sau înainte de a mă îndrăgosti pînă la capăt, în orice caz. Are legătură, Carrie, dar nu ăsta-i motivul. N-ar fi trebuit să-ți cer să-mi obții informații despre Anita Gaye. Îmi pare rău că am făcut-o. Să uităm mai bine...

– Am deja datele.

Cu un oftat, Carrie se ridică.

– Îmbracă-te. Eu am să beau o cafea şi-am să mă hotărăsc dacă să-ți dau datele sau nu.

Se duse la uşă, apoi se întoarse.

– Şi eu țin la tine, Tia, mai spuse ea, după care închise uşa în urma ei.

Şi-i privi pe cei trei din living.

Femeia în tricou şedea tolănită pe canapea, sorbind cafea, cu picioarele ei lungi cît o zi de post rezemate pe coapsa masculului feroce care-i deschisese uşa.

Masculul feroce numărul doi stătea rezemat de uşa bucătăriei.

– Tu, arătă Carrie spre Gideon. Ce-i umflătura aia-n buzunarul tău?

– Umflătură!

Cleo rîse ştrengăreşte, apoi îl înghionti pe Gideon în coaste cu vîrful piciorului.

– Te bucuri că mă vezi, Şmechere?

– Nu e nimic...

Cam jenat, Gideon scoase obiectul din buzunar.

– Un covrig doar.

– Ăsta-i ultimul cu mac? se ridică brusc Cleo, smulgîndu-i-l din mînă. Voiai s-o ştergi cu ultimul covrig cu mac. Josnic mai eşti!

Şi sări în picioare.

– Uite, tocmai de-aia am să-l mănînc. Arme n-are, adăugă ea spre Carrie, intrînd în bucătărie.

– Vrei o cafea? îi oferi Malachi.

– Cu frişcă, fără zahăr.

– Cleo, fii tu drăguță. Una cu frișcă și fără zahăr pentru domnișoara Wilson.

– Muncă, muncă și iar muncă, se auzi răspunsul bombănit din bucătărie.

– Prima întrebare, începu Carrie. Tia susține că nu-mi poate spune în ce e implicată. Vă protejează pe voi?

– Nu, pe tine te protejează. Iar a doua întrebare nu e nevoie s-o pui, am să-ți răspund acum. Țin enorm la ea și voi face tot ce e necesar ca s-o apăr, să nu pățească nimic. E cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Numai pentru asta, spuse Cleo din spatele lui, ai să primești jumătate din covrigul meu. Ești prietenă cu Tia, continuă ea, făcînd un gest cu capul spre Carrie. Și eu sînt. Tu ai vechime mai mare, dar asta nu înseamnă că eu i-aș fi mai puțin prietenă.

Îngîndurată, Carrie îl privi pe Gideon.

– Și tu?

– O iubesc, răspunse el simplu, apoi zîmbi puțin văzînd cum îl privesc Cleo și Malachi. Cald și afectuos ca un frate, adăugă el. Primesc cealaltă jumătate de covrig?

– Nu.

– Mereu mă nedreptățești.

Se ridică.

– Mă duc să fumez o țigară. Dacă sună Becca sau Jack, anunțați-mă.

– Becca? Jack? repetă Carrie, întorcîndu-se spre Malachi în timp ce Gideon ieșea pe ușă.

– Rebecca e sora noastră. Jack e un alt prieten al Tiei.

– Da' văd că te-ai pricopsit cu o grămadă de prieteni în ultima vreme.

– Cred că am făcut economii, spuse Tia, ieșind din dormitor.

Carrie aruncă o privire spre ea, apoi oftă din nou.

– Ți-am spus c-o să-ți stea extraordinar în roșu.

– Într-adevăr.

Cu un ușor zîmbet, Tia își trecu o mînă peste puloverul cel nou.

– Mereu mi-ai spus.

Carrie se apropie de ea și o luă de mîini, privind-o drept în ochi.

– Nu mi-ai fi cerut să fac asta dacă nu era ceva important. Cu adevărat important.

– Așa e, nu ți-aș fi cerut.

– Cînd ai să poți, ai să-mi explici totul?

– Tu vei fi prima care va afla.

Dădu din cap, apoi se întoarse spre Malachi:

– Dacă pățește ceva, orice, n-are importanță, din cauza celor ce se întîmplă aici, o să ai de-a face cu mine. Praf am să te fac.

– Am să-ți dau și eu o mînă de ajutor, se oferi Cleo, mușcînd din covrig. Îmi pare rău, Mal, noi, fetele, trebuie să rămînem unite.

– Cred c-am să vă plac, conchise Carrie. Pe toți trei. Fiți siguri că așa sper de vreme ce am încălcat cîteva legi federale ca să obțin informațiile pe care am să vi le dau.

– Pentru asta ai să primești un covrig întreg. Avem cu scorțișoară, cu ceapă și simpli.

Pentru prima dată, Carrie îi zîmbi lui Cleo.

– Îmi place riscul, așa c-am să-l iau pe cel cu scorțișoară.

În timp ce Carrie își termina covrigul, explicînd în detaliu situația financiară a Anitei Gaye și a companiei „Morningside Antiquities", Anita își lua micul dejun în pat.

Acum, că avusese timp să gîndească și să se odihnească, nu mai era atît de tulburată de tentativa de spargere. O considera doar un semnal de deșteptare.

Nu putea avea încredere în nimeni și nimic.

Era adevărat că securitatea rezistase. Dar, din cîte știa ea, putea să fi fost un noroc chior sau vreo greșeală prostească a hoților. Avea să-i pună pe Jack Burdett și ai lui să revizuiască pas cu pas tot sistemul. Iar cînd vor termina, va mai chema încă un expert, pentru evaluarea întregului sistem.

Cînd un medic îi spune că e ceva în neregulă cu organismul ei, o femeie deșteaptă consultă și o a doua opinie.

Pentru Anita, „Morningside Antiquities" era la fel de vitală ca sănătatea ei. Fără firmă, relațiile ei sociale și de afaceri ar începe să se destrame, iar veniturile ar suferi căderi serioase.

Anita Gaye avea grijă de Anita Gaye.

Se rezemă de perne, sorbind din cafea, și aruncă o privire spre ușile debaralei. Dincolo de panoul lateral în fața căruia erau agățate costumele ei de zi, înșirate meticulos, după culori, se afla un seif despre care nici chiar servitorii nu știau nimic.

Parca era pusă bine. Se bucura că spargerea o determinase s-o aducă aici. De mult încetase s-o mai considere o parte din patrimoniul „Morningside". Acum era un bun personal.

Contra unui preț adecvat, desigur, ar fi vîndut-o fără nici cea mai mică ezitare sentimentală. Dar, după ce le obținea pe toate trei, se va bucura o vreme să le posede. Se va bucura de micul ei secret. Și se gîndea să le păstreze cîtva timp. Poate și să le expună – pentru un scurt interval – și să beneficieze de publicitate.

Anita Gaye, fata slăbănoagă din Queens, va fi făcut cea mai mare descoperire, va fi dat cea mai spectaculoasă lovitură a secolului. Asemenea respect și putere nu puteau fi cumpărate, reflecta ea. Nu se puteau moșteni de la un soț bătrîn și bogat care avusese bunul-simț să decedeze puțin.

Vor fi ale ei. Cu orice preț. Indiferent cine trebuia să-l plătească.

După ce-și turnă a doua cafea din cafetiera ei Derby favorită, luă telefonul portabil de pe tavă și-l sună pe Jack pe mobil.

– Burdett.

Și el își bea cafeaua, degustînd alternativ degetele Rebeccăi.

– Jack, Anita sînt.

Își îngroșă vocea ca și cum ar fi fost înecată de lacrimi.

– Vreau să-mi prezint scuzele pentru felul cum m-am purtat azi-dimineață. Nu aveam dreptul să mă descarc așa pe tine.

Jack îi făcu cu ochiul Rebeccăi.

– Nu e nevoie să te scuzi, Anita. Suferiseși un șoc și era firesc să fii tulburată.

– Oricum... Mi-ai fost alături, la fel cum a fost și sistemul tău pentru „Morningside". Mă simt îngrozitor.

– Am și uitat, spuse Jack în timp ce Rebecca mima că se sugrumă și icnea sufocată. Chiar acum pornesc spre „Morningside"... începu el.

– Mîncînd pămîntul, șopti Rebecca și se alese cu o castană în cap.

– Am să revăd personal sistemul. Am și chemat-o pe cea mai bună tehniciană a mea să facem o analiză. Amîndoi vom fi acolo într-o oră. Indiferent ce puncte vulnerabile au permis penetrarea sistemului, atît cît a fost posibil, vor fi corectate. Ai cuvîntul meu.

– Știu că pot conta pe tine. Ne vedem acolo dacă nu te superi. Mă simt mai bine dacă știu și eu despre ce e vorba.

– Am să-ți arăt totul, punct cu punct.

– Îți sînt atît de recunoscătoare, Jack... Mă întreb dacă ai avut timp să te ocupi și de cealaltă problemă despre care am discutat.

– Cleo Toliver?

Îi adresă Rebeccăi un gest cu degetul mare în sus.

– De fapt, chiar aseară am obținut niște date. Voiam să-ți scriu azi un raport. Mi-a ieșit din minte cu toate problemele de azi-noapte.

– A, n-am nevoie de rapoarte scrise. Tot ce-mi poți spune...

– Am să te pun la curent cînd ne vedem. Ce zici? Mă bucur că ți-ai mai revenit, Anita. Ne vedem la „Morningside".

Și închise, nelăsîndu-i timp să răspundă.

– Nici untul nu s-ar topi... comentă el, trăgînd-o pe Rebecca pe genunchi. Pe cît punem pariu că a găsit o șmecherie să înhațe și asigurarea?

– Nu pun pariuri fără sorți de izbîndă.

Rebecca îi atinse buzele cu ale ei, apoi se lăsă absorbită într-un sărut senzual.

– Tre' să mergem... murmură el.

– Mmm... Cred că ne-am blocat în traficul ăsta îngrozitor...

Mîinile lui i se strecurară sub bluză.

– E o junglă pe străzi, încuviință el. Ce mai contează cinci minute?

Trecură cincisprezece, dar nu conta, într-adevăr.

Cînd Anita ajunse la firmă, Jack şi Rebecca, în salopete şi cu şepci de tehnicieni, verificau sistemul, rafinîndu-l pe ici, pe colo. Jack măsurase şi comandase geamul pentru a-l înlocui pe cel spart şi se afla afară, pe trotuar, studiind intrarea de livrări.

– Mi-a spus asistenta mea că eşti aici...

Anita arăta convenabil de palidă.

– Mă aşteptam ca angajaţii să fie neliniştiţi, continuă ea, însă par să fie mai degrabă surescitaţi.

– Mulţi oameni reacţionează aşa, mai ales cînd proprietatea care a fost violată nu le aparţine. Cum te mai simţi?

– Acum mi-e bine. Serios. Am de rezolvat atîtea hîrtii cu toată problema asta, c-o să-mi ţină mintea ocupată. De ce-ai ieşit aici?

– Voiam să arunc o privire. Presupun că au făcut un studiu al clădirii, al împrejurimilor... Configuraţiile de trafic, patrulele de poliţie, unghiurile vizuale dinspre clădirile rezidenţiale din apropiere... Şi au ales locul cel mai avantajos. Fereastra de sus. Un risc calculat că aceea va fi cea mai vulnerabilă. Geamul nou va fi instalat pînă la ora cinci. Garantat.

– Îţi mulţumesc, Jack, zise Anita punîndu-i o mînă pe braţ. „Morningside" a fost viaţa lui Paul.

Expiră cu un tremur.

– Şi mi-a încredinţat-o mie. N-aş suporta să-l dezamăgesc.

„Mai scuteşte-mă", răspunse Jack în gînd, dar îi acoperi mîna cu a lui.

– O să ne ocupăm de ea în memoria lui. Îţi promit.

– Mă simt mai bine cînd ştiu asta. Hai să mergem în faţă. Aş vrea să mă mai limpezesc.

– Perfect. Îţi voi arăta tot sistemul. Tehniciana mea e înăuntru acum. Dacă găsim vreo fisură, o s-o astupăm.

– Ştiu. Paul te considera cel mai bun. Şi eu la fel. Am încredere în tine, Jack. De-asta ţi-am şi cerut ajutorul în legătură cu Toliver aceea. Spuneai că ai găsit ceva?

– A fost problematic, răspunse el, strîngînd-o scurt de mînă. Dar nu-mi place să-mi dezamăgesc clienţii. Nici prietenii.

Înşiră informaţiile de bază pe care era sigur că Anita le ştia deja şi observă surpriza simulată cînd menţionă numele părinţilor lui Cleo.

– Pentru numele lui Dumnezeu, l-am cunoscut pe Andrew Toliver. Vag, strict social, dar... Femeia asta care m-a ameninţat e fiica lui? Ce lume!

– Oaia neagră tipică. Antisocială, adăugă el, ştiind că descrierea ar fi făcut-o pe Cleo să rîdă maliţios. Probleme în şcoală, cazuri minore de delincvenţă juvenilă... N-a prea avut noroc cu slujbe permanente ca dansatoare. Se pare că s-a întors de curînd la New York venind din Europa de Est. Încă mai studiez partea asta. Nu-i prea simplu să obţii informaţii din zonă.

– Îţi sînt recunoscătoare pentru efort. I-ai găsit vreo adresă?

– Ultimul domiciliu cunoscut e apartamentul pe care l-a avut înainte de a pleca în Europa. Evacuat acum vreo opt luni. Nu mai locuieşte acolo. De fapt, nici nu mai e la New York.

Anita se opri brusc.

– Cum adică nu mai e? N-are cum să nu fie! M-a contactat. Ne-am întîlnit în oraş.

– Aia a fost atunci, asta-i acum. Cleopatra Toliver, cea care corespunde cu descrierea ta şi cu numărul de paşaport pe care l-am putut obţine, a plecat azi-dimineaţă în Grecia. La Atena.

– La Atena...

Întorcîndu-se spre el, Anita îşi înfipse degetele în braţul lui.

– Eşti sigur?

– Ştiu linia aeriană, cursa şi numărul biletului, le am notate

acasă. Bănuind că te interesează, am sunat şi mi s-a confirmat zborul azi-dimineaţă, după ce-am vorbit cu tine. A decolat acum vreo oră.

Întinse mîna spre uşa de la „Morningside Antiquities".

– Va ajunge la cîteva mii de mile distanţă, Anita. Nu mai ai de ce să-ţi faci griji din partea ei.

– Cum...?

Anita făcu un efort să-şi revină.

– Da, cred că ai dreptate. La Atena... repetă ea. Prin urmare, s-a dus la Atena...

25

Cu picioarele rezemate pe bancul de lucru şi răsfoind un teanc de reviste informatice pe care le colecţionase, Rebecca era de serviciu la postul de ascultare. Se opri în mijlocul unui articol, ciulind urechile, cînd auzi vocea Anitei dînd ordine răstite.

Zîmbind, roti scaunul şi ridică receptorul telefonului.

– A muşcat momeala, raportă ea. Spune-i Tiei că e pe fază. Şi pe urmă să vină cineva să mă schimbe. Mor de plictiseală.

– Venim acum.

Malachi închise telefonul de pe linia sigură.

– Semnalul tău, iubito, îi spuse el Tiei. Eşti gata?

– Nu mă aşteptam să se mişte aşa de repede, răspunse Tia, apăsîndu-şi o mînă pe abdomen. I se strînsese stomacul de nervozitate. Simţi materialul moale al puloverului roşu. Sînt gata. Ne vedem cu toţii la Jack.

– Aş putea veni şi eu cu tine pînă la secţie.

– Nu, nu e nevoie. Dacă sînt puţin cam nervoasă, totul va părea şi mai credibil.

Îmbrăcă o jachetă, apoi, ca să-şi adune curajul, îşi drapă pe umeri eşarfa cu modele ţipătoare pe care şi-o cumpărase cu prilejul uneia dintre noile ei ieşiri la tîrguieli.

– Cred că încep să am talent.

– Iubito...

Apucînd capetele eşarfei, Malachi o trase spre el ca s-o sărute.

– Ai un talent înnăscut.

Tia continuă să se gîndească la sărutul şi încrederea lui tot drumul pînă la Biroul de Detectivi din Circumscripţia Şaizeci şi unu.

Întrebă de detectivul Robbins şi rămase frămîntîndu-şi cureaua poşetei, iar cînd îl văzu venind, reuşi să afişeze un zîmbet timid.

– Domnişoara doctor Marsh?

– Domnule detectiv Robbins, vă mulţumesc foarte mult că m-aţi primit. Mă simt aşa de prost că am venit aici, să vă deranjez...

– Nu vă faceţi griji.

Chipul lui Bob rămase politicos şi inexpresiv uitîndu-se la ea şi studiind-o.

– V-am văzut în faţa biroului Anitei Gaye. La „Morningside Antiquities".

– Da...

Drept răspuns, încercă să-i arunce o privire puţin jenată, puţin derutată.

– M-am simţit atît de prost cînd v-am auzit numele şi l-am recunoscut... Nu ştiam cum să mă prezint în faţa Anitei fără a crea o situaţie penibilă şi complicată. Şi nu mă aşteptam să vă amintiţi numele meu de cînd v-am căutat în legătură cu Jack Burdett.

– Mi l-am amintit. Dumneavoastră şi doamna Gaye sînteţi prietene?

– A, nu, răspunse Tia, roşind de-a binelea. Nu se poate spune că am fi prietene. Am luat masa împreună o dată, iar eu am invitat-o din nou cînd va dori. Dar ea a... În fine, toate astea sînt mult prea complicate, la urma urmei...

– Doriţi o cafea?

– Păi, ştiţi...

– Eu aş bea una.

O conduse într-o mică zonă de recreere.

– Frişcă, zahăr?

– Aveţi decafeinizată?

– Îmi pare rău, pe-aici nu se găseşte decît naturală.

– A, păi... De fapt, aş bea doar puţină apă.

– Nici o problemă.

Bob îi umplu un pahar de la robinetul unui mic lavabou, iar Tia încercă să nu se gîndească la ororile apei de la robinet.

– Şi-acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Nimic, probabil...

Ridică paharul, dar nu se putu îndura să rişte o sorbitură.

– Mă simt ca o idioată.

Aruncă o privire prin încăperea cu etajere pline, un avizier doldora de hîrtii şi tavanul igrasios.

– Spuneţi-mi doar ce vă îngrijorează.

Bob veni cu cafeaua la masă şi se aşeză în faţa ei.

– În regulă. Păi... M-am gîndit la dumneavoastră, domnule detectiv, fiindcă notasem datele dumneavoastră în ziua aceea cînd a trecut domnul Burdett pe la mine. A fost o mare ciudăţenie...

Încurajator, Bob îi făcu un semn cu capul să continue.

– Jack se pricepe de minune la ciudăţenii.

Tia îşi muşcă buzele.

– Aţi... aţi garantat pentru el, nu-i aşa? Vreau să zic, îl cunoaşteţi şi-l consideraţi cinstit şi responsabil.

– Categoric. Jack şi cu mine ne cunoaştem de mult. Foloseşte uneori metode nu prea ortodoxe, domnişoară doctor Marsh, dar puteţi avea încredere în el pînă la capăt.

– Bine. E foarte bine. Mă simt mai sigură pe mine ştiind asta. Numai că, în ziua aceea, cînd mi-a spus că telefoanele mele sînt interceptate...

Bob se îndreptă în scaun.

– Aşa v-a spus?

– Da. Nu v-a pomenit de asta? Înţelegeţi, încercase să mă sune ca să vorbim despre ceva, şi cînd am răspuns, se pare că a auzit ceva pe fir. Nu înţeleg deloc cum funcţionează lucrurile astea. Şi trebuie să recunosc, domnule detectiv, că

oricît de mult m-aţi asigurat în legătură cu el, nu l-am crezut. În fond, de ce să fie telefoanele mele urmărite? Asta-i o prostie. Nu credeţi?

– Aveţi vreun motiv să presupuneţi că ar dori cineva să vă asculte convorbirile?

– Nici unul. Am o viaţă foarte liniştită. Majoritatea convorbirilor mele se referă la cercetări sau la problemele familiale. Nimic care să prezinte un interes deosebit pentru altcineva decît ceilalţi cercetători în domeniul mitologiei. Dar m-a cam neliniştit. Chiar şi aşa, nu i-am dat prea mare atenţie pînă cînd... Aţi auzit despre Cele Trei Parce?

– Nu pot spune că da.

– Sînt personaje din mitologia greacă. Trei surori care deapănă, măsoară şi taie firul vieţii. Mai sînt şi trei statuete. Statuete mici, preţioase, de argint. Un alt soi de mit în cercurile artistice şi ale antichităţilor. Unul dintre strămoşii mei a avut-o pe una din ele şi s-a pierdut o dată cu el şi soţia lui pe *Lusitania*. Celelalte două...

Desfăcu mîinile.

– Cine poate şti? Sînt rezonabil de valoroase separat, dar ca set complet ar fi nepreţuite. Domnul Burdett m-a contactat fiindcă e colecţionar şi aflase despre legătura cu familia mea. Tatăl meu e proprietarul firmei „Wyley's". Casă de licitaţie şi antichităţi.

– OK. Adică, Jack spera să găsească o pistă spre aceste statuete prin intermediul dumneavoastră.

– Exact. În orice caz, i-am spus puţinul pe care-l ştiam despre respectivele obiecte de artă. Dar conversaţia mi-a dat o idee pentru o nouă carte. Am început să mă documentez. Telefoane, colectare de date şi aşa mai departe. Apoi, într-o zi, vorbeam cu cineva, o cunoştinţă de familie mai degrabă. Am fost surprinsă cînd a părut dornică să petrecem puţin timp împreună – surprinsă şi, recunosc, măgulită.

Tia coborî ochii spre pahar, începînd să-l învîrtească în loc cu degetele.

– Nu mă aşteptasem să-şi piardă vremea cu mine în societate. Abia cînd m-am întors acasă, după ce stătuserăm

de vorbă, mi-am dat seama că adusese vorba de Parce şi nu numai atît...

Trase adînc aer în piept, privindu-l din nou.

– Domnule detectiv Robbins, mi-a spus cîteva lucruri care aveau legătură cu cercetările mele, cu unele telefoane pe care le dădusem şi cu anumite conversaţii. Ştiu că s-ar putea să fie doar o coincidenţă, dar mi se pare foarte ciudat. Cu atît mai ciudat cînd mă gîndesc şi că m-a invitat la masă şi a îndreptat convorbirea spre statuete, ştiind lucruri pe care n-ar fi avut cum să le ştie despre cercetările mele. Şi am mai aflat că-i întrebase pe amîndoi părinţii mei despre Clotho.

– Cine e Clotho?

– O, scuzaţi-mă. Prima Parcă. Statueta care i-a aparţinut străbunicului meu o reprezenta pe Clotho. Nici nu ştiu ce să cred. A lăsat să-i scape chiar şi o referire la a treia Parcă, numită Atropos, care s-ar afla la Atena.

– În Grecia.

– Da, numai că eu abia auzisem acest lucru în ajunul zilei în care am luat masa împreună, îl discutasem cu un coleg la telefon. Cred că s-ar putea să urmărească şi ea aceeaşi pistă ca mine, dar mi se pare atît de ciudat... Şi cînd mă gîndesc la ceea ce a spus domnul Burdett despre telefoanele mele... încep să mă neliniştesc.

– Ce-ar fi să aruncăm o privire asupra telefoanelor dumneavoastră?

– Aţi putea? întrebă ea, privindu-l cu gratitudine. V-aş fi atît de recunoscătoare! Efectiv m-ar uşura.

– Am să mă ocup. Femeia pe care aţi menţionat-o, domnişoară doctor Marsh... Este cumva Anita Gaye?

Tia îl privi cu gura căscată – sperînd că nu juca un teatru exagerat.

– Cum aţi ghicit?

– E doar unul din trucurile pe care le învăţăm la academia de poliţie.

– Domnule detectiv Robbins, mă simt atît de ciudat... Nu vreau ca să fac necazuri Anitei doar pentru că eu am avut nişte impresii greşite. Şi probabil că le-am şi avut. Probabil

le-am avut fiindcă nu sînt genul de persoană căreia să i se întîmple asemenea lucruri. Nu-i veţi spune nimic din tot ce v-am zis, nu-i aşa? Aş fi îngrozitor de jenată dacă ar şti că am vorbit despre ea cu poliţia. Iar părinţii mei...

– Nu vom menţiona numele dumneavoastră. Cum spuneaţi, probabil e doar o coincidenţă.

– Aveţi dreptate, zîmbi ea uşurată. Doar o coincidenţă, probabil.

Parcă planta seminţe, îşi imagina Tia. Nu că ar fi sădit vreodată, cu adevărat, seminţe, dar părea foarte asemănător. Răscoleai puţin pămîntul, împrăştiai boabele, apoi adăugai puţin îngrăşămînt.

Sau, ca în cazul de faţă, cîteva gogoşi.

Îi plăcea că echipa ei avusese încredere să-i dea pe mînă atîtea seminţe şi gogoşi.

Dacă, aşa cum se aştepta, boabele acelea încolţeau repede, vor avea foarte multe de făcut într-un timp extrem de scurt. Intră la „Wyley's" cu pas sprinten şi ceasul ticăindu-i în cap.

Înainte de a apuca să întrebe dacă tatăl ei era liber, auzi vocea mamei sale. Se strîmbă, dar regretă imediat. Vinovată, intră în sala de prezentare unde Alma îi ţinea o predică unei vînzătoare.

– Mamă, nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Îi atinse uşor obrazul cu buzele.

– Ce vază superbă! comentă ea, studiind motivul delicat cu pansele de pe vaza pe care o păzea vînzătoarea. Grueby?

– Da.

Vînzătoarea aruncă o privire piezişă şi nehotărîtă spre Alma.

– Circa 1905. E o piesă de o calitate deosebită.

– Vreau să fie ambalată, împachetată ca un cadou şi trimisă prin curier la mine acasă.

– Doamnă Marsh... începu vînzătoarea.

– Nu vreau să mai aud nimic! înlătură Alma protestul cu un gest. Magda, fiica lui Ellen Foster, se mărită luna viitoare, îi spuse ea Tiei. I-am cerut de mai multe ori tatălui tău să

aducă acasă un dar de nuntă adecvat – dar să se deranjeze el? Nici vorbă! Aşa că am fost nevoită să fac atîta drum pînă aici ca să rezolv eu problema. El vine aici zilnic. Ar fi putut măcar de fleacul ăsta să se ocupe pentru mine.

– Sînt sigură că...

– Iar acum, continuă Alma, întrerupînd-o pe Tia, tînăra aceasta refuză să facă ce i-am spus.

– Domnul Marsh a dat instrucţiuni foarte clare personalului. Nu avem permisiunea de a vă lăsa să luaţi mărfuri în valoare mai mare de o mie de dolari. Această piesă valorează şase mii, doamnă Marsh.

– În viaţa mea n-am auzit o prostie mai mare. Iar mă apucă palpitaţiile. Sînt sigură că-mi creşte tensiunea.

– Mamă!

Vocea Tiei, mai tăioasă decît s-ar fi aşteptat oricare dintre ele, o făcu pe Alma să clipească.

– Vaza asta nu e un cadou potrivit pentru fiica unei simple cunoştinţe.

– Ellen mi-e prietenă foarte bună...

– Pe care o vezi de vreo şase ori pe an, cel mult, la diverse ocazii mondene, încheie răspicat Tia. Gusturile tale, ca de obicei, sînt impecabile, dar nu e darul de nuntă potrivit. Vrei să-i spui tatălui meu că sîntem aici? o rugă ea pe vînzătoare.

– Sigur că da.

Vizibil uşurată că-i veniseră întăriri, vînzătoarea le lăsă singure.

– Nu ştiu ce te-a apucat, spue Alma, expresia feţei sale drăguţe trecînd de la furie la nemulţumire. Eşti atît de neînţelegătoare, atît de aspră...

– N-am vrut.

– Omul acela cu care eşti încurcată e de vină. Acel străin...

– Ba nu e de vină deloc. Te superi degeaba.

– Degeaba? Femeia asta...

– Îşi făcea doar datoria. Mamă, nu poţi să intri la „Wyley's" şi să iei ceva de pe un raft doar fiindcă-ţi place cum arată. Iar acum te voi ajuta să găseşti un dar de nuntă cu adevărat potrivit.

– Mă doare capul.

– Ai să te simţi mai bine după ce-l găsim.

Cuprinse cu un braţ umerii rigizi ai mamei sale şi o conduse prin încăpere.

– Ia priveşte ceainicul ăsta minunat!

– Vreau o vază! se încăpăţînă Alma.

– În regulă.

O duse mai departe şi deşi era tentată să cheme în ajutor altă vînzătoare, îşi impuse să nu se lase intimidată.

– O, asta e superbă! exclamă ea la vederea unei vaze cu picior, rugîndu-se ca toate cunoştinţele ei cam limitate să nu dea greş. Dacă nimerea un obiect şi mai valoros, tot calvarul s-ar întoarce împotriva ei. E atît de aparte şi clasică. Presupun că e Stourbridge.

Cu grijă, înclină vaza, ca să vadă mica etichetă cu preţul şi oftă încet, uşurată.

– Ce dar minunat ar fi! continuă ea grăbită cînd văzu faţa mamei sale posomorîndu-se. Ştii, dacă le-ai da-o cadou pe cealaltă, nici n-ar şti ce-au primit, aşa că nu ţi-ar putea aprecia gestul la justa lui valoare. Dar o asemenea frumuseţe, şi tocmai la preţul potrivit, va avea un efect maxim.

– Ei...

– Ce-ar fi să mă ocup eu de ambalare şi împachetare? Apoi vom vedea dacă tata are timp să bea un ceai cu noi. E mult de cînd n-am mai fost împreună la „Wyley's".

– Aşa se pare...

Alma studie vaza cu mai multă atenţie.

– E foarte elegantă.

– Superbă.

Şi, la mai puţin de patru sute, era tocmai corect.

– Întotdeauna ai avut gusturi bune, Tia. Niciodată n-a trebuit să-mi fac griji în sensul ăsta.

– Pentru mine nu trebuie să-ţi faci griji în nici un sens.

– Şi-atunci cu ce mi-aş mai ocupa timpul? replică Alma, cu o nemulţumire puerilă.

– O să găsim noi ceva. Te iubesc.

Chiar cînd Alma dădea s-o ia din loc, Tia auzi paşii tatălui său. Şi văzu că arăta foarte tracasat, foarte nemulţumit. Instinctiv, se plasă între el şi mama ei.

– Eşti invadat, anunţă ea veselă. Am trecut să te văd şi am avut surpriza s-o găsesc aici şi pe mama. Are nevoie de vaza Stourbridge ambalată şi împachetată ca dar de nuntă.

– Care?

Cu ochi mijiţi, urmări gestul Tiei. După ce studie scurt piesa, dădu din cap.

– Am să mă ocup eu. Alma, ţi-am spus să mă întrebi înainte de a alege ceva.

– N-a vrut să te deranjeze.

Hotărîtă, Tia continuă pe un ton vesel:

– Dar eu n-am putut rezista. Eşti îngrozitor de ocupat?

– Adevărul e că am avut o dimineaţă obositoare. Azi-noapte s-a comis o spargere la „Morningside Antiquities".

Alma îşi apăsă o mînă pe inimă.

– Un jaf? Trăiesc cu teama că s-ar putea întîmpla aşa ceva şi aici. Acum n-am să mai pun geană pe geană, noaptea, de-atîtea griji.

– Alma, nu aici s-a întîmplat.

– Nu e decît o chestiune de timp, prezise ea. Criminalitatea face ravagii. Nu mai eşti în siguranţă din clipa în care ieşi pe uşă. Şi nici chiar la tine-n casă nu eşti în siguranţă.

– Slavă Domnului că tata s-a ocupat să aveţi sisteme de securitate atît de bune şi aici, şi acasă, comentă Tia. Mamă, ar trebui să stai jos, să-ţi tragi sufletul. Ştiu cît te tulbură să auzi despre nenorocirile altora, cu firea ta milostivă. Ai nevoie de un ceai de muşeţel ca să te calmezi, continuă ea pe un ton liniştitor, ajutîndu-şi mama să meargă spre un scaun din partea opusă a încăperii.

O aşează, îi ceru unei vînzătoare să vadă de ceai, apoi se întoarse la tatăl ei.

– Cînd ai învăţat să faci asta? vru el să ştie. S-o domini pe mama ta?

– Nu ştiu. Cred că mi-am dat seama că ai avea nevoie de o mînă de ajutor, iar eu nu ţi-am întins-o niciodată. N-am fost o

fiică prea bună pentru nici unul dintre voi. Aş vrea ca situaţia asta să se schimbe.

– Am impresia că se schimbă destul de multe.

O atinse pe obraz cu un gest de afecţiune rar manifestată.

– Nu ştiu cînd te-am văzut arătînd mai bine, Tia.

– A, am un pulover nou şi...

Tatăl ei continuă să-i ţină mîna pe obraz.

– Nu e numai puloverul.

– Într-adevăr.

Şi făcu un lucru pe care rareori îl făcea. Ridică mîna, acoperind-o pe a lui.

– Nu e doar puloverul.

– Poate e timpul să introducem o schimbare în program. Ce-ar fi să vă duc la masă în oraş, pe tine şi pe mama ta?

– Mi-ar face mare plăcere, dar azi nu pot. Sînt deja în întîrziere. Poate să rămînă pe altă dată?

– Sigur că da.

– Bine... A... e îngrozitor ce s-a întîmplat la „Morningside". S-a furat ceva?

– Nu sînt sigur. Se pare că au intrat în clădire, dar numai pentru cîteva minute, căci s-a declanşat alarma. Anita încă nu şi-a terminat inventarul.

– A, ai vorbit cu ea.

– Am trecut pe-acolo azi-dimineaţă ca să-mi exprim îngrijorarea şi să-i ofer ajutor. Şi, adăugă el cu un uşor zîmbet, să văd dacă reuşesc să mai smulg ceva detalii. De asemenea, părea ocazia ideală să menţionez că auzisem ceva despre una dintre Parce şi Atena. A părut foarte interesată. Aşa că am mai înflorit povestea şi i-am spus că parcă-mi amintesc ceva, vag, cum că în familie s-ar fi spus că Henry Wyley plănuia să se ducă la Atena după călătoria la Londra.

– O, la asta nu m-am gîndit!

– Nici nu m-aş fi aşteptat. Tu nu te-ai priceput niciodată să le înfloreşti. Deşi, cine ştie, s-ar putea să se fi schimbat şi asta...

– Îţi sînt recunoscătoare pentru ce-ai făcut, murmură Tia,

evitînd un răspuns precis. Ştiu că a fost o rugăminte ciudată. Mă întreb de ce ai acceptat s-o faci.

– Pentru că înainte nu mi-ai mai cerut niciodată nimic, răspunse el simplu.

– Atunci am să-ţi mai cer ceva. Ocoleşte-o pe Anita Gaye. Nu e ceea ce pare. Acum trebuie să plec. Sînt în mare întîrziere.

Îi atinse obrazul cu buzele.

– Am să te sun în curînd.

Ieşi atît de grăbită încît fu cît pe ce să se ciocnească de un bărbat înalt, în costum închis, care intra. Îşi pierdu echilibrul, roşi ca racul, apoi îl ocoli cu stîngăcie.

– Îmi pare atît de rău... Nu mă uitam pe unde merg...

– Nici o problemă.

Marvin Jasper o urmări cu privirea îndepărtîndu-se în fugă pe trotuar. Făcu un ocol, revenind pe acelaşi drum pînă ajunse la o oarecare distanţă de intrarea la „Wyley's". Continuînd să privească pe urmele Tiei, dădu un telefon de pe celular.

– Jasper. Acum m-am ciocnit de madam Marsh – ieşea de la „Wyley's".

– Alma? întrebă Anita. Soţia lui Marsh?

– Nu, aia tînăra. Fiica. Foarte grăbită. Avea o mutră vinovată. Pot să mă iau după ea şi s-o urmăresc dacă vreţi.

– Nu. Mereu pare vinovată de ceva. Fă ce-ţi spun eu să faci şi nu mă mai deranja pînă nu ai un rezultat.

Ridicînd din umeri, Jasper vîrî telefonul mobil în buzunar. Îndeplinise ordinele, iar căţeaua fusese mulţumită. Ştia că ea îi făcuse de petrecanie lui Dubrowsky, dar asta nu-l îngrijora. Jasper considera că putea să-şi poarte singur de grijă şi să-i facă faţă Anitei Gaye mai bine decît ghinionistul lui asociat.

Atît de bine încît, la timpul potrivit, se gîndea să aranjeze un accident pentru căţeaua aia de gheaţă. Unul fatal. Probabil că trebuia să se ocupe şi de madam Marsh. Şi de bătrînul ei. Dar după ce-i va rezolva pe toţi, el va fi cel care se va alege cu trei statuete în buzunar.

Gîndindu-se că Rio ar fi un loc plăcut unde să se retragă, reveni la „Wyley's", respectînd ordinele.

Jack se întîlni cu Bob Robbins în barul aflat la două străzi distanţă de secţie. Era prea devreme pentru ieşirea din schimb, aşa că în local se aflau doar cîţiva poliţişti şi clienţi civili. Mirosea a ceapă şi cafea. Peste cîteva ore aveau să predomine mirosurile de bere şi whisky.

Jack se aşeză în separeu în faţa lui Bob.

– Tu m-ai chemat, tu faci cinste, spuse el.

Comandă un Reuben cu cartofi prăjiţi şi o bere la halbă.

– Care-i treaba?

– Tu să-mi spui. „Morningside".

– Se ocupă Lew.

– Tu zi-mi oricum.

– Spărgătorul a trecut de primul nivel al securităţii şi a intrat în obiectiv. S-a activat secundarul, conform planului, şi s-a dezlănţuit iadul. Am auzit că băieţii-n albastru au reacţionat în două minute. Bun cronometraj. Cum au intrat, Jack?

– Facem o revizie a sistemului, cu analiză completă, răspunse Jack, întinzînd picioarele. Dacă te gîndeşti să-i pisezi pe oamenii mei în legătură cu asta, îţi pierzi vremea, iar pe mine ai să mă scoţi din pepeni. Dacă unul de-ai mei dădea în gît un client, n-ar fi uitat de nivelul al doilea, ar fi luat ce voia şi acum ar fi stat la plajă undeva peste graniţă, într-o ţară unde nu se pune problema extrădării.

– Poate că a şi luat ce voia.

Jack luă berea cînd fu adusă la masă, privindu-l pe Bob peste spumă în timp ce sorbea prima înghiţitură.

– Şi anume...? întrebă el.

– Din nou – spune-mi tu.

– După cîte ştiu, clienta încă nu şi-a terminat inventarul. Şi-ţi pot spune că toţi oamenii mei sînt verificaţi. „Burdett" nu şi-a cîştigat reputaţia angajînd hoţi. Preiei cazul de la Lew?

– Nu. Lucrez la ceva care s-ar putea să aibă legătură. Numai că vreo două chestii nu se leagă. Uite-o pe aia mare: trec ani de zile fără ca nimeni să-mi pomenească numele Anita Gaye. Iar acum, într-un interval de timp foarte scurt, tu îmi vinzi un pont în legătură cu un malac de două parale găsit mort în Jersey. Aflu că Lew anchetează o tentativă de spargere la firma ei, care foloseşte securitatea ta. Iar azi mă pomenesc iar cu ea pe cap, de la o femeie care te cunoaşte.

Jack se rezemă de spătar cînd chelnerul îi puse în faţă prînzul.

– Cunosc multe femei.

– Tia Marsh. Zice că i-ai spus că-i sînt urmărite telefoanele.

– Sînt.

– Mda, ştiu, dădu Bob din cap, luîndu-şi burgerul. Le-am verificat. Întrebarea este: de ce sînt urmărite?

– Cred că cineva vrea să ştie cu cine vorbeşte şi despre ce.

– Mda. Ea bănuieşte că e Anita Gaye.

Jack puse cu grijă berea pe masă.

– Ţi-a spus Tia Marsh asta?

– Ce se întîmplă, Jack?

– N-am nimic concludent. Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru.

Se aplecă înainte, continuînd mai încet:

– Cine-a intrat în clădirea aia ştia destule despre sistem ca să-l fenteze. Dar nu destul ca să şi rămînă înăuntru şi să termine treaba. Eu am mereu grijă ca orice client să ştie despre operaţiune tot ce vrea. În cazul de faţă, clienta cunoştea datele principale.

– Dacă vrea să-şi ia un lucru de-acolo, de ce nu iese cu el pe uşă?

– De unde dracu' să ştiu eu? Cinci minute, Bob. Sistemul primar a căzut pentru maximum cinci minute, înainte ca secundarul să dea alarma. Oamenii voştri au răspuns în două minute. Avînd în vedere locul pe unde-au intrat hoţii, nu văd cum ar fi putut să iasă de-acolo în mai puţin de şapte minute.

Chiar dacă treaba a mers ca pe roate cît timp erau înăuntru, n-aveau cum să pună mîna pe prea multe. Tare curios sînt să văd ce-o să declare în cererea de asigurare.

– Am impresia că nu-ţi prea simpatizezi clienta, Jack.

– Nu pot spune că da, zise Jack muşcînd din sandviş. E o chestie personală. La un alt nivel, n-am decît speculaţii despre ea.

– Cum o pui în legătură cu Dubrowsky?

– Prin deducţie, ridică el din umeri. O altă clientă mi-a spus că Anita o hărţuia în legătură cu un anumit obiect de artă. A exercitat suficiente presiuni ca s-o facă să se simtă neliniştită şi mi-a spus că văzuse un tip urmărind-o. Mi l-a descris, eu ţi l-am descris ţie, iar tu mi-ai spus că dăduse în primire. L-a identificat după fotografia pe care mi-ai strecurat-o.

– Vreau un nume.

– Fără acordul ei, nu. Ştii că nu pot, Bob. Şi-n plus, nu ştie decît că Anita a speriat-o, că ăla a urmărit-o, iar acum e mort.

– Ce obiect de artă?

– Obiecte, de fapt. Se numesc Cele Trei...

– Parce, încheie Bob, iar Jack se prefăcu surprins.

– Chiar *eşti* detectiv.

– Am o legitimaţie ca dovadă. Ce legătură au statuetele astea trei cu tine?

– Întîmplător, una îmi aparţine.

Ochii lui Bob se îngustară ca două lame.

– Care?

– Atropos. A Treia Parcă. Am moştenit-o din familie, ramura britanică. Anita nu ştie şi nici nu vreau să afle. Mi-a cerut să-i obţin nişte informaţii despre ele, ceea ce m-a pus pe gînduri şi m-a dus la Tia Marsh şi la cealaltă clientă.

– De ce ţi s-a adresat ţie dacă nu ştia că ai una dintre ele?

– Ştie că sînt colecţionar şi mai ştie că am relaţii.

– OK.

Mulţumit, Bob luă din cartofii prăjiţi ai lui Jack.

– Zi mai departe.

– Telefoanele domnişoarei Marsh sînt interceptate. Clienta mea, care e pista spre Lachesis, sau Parca numărul doi, e urmărită. Iar Anita exercită presiuni asupra amîndurora. Poţi să faci şi tu calculul aritmetic.

– De la a-ncerca să şterpeleşti două statuete pînă la a ciurui un tip, drumu-i destul de lung.

– Ai vorbit cu ea. Ce părere ai?

Un moment, Bob nu spuse nimic.

– Am părerea că o să scormonesc mai adînc.

– Dacă tot te-apuci, vezi şi de omuciderea de pe West Fifty-third, de-acu' cîteva săptămîni. Un tip negru, dansator. Omorît în bătaie la el în apartament.

– Ce mama dracu', Jack! Dacă ştii ceva despre un omor calificat...

– Îţi dau informaţii, răspunse calm Jack. Verifică declaraţiile martorilor despre individul care a intrat şi a ieşit din clădire. O să corespundă cu gorila plătită pe care-ai găsit-o-n New Jersey. Găseşte o cale de a obţine un mandat pentru linia privată a lui Gaye. Pariez c-ai să dai de nişte telefoane interesante. Acum tre' să te las.

– Nu te amesteca în treaba poliţiei, Jack.

– Cu plăcere. Am întîlnire cu o irlandeză roşcovană trăsnet.

– Aia pe care ai adus-o la secţie? Rebecca, îşi aminti Bob. Ea e clienta ta?

– Nnţ. Ea-i femeia cu care am să mă însor.

– În visele tale.

– Şi acolo.

Se scotoci în buzunar, scoase o cutie şi o deschise.

– Ce zici?

Bob rămase cu gura căscată, aproape sărind în picioare la vederea inelului.

– Fir-ar să fie, Burdett, chiar vorbeşti serios!

– Prima dată m-am dus la Tiffany's. Dar Rebecca preferă obiectele moştenite. Ăsta a fost al stră-străbunicii mele.

– I-auzi!

Bob ieşi din separeu şi-l cuprinse pe Jack cu un braţ.

– Felicitări. Cum dracu' să mă satur eu de tine?

– Găseşti tu o cale. Vrei să-mi faci un dar de nuntă? Înfund-o pe Anita Gaye.

26

Gideon şedea la volanul SUV-ului lui Jack, staţionînd, şi se simţea destul de mulţumit de misiunea lui. Abia cînd trebuia să conducă maşina îşi blestema norocul. Era destul de rău să fie înghiţit în traficul furibund din New York City şi concurenţa dementă între maşini private, taxiuri, omniprezentele camioane cu marfă, mesagerii kamikaze pe motocicletă şi pietonii mereu grăbiţi de parcă i-ar fi mînat din urmă toţi dracii. Dar, ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, mai trebuia să le facă faţă şi de pe contrasens.

Exersase. Reuşise chiar şi să se descurce cu nenorocitele alea de străzi perpendiculare aglomerate, şi cu bulevardele largi unde toţi conduceau ca la curse, fără să omoare pe nimeni. Aşa că fusese ales pentru această sarcină.

În timp ce şedea posomorît la o jumătate de cvartal distanţă de casa dichisită a Anitei, se întreba dacă se gîndise vreunul dintre ei că era o mare diferenţă între a cutreiera oraşul cu un şofer şi a conduce personal cu scopul de a urmări o maşină pînă la aeroport.

Fusese totuşi recrutat în scopul ăsta fiindcă el şi Rebecca erau singurii pe care Anita nu-i văzuse încă la faţă. Iar de Rebecca era nevoie la keyboard.

S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi avut-o şi pe Cleo cu el. Să-l încurajeze, sau să-l enerveze, sau... doar să-i stea alături. Se obişnuise prea mult s-o ştie aproape.

Vor trebui să stabilească împreună ce vor face în sensul ăsta după ce se termina cu Parcele. Şi cu Anita. Şi trebuia să pornească de la evidenţa că Gideon nu putea să trăiască la

New York şi să rămînă cu mintea întreagă. Vizite, desigur, putea face, dar să locuiască într-un loc atît de aglomerat încît abia puteai trage o gură de aer curat? Nu, nici chiar pentru ea.

Hristoase, ce dor îi era de mare, şi de ploaia liniştită... Îşi dorea colinele lui şi sunetul clopotelor de la catedrală. Cel mai mult voia să se trezească într-un loc unde ştia că dacă se duce pe chei sau la şantierul naval, ori hoinăreşte doar pe străzile abrupte, va întîlni oameni care-l cunosc, pe el şi familia lui.

Oameni care-i erau ca o familie.

Dar poate că ea, Cleo, n-ar putea suferi oraşul Cobh, îşi spuse Gideon, bătînd nervos cu degetele în volan. Tocmai lucrurile care-l ţineau pe el în viaţă, pe ea ar scoate-o din minţi.

De ce se îndrăgostiseră doi oameni care proveneau din locuri atît de diferite şi care-şi doreau lucruri atît de diferite de la viaţă?

Una dintre micile glume ale sorţii, bănuia.

În cele din urmă, probabil că ea va merge pe drumul ei, iar el pe-al lui, aşa că firele vieţilor lor se vor depăna în continuare cu un ocean între ele. Acest gînd îl deprima deja. Era atît de ocupat să se scufunde în propria-i amărăciune, încît fu cît pe ce să nu observe limuzina neagră şi lungă care se opri în faţa vilei Anitei.

Îşi alungă din minte problemele personale şi porni motorul.

– Ia te uită, murmură el cu glas tare. Călătorim cu ştaif, nu?

Îl văzu pe şoferul în uniformă coborînd, mergînd la uşă şi apăsînd pe butonul soneriei. Se afla prea departe ca să vadă cine i-a deschis, dar avu loc un schimb de cuvinte, apoi şoferul se întoarse la maşină.

Aşteptară amîndoi zece minute, după ceasul lui Gideon, pînă cînd un alt bărbat – valetul, pesemne – ieşi cu două valize mari. Îl urma o tînără, aducînd o geantă de voiaj mai mică, pe rotile.

În timp ce toţi trei încărcau portbagajul, Gideon apăsă pe butoanele telefonului de bord.

– Pun bagajele în maşină, îşi anunţă el fratele. O limuzină mare cît o balenă şi destule bagaje pentru o trupă de fotomodele.

O văzu pentru prima oară cu ochii lui pe Anita cînd ieşi pe uşă. Avea părul roşu ca arama şi coafat în jurul unei feţe ce părea moale la atingere. Trupul ei – şi putea să vadă uşor cu ce îl ispitise pe fratele lui – era foarte feminin, cu curbe generoase.

Se întrebă, în timp ce o studia, ce anume se dereglase în capul ei pentru a o face să devină aşa cum era. Se mai întreba şi cum de alţii nu puteau să observe cît de deplasate erau eleganţa şi lustrul ei în casa aceea veche, rafinată şi demnă.

Poate că ea îşi dădea seama, reflectă Gideon. Poate că vedea ori de cîte ori se uita în oglindă. Ar fi un motiv în plus ca să meargă înainte.

Preferă să lase filozofia în seama Tiei.

– Iat-o şi pe femeia anului, tocmai iese.

– Ţine minte, dacă le pierzi urma, alergi la aeroport şi-i iei iar în primire acolo.

– N-am să le-o pierd. Ştiu să conduc mai bine pe contrasens decît ştiu majoritatea oamenilor din oraşul ăsta să conducă pe sens normal. Au pornit. Te sun iar de la aeroport.

Malachi închise, apoi se întoarse spre Tia.

– Sînt pe drum.

– Mi-e puţin greaţă... răspunse Tia, apăsîndu-şi o mînă pe abdomen. Dar începe să-mi placă. Nu ştiu ce-am să mă fac cînd viaţa mea va reveni la normal.

O luă de mînă, apăsîndu-i degetele cu buzele.

– Atunci va trebui să avem grijă să nu revină la normal.

Stînjenită, Tia apăsă pe butonul interfonului, luînd legătura cu garajul.

– E în drum spre aeroport. Gideon o urmăreşte.

– Atunci să mergem, răspunse Jack şi închise.

Tia se ridică de la consolă.

– Eşti calmă? o întrebă Malachi.

– Destul de calmă. Ai sădit vreodată ceva?

– Cum ar fi un copac? întrebă el, însoțind-o în ascensor.

– Mă gîndeam mai degrabă la semințe. Semințe diferite, în locuri diferite.

Trase adînc aer în piept.

– Cînd terminăm, vom avea o gădină foarte interesantă.

– Vreun regret, ceva...?

– Nimic deocamdată. Şi nici nu intenționez să am vreunul.

Tia ieşi din lift în garaj, privind spre locul unde Cleo, Rebecca şi Jack se adunaseră lîngă furgonetă. Oamenii aceia, îşi spuse ea, acei oameni fascinanți erau prietenii ei.

Nu, nu regreta nimic.

– Hai să-i dăm bice, spuse Cleo.

În faza aceea, Tia era la keyboard, iar Malachi se ocupa de comunicații. Cu Jack şi Rebecca în cabină, Cleo dădu drumul la Queen să-i urle în căşti.

– Nu înțeleg cum e-n stare, comentă Tia. Să se relaxeze aşa...

Malachi aruncă o privire peste umăr, spre locul unde Cleo se legăna în ritmul muzicii.

– Adună energie. Va avea nevoie, mai încolo.

Apăsă pe un comutator şi vorbi cu Rebecca la aparatul ei de emisie-recepție.

– Gideon zice că e un trafic foarte dens pe o stradă numită Van Wyck. E tot pe urmele lor, dar merg încet în momentul de față.

– Perfect. Noi sîntem aproape de parcare.

– Să fii atentă, iubito.

– A, o să fiu mai mult decît atentă. Am să fiu cuminte. Terminat.

Rebecca vîrî aparatul înapoi în teaca de la centură. În vreme ce Jack înscria furgoneta în parcare, începu să-şi economisească energia în felul ei. Recapitulă mental toate etapele misiunii.

Cînd coborî din furgonetă, ocoli pînă la Jack şi-i întinse mîna.

– Revenim la locul crimei ținîndu-ne de mînă, oftă ea exagerat de adînc. Romantic ca dracu'.

– Eşti nervoasă? o întrebă el pornind.

– Mai degrabă activată, aş zice. Ceea ce-i bine.

– Nu te grăbi. Trebuie să parcurgem repede faza asta, dar avem timp destul ca să facem totul bine.

– Tu joacă-ți rolul tău, iar eu am să-l joc pe-al meu.

Se opriră amîndoi drept în fața intrării principale la „Morningside". Cu gesturi firești, Jack introduse noul cod pe care-l programase în convertizorul din palmă, apoi scoase cheile pe care le făcuse, scoțînd sistemul de securitate din funcțiune.

– Liber, spuse el încet, descuind uşa.

După ce se strecurară înăuntru, încuie uşa la loc şi activă iar alarmele exterioare.

– Şi am intrat. Du-te, ordonă el, dar Rebecca alerga deja spre scară.

Orientîndu-se cu ajutorul lanternei, fugi spre biroul Anitei. Scoase cheia din buzunar şi, încrezătoare că ea şi Jack reuşiseră să realinieze sistemul de securitate, descuie uşa.

După ce trase draperiile peste fereastra dinspre Madison, aprinse lampa de pe birou şi se aşeză la computerul Anitei, frecîndu-şi palmele.

– Gata, frumosule, hai să facem amor.

Jos, Jack reconfigură sistemul de securitate. Avea să reintre în funcțiune, total şi mai corect ca oricînd, după ce el şi Rebecca vor pleca. În timp ce lucra, îl asculta în cască pe Malachi.

– Sînt la aeroport. A coborît pe trotuar. Gideon caută un loc de parcare. O să-i ia urma din nou în terminal. Voi cum staţi?

– Bine. Dă-mi-o pe Tia. Vreau să parcurgem prima listă de control.

– Ai legătura.

Malachi îi dădu Tiei o cască.

– Jack?

– Îți dau primul cod. Bagă-l.

În spatele ei, Cleo căscă. Ridică o cască, lăsînd să se audă sunetul înfundat al tobelor și chitarelor bas.

– Totu-i în regulă?

La keyboard, Rebecca își croia drum prin sistemul de securitate al computerului Anitei. Jalnic, își spuse ea cu oarecare satisfacție. Nimic mai mult decît o parolă simplă, ușor de ghicit. Găsise dosarul de asigurări din prima căutare de documente. Îl deschise, examină lista de inventar și cererea pe care o redactase Anita în aceeași zi.

– Țț-țț...! Ai și făcut cererea, nu? Dar la un nivel atît de conservator...! Las-că aranjăm noi...

Scoase din buzunar scurta listă întocmită de Jack și Tia și se apucă de treabă.

Măsluia formularul petiției, cînd auzi în cască glasul fratelui ei.

– A prins-o din urmă. Tocmai a intrat în sala de așteptare de la clasa întîi. Mai are o oră și un sfert pînă să decoleze.

– Eu am intrat în dosar. Mă-ntreb ce dracu' o fi perioada Nara, și de ce nu știu ce placă de-atunci valorează o găleată de bani. Jack, poți să verifici piesa asta și figurina Chiparus. O să ajungi și la cercei?

– Am să-i iau. Bagă-i.

– Nu uita microfoanele pe care le-a instalat Tia.

– Mă ocup și de ele. Acum taci. Tia, bagă codul următor.

În cincisprezece minute, Rebecca termină de consemnat și descris obiectele pe care Tia le alesese în hoinărelile ei prin „Morningside", apoi modifică data și ora computerului pentru ca fișierul să fie datat într-un moment anterior din aceeași zi. Un moment în care, grație microfonului de sub scaun, știau că Anita fusese singură în birou.

După ce printă cererea, își trosni degetele și semnă formularul imitînd foarte bine – dacă pînă și ea spunea! – semnătura Anitei. Îl dată, apoi scrise lista detaliată de instrucțiuni pentru asistentă.

Resetă ceasul, închise computerul, vîrî în geantă microfonul

instalat de Tia și trase din nou draperiile, cînd îl auzi pe Jack urcînd scara.

– Aici e gata.

– Mai verifică o dată, îi ordonă el.

– Am înțeles, stimate Domn Meticulos-Analitic. Draperii, computer, lampă, lanternă, microfon și articole bune de înfundat puștăria, adăugă ea, arătîndu-i dosarul din mînă.

Încuie la loc ușa cabinetului înainte de a se duce să pună dosarul pe biroul asistentei.

– Fiind un suflet eficient, fata asta o să-l trimită dimineață la prima oră. Ar fi cazul să-ți spun că adăugase deja vreo două lucruri pe cerere. Nu știu ce placă în valoare de vreo douăzeci și opt de mii de dolari americani.

– Cu tot cu astea, bătu Jack geanta agățată de umăr, asigurarea solicitată sare peste două milioane. E clar c-o să aibă de dat niște explicații. Securitatea e resetată. O să-i dăm drumul iar după ce ieșim.

– Atunci am terminat aici. Să mergem.

– Ar mai fi ceva.

Jack scoase din buzunar cutia cu inelul. Cînd o deschise, Rebecca se aplecă să studieze bijuteria la lumina lanternei.

– Frumos sclipici. De-aici l-ai furat?

– Nu, îl aveam la mine. Îl vrei tu?

Rebecca ridică privirea spre el, înclinînd capul într-o parte.

– Mă ceri în căsătorie aici, în clădirea pe care am spart-o?

– Te-am cerut deja în căsătorie, îi aminti el. Aici îți dau inelul, într-o clădire pe care am spart-o din punct de vedere *tehnic*. A fost al stră-străbunicii mele. Îl purta la mînă cînd stă-străbunicul tău i-a salvat viața.

– Minunat. Totul e minunat, Jack. Îl iau.

Își scoase mănușa și întinse mîna.

– Și pe tine.

Jack i-l puse pe deget, apoi se aplecă să pecetluiască învoiala cu un sărut.

– E un moment fermecător, comentă Malachi în cască. Felicitări și tot ce vă doriți, amîndurora. Acum fiți așa de buni să vă urniți fundurile de-acolo!

– Of, mai scuteşte-mă, Mal.

Rebecca se întinse să mai primească un sărut.

– Sîntem pe drum.

Cînd ajunseră înapoi la furgonetă, Cleo deschise paravanul despărţitor pentru a face schimb de locuri cu Rebecca.

– Ia să vedem farafastîcul, ceru ea nerăbdătoare, scoţîndu-i mănuşa. Mamă! Ăsta zic şi eu pietroi!

– Lasă chestiile muiereşti pe mai tîrziu, replică Jack, prinzîndu-şi centura de siguranţă. Pune sistemul în funcţiune.

– Acum, că ne-am logodit, numai ordine ştie să dea.

Rebecca trecu în spate şi preluă comanda de la Tia.

– Porneşte sistemul.

În timp ce ea lucra, Malachi se aplecă peste ea şi o sărută pe creştet, făcînd-o să zîmbească.

– Încă puţin şi-am să devin sentimentală.

– Şi eu.

– E un inel foarte frumos.

Neputîndu-se abţine, Tia se aplecă să-l vadă mai de aproape. Diamantul scînteia în ritmul degetelor Rebeccăi alergînd pe tastatură.

– Sînt atît de fericită pentru voi!

– Diseară tragem un chef, da? Din mai multe motive. Primarul merge, backup-ul porneşte, anunţă Rebecca. Şi asta e. Totu-n perfectă ordine.

Se rezemă de spătar, luînd sticla de apă pe care i-o oferise Malachi.

– Am făcut-o.

– E vremea să-nceapă Actul Doi, declară Cleo, ridicîndu-şi picioarele pe bord. Avem timp să mîncăm o pizza?

Gideon stătea în Aeroportul Kennedy, citind o ediţie broşată din *Something Wicked* de Bradbury. Se instalase în apropierea unei porţi de unde putea ţine uşor sub observaţie sala de aşteptare de la clasa întîi.

Cursa pentru Atena pleca la timp, iar pasagerii începuseră deja să se îmbarce. Începea să se simtă cam nervos şi jinduia după o ţigară.

Se foi pe scaun şi întoarse o pagină fără să citească pe cînd Anita ieşi din sală. O lăsă să mai parcurgă o poartă înainte de a se ridica şi o porni pe urmele ei.

La fel ca zeci de alţi călători, Gideon scoase un telefon celular.

– E la coadă la îmbarcare, spuse el calm. Avionul decolează normal.

– Anunţă-ne cînd sînt amîndoi, avionul şi ea, în aer. A, apropo, Becca şi Jack s-au logodit adineauri.

– Nu zău?

Deşi continua să privească spre ceafa Anitei, Gideon zîmbi la auzul veştii.

– Oficial, cu tot dichisul?

– Are-n deget un inel c-un diamant de-ţi ia ochii. Acum sîntem în drum spre a doua ţintă. Dacă totul merge bine, ne întîlnim la bază conform programului. Atunci ai să-l poţi vedea şi tu.

– Bine că mi-am luat ochelarii la mine. Acum intră în tunel. Treizeci de minute pînă la decolare. Eu o să mă aşez aici şi să citesc mai departe. Am să vă sun.

Parcară la trei cvartaluri distanţă şi rămaseră în aşteptare.

– Vezi, ţi-am spus eu c-aveam timp de-o pizza.

Jack îi aruncă lui Cleo o privire piezişă.

– Cum de n-oi fi tu grasă ca o vacă, nu pricep...

– Metabolismul.

Scoase din geantă un Hershey's Big Block şi-l desfăcu la un capăt.

– E singurul lucru de folos pe care l-am moştenit de la maică-mea. Şi zi, tu şi Rebecca o să staţi aici sau pe Insula de Smarald?

– Cînd acolo, cînd aici, cred. O să stabilim noi.

– Mda. E comod să ai un avionaş cînd zburzi întruna de colo-colo.

– Şi tu? Ai să te-apuci din nou de dans cînd se va termina totul? Cu partea ta, ai putea să-ţi cumperi o felie din Rockettes.

– Nu ştiu. Cred c-am să-mi fac de cap un timp.

Cleo muşcă din ciocolată.

– Poate-am să-mi deschid un club sau o şcoală de dans... Ceva care să nu mă pună să-mi trambalez fundul de la o probă la alta. În momentul ăsta nu mă pot gîndi decît s-o fac pe Anita să plătească pentru Mikey.

– Am început bine.

– Băi frate. Ce l-ar mai fi încîntat tot rahatul ăsta! Jack?

– Mda.

– Dacă nu-i acolo? Dacă a luat-o cu ea sau mai ştiu eu ce?

– Atunci aplicăm Planul B.

– Planul B?

– Am să ţi-l spun cînd o veni momentul.

O privi şi în clipa aceea din cască se auzi semnalul lui Malachi.

– Şi-a luat zborul.

– Sus cortina, spuse Cleo şi coborî cu mişcări agile din furgonetă.

– Nu vrei să mai recapitulăm o dată planul? Topografia etajului, semnalele manuale?

– Nu, le ştiu.

– De data asta sînt doi oameni în clădire, îi reaminti el. Doi servitori interni. Trebuie să procedăm în linişte.

– Sînt o afurisită de mîţă. Nici o grijă. Nu crezi că ăsta-i un adevărat record?

– Care?

– Intrăm în două locuri, totalizînd trei pătrunderi prin efracţie în douăzeci şi patru de ore, fără să furăm nimic.

– Luăm Parca.

– Mda, dar aia îi aparţine deja lui Mal, şi Tiei, cred. Aşa că nu se pune. Cred c-am putea ajunge-n Cartea Recordurilor cu treaba asta.

– Visul meu de-o viaţă.

Trecură o dată prin dreptul casei. Luminile de la etajul întîi erau stinse.

– Se pare că au tras pe dreapta pentru seara asta. Camerele servitorilor sînt acolo, în colţul dinspre sud al casei.

– Menajera şi valetul, verificaţi. Crezi că-şi fac de cap în lipsa stăpînei?

Jack îşi scărpină falca.

– Prefer să n-am în minte imaginea asta tocmai acum. O să urcăm pe partea dinspre est pînă pe terasa dormitorului. Vom fi expuşi cam cincisprezece secunde.

– Pînă şi ca s-o zgudui cu o fostă stripteuză durează mai mult, amice.

– Poate-mi faci un număr la petrecerea burlacilor.

Zîmbi cînd din cască se auzi comentariul sarcastic al Rebeccăi:

– Poate nu. Iubirea vieţii mele? Am oprit alarmele.

Jack ignoră şirul de taxiuri care trecură pe-alături şi radioul maşinii. La semnalul Rebeccăi, o apucă pe Cleo de mînă şi o trase de pe trotuar în umbra casei.

Îşi agăţară corzile de hamuri, se înălţară pe lîngă zidul clădirii, sărirră peste parapetul de piatră şi se ghemuiră pe terasă, fără o vorbă.

Jack îi făcu semn lui Cleo să strîngă echipamentele în timp ce el mergea lateral spre uşile terasei.

– Deblochează încuietorile, terasa dinspre est, etajul întîi, spuse el încet în cască.

Aşteptă să audă ţăcănind, apoi se ridică, expunîndu-se din nou, ca să deschidă încuietorile manuale.

Scoase o mică trusă din buzunarul hainei şi alese un şperaclu.

– Pariez că pe-asta n-ai învăţat-o la şcoala de securitate şi pază, comentă încet Cleo.

– Te-ai mira să auzi.

Descuie uşa, apoi, împingînd-o uşor, intră şi o aşteptă pe Cleo să se strecoare înăuntru înainte de a o încuia la loc.

Ştia că un criminalist bun ar depista metoda. Dar nu credea că se va ajunge pînă acolo.

– *Obsession*, murmură Cleo adulmecînd aerul. Parfumul ei. Se potriveşte, nu?

– Încuie uşile. Pe culoar, drept înainte. Baia principală e pe dreapta.

Cleo porni încet prin penumbră, continuînd să şoptească:

– Să întreb cum de ştii atîtea detalii despre camerele ei private?

– Cunoştinţe strict profesionale.

Cînd uşile fură încuiate, Jack se duse direct la debara.

– Sfinte Doamne, asta-i mai mare decît vechea mea garsonieră!

Intrînd, Cleo atinse cu degetul mîneca unei jachete.

– Şi nici nu-i rău utilată. Crezi c-o să observe dacă-i şterpelesc vreo două bulendre? Sînt în curs să-mi refac garderoba.

– N-am venit aici să facem cumpărături.

– Auzi, singura insignă de merit pe care-am cîştigat-o vreodată a fost pentru cumpărături.

Luă o pereche de escarpini din piele de şarpe de pe rafturile care acopereau un perete întreg.

– Numărul meu. Aici e mîna sorţii.

– Avem o treabă de făcut, Cleo.

– Bine, bine...

Totuşi, Cleo îşi îndesă pantofii în geantă înainte de a se ghemui să desfăşoare trusa de scule.

Jack deschise panoul din faţa seifului şi dădu la iveală platanul de securitate. Făcu legătura cu computerul portabil şi angajă căutarea.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot o să se prindă că tu erai singurul în stare să-i faci figura asta, comentă Cleo. O să se supere foc pe tine.

– Mda, tremur de frică.

Privi afişajul, unde apăruseră primele două cifre din cele şapte ale combinaţiei.

– Cum stăm cu timpul?

– Patru minute şi douăzeci de secunde. Sîntem în program.

Aşteptînd, Cleo începu să cotrobăiască printr-un şir de costume.

– Mie nu-mi stă bine cu taior... Da' fii atent, ăsta-i de caşmir! Pariez că Tia o s-arate trăsnet în el.

Îl făcu sul şi-l adăugă la pradă.

– Am combinaţia, o anunţă Jack. Roagă-te, frumoaso.

Cleo încrucişă degetele de la ambele mîini, apoi trecu în spatele lui.

– Fir-aş a naibii! şopti ea cînd uşa se deschise.

Clotho sclipea ca o stea.

– Uite-o! Aţi auzit, fraţilor? Am pus mîna pe ea.

Îi pregăti lui Jack punga căptuşită.

– Rebecca? Acum îi dau lu' bărbat-tu un sărut de să-i sară ochii. Opreşte-mă dacă poţi.

O făcu şi îşi luă din nou geanta.

– Încă nu închide, Jack. Am un mic cadou pentru Anita.

– Nu lăsăm nimic în urmă, începu el, apoi se holbă la obiectul pe care îl scosese Cleo din geantă. Cine-i asta, Barbie?

– Îhî. În locul statuetei. Am ales garderoba de la FAO Schwarz.

Cu mişcări atente, Cleo potrivi în seif blonda pieptoasă, îmbrăcată în piele neagră.

– Am botezat-o Barbie Spărgătoarea. Vezi, are şi o gentuţă. Înăuntru am pus şperacluri făcute din ace de siguranţă, iar păpuşa, care are aproape aceeaşi mărime, am vopsit-o în argintiu ca să semene cu Parca.

– Cleo, eşti o adevărată Martha Steward.

– Am talente ascunse, să ştii. Pa-pa, Barbie! adăugă ea, trimiţîndu-i o bezea în timp ce Jack închidea seiful.

Traseră panoul la loc şi îşi strînseră ustensilele.

– OK, după ce ieşim din camera asta, nici o vorbă. Numai semne manuale. Afară pe uşă şi la dreapta. În jos pe scară, apoi la stînga. Ţine aproape.

– Practic, mă ţin în cîrca ta.

– Partea asta-i cea mai delicată, îi reaminti el. Dacă ne prind aici, totul s-a dus pe copcă.

– Tu ia-o-nainte şi taci.

Se furişară afară din dormitor. Cum nu puteau risca să aprindă lanternele, aşteptară ca ochii să li se deprindă cu întunericul culoarului de la etajul întîi. Casa era cufundată

în tăcere, o tăcere atît de adîncă încît Cleo îşi auzea bătăile propriei inimi. Şi se întreba cum de reuşise să i se ridice în gît.

La semnalul lui Jack, porniră înainte, păşind fără zgomot pe covorul de Karastan.

La baza scării, Cleo îşi spuse că se simţea mai degrabă ca într-un mormînt decît ca într-o casă. Aerul era rece, camerele mute, iar sunetele din stradă erau amortizate de draperiile de la ferestre.

Apoi îl auzi, cu o clipă înainte ca Jack să se oprească, făcînd-o să se ciocnească de spatele lui. Zgomotul unei uşi deschizîndu-se, o lumină în capătul îndepărtat al coridorului de la parter, un sunet de paşi.

Ca unul, se ascunseră amîndoi în adîncitura primei uşi. Din depărtare se auzeau voci reverberînd aproape cu un efect de tunel. Avu nevoie de cîteva secunde ca să-şi dea seama că în casă nu erau mulţi oameni. Televizorul, conchise ea, apoi trebui să-şi înghită un chicotit nervos cînd auzi ritmurile infecte ale muzicii de la „Cine vrea să fie milionar?"

Perfect, îşi spuse. La fix!

Cînd lumina se stinse iar şi uşa se închise, Cleo numără pînă la zece, apoi îl simţi pe Jack relaxîndu-se lîngă ea. Chiar în timp ce număra paşii pe care-i făcuseră pe culoar pentru cazul că ar fi nevoită să alerge înapoi în ascunzătoare.

Se topiră ca două umbre în bibliotecă şi încuiară uşa în urma lor.

Acum se mişcau repede, fără cuvinte.

Cu ajutorul creioanelor-lanternă, se orientară pînă la etajerele cu geamuri. Cînd Jack deschise o uşă, scîrţîitul slab păru un bubuit de tun. Eliberă un raft, dîndu-i pe rînd lui Cleo volumele unei colecţii Shakespeare legate în piele. Cînd seiful apăru, Jack scoase computerul portabil.

Bătu cu degetul în ceas. Cleo îi arătă semnalul de douăzeci de minute înainte de a se lăsa pe vine pentru a desface fermoarul genţii din care scoase cu grijă obiectele alese de la „Morningside".

Jack le puse în fundul micului seif, în spatele unui teanc impresionant de dosare şi nenumărate casete cu bijuterii.

Cînd seiful fu închis la loc, făcură schimb de locuri. Cleo aşeză la loc pe raft cărţile, iar Jack strînse echipamentele. Amîndoi tresăriră ca doi iepuri speriaţi cînd sună telefonul.

Jack îi făcu semn să se grăbească, apoi se repezi la uşă să o descuie şi s-o întredeschidă. Cleo îi sufla în ceafă cînd pe culoar se aprinse lumina. Strîngînd o geantă la piept ca pe un copil, Cleo se aruncă după un fotoliu de piele verde-vînătoresc. Jack, cu cealaltă geantă agăţată pe umăr, se ascunse după uşă, încercînd să-şi ţină respiraţia, în timp ce pe coridor se auzeau paşi grăbiţi.

– Mai întîi una, pe urmă alta, mormăi o voce de femeie iritată. De parcă n-aş avea altceva mai bun de făcut la ora asta din noapte decît să notez mesaje.

Împinse cu putere uşa. Jack prinse clanţa cu mîna înainte de a-l pocni şi o ţinu la distanţă, strîngîndu-se în spaţiul de după uşă.

Cînd femeia apăsă comutatorul, camera fu inundată de lumină.

În cască se auzi vocea Rebeccăi, avertizîndu-l că sînt în întîrziere.

O auzi pe menajeră ducîndu-se la birou şi trîntind ceva pe lemnul lustruit.

– Din partea mea poate să stea şi-o lună. Ne mai tragem şi noi sufletul.

Paşii, mai tîrşîiţi acum, reveniră spre uşă. Urmă o pauză, un pufăit slab ce-ar fi putut fi de mulţumire sau de dispreţ, apoi lumina se stinse.

Jack rămase nemişcat, sperînd ca şi Cleo să facă la fel. Ascultă paşii îndepărtîndu-se. Nu se clinti din loc pînă cînd auzi trîntindu-se uşa din capătul culoarului.

Încet, foarte încet, împinse uşa. În penumbră o văzu pe Cleo, încă ghemuită după fotoliu. Ochii ei luciră cînd îi întîlniră pe ai lui. Şi-i dădu peste cap, nebuneşte, apoi se ridică în picioare.

Părăsiră biblioteca, se strecurară pe culoar pînă în vestibul, şi ieşiră pe uşa din faţă.

*

– Aşa că eu făceam ca iepurele după fotoliu, Jack se juca de-a Claude Rains după uşă, şi vedeam doar nişte picioare. Avea papuci pufoşi. Roz, şi mie nu-mi trecea prin minte altceva decît c-o să mă prindă o femeie încălţată cu papuci roz pufoşi. Mai mare ruşinea!

Pentru că voise să treacă la orizontală cît mai iute, Cleo o lăsase pe Rebecca pe locul de lîngă şofer şi se întinsese, cum putea mai bine, pe podeaua furgonetei.

– Omule. *Omule!* Trebuie să iau nişte alcool pe cale bucală cît mai curînd.

– Ai fost tare, remarcă Jack, cu o privire în oglinda retrovizoare. Nervi de oţel.

– Mda, făcuţi piftie un moment. A, ia stai!

Se întoarse pe-o parte şi se săltă pe vine.

– Tia, ţi-am adus un cadou.

– Un cadou?

– Îhî!

Vîrî mîinile în geantă şi scoase taiorul făcut sul.

– O culoare excelentă pentru tine. Cam ca vînăta, cred. Şi textura e fină. Caşmir.

– Ăsta... ăsta-i al ei?

– Şi ce dacă? Îl dai la curăţat, îl pui la afumat, îl dezinfectezi cu spirt, vezi tu.

Ridică din umeri, căutînd iar în geantă.

– Oricum, ţie o să-ţi stea mult mai bine. La fel cum pantofii ăştia vor arăta mai bine în picioarele mele.

Îi puse deoparte şi căută din nou.

– Pentru tine am umflat poşetuţa asta de seară, Rebecca. Judith Leiber. Nu-i rea.

– Cum naiba le-ai subtilizat pe toate? întrebă Jack.

– Amintiri de pe vremea cînd şuteam din magazine. Nu sînt mîndră, dar aveam şaişpe ani şi eram rebelă. Un strigăt pentru a atrage atenţia, nu-i aşa, Tia?

– Păi... nu crezi c-o să le observe lipsa?

– Aiurea, are-acolo jumate din stocul de la Bergdorf's. Ce-i ăla, un taior? Şi-n plus, o să fie prea ocupată ca să-şi

mai verifice garderoba după ce s-o-ntoarce şi o vedea ce i-am lăsat noi acolo.

– Ai un fel de a vorbi... comentă Malachi, mîngîind-o pe cap.

– Mie-mi spui?

Simţi ultimele urme de tensiune risipindu-se cînd ajunseră în garaj şi văzu SUV-ul lui Jack. Gideon se întorsese, iar lumea era minunată.

– Acum putem comanda pizza, da?

27

Iată-le.

Tia dădu din nou ocol mesei. Pe ea, cele trei Parce de argint, unite la bază, sclipeau în lumina soarelui de dimineaţă.

– Părea aproape ca un vis, spuse ea încet. Ca un vis, noaptea trecută şi tot ceea ce a dus la ea. Sau o piesă de teatru în care am nimerit ca o împiedicată ce sînt. Dar acum uite-le aici.

– N-ai fost niciodată o împiedicată, Tia.

În spatele ei, Malachi îi puse mîinile pe umeri.

– Ai fost tare ca o stîncă de la început şi pînă la sfîrşit.

– Şi ăsta e un vis în sine. N-au mai fost împreună de un secol. Poate chiar două. Noi le-am unit. Asta înseamnă ceva. Veşnice şi sigure. Aşa se vorbeşte despre ele în mitologie. Trebuie să avem grijă ca aceste trei simboluri să rămînă aşa cum sînt: sigure.

– Nu vor mai fi despărţite.

– Deapănă, măsoară, taie.

Le atinse uşor, pe rînd.

– Ce conţine o viaţă şi ce atinge. Sînt mai mult decît nişte opere de artă, Malachi, şi mai mult decît dolarii pe care i-ar plăti oricine ca să le aibă. Sînt o responsabilitate.

Mută baza, o ridică pe Clotho şi se gîndi la Henry W. Wyley. Şi el o ţinuse la fel în timp ce le căuta pe celelalte. Şi murise căutîndu-le.

– Aici se îngemănează sîngele meu şi al tău. Mă întreb dacă au înţeles, măcar puţin, ce fir lung le-a urzit ea. N-a fost tăiat la moartea lor. S-a depănat mai departe pînă la tine şi la mine, şi la ceilalţi dintre noi. Chiar şi la Anita.

Cu Parca în mînă, se întoarse spre el.

– Fire depănîndu-se. Doi bărbaţi din arcuri opuse ale vieţii pornesc un cerc, cu asta între ei. Cercul se măreşte cu Cleo şi Jack, cu Rebecca şi Gideon. Iar firul se deapănă înainte. Dacă luăm ceea ce reprezintă aceste trei imagini, dacă ne îngăduim să credem, şi rolul Anitei a fost hărăzit.

– Aşa că nu-i revine nici o responsabilitate pentru ceea ce a făcut? întrebă Malachi. Pentru sîngele vărsat, doar din lăcomie?

– Nu. Binele şi răul, defectele şi virtuţile, toate sînt urzite în fire. Alegerile, responsabilităţile îi aparţin ei. Iar Soarta îşi cere întotdeauna plata.

Cu grijă, Tia o puse pe Clotho lîngă surorile ei.

– Şi pînă la urmă îşi ia obolul. Cred că vreau să spun că s-ar putea să nu fie singura care are de plătit un preţ.

– N-ar trebui să fii tristă tocmai azi.

O cuprinse în braţe, mîngîindu-i părul auriu.

– Am făcut aproape tot ceea ce ne propusesem să facem. Şi vom merge pînă la capăt.

– Nu sînt tristă. Dar mă întreb ce-o să se întîmple cînd vom termina.

– Cînd vom termina, tiparele se vor schimba din nou, spuse el, frecîndu-şi obrazul de creştetul ei. Există un lucru pe care ar fi trebuit să ţi-l spun dinainte. Ceva ce trebuia să clarific.

Tia se încordă, cu ochii închişi. Uşile liftului se deschiseră.

– Gata, pauză! A venit masa!

Cleo, cu braţele încărcate de sacoşe, intră în mansardă, urmată de Gideon.

– Jack şi Rebecca vin şi ei. Are veşti despre Anita.

*

– A ajuns la timp, relată Jack, şi a fost condusă la reşedinţa lui Stefan Nikos. Stefan i-a fost prieten şi client lui Paul Morningside. Atît el, cît şi soţia lui sînt cunoscuţi pentru colecţia lor de artă şi antichităţi, şi pentru acţiunile lor de caritate. Ca şi pentru ospitalitatea lor.

– Untdelemn de măsline, nu?

Rebecca luă o măslină de pe farfurie şi o examină.

– Am citit despre el în revistele *Money, Time* şi altele. Înoată în untdelemn de măsline. Ciudat cum mărunţicile astea pot îmbogăţi în aşa măsură pe cineva.

– Livezi de măslini, confirmă Jack. Şi podgorii, şi diverse produse colaterale din ambele. Are case la Atena, în Corfu, un *pied-à-terre* la Paris şi un castel în Alpii Elveţieni.

Culese o măslină din farfuria Rebeccăi şi şi-o aruncă în gură.

– Şi peste tot, sisteme de securitate „Burdett".

– Ai mînă lungă, Jack, comentă Malachi.

– Destul de lungă. Am vorbit cu Stefan săptămîna trecută, după ce Tia a sădit sămînţa cu Atena.

– Puteai să ne spui şi nouă, comentă Rebecca.

– Nu ştiam dacă sămînţa va încolţi. Cum spuneam, a fost prieten cu Paul Morningside. Văduva nu-i e prea dragă. Ei, adăugă zîmbind, mă place grozav. Destul ca să-mi facă o favoare. Ideea de a o trage pe Anita pe sfoară îl amuză. O s-o ţină ocupată vreo două zile cu zvonuri despre Lachesis şi bruneta înaltă şi sexy care vînează statueta.

– Zău? Şi cum îmi place Grecia?

– Acceptabil, îi răspunse el lui Cleo. Nu prea ai timp să admiri peisajele.

– Pot să revin oricînd.

– Vom avea la dispoziţie o săptămînă, maximum, calculă Malachi. Pentru ca roţile să se învîrtească, să punem în joc totul.

Făcu o pauză, scrutînd feţele celor din jur.

– Totuşi, trebuie s-o spunem, şi de ce n-am spune-o acum. Ne-am putea opri aici. Avem Parcele...

Cleo se învioră imediat.

– N-a plătit!

– Aşteaptă să asculţi pînă la capăt. Avem ceea ce-şi doreşte ea. Ce a furat, la ce se pricepe. Şi n-am făcut rău nimănui. Pe lîngă asta, i-am complicat viaţa considerabil cu cererea de asigurare şi transferarea acelor piese de la „Morningside" în seiful personal.

– A comis deja o fraudă pe linie de asigurări, comentă Gideon. Noi n-am făcut decît să mărim miza. Nu există nici o garanţie că n-o să scape.

Puse o mînă pe coapsa lui Cleo, simţind cum îi vibrează muşchii.

– Pentru nimic nu există garanţii, replică Malachi. Dar putem fi siguri că n-o să scape prea uşor cînd piesele alea sînt ascunse în seiful ei din bibliotecă. Iar Jack i-a strecurat un pont despre ea şi prietenului său de la poliţie. Avem toate şansele ca, dacă stăm şi aşteptăm, sistemul să funcţioneze de la sine.

– Lew o să-şi facă treaba, spuse Jack, luînd o furculiţă de salată cu paste făinoase. Benzile de securitate vor arăta că piesele de pe cerere erau încă la locul lor după spargere. Nu va avea o viaţă prea uşoară cu el în cîrcă. Detectivul companiei de asigurări nu va vedea deloc cu ochi buni o cerere de peste două milioane cînd marfa e încă în posesia clientului.

– Poate va plăti o amendă, va face vreun serviciu în slujba comunităţii... Nu ştiu...

Jack ridică furculiţa, întrerupînd obiecţiile lui Cleo.

– Mi-am imaginat-o pe Anita luînd supă de la cantina săracilor. N-arată rău. Dar nici nu se potriveşte cînd avem o fraudă cu şapte cifre. Totuşi, dacă vrem să cadă de-a binelea, Bob trebuie să stabilească legătura cu Dubrowsky. Dacă nu reuşeşte, n-o poate asocia nici cu crima, nici cu prietenul lui Cleo.

– Şi-o să scape, remarcă înverşunată Cleo.

– Mda, dar de scăpat ar putea scăpa oricum. Asta vrea să spună Malachi. Cu ceea ce-a făcut, o păţeşte din cauza fraudei

la asigurări, ispăşeşte o mică pedeapsă şi imaginea ei din înalta societate iese mînjită.

– Uneori, interveni Tia, făcîndu-i pe toţi s-o privească, genul ăsta de notorietate adaugă o anumită atracţie.

– Bine zis, încuviinţă Jack. Dacă mergem pînă la capăt cu toate, o s-o jumulim de bani şi probabil, adăugă el zîmbind, o vom împinge să facă o greşeală care să pecetluiască totul. Sînt mulţi „dacă" la mijloc. Dacă mergem înainte, avem şanse să-i înlocuim pe toţi cu certitudini.

– Ăă...

Tia ridică o mînă, apoi o lăsă să cadă la loc.

– Moirele, Parcele, au prorocit, cînd Meleagru avea doar o săptămînă, că va muri cînd un tăciune de pe vatra mamei sale va arde pînă la capăt. I-au prezis soarta – Clotho, că va fi nobil, Lachesis, că va fi viteaz. Iar Atropos, privind copilul, a spus că va trăi numai atîta timp cît tăciunele acela nu va fi complet ars.

– Nu înţeleg... începu Cleo.

– Las-o să termine, o întrerupse Gideon.

– Păi, vedeţi voi, mama lui Meleagru, dorind cu disperare să-şi apere copilul, a ascuns tăciunele într-un cufăr. Dacă nu ardea complet, copilul era în siguranţă. Aşa că fiul ei a crescut şi, ajungînd bărbat, i-a omorît pe fraţii mamei sale. Furioasă şi îndurerată de măcel, femeia a scos tăciunele din cufăr şi l-a ars. Aşa că Meleagru a murit. Răzbunîndu-şi fraţii, şi-a pierdut fiul.

– Perfect. Mikey îl reprezintă pe fratele meu, dar curva aia nu poate nici moartă să treacă drept copilul meu. Şi atunci?

– Ideea e, spuse blînd Tia, că răzbunarea nu este niciodată gratuită. Şi nici nu-ţi aduce vreodată înapoi ceea ce ai pierdut. Dacă ne lăsăm mînaţi numai de dorinţa de răzbunare, preţul poate fi prea scump.

Cleo se ridică. La fel ca Tia cu puţin timp înainte, se apropie de masa unde erau puse Parcele şi îi dădu ocol.

– Mikey mi-a fost prieten. Gideon abia dacă-l cunoştea, iar voi, ceilalţi, nu l-aţi cunoscut deloc.

– Te cunoaştem pe tine, Cleo, spuse încet Rebecca.

– Mda, bine, n-am de gînd să stau aici şi să susţin că nu vreau să mă răzbun şi că sînt dispusă să plătesc cît face. Dar ce-am spus înainte, prima dată cînd ne-am adunat toţi la Tia, rămîne în picioare. Mai mult vreau să se facă dreptate. Aşa că, am pus mîna pe astea şi ne-am îmbogăţit. Mare scofală.

Se întoarse cu faţa spre ei.

– Dacă oamenii se codesc să facă ceea ce e corect, dacă nu-i stau alături unui prieten la greu, ce rost mai are? Dacă oricare dintre voi nu vrea să se lase tîrît în povestea asta, foarte bine. Nici o problemă, mai ales după toate prin cîte am trecut. Dar eu, una, n-am terminat. Şi n-am să termin pînă n-o ştiu pe aia zăcînd în celulă şi blestemîndu-mi numele.

Malachi îşi privi fratele şi dădu din cap. Apoi puse o mînă peste a Tiei.

– Legenda pe care ai spus-o, iubito... Mai are şi un alt înţeles.

– Într-adevăr. Alegerea determină destinul.

Tia se ridică şi se apropie de Cleo.

– Vieţile se învîrtesc în cerc, se intersectează. Se ating şi ricoşează una din alta. Nu putem decît să ne dăm toată străduinţa şi să urmăm firul pînă la capăt. Cred că nici justiţia nu se obţine pe gratis. Va trebui doar să facem aşa încît să merite preţul.

– OK.

Ochii lui Cleo erau înceţoşaţi de lacrimi.

– Eu tre' să...

Ridică din umeri, neputincioasă, apoi ieşi repede din cameră.

– Nu, lasă-mă pe mine, îl opri Tia pe Gideon, care se şi ridicase. Nici mie nu mi-ar strica o mică porţie de plîns.

Cînd Tia se duse după Cleo, Malachi îşi luă berea.

– Acum, c-am lămurit-o şi pe asta şi am ajuns cu toţii mai mult sau mai puţin la aceeaşi concluzie, voi aduce vorba despre altă problemă. Una mai personală.

Trase o duşcă prelungă, ca să-şi clătească beregata.

– A doua parte a unei conversaţii pe care am început-o

altă dată, îi spuse el lui Jack. Deci... În calitatea mea de cap al familiei...

– Cap al familiei! pufni Rebecca. S-o spui lu' mutu'! Mama-i capul familiei!

– Mama nu e aici, nu-i aşa? replică Malachi calm, dar şi nemulţumit că-l întrerupsese. Iar eu sînt fratele cel mai mare, aşa că mie îmi revine sarcina de a aborda chestiunea acestei logodne.

– E logodna mea şi nu te priveşte cu nimic.

– Taci dracu' din gură cinci minute măcar!

– Eu mai aduc o bere, hotărî Gideon. Promite să devină interesant.

– Nu-mi spune tu mie să tac din gură, maimuţoi umflat cu mintea cît aluna!

– Aş fi putut s-o fac şi în absenţa ta, îi aminti Malachi pe un ton calm care anunţa furtună. Şi aş fi fost scutit de insulte şi epitete. Iar acum vorbesc cu Jack.

– A, vorbeşti cu Jack vasăzică...!? Şi eu să stau aici cuminte, cu mîinile-n poală şi capu-n piept?

Şi aruncă în el cu o pernă.

– Tu n-ai şti ce-i aia cumînţenie nici dacă ţi s-ar băga pe gît să-ţi gîdile amigdalele! aruncă Malachi perna înapoi, nimerind-o drept în cap. Iar după ce spun tot ce am de spus, n-ai decît să vorbeşti şi tu. Dar, pe toţi sfinţii, am s-o spun!

– Rebecca, interveni Jack, cînd fata rînji. Aşteaptă pînă cînd termină ce are de spus şi supără-te după aia.

– Îţi mulţumesc, Jack. Iar primul lucru pe care-l voi spune e că te compătimesc din toată inima pentru viaţa pe care-o s-o ai cu muierea asta irascibilă, prost-crescută şi cu o fire violentă.

Malachi miji ochii cînd Rebecca dădu să înşface fructiera de jad de pe masa de cafea, iar Jack o prinse de încheietura mîinii.

– Dinastia Han. Continuă cu pernele.

– Cum spuneam... reluă Malachi. Sînt conştient că pentru tine nu se pune problema banilor, dar vreau să fie clar că nici sora mea nu va veni la tine cu buzunarele goale. Are un sfert

din acțiunile firmei noastre, ceea ce înseamnă destul de mult. Dacă se hotărăşte sau nu să-şi continue munca activă în firmă, acel sfert va rămîne al ei. Şi mai are dreptul şi la partea care i se cuvine din rezultatele actualei noastre operațiuni.

– Banii nu contează.

– Contează pentru noi, preciză Malachi. Şi pentru Rebecca.

Înălță o sprînceană spre sora lui.

– Poate că n-ai creierul chiar cît aluna, la urma urmei, îi zîmbi ea.

– Am văzut cum stă treaba între voi şi mă bucur. Cu toate cusururile ei – şi sînt sumedenie – o iubim şi vrem să fie fericită. În ceea ce priveşte firma Sullivan, puteți face parte din ea în măsura în care vă convine.

– Că bine zici, Mal, comentă Gideon aşezîndu-se pe brațul fotoliului, lîngă fratele său şi ridicînd paharul în semn de toast. Tata ar fi fost în culmea fericirii să te-audă. Aşa că, Jack, bine ai venit în familie.

– Mulțumesc. Nu mă prea pricep la ambarcațiuni. Dar nu m-ar deranja să învăț.

– I-auzi!

Rebecca le zîmbi fraților ei.

– Sînt profesoara ideală pentru tine.

– O să discutăm despre asta.

Jack o bătu amical pe genunchi, apoi se ridică.

– Am de făcut vreo două comisioane. Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, le spuse el celor doi bărbați.

– Dacă voi trei mergeți să vă faceți de cap, am să mă duc şi eu. Le voi lua cu mine şi pe Cleo şi pe Tia ca să ne uităm la rochiile de mireasă. Ți-am spus cumva că vreau o nuntă mare, cu rochie albă?

Auzind-o, Jack se opri în loc.

– Defineşte „mare".

– Nu-ți răci gura de pomană, îl povățui Gideon. Cunosc lucirea asta din ochi.

Trei ore mai tîrziu, Rebecca se întoarse cu brațele pline de reviste pentru mirese, un îndreptar pentru pregătirea nunții

pe care i-l cumpărase Tia ca dar de logodnă şi cămăşuța de noapte sexy cadou de la Cleo.

– Eu insist totuşi că la recepție crinii sînt cei mai buni pentru aranjamentul floral din mijlocul mesei.

– Exact.

Cleo îi făcu Tiei cu ochiul.

– Nu mai sînt doar pentru înmormîntări.

– Buchețelele din flori de cîmp erau fermecătoare, interveni Tia. Nu-mi vine să cred că mi-am petrecut atîta timp într-o florărie şi am rămas cu sinusurile libere. Am scăpat de alergie.

– Petele alea roşii de pe fața ta ce-s? o întrebă Cleo şi izbucni în hohote cînd Tia se repezi spre oglinda Adam din livingul lui Jack ca să-şi inspecteze tenul în căutare de iritații sau erupții.

– Nu mi se pare amuzant. Deloc.

– Ştii că-i place să glumească, remarcă Rebecca, apoi aruncă o privire spre arcada care dădea în dormitor.

Sacoşele îi căzură din brațe şi îşi luă zborul într-acolo.

– Mamă!

– Fetița mea!

Eileen o prinse în brațe, strîngînd-o la piept.

– Uite-o pe fetița mea frumoasă!

– Mamă, ce faci aici? Cum ai venit? O, ce dor mi-a fost de tine...?

– Ce fac? Îmi despachetez lucrurile, asta fac. Cum am venit? Cu avionul. Şi mie mi-a fost dor de tine. Stai numai să te văd...

O îndepărtă puțin, cercetîndu-i chipul.

– Eşti fericită, aşa-i?

– Da, sînt. Foarte fericită.

– Am ştiut că e alesul inimii tale cînd l-ai adus acasă la ceai.

Oftă şi o sărută pe frunte.

– Acum prezintă-mi-le pe prietenele tale aici de față, despre care am auzit deja atît de multe de la băieții mei.

– Tia şi Cleo, şi mama mea, Eileen Sullivan.

– Încîntată de cunoştinţă, doamnă Sullivan.

Mama lui Malachi! îşi spuse Tia, în panică.

– Sper că zborul a fost plăcut.

– M-am simţit ca o regină, lăfăindu-mă la clasa întîi.

– Mda, mă rog, e un zbor lung totuşi.

Stînjenită, Cleo o trase pe Tia de mînecă.

– Noi o întindem ca să vă lăsăm să vă odihniţi. Vorbim mai încolo...

– Nici vorbă! le zîmbi Eileen prietenos, dar hotărît. O să stăm de vorbă acum, în linişte, la un ceai. Băieţii sînt jos, cu nu ştiu ce năzdrăvănii de-ale lor, aşa că vom profita de răgaz. Ce apartament mare şi frumos! comentă ea, privind în jur. Trebuie să fie pe-aici pe undeva şi cele necesare pentru a face un ceai.

– Îl fac eu, se oferi imediat Tia.

– Te-ajut şi eu.

Cleo o urmă în bucătărie.

– Despre ce să vorbim cu ea? o întrebă în şoaptă. „O, bună ziua, doamnă Sullivan. Ne place foarte mult să facem sex cu fiii dumneavoastră cînd nu pătrundem prin efracţie în clădiri..."?

– O, Doamne... O, Doamne!

Tia îşi luă capul în mîini.

– De ce-am venit aici?

– Pentru ceai.

– Exact. Uitasem. Bine.

Deschise două dulapuri înainte să-şi amintească unde pusese ceaiul cu mîna ei.

– Ei bine, trebuie să ştie. O, Doamne!

În frigider, Tia găsi o butelie de vin desfăcută. Îi scoase dopul şi trase o duşcă direct din sticlă.

– Trebuie să ştie ceva şi despre cealaltă problemă. Malachi sau Gideon a vorbit regulat cu ea. Ştim că ştie despre Parce şi Anita, şi măcar în parte despre planuri. Cît despre cealaltă...

Încercă să se calmeze în timp ce măsura cantitatea de ceai.

– Sînt oameni în toată firea, iar ea pare o femeie rezonabilă.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Probabil îi va conveni că primul ei născut s-a aranjat cu o autoare publicată care are doctoratul şi un apartament în Upper East Side. Dar n-o văd sărind în sus de bucurie cînd va afla că băieţelul ei mai mic s-a încurcat cu-o stripteuză.

– E jignitor ce spui!

– Iisuse, Tia, cine-ar putea s-o condamne? Pînă şi eu...

– Nu, nu pentru doamna Sullivan, şi nici pentru tine.

Cu cutia de ceai încă în mînă, Tia se întoarse spre ea.

– O jigneşti pe o prietenă a mea, şi nu-mi place. Eşti curajoasă, loială şi inteligentă, şi n-ai nici un motiv să-ţi fie ruşine, nici un motiv ca să te scuzi.

– Bine zis, Tia, interveni Eileen, intrînd în bucătărie.

Ambele femei se albiră la faţă.

– Îmi dau seama de ce e Malachi aşa de mort după tine. Iar cît despre tine, îi spuse ea lui Cleo, întîmplător am încredere în judecata băieţelului meu mai mic şi întotdeauna i-am admirat gusturile. Şi pe-ale lui Mal. Voi începe de-aici cu voi amîndouă şi vom vedea cum ne înţelegem. Ai grijă ca apa aia să dea în clocot înainte s-o torni, adăugă ea. Majoritatea yankeilor habar n-au cum să facă un ceai decent.

Peste treizeci de minute, cînd intră în apartament, Jack observă trei lucruri simultan. Tia era fistîcită, Cleo stătea ţeapănă, iar Rebecca zîmbea radios.

Ea fu aceea care se ridică şi porni spre el. Îl cuprinse cu braţele pe după gît, apropiindu-şi gura de a lui pentru un sărut prelung, stăruitor.

– Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

Jack rămase cu un braţ pe după talia ei, uitîndu-se la Eillen.

– Te-ai acomodat bine, Eileen?

– Nici nu se putea mai bine, Jack, şi-ţi mulţumesc. Acum am auzit de la fetele astea trei aici de faţă că mai aveţi şi alte planuri cu femeia aceea care vrea să-mi lovească familia.

Sper că putem discuta ca să găsim o cale să vă dau şi eu o mînă de ajutor.

– Sînt sigur c-o să ne treacă ceva prin minte. După cîte ştiu de la cunoştinţele mele, individa trece chiar acum Atena prin ciur în căutarea unei anumite doamne de argint şi a unei brunete.

Se aşează în faţa lui Cleo.

– Primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere un pistol. E clar că speră să-ţi dea de urmă, iar atunci plănuieşte să-şi joace ultima carte.

– O să fie dezamăgită, nu-i aşa?

– Este, şi aşa va rămîne.

Gideon intră în cameră, urmat de Malachi. Se vedea că e furios.

– Indiferent ce planuri facem de-acum încolo, tu ai să rămîi departe de ea.

– Auzi, Şmechere, ia ascultă...

– Ascult pe dracu'! Nu intenţionează să stea la şuetă cu tine. Vrea să pună mîna pe ceea ce-şi doreşte şi pe urmă să te omoare. I-ai spus de unde şi-a luat pistolul?

– De la negru, răspunse Jack. Un Glock neînregistrat. A avut grijă. N-a încercat să treacă prin vamă cu o armă. Cel mai probabil nu plănuieşte nici s-o ia cu ea la întoarcere. Speră să-şi rezolve problemele, apoi s-o arunce.

– Cum spuneam, o aşteaptă o dezamăgire.

– Iar tu, de-acum încolo, eşti de serviciu la bază, îi spuse Gideon. O ajuţi pe Rebecca la tehnică şi pe Tia la cercetări. Şi stai în apartamentul ăsta sau într-al Tiei. Nu ieşi din casă singură sub nici un motiv. Iar dacă mă contrazici, am să te închid într-o debara pînă terminăm.

– Cleo, înainte să-l cîrpeşti pe fiul meu, cum sînt sigură că merită din mai multe motive, aş dori să spun şi eu ceva.

Eileen se aşează mai comod, aşa cum făcea adesea la masa ei din bucătăria de-acasă.

– Eu am avut o viziune puţin diferită asupra întregii situaţii fiindcă n-am fost în miezul problemei. Există un punct slab – un călcîi al lui Ahile, cum s-ar spune. Ar fi o formulare

potrivită, nu-i aşa? comentă ea uitîndu-se la Tia. Femeia asta ştie cum arăţi, Cleo. Crede că deţii un obiect pentru care a făcut deja moarte de om. Acum s-a concentrat asupra ta. Situaţia se va schimba puţin după ce se va întoarce aici. De tine, însă, e sigură. Dacă reuşeşte să ajungă la tine, ajunge la toţi. N-ar fi aşa, Mal?

– În esenţă, da. Nu vom risca să te pierdem, Cleo, spre binele tău. Şi cred că nici tu n-ai risca să pierzi totul numai pentru ocazia de a-i da cu tifla.

– OK, am înţeles. Sînt un factor de risc, aşa că rămîn sub acoperire.

– Iar data viitoare, Gideon, continuă Eileen, ai putea să ceri rezonabil ceea ce vrei în loc să azvîrli ordine. Faci un ceai foarte bun pentru o yankee, Tia.

– Vă mulţumesc, doamnă Sullivan.

– Zi-mi doar Eileen, nu vrei? Din cîte am înţeles, eşti o fată deşteaptă şi din alte puncte de vedere.

– Nu tocmai. Mă pricep să urmez instrucţiunile.

– Îţi stă bine modestia.

Eileen îşi mai turnă o ceaşcă de ceai.

– Dar, cînd e deplasată sau nejustificată, nu-i decît o neghiobie. Ai găsit o cale de a obţine informaţii despre finanţele acelei femei.

– De fapt, prietena mea a... Da, se corectă Tia, la vederea privirii mustrătoare a lui Eileen. Am găsit o cale.

– Aşa că, ştii cît îi putem cere pentru Parce.

– Încă n-am hotărît cît anume, dar mă gîndeam...

– Fata asta se teme mereu să spună ce gîndeşte? îl întrebă Eileen pe Malachi.

– Nu la fel de mult ca acum. O nelinişteşte prezenţa ta.

Deşi roşise, Tia îşi îndreptă umerii.

– Poate obţine lichid pînă la cincisprezece milioane. Douăzeci, de fapt, dar asta ar necesita timp şi complicaţii considerabile, aşa că cincisprezece milioane e mai bine. Mă gîndeam chiar că am putea să-i cerem zece şi să-i acordăm o marjă. Parcele valorează mult mai mult. Va şti că dacă se străduieşte şi se documentează puţin, le va putea vinde

colecționarului potrivit pentru cel puțin dublul investiției. Tatăl meu a confirmat că el, ca dealer, ar oferi zece. Ca femeie de afaceri, și ea ar gîndi la fel.

– Foarte rezonabil, dădu din cap Eileen. Acum, nu trebuie decît să găsiți o cale de a-i smulge banii ăștia fără a-i da Parcele. Lăsați-o să fie acuzată pentru fraudă în asigurări și arestată pentru crimă. După asta putem începe să planificăm nunta și să ne întoarcem la Sullivan Tours. Verii tăi se descurcă de minune, îi spuse ea lui Malachi, dar ar fi cazul să luăm din nou situația în mînă.

– O să mai dureze un timp, mamă, îi răspunse Malachi.

– Dacă nu credeam asta, n-aș fi acum aici. La fel cum cred că voi toți veți găsi o soluție pentru întreaga situație. În fond, ați ajuns atît de departe. Și, că tot veni vorba, n-ar fi timpul să se ofere cineva să-mi arate și mie Parcele?

– Îmi place mama ta.

Buzele lui Malachi tresăriră într-un zîmbet, privind-o pe Tia cum pregătește patul.

– Ți-e frică de ea.

– Doar puțin.

Din obișnuință, Tia își puse inhalatorul pe noptieră.

Cînd se duse să regleze filtrul de aer din dormitor, Malachi îl ascunse, ca în fiecare seară. Tia nici nu observă.

– Rebecca s-a bucurat enorm s-o vadă. A fost minunat din partea lui Jack c-a adus-o aici.

Nervoasă, Tia intră în baie și începu să-și șteargă atentă fardul hipoalergenic, cu demachiant hipoalergenic.

– Și pentru tine a fost o surpriză plăcută, adăugă ea, cînd Malachi apăru în ușă. Sînt sigură că ți-a fost dor de ea.

– Mi-a fost foarte mult.

Îi plăcea s-o privească așa – ordonată, îngrijită, cu fața ei drăguță și dulce fără urmă de cosmetice.

– Știi ce se spune despre bărbații irlandezi.

– Nu, ce se spune?

– Că pot fi beți vi sau rebeli, bătăuși sau poeți. Dar, pînă la ultimul, își iubesc mamele.

Tia rîse ușor, desfăcînd flaconul de cremă hidratantă, după care îl închise la loc.

– Tu nu ești nici unul din toate.

– Ce insultă! Pot să beau și să mă bat cu cei mai tari dintre ei. Sigur am și sînge de rebel în mine. Și... vrei puțină poezie, Tia?

– Nu știu. Nu mă pricep.

– Vrei un citat sau versuri originale?

Tia ar fi vrut să zîmbească, era sigură că ar fi putut, dar se simți copleșită.

– Nu face asta.

– Ce anume?

Nedumerit și puțin alarmat, Malachi se apropie de ea. Tia se retrase.

– N-am să-ți îngreunez situația.

– Mă bucur să aflu, răspunse el prudent. De ce plîngi?

– Nu plîng.

Își trase nasul.

– N-am să plîng. Voi fi rezonabilă și înțelegătoare, așa cum sînt întotdeauna, continuă ea și trînti crema hidratantă pe placa de marmură din baie.

– Poate-ar fi bine să-mi spui în legătură cu ce vei fi rezonabilă și înțelegătoare.

– Nu rîde de mine. Cînd știu că oamenii rîd de mine, mă simt și mai îngrozitor.

– Nu rîd de tine. Iubito...

Întinse mîna spre ea, dar Tia i-o împinse la o parte.

– Nu-mi spune așa și nu mă atinge, adăugă ea, trecînd pe lîngă el în dormitor.

– Să nu-ți spun „iubito", să nu te ating. N-ai să plîngi și ai să fii rezonabilă și înțelegătoare.

Începea să-l doară capul.

– Dă-mi măcar un indiciu.

– Sîntem aproape gata. O știu și am să merg pînă la capăt. Ăsta-i singurul lucru important pe care l-am făcut în viața mea și n-am să-l las neterminat.

– Nu e singurul lucru important pe care l-ai făcut.

– Nu încerca să mă consolezi, Malachi.

– Să fiu al dracului dacă te consolez pentru ceva, şi naiba să mă ia dac-am să stau aici certîndu-mă cu tine fără să am habar pentru ce. Hristoase, încep să iau durerea de cap de la tine.

Îşi frecă apăsat faţa cu mîinile.

– Tia, ce este?

– Ai spus că ar fi trebuit să-mi spui înainte. Poate era mai bine. Poate că, deşi ştiam, aşa mi-ar fi fost mai uşor.

– Să-ţi spun... Ah.

Şi îşi aminti ce se pregătise să-i spună de dimineaţă, înainte de a-i întrerupe Cleo. Se încruntă, îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

– Ştii şi te nemulţumeşte?

– N-am voie să am şi eu sentimente? ripostă ea. N-am voie să fiu furioasă? Numai recunoscătoare? Recunoscătoare pentru săptămînile pe care le-am trăit împreună. Ei bine, sînt şi recunoscătoare, şi furioasă. Şi-am să fiu furioasă ori de cîte ori am chef!

Aruncă o privire în jur.

– Dumnezeule! Trebuie să fie pe-aici ceva cu care să pot să arunc!

– Nu sta pe gînduri, o sfătui el. Apucă primul lucru la îndemînă şi dă cu el de perete.

Tia îşi înhăţă peria de păr şi-şi luă avînt. Peria lovi în plin abajurul de sticlă pastelată al lămpii de pe noptieră, făcîndu-l ţăndări.

– La dracu'! La dracu', era de la Tiffany! Nici măcar o criză de nervi nu poate să-mi reuşească?

– În mine trebuia să arunci.

O apucă de braţe înainte de a se duce să strîngă cioburile.

– Dă-mi drumul.

– Nici nu mă gîndesc.

– Sînt o proastă.

Îi pierise toată energia.

– N-am reuşit decît să mă fac de rîs şi să sparg un abajur la care ţineam. Mai bine aş fi luat un Xanax.

– Ei bine, nu l-ai luat, şi prefer să mă cert cu o femeie care n-are mintea aburită de tranchilizante. Astea sînt

sentimente reale, Tia, şi va trebui să le faci faţă. Indiferent dacă pe ale mele le doreşti sau nu, va trebui să le faci faţă.

– Le-am făcut faţă, replică ea, împingîndu-l. Tot timpul le-am făcut faţă. Şi nu e drept. Nu-mi pasă că viaţa nu trebuie să fie dreaptă, fiindcă e viaţa *mea*. Şi nu-ţi pot uşura situaţia, oricît de des mi-aş spune că pot. Vreau să te muţi la Jack. Nu mai poţi sta aici cu mine, e prea mult.

– Mă dai afară? Înainte să plec, vreau să ştiu de ce! strigă el, apucînd-o de braţe.

– Ţi-am spus, pentru că e prea mult. Voi termina ceea ce am început şi n-am să-i las pe ceilalţi de izbelişte. Dar n-am să fiu, *nu* am să fiu amanta liniştită şi cuminte care-ţi stă la îndemînă cînd ai chef şi te lasă să pleci înapoi în Irlanda ca să-ţi reiei viaţa de unde ai lăsat-o. Şi ca să rămîn şi eu unde m-ai lăsat. Pentru prima dată am să pun eu capăt situaţiei şi-ţi cer să pleci.

– Ţi-am cerut eu vreodată să fii liniştită şi cuminte?

– Nu. Mi-ai schimbat viaţa şi-ţi mulţumesc foarte mult. Poftim.

Încercă să se smulgă din mîinile lui şi fu smucită înapoi.

– Vrei mai mult? Perfect. E o dovadă de mare consideraţie din partea mea că eşti atît de cinstit să-mi spui că totul e temporar – vieţi care se ciocnesc una de alta, ricoşează şi-şi văd de drum. Ai în Irlanda o casă şi o firmă. Aşa că, succes!

– Eşti o femeie complicată, Tia, şi-mi dai mult de furcă.

– Sînt o femeie foarte simplă şi extrem de uşor de întreţinut.

– Aiurea! Eşti un labirint şi mă fascinezi neîncetat. Hai să recapitulăm totul, ca să fie clar. După părerea ta, azi-dimineaţă voiam să-ţi spun că a fost frumos, distractiv şi foarte plăcut. Aş fi adăugat probabil că ţin foarte mult la tine şi, ştiind că eşti o femeie liniştită şi cuminte – ha, ha! – sînt sigur că vei înţelege că, atunci cînd toată treaba o să se termine, la fel se va întîmpla cu noi.

Tia îi vedea chipul printr-o ceaţă de lacrimi. Pentru prima dată îşi dori, cu furie, să fi fost un om obişnuit – la înfăţişare, la vorbă. În dragoste.

– Nu contează ce-ai fi spus atunci, fiindcă o spun eu acum.

– A, ba contează, o contrazise el. Sînt convins de asta. Aşa c-am să-ţi spun ce anume mi-am dat seama că trebuia să-ţi spun înainte. Te iubesc. Asta ar fi trebuit să-ţi spun înainte. Ce părere ai?

– Nu ştiu...

Pe obraz i se prelinse o lacrimă, dar n-o luă în seamă.

– Vorbeşti serios?

– Nici pomeneală!

Cînd o văzu rămînînd cu gura căscată, izbucni în rîs, apoi o luă în braţe.

– Ce, acum sînt şi mincinos? Te iubesc, Tia, şi dacă ţi-am schimbat viaţa, află că şi tu mi-ai schimbat-o pe a mea. Dacă-ţi închipui că mi-o pot relua de unde am lăsat-o înainte să te întîlnesc pe tine, eşti o proastă.

– Nimeni nu mi-a mai spus asta vreodată.

– Că eşti proastă?

– Nu.

Îi atinse obrazul cînd Malachi se aşeză pe marginea patului, cu ea pe genunchi.

– „Te iubesc." Nu mi-a mai spus-o nimeni.

– Atunci va trebui să mă suporţi pe mine spunîndu-ţi pînă ai să te saturi s-o tot auzi.

Tia clătină din cap, simţind că-i creşte inima.

– Nimeni nu mi-a mai spus-o niciodată şi nici eu n-am avut ocazia s-o spun. Acum pot s-o fac. Te iubesc. Te iubesc, Malachi.

Fire depănîndu-se, reflectă ea, lipindu-şi buzele de ale lui. Depănîndu-se pentru a forma încă un model. Dacă firul ei era să fie tăiat din scurt, putea privi în urmă spre acest moment fără nici un regret.

28

Era aproape. O ştia.

Petrecuse ore întregi căutînd prin magazine de mărunţişuri şi alte ore vizitînd galeriile de artă şi antichităţi sub pretextul afacerilor. Avusese conversaţii interminabile, pînă

acum infructuoase, cu colecţionarii locali spre care o îndrumase Stefan.

Ca să se consoleze, Anita savura pe îndelete o băutură rece la masa umbrită de lîngă piscina casei de oaspeţi a soţilor Nikos.

În pofida faptului că-i prezentase atîţia colecţionari, Stefan n-o ajuta atît de mult pe cît sperase.

Era destul de ospitalier, reflectă ea sorbind sucul de mimoze cu spumă. El şi nesărata de nevastă-sa o primiseră cu braţele deschise. Cu altă ocazie s-ar fi delectat să-şi petreacă timpul în casa aceea albă şi spectaculoasă de pe colinele de deasupra Atenei. Cu pogoanele ei de grădini, armata de servitori şi pajiştile răcoroase şi înmiresmate.

Era foarte plăcut să stea tolănită pe pernele moi, lîngă un bazin cu ape scînteietoare ce ţîşneau dintr-o fîntînă reprezentînd-o pe Afrodita, admirînd copacii şi florile sub cerul albastru torid şi ştiind că nu trebuia decît să mişte un deget ca să i se aducă orice – orice – poftea.

Era adăpostul mătăsos al adevăratei bogăţii, al adevăratelor privilegii, unde nu era nevoie să se preocupe de nimic altceva decît de dorinţele ei imediate.

Iar asta era ambiţia vieţii ei.

De fapt, îşi spunea că era timpul să caute o locuinţă similară pentru sine. După ce va pune mîna şi pe celelalte două statuete – şi va pune mîna pe ele –, se putea gîndi la o retragere parţială din afaceri. La urma urmei, va fi foarte ocupată cu publicitatea rezultată din lovitura de a fi achiziţionat şi apoi revîndut Cele Trei Parce. „Morningside" îşi va fi îndeplinit misiunea pentru ea.

Italia ar fi pe gustul ei, medită Anita. O vilă elegantă în Toscana, unde-ar trăi într-un stil extravagant. Desigur, îşi va păstra şi casa de la New York. Va petrece acolo cîteva luni pe an. La cumpărături, în înalta societate, stîrnind invidia celorlalţi şi culegînd laurii ca pe nişte petale de trandafiri.

Va da interviuri. Dar, după primul val de interes al mass-media, se va retrage discret. Voalul de mister va fi subţire, iar cînd îl va ridica, la cîte-o toană de-a ei, vor da năvală ca muştele.

Va scoate „Morningside" la vînzare – cu regret. Şi va

culege roadele tuturor profiturilor ce i se cuveneau după investiția celor doisprezece ani istovitori de căsnicie.

Pentru o asemenea viață era menită, conchise Anita, rezemîndu-se mai comod în șezlong. O viață de răsfăț, faimă și multă, multă bogăție.

Dumnezeu îi era martor că i se cuvenea.

O va găsi pe afurisita aia de Cleo Toliver și o va înlătura din calea ei ca pe un obstacol mărunt. Nu era decît o chestiune de timp. Nu se putea ascunde la nesfîrșit. Cel puțin Stefan îi fusese cît de cît de ajutor ca interpret în unele magazine, interesîndu-se pentru ea despre o femeie brunetă și o statuetă mică de argint.

Toliver bătea drumurile, era clar. Și de două ori, după spusele vînzătorilor, Anita ajunsese cu nici o oră în urma ei.

Nu însemna decît că se apropia, se asigură Anita. Auzi acolo, tîrfa aia să-și închipuie c-o putea întrece pe Anita Gaye!

Va fi o greșeală foarte costisitoare pentru Cleo Toliver.

– Anita?

Încă plutind pe valurile fanteziilor ei, Anita își coborî ochelarii de soare, privindu-l pe Stefan.

– Bună. E minunat aici, nu-i așa?

– Ideal. Mă gîndeam că ai vrea poate să bei ceva răcoritor, să iei o gustare.

Arătă spre tăvile cu fructe și brînză pe care un servitor le aranja pe o masă, apoi îi dădu încă un pahar cu suc de mimoze.

– Da, ar fi grozav. Sper c-ai să-mi ții companie.

– Desigur.

Părul lui argintiu luci în soare cînd se așeză în șezlongul de lîngă ea.

Avea brațele bronzate și musculoase, trupul în formă și chipul colțuros și interesant. Valora o sută douăzeci de milioane – după o estimare conservatoare.

Dacă ar fi căutat un alt soț, l-ar fi înscris printre primii pe listă.

– Vreau să-ți mulțumesc încă o dată, Stefan, pentru că mi-ai fost ghid și om de legătură. E destul că a trebuit să profit de ospitalitatea ta, venind la voi în casă aproape pe

neanunțate, dar îți mai și răpesc atît de mult timp... Știu cît de ocupat e un om cu statutul și poziția ta.

– Te rog, expedie el cu un gest tirada complezentă. A fost o plăcere. Dar și interesantă goana asta după comori. Asemenea lucruri mă fac să mă simt din nou tînăr.

– Ei, de parcă n-ai fi!

Se aplecă spre el, oferindu-i deliberat privelиștea sînilor ei opulenți abia acoperiți de sutienul sumar al costumului de baie. Poate că n-o interesa un soț, dar niciodată nu refuza ocazia de a obține un amant.

– Ești un bărbat vital și atrăgător, în plină putere. Păi, dacă n-ar fi soția ta...

Lăsă fraza în suspensie, bătîndu-l cu degetul pe dosul mîinii, într-un gest de evidentă cochetărie.

– M-aș da la tine.

– Mă flatezi.

Calculată și jalnic de transparentă, își spuse el. Și simți încă un junghi de regret pentru bunul lui prieten care n-o văzuse pe creatura asta așa cum era.

– Cîtuși de puțin. La fel ca vinul, prefer bărbații de o anumită vîrstă și savoare rafinată. Sper ca, într-o bună zi, să te pot răsplăti pentru generozitatea ta.

– Tot ce fac, răspunse Stefan, fac pentru Paul. Și, desigur, pentru tine, Anita. Meriți să fac tot ce pot pentru tine, și chiar mai mult. Din păcate, se pare că n-am prea avut succes în goana ta după comori. Evident, în calitate de colecționar, interesul meu nu e chiar altruist. Ce mîndrie ar fi să adaug Moirele la colecția mea! Sper ca, la momentul potrivit, să putem încheia o afacere.

– Cum altfel?

Anita își ciocni paharul de al lui.

– Pentru tranzacții viitoare – de afaceri și personale.

– Abia aștept, nici nu-ți pot spune cu cîtă nerăbdare. Totuși, ar trebui să-ți spun că, pe celălalt front, am avut un mic succes.

Făcu o pauză, studiind fructele, apoi tăie o crenguță dintr-un ciorchine de struguri cu boabe negre, grase.

– Nu guşti? Din viile noastre.

– Mulţumesc.

Anita întinse mîna şi luă micul ciorchine.

– Şi ce spuneai?

– Poftim? A, da... da...

Stefan vorbea pe îndelete, alegînd şi pentru el o parte din ciorchine.

– Da, un mic succes în privinţa femeii pe care o cauţi. Numele hotelului la care a tras.

– Ai găsit-o.

Anita coborî picioarele de pe şezlong, lovind zgomotos în dalele de gresie.

– De ce n-ai spus? Unde-i hotelul ăsta?

– Într-un cartier al oraşului pe care nu i l-aş fi recomandat niciodată unei doamne delicate ca tine. Vrei şi puţină brînză?

– O maşină cu şofer vreau, se răsti Anita. Imediat!

– Desigur, îţi stă la dispoziţie.

Stefan tăie o felie subţire de brînză şi o puse pe farfurioara cu strugurii pe care Anita încă nu-i gustase.

– A, dar te gîndeşti să te duci la hotel ca s-o vezi... Nu mai e acolo.

– Cum adică, nu mai e acolo?

Transparentă, îşi spuse Stefan. Într-adevăr, nu ştia să se prefacă. Iar acum, pisica sălbatică se uita de după mască, arătîndu-şi colţişorii ascuţiţi şi temperamentul feroce.

– Am spus că a tras, îi explică el, însă chiar azi a predat camera.

– Şi unde s-a dus? Unde naiba e acum?

– Din păcate, asta n-am reuşit să aflu. Recepţionerul mi-a spus numai că a plecat la scurt timp după ce se întîlnise cu un tînăr. Britanic sau irlandez, nu era prea sigur. Au plecat împreună.

Roşeaţa pe care i-o aduseseră în obraji nervii şi emoţia pieri pînă cînd faţa ei rămase albă ca marmura şi la fel de dură.

– Nu se poate.

– Evident, s-ar putea să fie o greşeală la mijloc, sau o confuzie, dar recepţionerul părea destul de cooperant şi foarte

sigur de ceea ce spunea. Pot aranja să vorbeşti chiar tu cu el, mîine, dacă vrei. Nu ştie englezeşte, dar voi traduce cu plăcere. Totuşi, trebuie să insist să te întîlneşti cu el în altă parte, nu în cartierul acela. Nu m-ar lăsa conştiinţa să te duc acolo.

– Acum trebuie să vorbesc eu el. *Acum* trebuie s-o găsesc. Înainte...

Începu să se plimbe furioasă în jurul piscinei, cu capul plin de gînduri ucigaşe la adresa lui Malachi Sullivan.

– Calmează-te, Anita.

Numai lapte şi miere, Stefan se ridică. Un servitor se apropie, prezentîndu-şi scuze pentru întrerupere.

Stefan luă plicul pe care-l adusese, apoi îl lăsă să plece.

– Anita, ai o telegramă.

Anita se întoarse spre el, ţăcănind cu tocurile sandalelor pe dale.

În mod normal, Stefan s-ar fi scuzat, din discreţie faţă de musafiră, dar preferă să nu piardă momentul şi rămase în apropiere, privind-o cum rupe telegrama. Şi citi.

Anita. Îmi pare rău că n-am avut timp să vin personal ca să-ţi prezint salutările mele. Străini în ţară străină, şi aşa mai departe. Dar mi-am terminat destul de repede treburile la Atena şi, la ora cînd citeşti aceste rînduri, eu escortez două domnişoare foarte atrăgătoare înapoi la New York. Îţi propun să te întorci aici cît de curînd posibil dacă te interesează o reuniune hotărîtoare.

Ţinem legătura,
Malachi Sullivan

Stefan avu plăcerea să audă răcnetul sugrumat şi gestul furibund cînd strînse telegrama în pumn.

– Sper că nu e o veste proastă.

– Trebuie să plec la New York. Imediat.

Culoarea îi revenise în obraji şi clocotea de furie.

– Desigur. Mă ocup de tot ce trebuie. Dacă mai pot fac şi altceva...

– Am să fac eu altceva, scrîşni ea printre dinţi. Fă bine şi crede-mă că am s-o fac.

Stefan o aşteptă să plece ca o furtună spre casă. Apoi se aşeză, îşi luă paharul şi scoase telefonul celular.

Făcu apelul, degustînd un strugure.

– Jack. În două ore voi avea în avionul meu o femeie furioasă foc... Nu, nu, adăugă el chicotind şi alegînd încă un bob de strugure. A fost, prietene, şi continuă să fie o mare plăcere pentru mine.

Ajunse acasă, unde o aşteptau numeroase mesaje, dintre care multe de la poliţie, ceea ce o irită şi mai mult. Îşi petrecuse orele de zbor gîndindu-se la diverse căi de a-l lichida pe Malachi – toate implicînd moartea lui sîngeroasă, în chinuri.

Oricît erau de satisfăcătoare, Anita avea destulă minte şi aproape destul autocontrol ca să ştie că era esenţial să găsească momentul potrivit, locul potrivit şi metoda potrivită.

Îl dorea mort, dar şi mai mult dorea Parcele.

Le ordonă servitorilor să plece din casă. Voia să rămînă singură. Făcu un duş, se schimbă, apoi îl căută pe Jasper. Încălcă una dintre regulile ei de bază, ordonîndu-i să vină la ea acasă.

Era nemulţumită de activitatea lui şi se gîndea să se debaraseze de el. Îşi imagina că ar fi destul de simplu să însceneze o tentativă de spargere, cu cîteva urme ale unei false lupte. Cu hainele rupte pe ici, pe colo, cu cîteva julituri, nimeni nu i-ar pune cuvîntul la îndoială – o femeie singură, apărîndu-şi integritatea fizică şi căminul cu un pistol rămas de la răposatul ei soţ.

Amintindu-şi senzaţia din momentul în care apăsase pe trăgaci şi-l văzuse pe Dubrowsky împleticindu-se şi căzînd mort, ştia că un asemenea gest i-ar uşura mult stresul.

Dar se cam săturase de poliţie pentru un timp. Şi, pe lîngă asta, Jasper încă-i mai putea fi de folos. Nu îşi permitea luxul să se lipsească de el atît de repede.

Conform instrucţiunilor, Jasper se prezentă la uşa din spate. Îi făcu semn să intre, apoi se duse direct în bibliotecă. Apreciind just valoarea poziţiei, se aşeză la birou.

– Închide uşa, îi spuse ea rece.

Cînd Jasper se întoarse cu spatele, Anita scoase din sertar pistolul pe care-l pregătise şi îl puse în poală. Pentru orice eventualitate.

– Nu sînt mulţumită de rezultatele activităţii tale, domnule Jasper.

Ridică un deget, împiedicîndu-l să răspundă.

– Scuzele nu mă interesează. Te-am plătit – şi te-am plătit bine – pentru talentele şi aptitudinile tale deosebite. După părerea mea, au eşuat jalnic.

– Nici nu mi-aţi dat prea mult ca să am pe ce să mă bazez.

Anita se rezemă de spătar. După zborul lung, furia şi violenţa pe care le emana Jasper aveau un efect energizant. Mai puternic chiar şi decît al drogurilor, îşi spuse ea. Se credea mai tare, mai periculos. Şi nici nu-i trecea prin minte că-l despărţea de moarte doar o mişcare din deget.

– Mă critici, domnule Jasper?

– Uitaţi ce e, dacă credeţi că nu-mi fac treaba bine, concediaţi-mă.

– A, m-am gîndit la asta.

Mîngîie cu vîrful degetului oţelul rece al pistolului de nouă milimetri din poală.

– Sînt femeie de afaceri, iar cînd un angajat îşi face nesatisfăcător datoria, l-am terminat.

– N-o să-mi cadă nasu'.

Îl văzu schimbîndu-şi poziţia trupului. Ştia că avea un pistol sub sacou. Iar trece oare prin cap să-l folosească? S-o intimideze, s-o jefuiască, poate s-o şi violeze? Crezînd-o neputincioasă în faţa lui şi incapabilă să se ducă la poliţie.

Ideea era absolut fascinantă.

– Totuşi, ca femeie de afaceri mai cred şi în principiul de a le da angajaţilor anumite stimulente, în speranţa că rezultatele lor se vor ameliora. Îţi voi oferi un stimulent.

– Mda...

Brațul cu care se pregătea să-şi scoată pistolul se relaxă.

– Ca de pildă?

– O primă de douăzeci şi cinci de mii de dolari dacă găseşti şi-mi aduci un om numit Malachi Sullivan. E în oraş, probabil în compania lui Cleo Toliver. O mai ții minte pe Cleo, nu-i aşa, domnule Jasper? murmură ea, aproape torcînd. A reuşit să-ți scape printre degete de cîteva ori. Dacă mi-i aduci pe amîndoi, dublez prima. Nu-mi pasă în ce stare vor fi, cu condiția să fie vii. Vreau ca asta să fie foarte clar. Trebuie să mi-i aduci vii. Fostul dumitale asociat nu a înțeles această subtilitate, motiv pentru care i-am lichidat contractul.

– Cinzeci pentru tip, o sută pentru amîndoi.

Anita înclină capul, apoi împinse uşor cu degetul un plic mare de pe birou.

– Ai aici o fotografie a lui şi două mii pentru cheltuieli. N-am să-ți dau mai mult de două mii, adăugă ea, pînă nu am unele rezultate. Există un bloc de apartamente pe West Eighteenth, între Ninth şi Tenth. Adresa e tot în plic, împreună cu cheile. Clădirea e în curs de renovare. Începînd de azi, lucrările de renovare se suspendă. Cînd îi vei avea pe domnul Sullivan şi pe domnişoara Toliver, sper, îi vei duce acolo. Foloseşte spațiul de la subsol. Poți face uz de orice mijloace pentru a-i reține, apoi contactează-mă la numărul pe care ți l-am dat deja. E clar?

– M-am prins.

– Îmi aduci bărbatul şi femeia şi vei primi banii pe care i-ai cerut. După aceea nu vreau să te mai văd sau să mai aud de tine.

Jasper luă plicul.

– Mă gîndeam că poate vreți să ştiți. Au picat microfoanele de la telefonul lui Marsh.

Anita îşi țuguie buzele.

– N-are importanță, decise ea. Nu mă mai interesează.

– Bătrînul ei a devenit foarte guraliv cînd m-am dus la el şi-am întrebat de statuile alea. Părea să vrea să puie mîna pe ele.

– Da, sînt sigură că ar vrea. Presupun că nu ți-a spus nimic deosebit de util.

– A spus ceva despre cum că cic-a auzit că una poate-i în Grecia. La Atena. Da' a zis că-i doar un zvon şi că mai sînt şi altele.

– La Atena. Ei, asta a fost ieri.

– A-ncercat să mă mulgă de informații, se purta de parc-ar fi vorbit la nimereală, da' de fapt mă descosea.

– Nu mă mai preocupă problema. Adu-mi-l pe Malachi Sullivan. Poți pleca pe unde ai intrat.

Crede că nu are creier, îşi zise Jasper ieşind. Crede că nu-l duce şi pe el mintea să afle ce şi cum.

Îl va găsi pe Sullivan ăla, nici vorbă, şi pe tipă. Da' să fie el al dracu' dac-avea de gînd să i-i predea doar pe-o amărîtă de sută. Dacă ei erau legătura cu statuile alea, atunci îi vor spune lui. Şi cînd va pune el laba pe Parce, Anita Gaye va plăti, şi va plăti scump.

Şi pe urmă, poate că-i va face la fel cum credea că i-a făcut ea lu' bou' ăla de Dubrowsky. Chiar înainte să salte-n avionu' de Rio.

Anita rămase la birou, parcurgînd mesajele. Ca să se distreze, pe cele de la poliție le rupse în bucățele mici de tot. În fond, investigațiile de omucidere şi spargere nu erau treaba ei.

Intenționa să ia legătura foarte curînd cu agentul de asigurări. Se aştepta ca suma revendicată să i se plătească printr-un cec, cît mai prompt. Dacă aveau nevoie să le aducă aminte că-şi putea muta foarte uşor la altă agenție primele anuale grase, le-o va spune cu plăcere.

Soneria se auzi de două ori. Anita înjură personalul ineficient şi plătit neruşinat de mult înainte de a-şi aminti că le dăduse liber pentru restul zilei.

Oftînd de enervare că trebuia să le facă singură pe toate, se duse la uşă. Nu se bucură să vadă în prag doi detectivi, dar după ce cîntări avantajele şi dezavantajele de a-i ignora, le deschise uşa.

– Domnilor detectivi, m-aţi prins la timp.

Lew Gilbert dădu din cap.

– Doamnă Gaye. Putem intra?

– Zău că nu e momentul potrivit. Abia m-am întors din străinătate. Sînt foarte obosită.

– Dar vă pregăteaţi să plecaţi? Aţi spus că v-am prins la timp.

– M-aţi prins la timp înainte de a mă culca, răspunse ea drăgălaş.

– Atunci n-o să vă reţinem mult.

– Foarte bine.

Făcu un pas înapoi, lăsîndu-i să intre.

– Nu ştiam că lucraţi cu... Iertaţi-mă, nu v-am reţinut numele.

– Detectiv Robbins.

– Fireşte. Nu ştiam că lucraţi cu detectivul Robbins la spargere, domnule Gilbert.

– Uneori cazurile se suprapun.

– Îmi imaginez. Fireşte, sînt încîntată că de problema mea se ocupă doi dintre cei mai buni detectivi din New York. Vă rog să luaţi loc. Mă tem că am dat liber servitorilor fiindcă voiam să rămîn singură în casă. Dar sînt sigură că pot face o cafea dacă doriţi.

– Vă mulţumim oricum.

Lew se aşeză, dînd tonul.

– Aţi spus că tocmai v-aţi întors dintr-o călătorie? Fusese planificată înainte de spargere?

– Nu, s-a ivit pe neaşteptate.

– Peste hotare?

– Da.

Anita puse picior peste picior cu un gest săpînit.

– La Atena.

– Trebuie să fie foarte interesant. Toate templele acelea vechi. Şi băutura aia, cum se numeşte? Uzo. Am băut puţin la o nuntă. Tare de tot.

– Am auzit. Mă tem că eu am fost în interes de afaceri, aşa că n-am avut timp de temple şi uzo.

– Greu trebuie că v-a fost, să fiţi nevoită să vă luaţi zborul aşa, imediat după spargere, interveni Bob. Faceţi des călătorii de afaceri?

– Depinde.

Nu-i plăcea tonul lui. Nu-i plăcea deloc. Cînd se va termina le va spune vreo două cuvinte bine alese superiorilor lui.

– Scuzaţi-mă, dar n-am putea să trecem la subiect?

– Vă căutăm de mai mult timp. Ancheta merge mai greu cînd nu putem să comunicăm cu victima.

– Cum spuneam, călătoria a fost necesară şi neaşteptată. În orice caz, i-am dat detectivului Gilbert toate informaţiile pe care le aveam. Am presupus că dumneavoastră şi compania de asigurări vă veţi ocupa de restul.

– Aţi depus petiţia.

– I-am lăsat hîrtiile asistentei mele înainte de plecare. M-a asigurat că le-a transmis agentului meu. Aveţi vreo pistă în legătură cu bunurile mele sau cu persoanele care au pătruns în clădire?

– Investigaţia e în curs. Doamnă Gaye, ştiţi ceva despre Cele Trei Parce?

Preţ de un moment nu reuşi decît să se holbeze la ei.

– Fireşte. Sînt o legendă în domeniul meu de activitate şi în sfera intereselor mele. De ce?

– Am primit o informaţie că s-ar putea ca pe ele să le caute hoţii. Dar n-aţi inclus nici o statuetă de argint, sau mai multe, pe formularul de asigurare.

– O informaţie? De la cine?

– Anonimă, dar intenţionăm să urmărim toate indiciile în acest caz. N-am văzut nimic care să corespundă cu descrierea oricăreia dintre aceste statuete pe lista dumneavoastră de inventar.

– Nici n-aţi fi putut fiindcă nu am nici una. Dacă aveam, puteţi fi sigur că aş fi ţinut-o închisă într-un seif. Parcele sînt extrem de valoroase. Din păcate, una s-a pierdut cu siguranţă, împreună cu posesorul ei, pe *Lusitania*. Cît despre celelalte două... Nimeni nu le poate confirma existenţa.

– Prin urmare, nu aveți una dintre aceste statuete?

Furia și indignarea că era interogată începură să i se simtă în voce.

– Cred că v-am răspuns deja la această întrebare. Dacă aveam una dintre Parce, puteți fi sigur că aș fi anunțat răsunător acest lucru. Publicitatea ar fi extrem de benefică pentru „Morningside Antiquities".

– Mă rog, informațiile anonime duc de obicei în fundături, remarcă Lew cu aerul că se scuză. Cu atît mai bine. Așa ceva n-ar merge pe căile și canalele obișnuite. Întrucît nu v-am găsit, am cerut de la compania de asigurări fotografii și descrieri ale bunurilor furate. Am procedat pe toate căile obișnuite. Jack Burdett a cooperat cu noi în privința securității. Dar voi fi sincer, doamnă Gaye – pînă acum n-am aflat nimic.

– E foarte supărător. Încerc să fiu recunoscătoare că erau asigurate complet. Deși, firește, sper ca bunurile să-mi fie restituite. Dar e extrem de supărător să știu că „Morningside Antiquities" a fost vulnerabilă. Acum va trebui să mă scuzați.

Se ridică în picioare.

– Zău că sînt foarte obosită.

– O să vă ținem la curent.

Bob se ridică și el.

– A, în problema cealaltă... Omuciderea aceea din antrepozitul care v-a aparținut dumneavoastră...

Nu doar vreo două cuvinte bine alese, hotărî Anita. Va lua măsuri ca individul să fie concediat.

– Serios, domnule detectiv, cred că am stabilit că nu știu nimic în legătură cu crima aceea.

– Voiam doar să știți că am identificat un suspect. Un om cu care se pare că victima lucrase foarte recent.

Scoase din buzunarul de la piept o fotografie.

– Îl recunoașteți?

Anita se uită lung la fotografia lui Jasper, nefiind sigură dacă-i vine să rîdă sau să urle.

– Nu, nu-l cunosc.

– Nici nu ne așteptam, dar trebuie să verificăm toate posibilitățile. Vă mulțumim pentru timpul acordat, doamnă Gaye.

În timp ce se înapoiau la mașină, cei doi polițiști schimbară o privire.

– E mînjită, declară Lew.

– O, da. Pînă-n gîtul ăla al ei de lebădă.

În clipa în care mașina se desprinse de bordură, Cleo își scoase telefonul mobil.

– Au activat-o, anunță ea. Sun-o.

Apoi îl vîrî la loc și se întoarse spre Gideon, care stătea la volan.

– Hai să mai stăm cîteva minute. Pariez c-o s-o auzim pîn-aici cum urlă.

– Se poate...

Gideon îi înapoie sticla de suc pe care o cumpărase pentru timpul cît aveau de stat la pîndă.

– Și pe urmă, cred c-am putea face un mic ocol pe la Tia. Pe moment, nu-i nimeni acolo.

– A...

Cleo își împinse limba în obraz.

– Ce ai în minte?

– Să smulg toate hainele de pe tine, să te trîntesc pe prima suprafață orizontală la-ndemînă și să-mi fac de cap.

– Mi se pare corect.

În casă, Anita urcă valvîrtej scările. Ar fi trebuit să-l omoare pe Jasper. Să-l omoare cînd avusese ocazia, și pe urmă să angajeze altul, unul cu creier, să dea de urma lui Malachi. Acum trebuia să găsească o cale s-o facă oricum și înainte de a-l găsi poliția.

Numai Malachi le putuse telefona sticleților în legătură cu Parcele. Cine altul putea fi? Dar de ce? Tot el încercase să intre și la „Morningside"?

Cu pumnii strînși, începu să se plimbe prin dormitor. Cum putea un căpitan de vaporaș de agrement să treacă de

sistemele ei de securitate? Angajase probabil pe cineva... dar nu se scălda în bani.

Trebuie că toate porneau de la el, *toate*. Şi o, *o,* cum îl va mai face să sufere pentru asta!

Înhăţă receptorul de la primul apel, mîrîind în microfon:

– Ce?

– Ai avut o zi grea, scumpo?

Anita îşi înghiţi sudălmile şi reuşi să pară aproape calmă.

– I-auzi, i-auzi, Malachi. Ce surpriză.

– Prima dintr-un şir întreg. Cum ţi-a plăcut la Atena?

– Am făcut la stînga deasupra Italiei.

– Hai că-i bună. Nu-mi aminteam să ai prezenţă de spirit, dar mă bucur să văd că nu ţi-ai pierdut umorul. Vei avea nevoie de el. Ia ghici tu la ce mă uit eu acumaaa...??? La nişte fermecătoare domnişoare de argint... Şi mi-a zis mie o păsărică, ştii, că te-ai străduit din răsputeri să le găseşti. Se pare că ţi-am luat-o înainte.

– Dacă vrei să negociem, negociem. Unde eşti? Prefer să discutăm faţă-n faţă.

– Nici nu mă mir. O să negociem, Anita, ba bine că nu. Te voi anunţa eu cînd şi unde, dar vreau să-ţi las puţin timp ca să-ţi revii din şoc.

– Nu mă şochezi tu pe mine aşa uşor.

– De ce nu te duci să vezi ce-a mai făcut domnişorica ta de argint în timp ce tu coteai la stînga deasupra Italiei? Şi rămîi în casă, da? Am să te sun în douăzeci de minute. Cred că pînă atunci o să-ţi recapeţi cunoştinţa.

Cînd telefonul îi ţăcăni în ureche, Anita trînti receptorul în furcă. Nu avea de gînd să se lase intimidată. Bun, deci aveau două, ea avea doar una, dar asta nu era nici o problemă. Nu făcuse decît s-o scutească de dificultăţile trecerii lor prin vamă şi aducerii prin contrabandă la New York.

Aruncă o privire spre debara şi, neputîndu-se stăpîni, deschise uşa şi intră. Cu degetele tremurînd de furie, trase panoul şi deschise seiful.

Cleo avusese dreptate. De la distanţa şi din unghiul acela, auziră perfect urletul.

29

Acum, că era goală, culcată cu faţa în jos pe podea şi încercînd să-şi recapete sufletul, Cleo se gîndea că faptul de a-l fi lăsat pe Gideon să-şi facă de cap cu ea merita arsura de pe covor. Cu vîrf şi îndesat.

Şi, cum şi ea îşi făcuse de cap cu el, bănuia că nici el n-ar avea motive să se plîngă.

Stabiliseră între ei un ritm perfect, gîndi ea. Unul pe care puteau dansa la nesfîrşit.

– Totu-n regulă? o întrebă el.

– Cred că s-ar putea să-mi fi ieşit puţin din creieri pe urechi, însă mi-au mai rămas. Dar tu?

– Păi, eu încă nu mi-am recăpătat vederea, dar sper că-i doar o orbire temporară. Totuşi, s-o sfîrşesc orb şi cu leziuni cerebrale mi se pare un preţ acceptabil.

– Eşti o dulceaţă, Şmechere.

– În asemenea momente, bărbatul preferă să fie numit tigru sau alt soi de fiară sălbatică, nu „dulceaţă".

– OK. Eşti un mastodont în toată regula.

– Aşa mai merge. Ar fi cazul să ne ridicăm de-aici, să ne adunăm...

– Mda. Ar fi cazul.

Şi rămaseră aşa cum erau, înlănţuiţi şi transpiraţi, cu hainele risipite în jur.

– Am auzit un zvon că te gîndeşti să deschizi un club sau nu ştiu ce şcoală...

Cleo reuşi să ridice dintr-un umăr.

– Mă gîndesc.

– Adică nu vrei să te întorci la dans, la piruetele pe Broadway sau aşa ceva.

– Oricum n-am făcut niciodată prea multe piruete pe Broadway.

– Cred că ai fi o dansatoare excelentă.

– Nu-s rea.

Întoarse capul, rezemîndu-şi obrazul pe covor.

– Dar trebuie să ştii cînd să renunţi, altfel ajungi o ţigancă răsuflată care gîfîie de la o probă la alta.

– Aşa că, te bate gîndul să stai la un loc.

– S-ar putea spune.

Îi urmări cu degetul şira spinării, în sus, apoi în jos. Avea o spinare prelungă, fermecătoare.

– Ştii, şi în Irlanda sînt cluburi şi şcoli de dans.

– Nu zău? Şi eu care credeam că acolo nu-s decît ruine şi silfide verzi...

– Ai uitat berea.

Cleo îşi trecu limba peste dinţi.

– Nu ne-ar strica una acum.

– Am s-o aduc eu cînd îmi voi putea mişca din nou picioarele. Cobh nu-i un oraş la fel de mare şi aglomerat ca New York-ul.

Slavă Domnului...

– Dar e un orăşel apreciabil şi ne vin o mulţime de turişti. Nu-i prea departe de Cork City, dacă ţi se face dor de mulţimile şi traficul urban. În Irlanda ţinem foarte mult la dans, fie să-l facem, fie să-l învăţăm. Ştii, un dansator e un artist, iar pentru noi artiştii fac parte din tezaurul naţional.

– Chiar aşa?

Îşi simţea inima începînd să bată mai puternic, dar rămase absolut nemişcată.

– Poate ar trebui să verific.

– Cred că ar fi bine.

Mîna lui începu să-i descrie cercuri pe fund, uşor, rar.

– Adică vrei să ne căsătorim?

Cleo închise un moment ochii, lăsîndu-se străbătută de dulceaţa cuvintelor lui – calde şi delicioase ca mierea. Apoi întoarse capul, privindu-l în ochi.

– Sigur.

Zîmbetele lor se lăţiră şi, rîzînd, se apropiară să se sărute chiar cînd se deschise uşa de la intrare.

– O, Maică Precistă! Ochii mei...

Malachi îi închise strîns, acoperindu-i şi pe ai Tiei cu palma.

– E chiar atît de greu să găsiţi patul în casa asta?

– Eram grăbiţi.

Gideon îşi căută blugii, iar cînd şi-i trase pînă la genunchi îşi dădu seama că erau ai lui Cleo.

– Mai staţi puţin.

Prăpădindu-se de rîs, Cleo îi aruncă lui Gideon pantalonii lui, apoi înhăţă cămaşa lui ca s-o tragă pe ea.

– E-n regulă. Ne căsătorim.

– Vă căsătoriţi?

Tia dădu mîna lui Malachi la o parte şi, emoţionată, se repezi s-o îmbrăţişeze.

– Dar e minunat! Absolut minunat. O, o, puteţi face două nunţi o dată! Tu cu Gideon, şi Rebecca cu Jack. O nuntă dublă. N-ar fi fabulos?

– E o idee...

Cleo se uită, pe lîngă capul Tiei, spre Malachi, care privea fix tavanul.

– Nu mă feliciţi, nu-mi urezi bun-venit în sînul familiei Sullivan şi toate marafeturile?

– Nu e momentul să pomeneşti de nici un sîn. Mai bine ia ceva pe tine. Nu pot să mă mişc de-aici cît timp eşti goală.

– Sînt doar pe jumătate goală.

Cu cămaşa lui Gideon ajungîndu-i pînă la coapse, Cleo se ridică şi porni spre el.

– Tu n-ai nici o obiecţie? Domnu' Capu' Familiei?

Malachi coborî privirea şi, uşurat să vadă că nasturii cămăşii erau încheiaţi, o sărută pe amîndoi obrajii.

– Nici pentru mine însumi n-aş fi putut alege mai bine. Şi acum, te rog, trage pe tine şi nişte pantaloni.

– Mulţumesc, aşa am să fac. Trebuie neapărat să discut un minut cu Tia.

– Avem o mulțime să-ți spunem despre Anita și despre ce-o să se întîmple.

– Doar cinci minute, șopti ea. Te rog. Ia-l pe Șmecheru' la o țigară pe terasă, o discuție între bărbați... vezi tu.

– Cinci minute, se învoi Malachi. Acum timpul e totul.

Îi făcu semn fratelui său:

– Hai, sus! Pe terasă.

– Am nevoie de-o cămașă.

– Ei, pe aia de pe ea n-o s-o iei ca să-mi provoci încă un atac de inimă. Merge și sacoul.

Docil, Gideon își luă sacoul direct pe piele.

– Încă n-am sărutat-o.

Așa că o sărută, destul de cald pentru a-l face pe Malachi să se uite iar în tavan.

– Am să mă-ntorc.

– Contez pe asta.

După ce ușa se închise în urma lor, Cleo oftă.

– Mamă, cine-ar fi crezut?

Reveni spre Tia și se așeză pe podea.

– Ia loc.

Curioasă, Tia se așeză pe covor, cu fața spre ea.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu. În nici un caz. Și nu plînge, te rog, fiindcă dacă mă bușește și pe mine n-am să mai pot vorbi. Și voiam doar să-ți spun... OK, văd că mă bușește oricum. Așa că...

Trase aer în piept, adînc, ca să-și revină.

– M-am gîndit la unele chestii. Unora le ia mai mult să ajungă pînă acolo. Tu ești aia cu creier.

– Ba nu sînt.

– Ba fii sigură că ești, Tia. Tu ești, cum ar veni, profundă...

– Așa sînt?

– Te prinzi de toate cele. Vezi conexiunile și straturile și, la dracu', toate răhățișurile alea mărunte și ordonate. Și la asta mă gîndeam, printre altele. Dacă nu erau Parcele, noi două n-am sta acum de vorbă aici, pe podea. Nu prea ne învîrtim prin aceleași cercuri. Oricum, mă gîndesc la ce i s-a întîmplat lui Mikey și mi-e greu. În parte, mă simt îngrozitor

că sînt așa de fericită. Știu că-i o prostie, adăugă ea înainte ca Tia să spună ceva. Las-că mă ocup eu de asta. Oricum, e ca treburile alea pe care te-am auzit că le ziceai. Fire și, ce mai era...? Sorți?

– Tragerea sorților și repartizarea lor. Lachesis.

– Mda, aia care a fost a mea. Niciodată nu m-am gîndit c-au să-mi rezerve sorții asta, știi? Să am o prietenă ca tine, să fiu iubită de unul ca Gideon. Și ceilalți. Ca o familie. N-am crezut niciodată că în cărți era așa ceva pentru mine. Și n-am de gînd să ratez.

– Nici nu se pune problema.

– Lasă că și-nainte am ratat destule. Cred că pot socoti că așa mi-era sortit. E ciudat, dacă stai să te gîndești c-am șterpelit o pereche de blugi cînd aveam șaișpe ani, sau c-am copiat la o teză la istorie, ca să ajung aici, aproape goală, pe covorul tău din living, smiorcăindu-mă fiindcă pe acoperiș e marele om care mă iubește.

Își împinse părul pe spate, înghițindu-și lacrimile.

– Cred c-ar fi mai bine să-mi iau nădragii pe mine pînă nu se-ntoarce Malachi și-i vin iar dracii.

Întinse mîna după blugi, apoi se opri.

– Și mai e ceva. Mă întrebam dacă mi-ai sta alături. Ca domnișoară de onoare cînd ne vom căsători.

– O, Cleo!

Tia își aruncă brațele pe după gîtul ei, îmbrățișînd-o strîns și bolborosind:

– Cu cea mai mare plăcere...! Sînt așa de fericită... Așa de fericită... pentru tine.

– I-auzi...

Trăgîndu-și nasul, Cleo o strînse și ea în brațe.

– Mă simt ca o puștoaică netoată.

La ora șapte și treizeci de minute fix, Anita intră la „Jean Georges". Deși se îmbrăcase cu o grijă meticuloasă, într-o toaletă Valentino, nu-și mai pierdu vremea cu stratagema de a-și lăsa partenerul de întîlnire s-o aștepte.

Coti spre bar, observînd că Jasper era la post. Și

bucurîndu-se la gîndul că aceea era ultima cină din viața lui Malachi Sullivan.

Ticălosul credea c-o înhățase de beregată ordonîndu-i să se întîlnească în restaurantul acela select şi atît de public, ca să-i poată prezenta termenii afacerii. Îl va juca pe degete de la aperitiv şi pînă la desert, după care îi va arăta ea cine avea toate atuurile.

Fu salutată pe nume şi condusă la masa de lîngă fereastră unde Malachi o aştepta deja. Observă că avusese spiritul de prevedere de a se aşeza cu spatele spre perete. Nu că i-ar fi folosit la ceva...

Malachi se ridică, îi luă mîna şi i-o ridică pînă la un centimetru de buze.

– Anita. Arăți foarte bine... pentru o viperă care sîsîie.

– Iar tu eşti destul de curățel pentru un ghid turistic de mîna a doua cu mania grandorii.

– Ei, acum c-am terminat cu amabilitățile...

Aşezîndu-se la loc, Malachi îi făcu semn chelnerului să toarne şampania care aştepta în frapieră.

– Mi s-a părut că se impunea să avem întîlnirea asta într-o ambianță plăcută. În fond, nicăieri nu scrie că tratativele de afaceri trebuie să fie stînjenitoare.

– Nu ți-ai adus tîrfa.

Malachi gustă din şampanie cu o expresie aprobatoare.

– Şi care tîrfă să fie aia?

– Cleo Toliver. Mă surprinzi. Credeam că ai gusturi mai rafinate. Nu-i decît o curvă de meserie.

– Nu fi invidioasă, scumpo. În departamentul curvelor nu-ți ajunge nici pînă la gleznă.

Chelnerul îşi drese glasul şi continuă să se prefacă surd din naştere.

– Doriți să auziți care sînt specialitățile serii?

– Categoric.

Malachi se rezemă de spătar. Ascultă şi, înainte ca omul să se retragă pentru a le lăsa timp să se gîndească, făcu o comandă în stil mare pentru amîndoi.

– Te porți ca şi cum ai fi sigur că ai cîştigat, comentă rece Anita cînd rămaseră din nou singuri.

– Destul de adevărat.

– Mi-ai spart casa.

– Ți-a spart cineva casa? se prefăcu Malachi surprins. Păi, atunci cheamă garda. Poliția, vreau să zic. Şi ce-ai să le spui că ți s-a furat, mă întreb?

În timp ce Anita fierbea, se aplecă şi ridică o servietă diplomat.

– Mă gîndeam că poate ți-ar plăcea să le vezi pe toate cele trei domnişoare de argint în şir.

Şi îi întinse copia color mărită a unei fotografii digitale pe care sora lui o făcuse doar cu cîteva ore în urmă.

– Sînt frumoase, nu-i aşa?

Anita se sufoca de furie. Lăcomia o făcea să tremure pînă-n vîrful degetelor.

– Ce vrei?

– A, de vrut, vreau eu multe. O viață lungă şi sănătoasă; un cîine de soi, credincios. Şi o sumă de bani ruşinos de mare. Dar despre aşa ceva nu e bine să discutăm pe stomacul gol. Am pentru tine şi fotografii individuale, ca să le studiezi. Vreau să fii sigură că vei primi ceea ce plăteşti.

Anita examină pe rînd fotografiile, la fiecare dintre ele sporind nivelul suferințelor pe care avea să i le provoace înainte de a-l omorî. Cînd li se aduseră antreurile, îşi puse fotografiile în poală.

– Cum ai intrat în casa mea? În seiful meu personal?

– Îi acorzi prea mult credit unui... cum ai spus?... ghid turistic de mîna a doua. Iar acest calificativ mă ofensează, Anita, pentru că încă n-ai făcut o croazieră cu linia Sullivan. Avem toate motivele să ne mîndrim cu mica noastră firmă de familie.

Anita îşi înfipse furculița într-o ciupercă.

– Poate-ar fi fost mai bine să mă iau de maică-ta.

Deşi simți că-i îngheață sîngele-n vene, Malachi îşi păstră calmul.

– Te-ar mînca friptă la micul dejun, iar resturile le-ar arunca pisicii vecinilor. Dar să nu trecem la detalii personale. Mi-ai pus o întrebare. Vrei să ştii cum am reuşit să recuperez ceea ce mi-ai furat.

– Cred că nici tu n-ai anunțat poliția.

– Ți-am ușurat sarcina, nu încape nici o îndoială. Am fost prost să te cred o femeie de afaceri cu reputație impecabilă și să-ți dau Parca pentru... da... testare și evaluare, ai spus. Am învățat lecția.

Luă o îmbucătură de crab.

– În cazul respectiv, ai judecat corect. Cum m-aș fi putut adresa autorităților, acuzînd-o pe respectabila patroană a renumitei firme „Morningside Antiquities" că m-a jefuit? Mai mult, că mi-a furat un obiect despre care toată lumea știa că zace pe fundul Atlanticului.

Chelnerul se apropie tăcut, ca să le umple iar paharele cu vin.

– Iar acum, continuă Malachi, se pare că și tu ești în același impas. E cam greu să reclami public pierderea unui obiect care n-ar fi avut cum să se afle în posesia ta.

– Nu puteai să intri nici la „Morningside", nici la mine-n casă fără ajutor.

– Pe asta te las s-o rezolvi singură, replică el, și-ai să-ți dai seama că nu duc lipsă de prieteni. Apropo, Cleo îți trimite salutări. Salutări pline de desconsiderație. Gîndește-te numai, dacă-i plăteai prețul și încheiai un tîrg legitim în faza aia, acum pozițiile noastre ar fi fost inversate.

Se aplecă peste masă și tot umorul prefăcut pieri din glasul lui.

– Omul pe care l-ai omorît se numea Michael Hicks, iar prietenii îi spuneau Mikey. Suferă după el. Ai noroc, Anita, c-am putut-o convinge să mai trateze cu tine.

Anita împinse aperitivul deoparte și ridică paharul.

– Angajatul meu, fostul angajat, primise instrucțiuni să obțină informații. S-a ambalat. În unele domenii e greu să obții ajutoare competente.

– La fel te-ai ambalat și tu cînd ai băgat patru gloanțe în fostul angajat?

– Nu.

Îl privi peste buza scînteietoare a cupei de cristal.

– Am apăsat pe trăgaci calm, cu o mînă sigură. Ar fi bine

să ții minte asta și să înțelegi cum procedez cu oamenii care mă dezamăgesc.

Ea luă servieta diplomat și vîrî fotografiile înăuntru. Între timp, chelnerul reveni cu salata.

– Pe asta pot s-o păstrez?

– Desigur. Să-ți spun ce-am înțeles eu. Nu consideri că două vieți sînt un preț prea mare ca să obții ceea ce vrei. Sînt sigur că nu vei găsi inaccesibil nici prețul pe care ți-l voi cere eu.

– Și anume?

– Zece milioane, lichid.

Anita rîse acru, chiar în clipa în care îi tresărea inima în piept. Atît de puțin! își spuse ea. Era absolut idiot. La o licitație putea obține dublu. Ba chiar mai mult, considerabil mai mult, cu publicitatea potrivită.

– Chiar crezi c-am să-ți plătesc zece milioane de dolari?

– Da, așa cred. Cîte trei pentru fiecare statuetă, și unul ca să rotunjim suma. Așa că, după cum vezi, prețul pe care ți l-a cerut Cleo pentru Lachesis înainte ca tu să-i omori prietenul în bătaie a fost un chilipir rar, care n-o să se mai ivească. Ei, și acum ascultă și bomba!

Rupse o chiflă în două.

– Mikey știa unde era Parca și putea s-o obțină. Ce-ți spune asta, Anita?

Anita își puse o mînă pe poșetă, imaginîndu-și că scotea pistolul pe care-l pusese înăuntru – pentru orice eventualitate – și-l descărca în mutra îngîmfată a lui Malachi Sullivan.

– Îmi spune că domnul Dubrowsky a primit ceea ce-a meritat. De-acum încolo negociez personal.

– Atunci ar trebui să-ți spun din capul locului că prețul nostru de pornire nu e negociabil, așa că să nu stricăm cina asta delicioasă tocmindu-ne. Ne-am gîndit să-ți cerem mult mai mult, lăsîndu-te să refuzi și făcînd toată tîrguiala de rigoare. Dar, serios, am ajuns mult prea departe pentru meschinării din astea, nu-i așa? Tu le vrei, eu le am. Ăsta-i prețul.

Mușcă din chifla pe care o unsese cu unt.

– Ai să le negociezi cu un profit frumuşel, dobîndind o glorie considerabilă pentru „Morningside“ şi pentru tine. Toată lumea cîştigă.

– Chiar şi dacă aş accepta preţul, lichid e foarte mult...

– Lichid se plăteşte. Sau ar trebui să spun lichid electronic. Mult mai simplu pentru toată lumea, foarte puţine hîrtii de rezolvat. Îţi acord două zile ca să faci aranjamentele.

– Două zile? Dar e...

– ...Timp suficient pentru o femeie abilă ca tine. Joi, la orele unsprezece. Vei transfera fondurile în contul al cărui număr am să ţi-l dau atunci. După ce s-a rezolvat, ţi le dau pe Clotho, Lachesis şi Atropos.

– Şi vrei ca eu să am încredere c-ai să te achiţi. Zău aşa, Malachi!

Malachi ţuguie buzele.

– Asta-i o problemă, nu? Şi totuşi, şi eu am încredere c-ai să faci aranjamentele şi nu mă vei aştepta cu doi pitbulli care să-mi sfîşie beregata şi să-mi ia prada din mîinile reci şi neînsufleţite. De-asta vom face schimbul într-o arenă publică şi civilizată. Biblioteca Publică din New York. Sînt sigur că ai auzit de ea, nu? Cea de pe Fifth Avenue, colţ cu Fortieth Street. Are nişte lei mari de marmură în faţă. Şi o secţie de mitologie foarte întinsă. Mi se pare locul cel mai potrivit.

– Am nevoie de timp să mă gîndesc. Şi de o modalitate de a te contacta.

– Ai timp de gîndire pînă joi la unsprezece. Cît despre contactare, nu e necesară. Ăştia sînt termenii. Dacă nu-ţi convin, îi vor conveni altcuiva. Să zicem, firmei „Wyley's“. La bibliotecă, în sala principală de lectură de la etajul doi. Scuză-mă un minut, bine, iubito? Trebuie să folosesc grupul sanitar.

Ieşi agale pe uşile care dădeau spre toalete şi bar. Şi merse mai departe, lăsînd-o pe Anita să achite nota de plată.

– A mers strună, spuse el în microfonul prins sub rever.

– Binişor, încuviinţă sora lui. Facem ocolul şi te luăm de la colţul dinspre est. Cleo vrea să ştii că e foarte dezamăgită că n-ai mai stat, ca să-i aduci şi ei o poşetă, ceva...

Malachi chicoti, pornind spre colţul străzii. Apoi simţi vîrful ascuţit al unui cuţit împungîndu-l în şale, chiar deasupra rinichiului.

– Vezi-ţi de drum, amice.

Glasul lui Jasper era scăzut şi calm, şi în acelaşi timp îl apucă pe Malachi de braţ cu cealaltă mînă.

– Şi ţine minte, pot să-l înfig pe ăsta în tine, să tai o ciozvîrtă, şi numai eu am să mă prind care-i diferenţa.

– Dacă te interesează ce-am în portofel, te-aşteaptă o mare dezamăgire.

– O să ne urcăm în maşină, pe strada de-alături, şi-o să mergem într-un loc plăcut şi liniştit pe care ţi l-am pregătit anume. Să stăm de vorbă fără să fim deranjaţi.

– Îmi place să stau la taclale. Ce-ar fi să găsim un bar şi să stăm la un pahar de vorbă?

– Am zis să-ţi vezi de drum.

Malachi îşi stăpîni un şuierat cînd cuţitul îi străpunse sacoul, cămaşa şi carnea.

– O să-mi fie cam greu dacă mă tot împungi cu chestia aia de-njunghiat porci.

– Ia să vedem noi, interveni binevoitor Gideon, apărînd în spatele lor. Interesantă dilemă. Tu înfigi cuţitul ăla în fratele meu, iar eu te împuşc. Situaţie în care mai nimeni n-o să fie prea mulţumit.

– Împuşcă-l oricum. Mi-a prăpădit cel mai bun costum.

– Nu mi se pare tocmai corect. Tu ce zici, Jack?

– Dacă-i verşi maţele pe trotuar, va trebui ca angajaţii salubrităţii să le cureţe. Asta-nseamnă că eu voi avea de plătit un impozit mai mare.

Ridică o mînă.

– Dar dacă nu scoţi cuţitul din prietenul meu şi nu mi-l dai mie, cu plăselele înainte, sînt gata să plătesc impozitul.

De astă dată, cînd vîrful tăişului se retrase din şoldul lui, Malachi nu-şi putu stăpîni un şuierat.

– Fir-ar să fie, de ce-a trebuit să-ntîrziaţi atîta?

– Hai să scoatem din luptă şi artileria grea.

Jack se apropie cu un zîmbet vesel şi, dintr-o mişcare ce

arăta ca o îmbrățișare prietenească, trase pistolul de sub sacoul lui Jasper, vîrîndu-l sub al lui.

– Ești în regulă, Mal?

– Grozav, scrîșni Malachi, apăsîndu-și o mînă pe rană. Cu ce dracu' voiai să-l împuști?

La spatele lui Jasper, Gideon îi arătă inhalatorul Tiei.

– A, perfect. Îmi datorez viața asta de rahat ipohondriei.

Zări furgoneta, se întoarse spre Jasper și-și dezveli dinții într-un rînjet crud.

– Acum o să stăm la o șuetă plăcută, în liniște.

Deschise portierele compartimentului din spate și se urcă.

Tia sări după el, suspinînd, dar Malachi ridică o mînă.

– O clipă. Toate la timpul lor.

Imediat ce-l împinseră pe Jasper în spatele lui, Malachi îi trînti un pumn în față.

– O, ce bine, ce senzație minunată...! Gata, am rezolvat...

Strîmbîndu-se, își flexă degetele.

– ... Acum, că mi-am rupt mîna, n-am să mă mai gîndesc că sîngerez de moarte.

Cu un calm șocat, Tia îl așeză pe un scaun.

– Cleo, du-ne la Jack. Tu, ține-l la respect pe omul ăsta oribil, îi ordonă ea lui Gideon. Jack, ai aici o trusă de prim ajutor?

– În torpedo.

– Rebecca?

– O iau eu.

În ciuda durerii și a junghiului pe care-l simți cînd își scoase sacoul, Malachi îi zîmbi.

– Ești o minune, zău așa. Dă-ne un pupic.

– Taci și nu te mai mișca.

Deși capul i se învîrtea la vederea sîngelui care se întindea pe poalele cămășii, o descheie. Aruncă o privire feroce spre Jasper, care ședea acum în colțul furgonetei, cu cătușe și un căluș în gură.

– Să-ți fie rușine!

– Trebuie să-l ducem la spital. Neapărat trebuie să-l examinze un medic, nu credeți?

Frîngîndu-și mîinile, Tia se învîrtea prin livingul lui Jack.

– Rana e îngrozitor de adîncă. Dacă Jack și Gideon nu ajungeau acolo la timp... dacă omul acela îl urca pe Malachi în mașină...

– Dacă porcii ar avea două capete, ar avea și două creiere. Poftim, îi dădu Eileen un pahar cu trei degete de Paddy's. Bea aici.

– A... Păi... Eu de fapt... nu prea beau. Și whisky... păi, eu obișnuiam... uneori... să beau doar o înghițitură de vin înaintea unei conferințe, eventual... Dar nu e...

– Tia. Calm.

La ordinul lui Cleo, Tia se cutremură, dădu din cap, apoi luă pahrul și-l dădu pe gît.

– Bravo, fetițo, o felictă Eileen. Și acum stai jos.

– Sînt prea răvășită ca să mă așez. Doamnă Sullivan... Eileen... nu crezi c-ar trebui să consulte un medic?

– L-ai peticit de minune. Cînd se încăiera cu frate-său, băiatul ăsta o pățea mult mai rău. Uite, Rebecca ți-a adus o bluză curată.

– Curată...

Buimăcită, Tia coborî privirea și văzu sîngele care-i păta cămașa.

– Ă-ăă... bîigui ea, începînd să dea ochii peste cap.

– Ba nici gînd. Fără chestii de-astea, spuse scurt Eileen, așezînd-o pe un scaun. Nici o femeie care-i în stare să curețe un bărbat într-o mașină în mers nu leșină la vederea unui strop de sînge de împrumut. Nu ești chiar atît de proastă.

Tia clipi ca să-și limpezească ochii.

– Zău...?

– Ai fost grozavă, o lăudă Cleo. Vreau să zic, i-ai tras un șut în fund...

– Excelentă a fost, confirmă Rebecca. Poftim, acum schimbă-ți cămașa, Tia iubito, iar bluza asta frumoasă o s-o înmuiem în apă și vom vedea dacă putem să-i scoatem petele de sînge.

– Crezi c-au să-l bată? întrebă Tia.

– Pe Nenea Urît şi Rău?
Cleo îi dădu bluza pătată Rebeccăi.
– Sper din tot sufletul.

Jos se dezbătea aceeaşi problemă, destul de aprins, în timp ce Jasper se afla în postura nefericită de a asculta argumentele pro şi contra, legat de un scaun.

– Eu zic să-l luăm la şuturi, să-i rupem cîteva oase, aşa, mai importante, şi pe urmă să stăm de vorbă cu el.

Jack clătină din cap, luă ciocanul cu care Malachi bătea ritmic în bancul de lucru şi-l puse deoparte.

– Trei contra unu. Nu mi se pare cinstit.

– A, vrem să fim cinstiţi, da?

Distrîndu-se de minune, Malachi se apropie furtunos şi dădu un picior în scaunul lui Jasper.

– Aş vrea să ştiu şi eu, cînd a băgat rahatu' ăsta cuţitul în mine, pe stradă, cinstit a fost?

– Are şi Mal dreptate, Jack.

Gideon luă o mînă de alune dintr-un bol şi le vîrî în gură.

– Javra asta a-nfipt cuţitu-n frate-meu, care era neînarmat. Nu se face. Poate-ar trebui să-l lăsăm pe Mal să vîre puţin cuţitu-n el. Nu mortal sau cam aşa. Doar o-mpunsătură, să egaleze scorul, să zicem.

– Mda, şi uită-te-aici!

Malachi ridică braţul, arătîndu-şi bandajul care-i înfăşura mijlocul.

– Cu costumul meu cum rămîne? Şi ăla-i un factor. Şi cămaşa. Ditai găurile-n amîndouă, ca şi-n distinsa mea persoană.

– Ştiu că eşti supărat. Nu te pot acuza. Dar tipul nu-şi făcea decît meseria. Nu-i aşa?

Jack deschise portofelul pe care i-l luaseră ca pentru a verifica din nou numele.

– Marvin.

Marvin scoase un sunet sufocat prin căluş.

– Ei bine, meseria lui de rahat pute! se răsti Malachi. Şi cred c-o tăbăceală zdravănă intră-n riscurile meseriei cînd e vorba de-alde el.

– Hai să-ncercăm aşa: mai întîi să vorbim cu bietul nenorocit. Să vedem: vrea să coopereze? Dacă nu eşti mulţumit, îl bătu Jack prieteneşte pe umăr pe Malachi, îl batem de face pe el.

– Eu am să dau primul. Vreau să-i rup degetele de la mîna cu care m-a înjunghiat. Falangă cu falangă.

Cei trei se uitară unul la altul, apoi la Jasper, căruia îi ieşiseră ochii din cap, şi se convinseră că-şi jucaseră bine rolurile.

Jack se apropie şi-i trase căluşul în jos.

– OK, te-ai prins cum stă treaba. Asociaţii mei aici de faţă vor să ia cîteva bucăţele din tine. Eu, unul, sînt un fan al democraţiei şi respect decizia majorităţii. Dacă vrei să eviţi un asemenea vot, cooperezi. Altfel le dau drumul şi după ce termină te deşertăm la uşa Anitei. O să ducă ea treaba la capăt. Gid? Pune banda, partea aia, ştii, unde-i spune lui Mal cum îi tratează pe angajaţii nesatisfăcători.

Gideon se duse la magnetofon şi dădu drumul benzii pe care o adusese la primul semn. În cameră se auzi vocea Anitei, rece ca moartea, descriind calmul şi uşurinţa cu care putea ciurui un om.

– O să luăm măsuri să aibă ocazia şi cu tine, îl informă Jack. Noi trei ţi-am putea provoca unele neplăceri, dar ucigaşi cu sînge rece nu sîntem. Partea asta o s-o lăsăm în seama expertei.

– Ce naiba vreţi?

– Să ne spui tot ce ştii. Nu te zgîrci la amănunte. Iar cînd o veni vremea, ai să-i spui totul unui prieten al meu care întîmplător e poliţist.

– Credeţi c-am să vorbesc cu sticleţii?

– Ţi-am văzut dosarul, Marvin. N-o să fie prima oară. Nimeni nu te-a acuzat de crimă, încă. Vrei să-i dau ocazia s-o întoarcă aşa încît să ţi-l pună pe Dubrowsky în cîrcă, şi pe Michael Hicks?

Aşteptă o secundă.

– Asta o să facă dacă nu i-o iei înainte, cu noi alături să te

acoperim. Sau ne retragem şi-o lăsăm să-ţi facă ce i-a făcut şi lui Dubrowsky.

– Mai bine-n puşcărie decît la morgă, interveni Malachi. Ar fi cazul să ştii c-am tras pe bandă şi mica noastră scenă de pe trotuar. Aşa că putem s-o folosim, să te dăm pe mîna poliţiei şi să terminăm, şi n-o să ai nici o şansă – ce e, Jack?

– Remuşcare. Remuşcare şi cooperare.

– Cu poliţia n-o să ţină. Anita e încă liberă, are bani gîrlă, cît crezi c-o să-i ia ca să angajeze pe cineva să-ţi lichideze contractul, cu titlu permanent, în timp ce eşti la răcoare?

– Cer să facem un tîrg...

Jasper îşi linse buzele.

– Vreau imunitate.

– Pe-asta va trebui s-o discuţi cu prietenul meu cu insigna, îi spuse Jack. Sînt sigur că va fi încîntat să ţină seama de dorinţele şi nevoile tale. Şi acum...

Îi făcu semn lui Gideon să pună în funcţiune video-recorderul.

– Hai să vorbim despre cum e să lucrezi pentru Anita Gaye.

Anita făcea o baie fierbinte, cu spumantul pînă la bărbie. Îşi imagina cum era frăgezit Malachi chiar în momentul acela. Dimineaţă, după ce-i va lăsa destul timp să gîndească şi să sufere, îi va face o vizită. Va afla de la el unde sînt Parcele şi unde se găseşte Cleo Toliver, iar el îi va confirma dacă ghicise corect – anume că Jack sau altcineva care lucra la „Burdett" îl ajutase să treacă de sistemul de securitate.

Apoi se va ocupa de ei toţi. Personal.

Lumina lumînărilor se infiltra liniştitor prin pleoapele închise cînd ridică receptorul telefonului aflat pe marginea căzii, şi răspunse.

– Da?

– Mă consider dator să-mi prezint scuzele că am plecat atît de brusc.

Sunetul vocii lui Malachi o făcu să se ridice brusc în şezut. Apa şi spuma se revărsară peste margine, prelingîndu-se pe pardoseala de gresie.

– Am fost foarte nepoliticos, continuă el, dar aveam o întîlnire presantă, ca să zic aşa. În orice caz, abia aştept să ne vedem joi. La orele unsprezece, nu uita. A, şi încă un lucru. Domnul Jasper m-a rugat să-ţi transmit că-şi dă demisia.

Cînd auzi declicul, Anita scoase un răcnet de frustrare. Azvîrli telefonul prin baie, nimerind drept în oglindă.

Dimineaţa, cînd veni să facă curat, servitoarea îşi blestemă mama care o făcuse fără noroc.

30

Avea să fie, în fond, un fel de piesă de teatru, dependentă în mare măsură de decor, costume, recuzită şi talentul actorilor. Cum Cleo era experta echipei în materie de teatru, ea preluă regia.

Cu Eileen dublînd-o pe Anita, Cleo repetă necruţător cu actorii.

– Timpul, fraţilor. Cronometrajul e totul. Jack, semnalul.

Jack mimă că dă telefonul care avea să pună mecanismul în mişcare, apoi se duse cu Gideon la lift.

– Eu nu văd de ce trebuie să coborîm iar. Am putea să zicem c-am coborît.

– Ascultă, Şmechere, la spectacolul ăsta eu fac regia. Mişcă.

Gideon intră în ascensor cu Jack.

– Succes, le ură Tia, apoi ridică din umeri. Mă rog, aşa le-aş spune dacă ar fi în realitate.

– Vedeţi? încrucişă Cleo braţele la piept. Tia ştie cum să repete. OK, începu ea. Ne imaginăm că e opt şi-un sfert şi timpul trece. Doi din cei trei dinţi ai furcii sînt fixaţi. Restul aşteptăm aici, savurînd un mic dejun hrănitor pînă se întoarce Gideon. Ceasul ticăie, timpul trece şi... unde naiba o fi Gideon?

– Toţi ne învîrtim ca panterele în cuşcă şi bem prea multă cafea, interveni Rebecca, dînd paginile unei reviste pentru mirese. O, mamă, ia uită-te la rochia asta! Ar putea fi asta.

– Nu e mama ta. Este temuta şi malefica Anita Gaye. Rămîi în pielea personajului, insistă Cleo, apoi se întoarse cînd Gideon deschise uşile liftului. Ai întîrziat, eram îngrijoraţi, bîra-bîra... Şi tu ne spui că totul e perfect.

– V-aş spune dacă mi-ai lăsa timp.

– Ce copii sînt actorii!

Îl apucă de cămaşă şi-l trase spre ea ca să-l sărute.

– Schimbare de decor, anunţă ea. Biblioteca, interior. Ora: zece treizeci. Toată lumea la locuri.

Ploua cu găleata cînd Malachi coborî din taxi în faţa Bibliotecii Publice din New York. Precipitaţiile şi traficul îngreunat îl întîrziaseră puţin.

Vremea îl făcea să simtă dorul de casă. Se apropia sfîrşitul, îşi spuse el urcînd scara printre cei doi lei cunoscuţi ca Răbdarea şi Vitejia. Era aproape timpul să se întoarcă acasă şi să-şi reia iţele vieţii. Cele vechi şi cele noi. Se întrebă ce model aveau să formeze împreună.

Intră în holul grandios şi tăcut ca o catedrală. Era a doua lui vizită acolo, dat fiind că i se ceruse să participe şi la un fel de repetiţie generală. Se mai întreba încă cum de o bibliotecă atît de imensă şi prestigioasă nu etala cărţi în holul de la intrare.

Îşi trecu o mînă prin păr, împrăştiind stropi de apă, după care, conform planului, urcă pe scări, nu cu liftul, pînă la etajul doi.

Nimeni nu părea să-i dea atenţie. Cititorii de la mese studiau sau răsfoiau cărţi. Unii scriau la laptopuri, alţii luau notiţe în caiete, iar alţii cutreierau rafturile.

Aşa cum stabiliseră, Malachi completă o cerere pentru cartea pe care Tia o considerase cea mai potrivită şi o duse la biroul bibliotecarei.

Îi plăcea mirosul din aer, de cărţi, lemn şi oameni veniţi din ploaia de afară. Altă dată, s-ar fi bucurat de simpla senzaţie de a fi acolo. Şi, cu toate că Gideon era cel mai avid cititor din familie, lui Malachi i-ar fi făcut plăcere să aleagă o carte şi să se aşeze cu ea în templul acela al literaturii.

Trecu pe lîngă locul unde şedea Gideon, cu nasul într-un exemplar din *Să ucizi o pasăre cîntătoare*. Gideon întoarse o pagină din naraţiunea lirică a lui Scout, făcîndu-i semn să-şi continue drumul.

Ţinuseră seama de faptul că Anita avusese destul timp ca să angajeze pe cineva în locul lui Jasper. Şi că temperamentul ei ar fi putut-o împinge să găsească un individ dispus să ucidă un om neînarmat într-o bibliotecă.

Şansele în acest sens erau destul de mici, fiindcă aşa ar pierde ocazia să obţină Parcele. Şi, cu toate că Malachi era dispus să-şi asume riscul, simţi furnicături în ceafă pe cînd mergea printre rafturi.

Găsi o masă liniştită şi aruncă o privire în jur, trecînd şi peste capul Rebeccăi, care şedea aplecată peste laptop, în apropiere.

În douăzeci de minute, un paj tînăr şi drăguţ îi aduse cartea cerută. Malachi o luă şi rămase în aşteptare.

La „Morningside", după ce petrecuse o oră întreagă trecînd în revistă benzile de securitate furnizate de Burdett, detectivul Lew Gilbert interoga deja vînzătorii în legătură cu trei articole din inventar care dispăruseră.

În centrul oraşului, Jasper negocia o înţelegere cu procurorul districtual.

La volanul unei furgonete care se tîra prin ploaie şi prin traficul infernal de pe Fifth, Cleo bătea din degete în ritm cu Barenaked Ladies şi aştepta semnalul Tiei.

Malachi auzi ţăcănitul tocurilor, simţi un iz de parfum scump şi ridică privirea din carte.

– Bună, Anita. Tocmai citeam despre domnişoarele mele. Fascinante femei. Ştiai că-şi rosteau profeţiile cîntînd? Un fel de grup vocal mitologic.

– Unde sînt?

– A, în siguranţă. Dar, te rog să mă scuzi, unde-s bunele mele maniere?

Se ridică şi trase un scaun.

– Ia loc, da? Pe o umezeală ca asta, într-o asemenea clădire impunătoare te simți aproape ca acasă.

– Vreau să le văd.

Se așeză totuși, punînd picior peste picior, cu mîinile împreunate pe genunchi. Era strict o întîlnire de afaceri, își reaminti ea. Pentru moment.

– Doar nu-ți închipui c-am să-ți plătesc suma exorbitantă pe care mi-ai cerut-o fără să examinez mai întîi marfa.

– Ai examinat-o pe una dintre ele înainte și uite unde-am ajuns. Corect? Ai trimis niște oameni foarte nepoliticoși după fratele meu. Iar eu țin foarte mult la fratele meu.

– Nu regret decît că nu i-am trimis după tine, cu ordine mai puțin rezervate.

– Ei, omul cît trăiește învață. N-a fost nevoie să-l omoare pe prietenul acela al lui Cleo. Nu era implicat.

– Îl implicase ea. A fost o chestiune de afaceri, Malachi. Strict de afaceri.

– Aici nu sîntem în *Nașul*. O afacere, Anita, ar fi însemnat să accepți prețul pe care ți-l ceruse Cleo pentru Parcă. Dacă tratai cinstit, ai fi avut-o în mînă în clipa asta. Și poate chiar și pe a treia. Pe cînd așa, n-ai pe mîini decît sînge.

– Scutește-mă de predici.

– Dacă ai fi tratat cinstit și cu mine, continuă Malachi, în loc să-ți lași judecata condusă de rapacitate, le-ai fi avut pe toate trei contra unei fracțiuni din cît vei plăti acum. Tu ai început jocul ăsta, Anita, cînd ai furat statueta de la mine și de la familia mea.

– Erai în călduri. Te-am lăsat să mă regulezi, și pe urmă te-am regulat și eu cu vîrf și-ndesat. Acum degeaba te smiorcăi.

– Că bine zici. Nu fac decît să-ți explic cum am ajuns în situația asta. Zece milioane. Le ai pregătite?

– Ai să-ți primești banii, dar nu înainte să văd Parcele. Transferul e gata să se facă. După ce mă conving că ai într-adevăr ceea ce susții că ai, dau un telefon și transfer banii în contul tău.

– Încă un detaliu de afaceri înainte să începem. Dacă,

după ce finalizăm tranzacția, simți nevoia să te răzbuni făcîndu-i ceva vrunui membru al familiei mele, lui Cleo, sau mie, în fond, ține seama că am probe materiale despre toate. Despre toate, Anita, și le am într-un loc sigur.

– În eventualitatea unui deces prematur?

Rîse scurt.

– Ce răsuflat!

– Răsuflat, dar adevărat. Vei obține ceea ce ți se cuvine pentru banii tăi. Și cu asta am terminat. De acord?

O femeie care trăise doisprezece ani măritată cu un bărbat care o exasperase la pat și o plictisise în afara lui știa să aibă răbdare. Destulă răbdare, își spuse ea, pentru a aștepta chiar și ani de zile, la nevoie, ca să pună în aplicare tocmai genul potrivit de accident tragic.

– Mă aflu aici, nu? Arată-mi-le.

Malachi se rezemă de spătar și, fără să-și desprindă ochii dintr-ai ei, ridică o mînă. Gideon se apropie de masă și puse între ei o servietă neagră.

– Nu cred că l-ai cunoscut personal pe fratele meu. Gideon Sullivan, Anita Gaye.

Anita puse o mînă pe servietă, ridicînd privirea.

– Așadar, tu trebuie să fii curierul, remarcă ea pe un ton mieros. Ia spune, nu te deranjează să-ți împarți tîrfa cu fratetău?

– În familia noastră împărțim totul. Oricum, mă bucur că Mal n-a apucat să te împartă și pe tine cu mine. Ești cam babă pentru gusturile mele.

– Ei-ei, să nu uităm bunele maniere.

Malachi arătă spre servietă.

– Ăsta-i un loc prea public ca să le examinez.

– Aici sau nicăieri.

Cu un gest nervos, Anita încercă să deschidă servieta.

– E blocată.

– Într-adevăr, răspunse Gideon vesel. Are cifrul șapte, cinci, cincisprezece. Data cînd s-a scufundat *Lusitania*.

Anita potrivi combinația, desfăcu încuietoarea și deschise capacul. Cuibărite pe un strat de buret, Cele Trei Parce o priveau cu expresii placide.

Anita o ridcă pe prima şi o examină. Îşi amintea bine senzaţia, greutatea, forma lui Clotho. Textura de satin a fustei argintii, colacul complicat pe care-l forma coada pe umăr, delicateţea fusului din mînă.

O puse la loc şi o ridică pe Lachesis. Existau deosebiri subtile. Rochia ei era drapată altfel, lăsînd dezgolită curbura unui umăr. Părul lucios era strîns într-un fel de cunună. În mîna dreaptă ţinea capătul unei panglici trase din sulul de măsurat pe care-l avea în stînga. Pe bandă erau gravate liniuţe şi numere greceşti.

Inima Anitei începu să bată cu putere cînd puse a doua Parcă la loc şi o luă pe a treia.

Atropos era ceva-ceva mai scundă decît surorile ei. Aşa spunea şi legenda. Avea faţa mai delicată, oarecum mai blîndă. Îşi ţinea micile foarfece în mîinile încleştate între sîni. Purta sandale, cu baretele celei stîngi încrucişîndu-se de două ori pe picior înainte de a dispărea sub poala fustelor.

Fiecare detaliu corespundea cu descrierile atestate. Erau lucrate cu o măiestrie magnifică. Şi încă mai magnific, mult mai magnific, era sentimentul de putere pe care-l emanau. Un fel de pulsaţie subtilă ce părea să-şi regăsească ecoul în capul Anitei.

În momentul acela ar fi plătit oricît, ar fi făcut orice ca să fie ale ei.

– Mulţumită? o întrebă Malachi.

– Un examen vizual nu e tocmai mulţumitor, răspunse ea, continuînd s-o ţină în mînă pe Atropos. Sînt necesare anumite teste...

Malachi îi smulse Parca dintre degete şi o puse în servietă, lîngă surorile ei.

– Am mai trecut o dată prin asta. Le iei sau le laşi, acum şi aici.

Închise servieta chiar cînd Anita făcu un gest să-l oprească. Şi o încuie.

– Doar nu te-aştepţi să-ţi plătesc zece milioane după ce le-am privit doar două minute.

Malachi continuă să vorbească cu glas scăzut, ca şi al ei. Rezonabil, ca şi al ei.

– Tot atîta ai avut la dispoziţie cînd ţi-am arătat-o prima oară pe Clotho. Şi ai ştiut, aşa cum ştii şi acum. Transferă banii şi poţi să pleci cu ele.

În timp ce vorbea, luă servieta de pe masă şi o puse pe podea, la picioarele lui.

– Sau nu-i transfera şi-am să plec eu cu ele ca să le vînd altcuiva. Am o bănuială că „Wyley's" ar plăti preţul, şi-ncă bucuros.

Anita deschise poşeta. Cînd vîrî mîna înăuntru, Malachi o apucă de încheietură.

– Încet, scumpo.

Şi continuă s-o ţină pînă cînd scoase telefonul celular.

– Chiar crezi că aş scoate un pistol şi te-aş împuşca, cu sînge rece într-un loc public?

– Toate locurile în afara celor publice îţi vin la fel de bine ca taiorul ăsta fermecător pe care-l porţi.

Închise cu mîna lui poşeta, apoi se rezemă de spătar.

– Dacă mă crezi atît de lipsită de scrupule, mă mir că nu te-ai dus din capul locului la „Wyley's".

– M-am aşteptat ca între noi doi să fie nevoie de mai puţine întrebări şi explicaţii, dintre care unele ar putea fi cam delicate.

– Spune-i lui frate-tău să nu-mi mai stea-n cap! se răsti ea şi, cînd Gideon se retrase, formă un număr. Aici Anita Gaye. Sînt gata să transfer suma.

Malachi scoase din buzunar o hîrtie împăturită şi o întinse pe masă în faţa ei. Anita transmise datele de pe hîrtie.

– Nu, spuse ea, am să te sun eu.

Puse telefonul pe masă.

– Transferul se face. Vreau Parcele.

– Şi le vei avea.

Malachi împinse servieta ceva mai departe de ea.

– După ce mă conving că banii au intrat în contul meu.

De la o masă din apropiere, Rebecca răspunse la un e-mail al lui Jack, îi trimise un altul Tiei, apoi continuă să monitorizeze contul.

– Sînt mulţi bani, Malachi. Ce plănuieşti să faci cu ei?

– Avem tot felul de planuri. Va trebui să vii la Cobh odată, să vezi cu ochii tău cum i-am folosit. Şi tu ce-ai să faci? Te vei apuca imediat să scoţi un mic profit sau vei aştepta o vreme ca să te bucuri de achiziţie?

– Afacerile pe primul plan, întotdeauna.

Acum, îşi spuse Gideon, privindu-şi sora care lăsa jos capacul laptopului – sincronizarea era totul. Curînd vor vedea cum regizase Cleo scena. Înfipse degetele mari în găicile curelei, bătîndu-se cu degetele pe buzunarele din faţă ale blugilor.

La momentul stabilit, Malachi aruncă o privire peste capul Anitei.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el, încruntîndu-se. Avem companie. Lasă-mă să rezolv eu.

– Cine?

– Tia.

Se ridică în picioare, spunînd pe un ton brusc mai cald:

– Ce coincidenţă fericită!

– Malachi.

Tia se bîlbîi puţin, îmbujorată atît de emoţie, cît şi pentru că aşa-i cerea rolul.

– Nu ştiam că ai revenit la New York.

– Abia am ajuns. Voiam să te sun azi, mai încolo. Acum m-ai scutit de cheltuială.

Se aplecă, lipindu-şi obrazul de al ei, apoi înălţă din sprîncene spre Anita.

– Eu am venit doar să mă documentez puţin pentru carte... explică Tia, strîngîndu-şi servieta la piept. Nu mă aşteptam să...

Lăsă fraza în aer, cu o privire surprinsă.

– Anita!

– Desigur, vă cunoaşteţi, spuse Malachi mai tare, cu glas exact atît de ridicat cît să atragă cîteva priviri iritate. I-am dat întîlnire doamnei Gaye aici ca să discutăm... ăă, să discutăm o posibilă achiziţie pentru sediul meu.

– Aha... Înţeleg...

Tia se uita de la unul la altul cu ochii mari, cu un aer îndurerat. Ca şi cum ar fi „înţeles" perfect.

– Păi, eu nu... nu vreau să vă întrerup. Cum spuneam, am venit doar... doar să... A, citeşti despre Parce?

Se aplecă să întoarcă spre ea cartea, puţin stîngaci, blocînd cîmpul vizual al Anitei.

Rebecca trecu pe lîngă Malachi, substitui instantaneu servietele, apoi îşi continuă drumul. Îi aruncă o privire scurtă lui Gideon, strînse mai tare mînerul servietei cu Parcele şi ieşi din sala de lectură spre scări şi coborî.

– Îmi omoram şi eu timpul...

Malachi bătu cu degetul în telefonul Anitei cînd văzu clipind semnalul luminos de apel.

– Cred că te sună cineva, Anita.

– Scuză-mă.

Anita duse telefonul la ureche.

– Anita Gaye.

– Eu, ăă, ar trebui să mă apuc de treabă... murmură Tia, făcînd un pas înapoi. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Malachi. A fost... în fine, la revedere.

– I s-au spulberat toate visurile feciorelnice.

Cu un rîs uşor, Anita întrerupse legătura.

– Transferul s-a făcut, aşa că...

Întinse mîna după servietă şi, pentru a doua oară, Malachi o apucă de încheietură.

– Nu te repezi, scumpo. Am să verific şi eu.

Îşi scoase telefonul şi, ca pentru a confirma ceea ce Rebecca verificase deja, o sună pe Cleo în furgonetă.

– Doresc confirmarea unui transfer electronic de fonduri, spuse el scurt. Da, aştept.

– Rebecca urcă acum în maşină. Jack ar trebui să fie la Anita cu detectivul Gilbert. Au mandatul de percheziţie la ei.

– Da, vă mulţumesc. Am să vă dau numărul de cont.

– Mal, sînt Rebecca. Jack mi-a dat un e-mail de la PalmPilot. Prietenul lui, detectivul Robbins, o s-o cheme pe Anita la interogatoriu asupra crimelor. Cred că a şi ajuns la

„Morningside". Cu celălalt polițist acasă, nu mai are unde să se ducă. Și uite-o și pe Tia care iese din bibliotecă.

– Excelent. Vă mulțumesc foarte mult.

Vîrî telefonul la loc în buzunar.

– Se pare că e în regulă.

Se ridică în picioare, întinzîndu-i servieta.

– Nu pot spune că a fost cine știe ce plăcere.

– Ești un prost, Malachi, răspunse Anita, ridicîndu-se și ea. Mai rău, ești un prost care gîndește mărunt. Am să fac din ceea ce e în servieta asta cea mai mare lovitură de teatru a deceniului. La naiba, a secolului. Distracție plăcută cu cele zece milioane. Cînd o să-mi termin eu treaba, n-au să mai facă nici cît o ceapă degerată.

– Afurisită mai e, comentă Gideon, pe cînd Anita se îndepărta.

– Ei, știi, de cînd a căzut peste soră-sa casa adusă de ciclon, nu mai e în apele ei. Să așteptăm un minut, două, pînă-și pornește mătura, și pe urmă ne ducem, că ne-așteaptă fetele – toate!

O fi fost mătura un taxi newyorkez, dar Anitei îi venea să chicotească. Avea în servietă tot ce-și dorise vreodată – bani, putere, prestigiu, faimă, respect.

Banii lui Paul o aduseseră atît de departe. În continuare, însă, o vor duce ai ei. Niciodată nu fusese mai departe ca acum de casa aceea mizeră din Queens.

Inspirată, deschise telefonul pentru a-și suna valetul ca să-i ceară s-o aștepte cu șampania și caviarul pregătite în salon.

– Bună ziua, reședința Morningside.

– Doamna Gaye la telefon. Nu v-am spus că trebuie să răspundă numai Stipes sau Fitzhugh?

– Da, doamnă Gaye. Scuze, doamnă Gaye. Dar și domnul Stipes, și doamna Fitzhugh sînt cu poliția.

– Cum adică „cu poliția"?

– E aici poliția, doamnă. Au și un mandat de percheziție.

– Ai înnebunit?

– Da, doamnă... Ăă, nu, doamnă. I-am auzit spunînd ceva despre o cerere de asigurare și niște obiecte de la „Morningside".

Emoția din vocea cameristei era palpabilă. Anita n-avea de unde să știe despre conflictul ei interior dintre a recunoaște că ascultase la ușă, riscînd să fie concediată, și a-i transmite informația.

– Și ce fac? Unde sînt?

– În bibliotecă, doamnă. Au deschis seiful dumneavoastră și au găsit niște lucruri. Lucruri despre care se știa că fuseseră furate de la magazin.

– Dar e ridicol! E imposibil! E o...

Și piesele jocului de puzzle începură să cadă, să-și găsească locurile.

– Canalia... Canalia!

Aruncă telefonul și, cu degete tremurătoare, deschise servieta.

Conținea trei păpuși. Deși vedea roșu de furie, îi recunoscu pe Moe, Larry și Curly.

– Nu va aprecia pe de-a-ntregul ironia cu The Three Stooges.

Gideon întinse mîna și subtiliză felia de pizza dintre degetele lui Cleo.

– E ca o tartă cu frișcă-n mutră. Ideea asta e destul de clară chiar și pentru ea.

– Eu n-am înțeles niciodată umorul burlesc. Îmi pare rău, adăugă Tia, cînd toți cei trei bărbați o priviră. Toate loviturile alea-n cap și degete băgate-n ochi...

– E o chestie de băieți, îi spuse Jack. Ar trebui s-o fi dus deja la secție, adăugă el uitîndu-se la ceas. Avocații ei pot dansa pîn-or cădea din picioare, dar de frauda cu asigurarea n-au cum s-o scape.

– Și Mikey?

Jack o privi pe Cleo.

– Jasper le-a recitat ca din Sfînta Scriptură. L-or fi privind magistrații suspicios pe un tip cu antecedentele lui, dar

înregistrările telefonice vor dovedi legătura dintre ei. Începeți să uniți toate verigile astea laolaltă și veți avea un lanț solid să i-l legați de gît. A fost complice și înainte, și după săvîrșirea faptei. O să plătească pentru Mikey. Pentru toate o să plătească.

– Cînd mă gîndesc la ea în salopeta aia portocoalie hidoasă – merge ca dracu' cu culoarea ei de păr – ziua devine mai senină.

Cleo închină cu berea:

– Pentru noi!

– A fost o petrecere grozavă.

Gideon se ridică, mișcîndu-și umerii ca să se dezmorțească.

– Eu trebuie să ies.

– Unde te duci?

– Tu nu ești invitată.

Se aplecă și-i dădu un bobîrnac în nas.

– Îi iau cu mine pe Mal și mama ca să mă sfătuiesc și cu un bărbat și cu o femeie pentru alegerea unui inel potrivit.

– Îmi cumperi un inel? Of, tradiționalist siropos ce ești!

Cleo sări în picioare să-l sărute.

– Atunci vin și eu. Trebuie să contribui la alegere din moment ce eu o să-l port.

– Ba nu vii nicăieri, și-am să-l aleg eu, pentru că eu-s ăla care-o să ți-l dăruiască.

– Ești cam strict, da' nu cred c-am să mor din asta.

– Mergem și noi cu voi, spuse Jack, luînd-o pe Rebecca de mînă. O să ne ducem la secție, să vedem ce mai putem afla de la Bob. Mi-o fi rezistînd el mie, da' irlandezei nu-i în stare să-i reziste, față-n față.

– Bună idee.

Rebecca își luă jacheta.

– Și după ce terminăm, rezervăm locuri la un restaurant neruşinat de scump. Astă-seară ținem mama tuturor sărbătoririlor. Doar s-o ajutăm pe Tia să facă ordine aici.

– Nu, e-n regulă. Prefer să aflu mai repede ce se întîmplă. Și vreau să văd și eu inelul lui Cleo.

– Și eu, interveni Cleo, întinzîndu-se pe canapea. Destul ca să te-ajut la curățenie. Nu te teme să fie prea țipător, îi spuse ea lui Gideon. Pot să suport.

Cînd rămase singură cu Tia, Cleo se întoarse pe burtă, cu picioarele îndoite și încrucișate în aer.

– Stai jos o clipă. Cutiile astea de pizza nu fug nicăieri.

– Dacă am o ocupație, o să mi se pară că trece mai repede timpul pînă se-ntorc. Știi, luna asta am mîncat mai multă pizza decît în toată viața mea.

– Stai pe lîngă mine și-ai să descoperi toate bucuriile fast-food-ului.

– Niciodată n-am crezut c-o să-mi placă să primesc mulțimi de oameni în apartamentul meu. Dar îmi place. Cînd nu mai sînt pe-aici, parcă lipseşte ceva...

– Mă-ntrebam doar dacă n-o s-o faceți și voi, tu și Mal.

– Ce să facem?

Tia privi Cele Trei Parce care stăteau printre sticle de bere goale și cutii de pizza.

– Păi am și făcut-o, nu?

– Nu, vreau să zic aia cu „pînă cînd moartea ne va despărți"...

– A... N-am vorbit despre asta. Cred că e nerăbdător să ajungă acasă, să se-ntoarcă la afacerile lui de familie, să se decidă ce va face cu partea lui din cîștig... Poate că după... poate, cu timpul, o să simtă că s-a mai așezat și vom discuta și despre asta.

– Timpul joacă și el un rol, nu?

Cleo luă în mînă statueta care o reprezenta pe Clotho.

– Am impresia că, în pofida tuturor chestiilor ăstora despre soartă și destin, uneori trebuie să faci treaba cu mîna ta. De ce nu-l întrebi?

– Ce să-l întreb? Dacă... dacă nu mă vrea de soție? N-aș putea. El trebuie să mă ceară.

– De ce?

– Fiindcă el e bărbatul.

– Mda, bine... Și ce dacă e? Îl iubești, îl dorești, așa că poți să-l întrebi. Pe urmă o să plănuim o nuntă triplă. Am impresia că așa era menit să se încheie totul.

– Să-l întreb?

Ideea începu să-şi facă loc în mintea Tiei, dar imediat clătină din cap.

– N-aş avea niciodată curajul.

Cînd sună telefonul, Tia duse cutiile goale în bucătărie şi răspunse la aparatul portabil de pe bufet.

– Alo?

– Faci cercetări, curvo?

Un ţurţure de gheaţă îi străpunse brusc şira spinării.

– Poftim?

– Ce ţi-a promis? Dragoste adevărată? Devotament? Mută-ţi gîndul.

– Nu înţeleg...

Reveni grăbită în living, făcîndu-i semn lui Cleo.

– Cine e, Anita?

– Nu face pe proasta cu mine. Jocul s-a terminat. Vreau Parcele.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti...

Înclină telefonul aşa încît Cleo să poată asculta şi ea, cu capul lipit de al ei.

– Dacă nu mi le aduci, o să ai un mare necaz cu maică-ta.

– Cu mama mea?

Tia se îndreptă de spate, înşfăcînd instinctiv mîna lui Cleo.

– Ce-i cu mama mea?

– Nu se simte bine, deloc nu se simte bine. Nu-i aşa, Alma?

– Tia...

Vocea Almei era slabă, gîtuită de lacrimi.

– Tia, ce se întîmplă?

– Spune-i ce fac eu în clipa asta, Alma dragă.

– Ţine... Tia, îmi ţine un pistol la tîmplă. Cred... cred c-a împuşcat-o pe Tilly. O, Doamne, Dumnezeul meu, nu pot să respir...

– Anita! Nu-i face nimic! Nu ştie nimic! Nu e amestecată...

– Toată lumea e amestecată. E şi el acolo cu tine?

– Nu, Malachi nu-i aici. Jur că nu-i aici. Sînt singură.

– Atunci vino, aşa singură cum eşti, acasă la mămica ta. O să stăm la o tacla foarte plăcută. Ai cinci minute, aşa că fă bine şi fugi. Cinci minute, Tia, sau o-mpuşc.

– Nu, te rog...! Fac tot ce vrei...

– Pierzi timpul şi n-are prea mult.

Chiar în momentul în care legătura se întrerupse, Tia aruncă telefonul.

– Trebuie să mă duc. Acum, repede.

– Iisuse Hristoase, Tia, nu te poţi duce acolo! Nu poţi merge singură.

– Trebuie. Nu mai am timp.

– O să-i chemăm pe Gideon, pe Malachi... Şi pe Jack...

Cleo o împinse pe Tia din dreptul uşii.

– Gîndeşte, fir-ar să fie! Gîndeşte! Nu te poţi repezi aşa acolo. Trebuie să chemăm poliţia.

– N-am încotro. E mama mea. S-a speriat, poate a şi rănit-o deja. Cinci minute. Am doar cinci minute... E mama mea... repetă Tia, îmbrîncind-o pe Cleo într-o parte.

– Trage de timp! insistă Cleo, alergînd după ea afară. Întîrzi-o, eu am s-aduc ajutoare.

Tia îi strigă din mers adresa mamei sale, şi alergă mai departe. Nu ştiuse că putea fugi atît de repede, că putea să se strecoare prin ploaie ca un ţipar prin apă. Udă leoarcă, îngrozită şi îngheţată pînă-n măduva oaselor, urcă în goană treptele spre uşa părinţilor ei şi, disperată, ridică o mînă să bată în panoul de lemn. Pumnul ei, lovind, împinse uşa care era deja întredeschisă.

– Mamă!

– Sîntem aici, sus, Tia! răspunse vocea Anitei. Închide uşa în urma ta şi încui-o. Ai ajuns la limită, să ştii. Cu treizeci de secunde mai devreme.

– Mamă...

Tia se opri la baza scării, ezitînd.

– Eşti bine?

– M-a lovit...

Alma începu să plîngă.

– Fata mea... Tia, nu veni sus. Nu veni sus! Fugi!

– Să nu-i mai faci nimic, vin acum.

Ținîndu-se cu putere de balustradă, Tia porni să urce.

În capăt, se întoarse și o văzu pe Tilly căzută în hol, pe covorul plin de sînge.

– O, Doamne, nu!

Se repezi înainte și-i apucă mîna pentru a-i lua pulsul.

„Trăiește!" își spuse ea, aproape plîngînd. „Mai trăiește – dar pentru cît timp?" Dacă o ținea în loc pe Anita suficient ca să-i vină ajutoarele, Tilly putea muri din cauza hemoragiei.

„Ești de una singură." Își impuse să se ridice în picioare. „Și-ai să faci ceea ce trebuie să faci."

– Tilly e grav rănită.

– Atunci tatăl tău va trebui să sune la agenție și să găsească altă servitoare. Intră aici, Tia, pînă nu-ncep să împroșc cu sîngele maică-tii prin tot dormnitorul ăsta rococo de prost-gust.

Fără să stea să o roage, Tia ajunse în pragul ușii. Își văzu mama legată de-un scaun. În spatele ei, Anita îi ținea un pistol la tîmpla deja învinețită.

– Ridică mîinile, îi ordonă ea. Învîrtește-te încet. Ia uite la ea, comentă, cînd Tia se supuse. Nici măcar n-a stat să-și ia un impermeabil. Cît devotament filial!

– Nu am nici o armă. Și chiar dacă aveam, n-aș ști cum s-o folosesc.

– Văd și eu. Ești udă pînă la piele. Intră în cameră.

– Tilly are nevoie de-o ambulanță.

Anita înălță din sprîncene, apăsînd mai tare țeava pistolului pe tîmpla Almei.

– Poate ți s-a făcut de două...?

– Nu... Te rog...

– A venit la ușă... se tîngui Alma. Tilly i-a deschis. Venea sus să-mi spună și am auzit zgomotul acela îngrozitor. A împușcat-o pe biata Tilly, Tia. Și pe urmă a intrat aici și m-a lovit... și m-a legat...

– Am folosit eșarfe Hermés, nu? Nu te mai plînge, Alma. Nu știu cum o suporți pe femeia asta, îi spuse Anita Tiei. Serios, ți-aș face o favoare dacă i-aș trage un glonț în cap.

– Dacă-i faci ceva, nu voi mai avea nici un motiv să te ajut.

– Se pare că te-am judecat corect pînă la un anumit nivel, răspunse Anita, frecînd țeava pistolului de obrazul palid al Almei. Niciodată nu te-aș fi crezut în stare să minți, să înșeli, să furi.

– Ca tine?

– Exact. Vreau Parcele.

– N-au să-ți folosească la nimic. Poliția e la tine acasă, și la firmă... Au mandate...

– Crezi că nu *știu* asta? se răți Anita, cu o voce ascuțită ca a unui copil mofturos gata să facă o criză. V-ați crezut atît de deștepți, plasîndu-mi în seif bunuri furate! Ce credeați, c-o să mă sperie pe mine o mică fraudă de asigurări?

– Poliția știe că l-ai asasinat pe omul acela. Omor calificat. Știe și că era plătit de tine cînd l-a omorît pe Mikey. Ești complice la crimă.

În timp ce vorbea, Tia înainta.

– Parcele n-o să te scape de asta.

– Tu adu-le și lasă restul în grija mea. Vreau statuetele și banii. Sună-l pe idiotul ăla irlandez și zi-i să le-aducă, altfel o omor, și pe urmă te-omor și pe tine.

„Ne-ar omorî pe toți pentru ele", își spuse Tia. Chiar dacă i le-ar fi dat Anitei în momentul acela, tot i-ar fi omorît pe toți. Și poate, cumva, ar fi găsit o gaură de șarpe unde să se ascundă.

– Nu le are la el. Sînt la mine, adăugă ea repede cînd Anita împinse capul Almei înapoi cu țeava pistolului. Tatăl meu le voia. Știi ce bombă ar fi fost. Eu îl voiam pe Malachi. Așa că te-am păcălit ca să-ți luăm banii. Tatăl meu le-ar fi cumpărat. Eu mă aleg cu Malachi, iar „Wyley's" cu Parcele.

– S-a zis!

– Într-adevăr. Nu vreau să-i faci nimic mamei mele. Am să-ți dau Parcele și partea mea de bani. Voi încerca să obțin și restul. Chiar acum am să-ți dau Parcele dacă iei pistolul ăla de lîngă capul mamei mele.

– Nu-ți place? Da' de-asta ce zici?

Anita întoarse pistolul cu țeava spre inima Tiei.

Văzînd pistolul îndreptat spre fiica ei, Alma începu să țipe. Cu un gest absent, Anita îi dădu un pumn în tîmplă.

– Taci dracu' sau vă-mpușc pe-amîndouă doar din plăcere.

– Nu... Nu-i face nimic Tiei mele...

– Nu e nevoie să împuști pe nimeni. Am să ți le dau.

Cu mișcări încete, Tia porni spre masa de toaletă a mamei sale.

– Îți închipui că-s atît de proastă să cred că sînt acolo?

– Am nevoie de cheie. Acolo ține mama cheia.

– Tia...

– Mamă, clătină Tia din cap. N-are rost să ne mai prefacem. Știe. Nu merită să murim pentru ele.

Și deschise sertarul.

– Lasă-l așa și dă-te înapoi.

Gesticulînd cu pistolul, Anita se apropie de masă. Tia rămase lîngă sertarul deschis.

– Dacă acolo e un pistol, am să bag un glonț în rotula Almei.

– Te rog...

Prefăcîndu-se că se clatină, Tia se rezemă cu o mînă de masa de toaletă și luă pe furiș o sticluță.

– Te rog, nu... Nu e nici un pistol.

Cu mîna liberă, Anita scotoci prin sertar.

– Nici vreo cheie nu e.

– Ba e acolo... Lîngă...

Trînti sertarul peste mîna Anitei, apoi îi aruncă în față conținutul sticluței. Pistolul se descărcă, făcînd o gaură în perete, la un deget de capul Tiei. Printre urlete – ale mamei sale, ale Anitei, ale sale – Tia sări.

Coliziunea cu Anita îi tăie respirația, dar, activată de adrenalină, nici nu observă. Simți însă, cu un soi de fior primordial, cum propriile ei unghii zgîriau încheietura Anitei pînă în carne.

Și simți miros de sînge.

Pistolul sări din mîna Anitei, rostogolindu-se pe podea. Se repeziră după el, Anita orbecăind pe jos cu ochii iritați de

sărurile pentru mirosit pe care i le aruncase Tia. Un pumn o izbi în obraz, făcînd să-i țiuie urechile. Genunchiul Tiei se înfipse în stomacul Anitei mai mult din întîmplare decît intenționat.

Cînd mîinile li se întîlniră peste pistol în același timp, cînd începură să se rostogolească pe jos într-o încleștare feroce, Tia făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. O apucă pe Anita de păr și trase cu furie.

Nu auzi sticla spărgîndu-se cînd se ciocniră de o masă. Nu auzi nici strigătele de la parter, nici tropăielile. Nu auzea decît vuietul propriului ei sînge în cap, cu o violență furioasă, stihinică.

Pentru prima dată în viața ei provoca cuiva durere fizică, și voia să continue.

– Ai lovit-o pe mama mea, gîfîi ea și, înfășurîndu-și pe mînă ca o funie părul Anitei, începu s-o dea cu capul de podea, iar și iar.

Apoi cineva o trase înapoi. Cu dinții dezgoliți, cu pumnii strînși, Tia se zbătea privind în jos, la Anita, ai cărei ochi injectați de sînge se dădeau peste cap.

Gideon făcu un pas înainte și ridică pistolul. Între timp, Malachi o întoarse cu fața spre el pe Tia, care se mai zvîrcolea încă în brațele lui.

– Ai pățit ceva? Iisuse, Tia, ești plină de sînge!

– A luat-o-n șuturi! constată Cleo zîmbind. Nu vezi că i-a tras la șuturi în fundu' ăla mare și gras?

– Tilly...

Adrenalina i se risipea din sistem, lăsîndu-i membrele ca lichefiate. Vocea era mai slabă, iar capul începea să-i vîjîie.

– Vede mama de ea. Sună la salvare. Gata, gata, iubito, hai acuma să stai jos. Gideon, tu ajut-o pe doamna Marsh, acolo...

– Las-că mă duc eu. E speriată.

Făcînd un efort să-și vină în fire, Tia își încordă picioarele. Genunchii dădeau să se îndoaie, s-o trădeze, dar făcu primul pas. Al doilea fu mai ușor.

– Scoate-o de-aici, te rog. Scoate-o pe Anita de aici. Eu mă ocup de mama mea.

Ocolind-o pe Anita, care zăcea leşinată, Tia se grăbi să-şi dezlege mama.

– N-au să te apuce istericalele, ordonă ea, sărutîndu-i fața lovită şi desfăcînd în acelaşi timp nodurile. Ai să te culci. Iar eu am să-ți fac un ceai.

– Am crezut c-o să te omoare... Am crezut...

– Nu m-a omorît. Sînt nevătămată, şi tu la fel.

– Tilly... e moartă...

Cu blîndețe, Tia o ajută pe Alma să se ridice în picioare.

– Vine ambulanța. Acum culcă-te. Totul o să fie bine.

– Femeia aceea oribilă... Niciodată nu mi-a plăcut... Mă doare capul...

– Ştiu.

Tia îi dădu părul la o parte de pe tîmpla învinețită şi o sărută.

– Am să-ți aduc ceva să-ți treacă.

– Tilly... insistă Alma, strîngînd-o de mînă.

– Va fi bine şi cu ea.

Aplecîndu-se, Tia îşi cuprinse mama în brațe.

– Totul va fi bine.

– Ai fost foarte curajoasă... Nu ştiam că poți fi aşa de curajoasă...

– Nici eu nu ştiam.

Spre surprinderea Tiei, mama ei insistă să se ducă la spital cu Tilly. Pe un ton la fel de categoric, o trimise pe Tia înapoi acasă.

– O să-i scoată din minți pe doctori. Cel puțin pînă ajunge tatăl meu acolo ca s-o calmeze.

– Se vede că are inimă bună, remarcă Eileen, punînd în fața Tiei o ceaşcă de ceai, dacă o interesa mai mult decît orice soarta prietenei sale. O inimă bună înseamnă mult, adăugă ea, atingînd obrazul îndurerat al Tiei. Acum bea-ți ceaiul ca să fii calmă cînd vei vorbi cu polițiştii.

– Am să fiu. Îți mulțumesc.

Închise ochii cînd Eileen ieşi din cameră, apoi îi redeschise, privindu-l pe Malachi.

– Nici o clipă n-am crezut că poate să-ți facă ceva rău. Nici o clipă nu m-am aşteptat... Şi ar fi trebuit.

– N-a fost vina nimănui, numai a ei.

– Uită-te la tine.

Îi cuprinse blînd fața în mîini.

– Ai obrajii plini de vînătăi şi zgîrieturi. N-aş fi îngăduit asta nici pentru toți banii din lume, nici pentru Parce, nici în numele justiției. Nici un semn n-aş fi lăsat să rămînă pe tine.

– Are ea mai multe, eu i le-am făcut.

– Ba bine că nu.

O ridică în picioare şi o îmbrățişă.

– Săruri de mirosit drept în ochi! Cui i-ar fi trecut prin minte dacă nu ție?

– Acum s-a terminat, nu-i aşa? S-a terminat totul?

– Da. Totul s-a terminat.

– Atunci ai să te însori cu mine?

– Poftim?

Încet, cu grijă, Malachi o îndepărtă de el.

– Ce-ai spus?

– Te-am întrebat dacă ai să te însori cu mine sau nu.

Malachi rîse scurt, apoi îşi trecu o mînă prin păr.

– Mă gîndeam s-o fac, dacă n-ai nimic împotrivă. Întîmplător, mă pregăteam să aleg un inel cînd Cleo l-a sunat pe Gideon pe mobil.

– Du-te şi ia-l.

– Acum?

– Mîine.

Îl cuprinse cu brațele, oftînd.

– Mîine e perfect.

Epilog

Cobh, Irlanda
7 mai, 2003

Cheiul Deepwater de la marginea apei era neschimbat de pe vremea *Lusitaniei,* a *Titanicului* şi a marilor nave care străbătuseră cîndva oceanul între America şi Europa.

Acolo veniseră tenderele ca să ia poşta şi pasagerii de la trenul din Dublin, care sosea adeseori cu întîrziere.

Deşi cheiul încă mai funcţiona ca gară, în terminalul său principal se afla Centrul Moştenirii Culturale Cobh, cu vitrinele şi magazinele sale.

Recent i se adăugase o mică sală de expoziţie folosită şi ca muzeu. Cu securitatea instalată de firma „Burdett". Punctul de interes al acelui muzeu consta în trei statuete de argint cunoscute drept Cele Trei Parce.

Luceau dincolo de geamul protector, privind feţele – poate vieţile – celor care veneau să le vadă şi să le studieze.

Stăteau, unite la bază, pe un piedestal de marmură, iar pe piedestal, pe o placă de alamă, scria:

CELE TREI PARCE
ÎMPRUMUTATE DIN COLECŢIA SULLIVAN-BURDETT
ÎN MEMORIA LUI HENRY W.
ŞI A LUI EDITH WYLEY LORRAINE
ŞI STEVEN EDWARD CUNNINGHAM AL TREILEA
FELIX ŞI MARGARET GREENFIELD
MICHAEL K. HICKS

– E bine. E bine că e şi numele lui aici.

Cleo îşi înghiţi lacrimile.

– E bine.

Gideon o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Aşa e drept. Am făcut tot ce puteam ca să se facă dreptate.

– Sînt mîndră de tine, îi spuse Rebecca lui Jack, luîndu-l de braţ. Sînt mîndră să stau aici, lîngă tine, ca soţie a ta. Ai fi putut să le păstrezi.

– Nnţ. Te am pe tine. O zeiţă e de ajuns pentru orice muritor.

– Un răspuns înţelept şi adevărat. E timpul să mergem la cimitir. Cleo?

– Mda...

Cleo pusese degetele pe sticlă chiar sub numele lui Mikey.

– Să mergem.

– Venim şi noi imediat, le spuse Malachi. Încheie-ţi nasturii.

Începu să încheie el însuşi nasturii de la jacheta Tiei.

– Afară bate vîntul.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji. Ne simţim foarte bine.

– Viitorii taţi au dreptul să-şi facă griji şi probleme.

Îi puse o mînă pe pîntece.

– Eşti sigură că vrei să mergi pe jos?

– Da, ne face bine. Nu pot să stau izolată ca-ntr-un acvariu şase luni de-acum încolo, Malachi.

– Auzi la ea! Nu-i nici un an de cînd te baricadai în faţa tuturor microbilor cunoscuţi vreodată de neamul omenesc.

– Asta era atunci.

Îşi rezemă capul de umărul lui.

– E o tapiserie. Fire ţesute într-o viaţă. Îmi place felul cum se schimbă modelul meu. Îmi place să stau aici cu tine şi să vedem strălucind în lumină un lucru la care am contribuit şi noi.

– Şi tu străluceşti, Tia.

Mulţumită, Tia puse mîna peste a lui.

– Am făcut dreptate. Anita e în închisoare, probabil pe viață. Parcele sînt împreună, așa cum le-a fost menit.

– Și noi la fel.

– La fel.

Îi întinse o mînă și se simți nefiresc de puternică în momentul în care o înlănțui cu a lui. Ajungîndu-i din urmă pe ceilalți, porniră în susul colinei prin vîntul de mai.

Sfîrșit